

Chồng Cũ, Anh Nợ Em Một Đứa Con

Contents

Chồng Cũ, Anh Nợ Em Một Đứa Con	3
1. Chương 1: Lời Tác Giả	3
2. Chương 2: Một Đêm Xuân	3
3. Chương 3: Vợ Cũ	4
4. Chương 4: Hôn Nhẹ	5
5. Chương 5: Bệnh	6
6. Chương 6: Để Cô Chạy Thoát	7
7. Chương 7: Cha Của Con Trai	8
8. Chương 8: Hôn Nhân Và Lợi Ích	9
9. Chương 9: Đêm Tân Hôn	10
10. Chương 10: Thay Quần Áo	11
11. Chương 11: Khách Không Mời Mà Đến	12
12. Chương 12: Bối Rối Rồi Đi	13
13. Chương 13: Cô Gái Ngốc Nghếch	14
14. Chương 14: Nhận Lỗi	15
15. Chương 15: Hưởng Tuần Trăng Mật	16
16. Chương 16: Tức Giận	17
17. Chương 17: Cảnh Cáo	18
18. Chương 18: Nhận Lỗi	19
19. Chương 19: Hồi Ức	20
20. Chương 20: Đi Chơi Chỗ Nào?	21
21. Chương 21: Nông Trường Rượu Nho	22
22. Chương 22: Lễ Vật Tuần Trăng Mật	23
23. Chương 23: Canh	24
24. Chương 24: Tặng Một Niềm Vui Xen Lẫn Lo Sợ	25
25. Chương 25: Một Màn Không Sao Tưởng Tượng Được	26
26. Chương 26: Châm Chọc	27
27. Chương 27: Tội Thân	28
28. Chương 28: Người Không Liên Quan	30
29. Chương 29: Chung Giường	31
30. Chương 30: Ôi Trời!	31
31. Chương 31: Trêu Chọc	32
32. Chương 32: Cuộc Gọi Bất Ngờ	33
33. Chương 33: Lái Xe	35
34. Chương 34: Tai Nạn Ô Tô	36
35. Chương 35: Chuyển Viện	36
36. Chương 36: Cảnh Sát	37
37. Chương 37: Âm Mưu	38
38. Chương 38: Thì Ra Là Vậy	39
39. Chương 39: Kết Quả Xét Nghiệm	41
40. Chương 40: Mẹ, Con Từ Đầu Tới?	42
41. Chương 41: Rồi Đi Bắt Đầu Một Lần Nữa	43

42. Chương 42: Tan Rã	44
43. Chương 43: Anh Chàng Ăn Chơi	45
44. Chương 44: Thám Tử Tư	46
45. Chương 45: Hợp Đồng	47
46. Chương 46: Kế Hoạch (1)	47
47. Chương 47: Kế Hoạch(2)	48
48. Chương 48: Kế Hoạch(3)	49
49. Chương 49: Dã Tâm	50
50. Chương 50: Không Muốn Trở Về Nhà	51
51. Chương 51: Tổ Chức Party	52
52. Chương 52: Tử Dục Dưỡng Nhi Thân Bất Tại*	53
53. Chương 53: Đến Khách Sạn Trước	54
54. Chương 54: Giữ Lại	55
55. Chương 55: Triền Miên	57
56. Chương 56: Con Muốn Cha	59
57. Chương 57: Cuộc Gặp Bất Ngờ	60
58. Chương 58: Cô Nàng Chết Tiệt	62
59. Chương 59: Tán Gái	64
60. Chương 60: Cô Đã Đến	66
61. Chương 61: Anh Không Cần Cô	68
62. Chương 62: Tình Dịch	70
63. Chương 63: Con Trai Của Anh	72
64. Chương 64: Đi Vệ Sinh	74
65. Chương 65: Nhà Của Bọn Họ	76
66. Chương 66: Vì Sao Lại Trở Về?	78
67. Chương 67: Về Nhà	80
68. Chương 68: Không Thể Tha Thứ	82
69. Chương 69: Sao Lúc Trước Lại Làm Như Vậy?	84
70. Chương 70: Khách Không Mời Mà Đến	85
71. Chương 71: Anh Muốn Đưa Cô Đi Dự Tiệc	87
72. Chương 72: Tên Quỷ Con Kia Thật Đáng Ăn Đòn	89
73. Chương 73: Chọn Ba Hay Chọn Mẹ?	91
74. Chương 74: Nói Với Mọi Người	93
75. Chương 75: Tiếng Nói Quen Thuộc	94
76. Chương 76: Ướt Người	96
77. Chương 77: Ngôi Sao Gây Rắc Rối	98
78. Chương 78: Nhân Vật Trên Tin Tức	100
79. Chương 79: Mẹ Có Tình Nhân Bên Ngoài	101
80. Chương 80: Ngất Xiu	103
81. Chương 81: Đội Chó Săn	105
82. Chương 82: Trả Lời Câu Hỏi Của Phóng Viên	107
83. Chương 83: Đổ Thêm Dầu Vào Lửa	109
84. Chương 84: Đi Gặp Ông Bà Nội	110
85. Chương 85: Anh Muốn Phục Hôn	112
86. Chương 86: Một Đêm Không Về	114
87. Chương 87: Không Cần	116
88. Chương 88: Thất Cà Vạt	118
89. Chương 89: Cảnh Cáo	119
90. Chương 90: Người Phụ Nữ Ác Độc	121
91. Chương 91: Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Ninh (thượng)	123
92. Chương 92: Hãy Ôm Em Đi	125
93. Chương 93: Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Ninh (hạ)	127
94. Chương 94: Tha Thứ	129
95. Chương 95: Cùng Giường Chung Chăn	130

96. Chương 96: Cố Ý Thăm Dò	132
97. Chương 97: Thuốc Dưỡng Thai	134
98. Chương 98: Lăn Xuống Cầu Thang	136
99. Chương 99: Chân Tướng	138
100. Chương 100: Thăm Vấn	140
101. Chương 101: Kết Cục	142

Chồng Cũ, Anh Nợ Em Một Đứa Con

Giới thiệu

Tác giả Thiên Hề đã gửi đến những bạn đọc yêu truyện một truyện ngôn tình đầy màu sắc, chuyện t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-cu-anh-no-em-mot-dua-con>

1. Chương 1: Lời Tác Giả

A, lần này tôi làm quảng cáo, một lần này thôi, cho nên xin mọi người ít nhiều gì cũng nể mặt đọc qua nó nhé.

[...]

Lược một đoạn dài tầm 6 trang, chuyên để bà tác giả giới thiệu các tác phẩm từ trước đến nay của mình, ai có hứng thú xin mời tự tìm hiểu, mình mạn phép bỏ qua chỗ này vì nó không liên quan đến truyện.

2. Chương 2: Một Đêm Xuân

Đêm thành phố, quán bar xa hoa và trụy lạc với đủ loại ánh sáng nhiều màu và những tiếng động ồn ã vây quanh, giờ phút này trong một căn phòng tối đen u ám và sang trọng đang trình diễn một cảnh tượng điên cuồng khiến không ít người mặt đỏ tim đập không ngừng.

Hàng lông mày kẻ đen khè nhíu lại, một cô gái tuổi còn khá trẻ, hai mắt khép hờ, đôi chân thon dài tách ra ngồi trên thân người đàn ông bên dưới. Dáng người lung linh hứng thú giãy dựa theo tiết tấu, làn váy màu đen thật dài che khuất những cảnh đẹp đầy bí ẩn bên trong. Mỗi khi làn váy dài lay động, cảnh đẹp kia xuất hiện khiến người ta vẫn như cũ mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, thân thể đang giãy dựa ấy mới tạm thời ngừng lại, thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, con người linh động và trong như nước chậm rãi mở ra, tầm mắt rơi vào thân thể người đàn ông

bên dưới, vừa nhìn thấy sắc mặt ửng hồng của anh, cổ tay mảnh khảnh liền khê gờ lên, những đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng ve vuốt gò má anh tuần hai lần, vẻ mặt bỗng trở nên phức tạp.

Không biết có phải đã cảm nhận được sự đụng chạm của cô hay không, người đàn ông đang nhắm nghiền mắt, thở dồn dập bên dưới đột nhiên tỉnh dậy, ánh nhìn sắc bén như chim ưng lập tức đối diện với con người trong suốt của cô gái.

Cô gái có lẽ không ngờ đến chuyện anh ta sẽ đột ngột thức giấc như thế, bối rối vô cùng, cô vội vàng đứng dậy, rời khỏi người anh, tùy tiện nắm lấy chiếc túi xách bị ném ở một bên chẳng biết từ lúc nào, chuẩn bị chạy trốn khỏi hiện trường.

Nhưng mà, ngay tại lúc cô nghĩ rằng mình có thể đào thoát được thành công thì bỗng nhiên cảm thấy cổ tay mình bị một bàn tay khác nắm lấy.

“Cô là ai? Dám bỏ thuốc tôi!” Thanh âm từ tính có chút trầm thấp vang lên bên tai cô, trong giọng nói có vài phần nghi hoặc và tức tối.

Mới vừa rồi anh không nhìn rõ mặt mình sao? Cô gái nghe vậy liền nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô không kịp suy nghĩ nhiều, dùng sức vùng tay để tránh khỏi anh, túi xách cũng bị văng sang một bên, cô không dám nhậm lại, chỉ cuống quýt tông cửa bỏ chạy, xông ra ngoài.

Người đàn ông kia hiển nhiên vẫn còn chút choáng váng, anh ngồi lặng trên salon một lúc lâu rồi nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình, đứng dậy tính đuổi theo cô gái đang chạy trốn kia nhưng lại phát hiện hai chân vẫn không chút sức lực như cũ. Chán nản, anh lắc lư cái đầu nặng trĩu, tầm mắt liền rơi xuống chiếc túi xách nằm trên mặt đất.

Xoay người tiện tay nhặt túi xách lên, anh không chút suy nghĩ mở nó ra, chỉ thấy bên trong ngoại trừ một chiếc ví màu hồng nhạt cùng một cái điện thoại di động cùng màu thì không còn gì cả, nhưng đúng là một chiếc ví tinh xảo.

Anh biết, túi xách này là của người phụ nữ kia để lại, cho nên mấy thứ này nhất định là của cô ta.

Nhanh chóng mở ví ra, anh tìm thấy bên trong một chút chi phiếu và tiền mặt, ở ngăn nhỏ còn có cả giấy tờ.

Lúc anh nhìn thấy những giấy tờ kia, anh biết, người phụ nữ đó nhất định sẽ không thể chạy thoát. Khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh lùng tăm tối, chẳng qua, khi thể căn cước hoàn toàn lộ ra trước mắt anh, nụ cười lạnh ấy vẫn đọng lại trên khóe môi không hề biến mất một lúc lâu.

3. Chương 3: Vợ Cũ

Hôm sau, giữa trưa. Trong phòng làm việc của tổng tài nằm trên tầng thứ chín mươi chín của tòa cao ốc tráng lệ nhất thành phố Y, vẻ mặt Ninh Quân Hạo bình tĩnh đùa nghịch một chiếc di động siêu mỏng màu trắng trong tay, trên màn hình di động là bức ảnh của một người phụ nữ ngồi xổm bên cạnh một đứa bé trai phấn điều ngọc mài, gương mặt cô có một nét cười dịu dàng thân nhiên, nụ cười ấy rơi vào trong mắt Ninh Quân Hạo khiến tâm tư anh xuất hiện một nỗi tương tư khó nói thành lời.

Không bao lâu sau, điện thoại trên bàn làm việc reo vang, anh tùy tay nhấn nút tiếp cuộc gọi, từ đầu bên kia truyền đến tiếng nói ngọt ngào của cô thư ký: “Tổng tài, thư ký Lâm đang ở ngoài cửa, nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với anh.”

“Để cậu ấy vào.” Anh thản nhiên mở miệng, tầm mắt chuyển dời hướng về phía cánh cửa.

Rất nhanh, cánh cửa lớn bằng gỗ lim bị người đẩy ra từ bên ngoài, thư ký tổng tài Lâm Tuấn Hiền trẻ tuổi đẹp trai, anh tuấn nhã nhận tiến vào, trên tay cầm theo một túi văn kiện xuất hiện trong tầm mắt Ninh Quân Hạo.

“Đã điều tra xong?” Anh nhìn chăm chăm túi văn kiện trên tay Lâm Tuấn Hiền, biết rõ nhất định cậu ta sẽ mang đến những tin tức mình muốn.

“Vâng, hiện giờ phu nhân...” Lâm Tuấn Hiền gật đầu, đang định mở miệng báo cáo kết quả thì lại bị một ánh mắt lạnh lùng quét tới.

“Phu nhân?” Ninh Quân Hạo nghiêng ngẫm lặp lại những từ vừa mới phun ra từ miệng anh, trong lời nói mang theo ý cảnh cáo.

“Không đúng, phải là Hoa...Hoa tiểu thư... Tháng trước cô ấy mới từ Tây Ban Nha về nước, hiện tại đang ở trong thành phố Y, thẻ căn cước cùng điện thoại đúng là của cô ấy...” Lâm Tuấn Hiền nhận ra mình đã nói sai, vì thế lập tức sửa lại cho đúng.

“Tây Ban Nha? Chính tôi cũng không nghĩ tới cô ấy sẽ chạy tới Tây Ban Nha ngay ngốc bảy năm liền.” Về mặt Ninh Quân Hạo lạnh lùng, anh lẩm bẩm nói sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tuấn Hiền, hỏi: “Chỉ tra được như thế thôi sao?”

“Vâng...Tạm thời còn chưa rõ Hoa tiểu thư vì sao lại quay về nước sau bảy năm kể từ lúc ly hôn với anh, theo lý mà nói, sau khi khư khư cố chấp ly hôn với anh xong, cô ấy bị ông Hoa giận dữ đuổi khỏi nhà, đồng thời xóa tên trong gia phả của nhà họ Hoa, cũng nói rõ từ nay về sau cô không còn bất kỳ liên quan gì đến Hoa Thị nữa, rõ ràng cô ấy không có lý do gì để trở về hết. Hơn nữa tôi đã nhiều lần đến Hoa Thị hỏi thăm, cũng không có ai biết được tin tức cô ấy đã trở về, gần đây Hoa Thị cũng không có chuyện gì lớn phát sinh, thật sự không thể hiểu được mục đích cô ấy quay lại.” Lâm Tuấn Hiền lắc đầu, về mặt nghi hoặc đáp.

(Momo: ông Hoa ở đây là ông nội của chị nữ chính nhé, không phải cha đâu)

Ninh Quân Hạo nghe thế liền thu hồi tầm mắt trên người Lâm Tuấn Hiền, chuyển sang chiếc di động trên tay, thuận miệng hỏi: “Tiểu quỷ trong hình này đã điều tra ra là ai chưa?”

“Chuyện này...này...chưa có, lần này Hoa tiểu thư về nước chỉ có một mình, nếu cần tra xét tư liệu về cậu nhóc này còn cần thêm một chút thời gian.”

“Nhanh chóng điều tra rõ ràng mọi chuyện cho tôi, người phụ nữ này rời đi đã bảy năm, đột nhiên quay trở về nhất định là có nguyên nhân. Sự kiên nhẫn của tôi không nhiều lắm, cho anh thêm nửa ngày, nếu tìm không ra được nguyên nhân, ngày mai hãy thu dọn đồ đạc của mình rồi đến phòng Nhân sự lĩnh tiền lương đi.” Ninh Quân Hạo nói xong, về mặt không kiên nhẫn phất phất tay, ý bảo anh ta hãy ra ngoài.

Lâm Tuấn Hiền nghe xong những lời này, về mặt có chút ớn lạnh, đặt túi văn kiện xuống trước mặt Ninh Quân Hạo rồi nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Cánh cửa phòng làm việc lại một lần nữa khép lại, trong đầu Ninh Quân Hạo bỗng nhiên hiện về cảnh tượng đêm qua trong câu lạc bộ đó. Anh có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến, bảy năm trước cô đột ngột đòi ly hôn với anh, bảy năm sau lại quay về chơi trò bỏ thuốc, mà anh vẫn giống như lúc cô muốn ly hôn, không thể hiểu được cô đang định làm gì, anh không biết lý do tại sao cô quay lại, còn làm ra chuyện như thế với mình, việc này khiến kẻ luôn thích nắm giữ mọi thứ trong tay như Ninh Quân Hạo làm sao chịu nổi chứ?

4. Chương 4: Hôn Nhẹ

Tại sân bay quốc tế thành phố Y, chuyển bay đến một trong những thành phố đẹp nhất Tây Ban Nha – Gera Nada sắp sửa cất cánh.

Thoải mái yên lặng ngồi trong khoang máy bay, một cô gái tóc dài xoa trên vai, mặc một chiếc áo sơ mi màu lam chất liệu tơ tằm thuận tay cầm lấy một cuốn sách bệnh lý ra đọc. Máy bay vừa cất cánh, cô liền gơ cổ tay lên nhìn qua chiếc đồng hồ, nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến khi máy bay hoàn toàn vững vàng trên không trung, cô liền mở mắt, tiếp tục nghiên cứu từng câu chữ trong cuốn sách đó.

Mười mấy tiếng đồng hồ sau, máy bay bình an đáp xuống mặt đất, cô khép sách lại, nhu nhu đôi mắt đã có chút sưng đỏ bước xuống sân bay.

Đi từ sân bay ra, cô không trực tiếp quay trở về nhà mình mà gọi một chiếc taxi đưa mình đến một bệnh viện tư nhân trong thành phố.

Tiến vào trong bệnh viện quen thuộc, cô lập tức đi tới một phòng bệnh nằm trong khoa Máu ở tầng năm, ngay sau đó, một cậu bé trai đáng yêu như thiên sứ bé nhỏ nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt cô.

“Không phải mẹ đã nói bảy ngày mới trở về ư? Nhanh như vậy đã quay lại rồi sao?” Cậu bé trai nhìn thấy người phụ nữ, đáy mắt liền xuất hiện một niềm vui nho nhỏ nhưng rất nhanh sau đấy, khuôn mặt tái nhợt lập tức lộ ra vẻ khinh thường, cái miệng bé xiu dẩu ra nói.

“Bởi vì sợ tiểu bảo bối nhớ mẹ của mình, buổi tối không thể ngủ ngon nên mới sớm quay trở về mà.” Cô gái cười híp mắt lại, đi đến bên giường bệnh, một tay vươn ra bế cậu bé trai đang ngồi trên giường lên, chu môi muốn thơm bé.

“Tiểu thư Hoa Ngữ Nông, không phải con đã nói mãi rồi sao? Không được tùy tiện thơm lên mặt của con, như thế rất bẩn!” Cậu nhóc cực kì bất mãn từ chối, sau đó nâng bàn tay nhỏ bé mập mạp xoa xoa khuôn mặt tròn xoe của mình.

“Vậy thì thế này đi, con hôn nhẹ lên má mẹ cũng được, mẹ không ngại bẩn đâu.” Hoa Ngữ Nông nghe thế, mỉm cười nghiêng đầu, đưa mặt mình đến gần, có chút chờ mong nói.

Cậu bé trai thấy thế, chỉ còn cách hời hợt hôn lên má cô một cách tượng trưng, sau đó Hoa Ngữ Nông lại chuyển mặt sang, đưa má bên kia lại gần nói tiếp: “Còn có bên này, bên này nữa...”

Cậu bé không nói gì, bất đắc dĩ hôn lên bên má còn lại, sau đó lập tức rụt đầu trở về.

“Hôn nhẹ lên môi mẹ nữa được không?” Đáng tiếc, có vài người không hề biết tốt xấu là gì, thơm lên hai má xong liền vội vàng đưa miệng mình đến.

Cậu bé trai cố gắng giữ bình tĩnh, vẻ mặt ghét bỏ đẩy mặt cô ra, nghiêm túc nói: “Cho nên con mới bảo mẹ nên đi tìm bạn trai hoặc là chồng đi mà! Vì cái gì không chịu đi tìm, chỉ thích hôn môi với con trai chứ? Trên đời này làm gì có người mẹ nào như thế đâu? Sao con lại xui xẻo như vậy chứ? Mẹ cứ làm thế thì sau này lớn lên con làm sao quen bạn gái được bây giờ...”

“Cắt...Không hôn thì không hôn, có cái gì to tát đâu chứ! Tương lai con mà tìm được bạn gái, mẹ nhất định sẽ nói cho nó biết, nụ hôn đầu của con đã sớm bị mẹ đoạt đi từ lúc còn rất nhỏ rồi.” Hoa Ngữ Nông nói xong, đắc ý nở nụ cười.

“Mong là con có sống đến ngày đó.” Cậu bé trai nghe vậy, gương mặt vốn muôn màu muôn vẻ đột nhiên phủ kín một tầng mây u ám, trong giọng nói non nớt tràn ngập sự lo lắng cho tương lai của mình.

Hoa Ngữ Nông nghe thế, gương mặt vốn đang cười vui vẻ cũng đông cứng lại trong nháy mắt, vươn tay ôm chặt thân hình bé nhỏ vào trong lòng, đầu tựa lên đầu con trai, cô dịu dàng cất tiếng: “Nhất định có thể, mẹ đã tìm được cách để cứu con rồi, một khi thành công, con nhất định sẽ có thể khỏe mạnh trưởng thành, yên tâm, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con đến cùng.”

5. Chương 5: Bệnh

Dỗ con trai ngủ xong, Hoa Ngữ Nông bắt chắp vấn đề sức khỏe do lệch múi giờ mang lại, xoay người ra khỏi phòng bệnh, đi về phía phòng làm việc của bác sĩ.

Gặp được vị bác sĩ điều trị chính cho con trai xong, vẻ mặt cô chờ mong nói với bà: “Lần này tôi về nước đã tìm được cha của Kính Huyền, chúng tôi đã có quan hệ với nhau, chẳng qua tôi không biết xác suất thụ thai có lớn hay không nữa, cần bao lâu mới có thể xác định được tôi rốt cuộc có mang thai hay không đây?”

“Trên cơ bản thì một tuần là có thể kiểm tra và xác định được rồi, nhưng mà, Hoa, tôi không rõ, nếu có thể tìm đến chỗ cha của đứa bé, vì sao không trực tiếp dùng tử của anh ta để đối chiếu xem có phù hợp với Kính Huyền không? Tại sao nhất định phải lựa chọn phương pháp cùng anh ta sinh ra thêm một đứa trẻ nữa để cứu Kính Huyền vậy?” Bác sĩ điều trị chính là một người phụ nữ Tây Ban Nha đã hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt sau cặp kính lộ ra vẻ nghi ngờ và khó hiểu hỏi cô.

“Nhóm máu của Kính Huyền khác với cha nó, thằng bé di truyền nhóm máu của tôi, cho nên, tử của cha để không có khả năng thích hợp với nó. Hiện giờ hy vọng duy nhất của chúng ta chính là tôi có thể thụ thai thành công.” Hoa Ngữ Nông nói xong, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt đã lâu không thấy của Ninh Quân Hạo. Lúc đó, nếu không phải vì muốn cứu Kính Huyền, cô tuyệt đối sẽ không quay trở về thành phố Y, hơn nữa dựa theo những tư liệu mà thám tử tìm được, lúc ở trong câu lạc bộ đêm, cô đã bỏ thuốc vào trong cốc rượu của anh, bây giờ cô hoàn toàn không dám tưởng tượng về mặt của anh lúc nhìn thấy giấy tờ và di động của cô sẽ như thế nào nữa. Nếu không phải may mắn cô chỉ mang thẻ căn cước theo người, không mang theo hộ chiếu, chỉ sợ bây giờ cô vẫn còn đang kẹt lại trong thành phố Y và không thể quay về Tây Ban Nha được mất.

Bác sĩ nghe được lời giải thích của Hoa Ngữ Nông xong, đành phó mặc cho số phận, nhún vai nói: “Chúng ta đành cùng nhau chờ đợi vậy, chỉ mong trong bụng cô lúc này đang thai nghén xuất hiện một sinh mạng bé nhỏ mới mà thôi.”

“Gần đây tình huống của Kính Huyền thế nào? Bệnh tình đã khống chế được rồi sao? Tôi muốn dẫn thằng bé ra ngoại thành dạo chơi cho khuây khỏa một chút, được chứ?” Hoa Ngữ Nông thu lại biểu tình trên mặt, nhìn bác sĩ cất tiếng dò hỏi.

“Trải qua mấy ngày trị liệu này, bệnh tình của Kính Huyền đã có được ức chế nhất định, số lượng bạch cầu tăng trưởng cũng đã được khống chế, cô có thể dẫn cậu bé ra ngoại thành dạo chơi giải sầu cũng được, để cậu bé giữ vững tâm tình vui vẻ, như vậy sẽ có lợi cho việc điều trị hơn.”

“Vâng, vậy thì cảm ơn bác sĩ nhiều.” Hoa Ngữ Nông nghe vậy, cảm kích tạ ơn bác sĩ sau đó đứng dậy cáo từ.

Bác sĩ chỉ gật đầu với cô, dặn dò một vài điều cần chú ý khi mang Kính Huyền ra ngoài đi dạo, rồi im lặng nhìn theo bóng cô khuất dần sau cánh cửa văn phòng.

Quay về phòng bệnh lần thứ hai, Hoa Ngữ Nông nhìn thấy những ánh nắng ban chiều xuyên qua từng nhánh cây và lớp kính cửa sổ trong suốt, rơi trên tấm chăn trắng ngần đang đắp trên ngực Kính Huyền. Cảnh tượng lúc này bình yên và êm dịu, giống như ánh nắng chiều ấm áp hiền hòa vậy.

Cô không hề hay biết, lúc này đây, trong thành phố Y, một người nào đó bởi vì cô rời đi đang phải trải qua những tháng ngày sống trong lo lắng và chờ đợi.

6. Chương 6: Để Cô Chạy Thoát

“Cậu nói cái gì? Giữa trưa ngày hôm qua Hoa Ngữ Nông đã lên máy bay rời khỏi thành phố Y rồi sao?” Vẫn như cũ là cảnh tượng bên trong văn phòng tổng tài trên tầng chín mươi chín của tòa cao ốc Hoa Đình, vẫn như cũ là tiếng nói của một người đàn ông tên Ninh Quân Hạo, chỉ có điều, trong giọng nói của anh hôm nay mang theo sự giận dữ không thể kiềm chế.

“Đúng vậy, xế chiều hôm qua tôi vốn định chuẩn bị đi đến khách sạn nơi Hoa tiểu thư nghỉ lại để tìm hiểu một chút nguyên nhân quay về nước của cô ấy, nhưng khi tôi tới nơi thì nghe thấy tiếp tân nói rằng cô ấy đã trả phòng từ trước rồi. Sau đó tôi đi tìm một người bạn làm trong nơi nhập cảnh xem qua bản ghi chép, cuối cùng cũng tra được tin tức cô ấy đi ra nước ngoài. Điểm đến là Gera Nada, Tây Ban Nha, tổng tài, lần này là do tôi đã làm việc không hiệu quả, tôi nguyện ý từ chức.” Lâm Tuấn Hiền nói xong, nặng nề cúi đầu xuống.

“Động tác của cậu không phải chậm, chính là cô ta chạy trốn quá nhanh mà thôi. Có thể tra được địa chỉ của cô ấy ở Gera Nada không?” Khẽ lắc đầu, Ninh Quân Hạo có chút không cam lòng hỏi. Hoa Ngữ Nông càng chạy trốn nhanh, anh càng cảm thấy việc trở về lần này của cô không hề đơn giản. Hơn nữa tấm ảnh chụp trên điện thoại di động của cô luôn quanh quẩn trong lòng, anh thật sự rất tò mò, đứa bé trai bên cạnh Hoa Ngữ Nông là ai, càng tò mò không biết, lý do cô quay lại, vội vàng bỏ thuốc và phát sinh quan hệ với anh là gì?

“Chuyện này cần có thêm thời gian, lúc trước không phải anh đã nhặt được điện thoại của cô ấy sao? Chúng ta có thể thông qua một ít số điện thoại trên đó để xác định vị trí của cô ấy lúc này.” Lâm Tuấn Hiền suy nghĩ, cẩn thận nêu ý kiến của mình.

Ninh Quân Hạo nghe vậy, tiện tay mở một ngăn kéo bên tay trái của bàn làm việc ra, cầm lấy một chiếc di động màu trắng đang lẳng lẳng nằm bên trong, đưa đến trước mặt Lâm Tuấn Hiền: “Xem như tôi cho cậu một cơ hội lập công chuộc tội, hi vọng cậu có thể nhanh chóng giải quyết dứt điểm được chuyện này.”

“Vâng, tôi hiểu rồi, xin tổng tài yên tâm.” Lâm Tuấn Hiền cẩn thận nhận lấy chiếc di động, cam đoan nói.

“Còn nữa, di động này đừng để bị hư hỏng, mọi thứ bên trong cũng không được xóa hết.” Ninh Quân Hạo cúi đầu suy ngẫm, lại bổ sung thêm.

“Được, tổng tài, nếu không còn gì dặn dò nữa, tôi xin phép ra ngoài trước.” Lâm Tuấn Hiền cảm giác trọng lượng của chiếc di động trên tay mình lúc này càng trở nên nặng hơn, anh không thể không cất giữ cẩn thận.

“Đi đi.” Yên lặng phẩy tay, vẻ mặt Ninh Quân Hạo lúc này giống như đang lâm vào trầm mặc.

7. Chương 7: Cha Của Con Trai

Bảy ngày sau.

Sáng hôm nay, Hoa Ngữ Nông rời giường thật sớm, đưa Kính Huyền đến bệnh viện, tâm tình của cô vô cùng khẩn trương và lo lắng.

Đưa Kính Huyền vào phòng bệnh ổn thỏa xong, cô liền theo sự chỉ dẫn của bác sĩ điều trị chính, đi tới khoa phụ sản tầng ba, làm một kiểm tra cho thai phụ.

Thời gian trở lại khoa Máu ở tầng năm chờ kết quả, cảm xúc trong người Hoa Ngữ Nông vô cùng nôn nóng và bất an. Đây có lẽ là khoảnh khắc cô cảm thấy sốt ruột và khẩn trương nhất từ lúc lớn đến giờ. Cô cảm giác mình như đang chờ đợi phán quyết của Thượng Đế cho vận mệnh của bản thân vậy, yên lặng cầu nguyện trong lòng, hy vọng Thượng Đế trên cao rủ lòng thương xót, để cô có thể thụ thai thành công, cứu được sinh mạng yếu ớt của con trai mình.

Bác sĩ điều trị chính ngồi ở đối diện nhìn thấy được sự khẩn trương của cô, bà mở miệng lên tiếng an ủi: “Thượng Đế luôn cùng chúng ta tồn tại, ngài sẽ giúp cô đạt được ước muốn của mình.”

“Mong là như thế, bây giờ tôi rất lo, nếu như lần này không thể thành công, tôi thật sự không biết nên làm như thế nào mới được nữa.” Hoa Ngữ Nông sâu kín thở dài, trên thực tế, trong lòng cô hiểu rõ, nếu lần này không thành công, điều đó có nghĩa cô vẫn còn phải đi tìm Ninh Quân Hạo, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng dùng được phương pháp bách bách như trước thêm một lần nữa. Đến lúc ấy, cô nên làm cái gì bây giờ?

“Cô đã tìm được cha của cậu bé, vì sao cô không nói rõ tình huống của Kính Huyền lúc này với anh ta? Là người làm cha, anh ta có nghĩa vụ và trách nhiệm cố gắng cứu vớt mạng sống của con trai mình cơ mà, không phải hay sao?” Bác sĩ điều trị chính có chút khó hiểu nhìn Hoa Ngữ Nông, bà thật sự không hiểu được cô gái Đông Phương trước mắt này, giống như trên người cô có quá nhiều bí mật không muốn ai biết được vậy.

“Không, bác sĩ, bà không hiểu, tôi và cha của Kính Huyền, giữa chúng tôi, từng xảy ra chút chuyện, tôi...tôi không hy vọng anh ấy biết được sự tồn tại của thằng bé, bởi vì một khi anh ta biết được chuyện này, điều đó có nghĩa tôi đã mất đi tư cách được sống cùng con trai của mình, anh ta nhất định sẽ dùng hết mọi biện pháp có thể đoạt mất thằng bé khỏi tay tôi. Đương nhiên, nếu tương lai, đó là cách duy nhất để cứu con mình, có lẽ tôi cũng chỉ đành nhịn đau bỏ đi mà thôi, hy vọng Thượng Đế có thể phù hộ, để ngày ấy không bao giờ xảy đến...” Hoa Ngữ Nông nói xong, hốc mắt và mũi đã có chút chua xót.

“Báo cáo xét nghiệm có khi phải một lát nữa mới đưa lên được, ừm, ý tôi là, tuy rằng làm bác sĩ thì không có quyền hỏi tới việc riêng tư của bệnh nhân, nhưng, nếu cô không để ý, có thể coi tôi như bằng hữu của mình, tôi nghĩ mình nguyện ý ngồi nghe kể chuyện xưa của cô năm đó.” Bởi vì qua lời nói của Hoa Ngữ Nông, bác sĩ điều trị chính cảm thấy rất hứng thú với chuyện năm xưa đã xảy ra với cô, bà liền thử dẫn đường để cô có thể đem những tâm sự giấu kín trong tâm chia sẻ và nói ra với mình, bà chủ quan cho rằng, có lẽ nếu Hoa Ngữ Nông nói ra hết những bí mật này, tâm trạng sẽ dễ chịu hơn lúc trước.

Không biết có phải vì tín nhiệm với nghề nghiệp bác sĩ này hay không, khi nghe bác sĩ điều trị chính hy vọng nghe được chuyện xưa của mình, Hoa Ngữ Nông có chút sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt chân thành kia, cô hít mũi, quyết định đem mọi chuyện phát sinh bảy năm trước đây từ từ kể lại.

8. Chương 8: Hôn Nhân Và Lợi Ích

Bảy năm trước, thành phố Y mới chỉ là thành phố ven biển được nhiều người khách biết đến, ngành du lịch nơi đây phát triển rất thành công. Khi ấy, trong số đông các công ty du lịch lúc bấy giờ, công ty cổ phần hữu hạn quốc tế Hoa Hỏa chính là một nhân tài kiệt xuất, người sáng lập ra nó đồng thời là người cầm quyền chính là con cháu Hoa gia.

Đúng vào lúc Hoa Hỏa đang phát triển không ngừng, bất chợt một cơn gió lốc thổi quét tới toàn bộ tài chính toàn cầu, nhất thời khiến giá cổ phiếu sụt giảm nghiêm trọng, kinh tế suy thoái, Hoa Hỏa buộc phải ngừng đón nguy cơ nghiêm trọng nhất kể từ lúc họ treo biển hành nghề đến giờ.

Trong một nhà hàng Tây năm sao cao cấp được trang trí hết sức hoa mỹ, một cuộc xem mắt đang diễn ra.

Người đàn ông mặc âu phục màu rượu vang tao nhã ngồi bắt chéo hai chân trên chiếc ghế salon đỏ thẫm bằng da, trên tay cầm một ly rượu, dưới ánh đèn thủy tinh trong vắt, chất lỏng màu đỏ bên trong sóng sánh giống hệt như máu tươi của con người, yêu kiều và mị hoặc.

Ngồi đối diện người đàn ông là một cô gái tóc dài, mặc váy liền tơ tằm màu trắng, sắc mặt vẫn còn chưa hết nét trẻ con, mái tóc đen nhánh thẳng tắp rũ xuống hai bên má, con ngươi trong veo từ đầu đến cuối cứ sống chết nhìn chăm chăm vào ly rượu trước mặt, nhưng đôi môi mím lại đã tố cáo sự khẩn trương lo lắng của chủ nhân mình, tuy nhiên tư thế ngồi thẳng đã làm bật lên sự nề nếp và bối cảnh gia giáo của cô gái.

“Tên cô là gì?” Người đàn ông nhẹ nhàng lắc chén rượu trong tay, mặt không chút thay đổi, chăm chú nhìn người phụ nữ trước mắt.

“Hoa Ngữ Nông.” Cô gái trẻ dùng thanh âm nhỏ nhất của mình trả lời vấn đề của anh, biểu hiện của cô lúc này trông vô cùng nhút nhát, giống như đang lo lắng người đàn ông trước mắt sẽ tùy lúc lao tới ăn sạch mình vậy.

“Ninh Quân Hạo, tên của tôi.” Người đàn ông báo tên họ một cách đơn giản, coi như đã giới thiệu qua về bản thân với cô một chút.

“Tôi biết, ông nội đã nói về anh với tôi.” Hoa Ngữ Nông nhẹ giọng nói, sau đó cặp lông mi cong dài nhẹ nhàng ngược lên trên, đôi mắt trong veo bất chợt đối diện với một ánh mắt sắc bén như vuốt của chim ưng. Cô sợ tới mức vội vàng thu tầm mắt lại.

“Ngẩng đầu lên nhìn tôi, một người phụ nữ không phóng khoáng như thế sao có thể xứng làm phu nhân của Ninh Quân Hạo được chứ?” Anh có chút phiền lòng với sự nhút nhát e dè của cô, khẽ nhíu mày ra lệnh.

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, trái tim nhẹ nhàng co rút đi một chút, kinh ngạc ngược mắt lên nhìn anh.

“Chắc hẳn cô đã biết về kế hoạch hợp tác sắp tới của Ninh thị và Hoa thị, vì để biểu lộ thành ý hợp tác của đôi bên, cô nhất định phải trở thành vợ của tôi. Tôi biết cô không thích tôi, nhưng bắt đầu từ giờ phút này, mặc kệ trước đây cô đã từng có ai trong lòng, nhất định phải lập tức quên anh ta đi ngay. Bây giờ bên ngoài khách sạn có rất nhiều phóng viên đang chờ chúng ta, nếu cô không còn gì thắc mắc nữa thì kể từ lúc chúng ta bước ra khỏi khách sạn này, người giám hộ của đôi bên sẽ lập tức công bố tin tức về lễ kết hôn ọi người.” Ninh Quân Hạo dùng một giọng điệu vô cùng công thức hóa nói với cô, tuy rằng nội dung của nó là cầu hôn, nhưng mà nghe đi nghe lại vẫn thấy giống đang bàn chuyện làm ăn với đối tác hơn.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy lời của anh, phản ứng có chút chậm chạp, cô không ngờ một chuyện quan trọng và thiêng liêng như thế có thể được nói ra bằng một ngữ khí như vậy từ miệng anh. Kể từ lúc cô đáp ứng ông nội, vì Hoa Hảo mà gả cho người đàn ông này, cô đã biết cuộc hôn nhân của hai người chẳng qua chỉ là một sự kết hợp vì lợi ích. Chẳng qua cô không ngờ, lúc bản thân phải đối diện thật sự thì nội tâm vẫn có chút không thể nào thích ứng.

“Cô đã không nói lời nào, như vậy tôi có thể coi sự im lặng của cô là việc đã hiểu những gì tôi nói, thậm chí là đồng ý không?” Ninh Quân Hạo cảm thấy khó chịu với sự trầm mặc của cô, anh hồ hững nhấp một ngụm rượu đỏ trong ly, sau đó nhíu mày nhìn cô gái trước mắt hình như đang phải chịu một sự dày vò trong nội tâm ghê gớm.

“Tôi đã biết, tôi nhất định sẽ tận lực phối hợp với anh.” Hít sâu một hơi, sau đó gật gật đầu, vẻ mặt cô bình tĩnh nói.

“Tốt lắm, tôi thích nói chuyện với những người phụ nữ có hiểu biết.” Anh rốt cục cũng lộ ra một nụ cười thỏa mãn, đặt chén rượu trong tay lên bàn, đứng dậy bước tới bên người cô, vươn một tay ra, lễ độ nói: “Bây giờ, cùng tôi đi ra bên ngoài thôi.”

Hoa Ngữ Nông có chút sững sờ, nhưng rất nhanh sau đó liền kịp thời phản ứng, cô chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng sửa lại làn váy trắng tinh của mình, bàn tay nhỏ nhắn dịu dàng đặt lên lòng bàn tay to lớn trước mắt, tùy ý để anh nắm lấy tay mình, bước tới một tương lai không hề đoán được phía trước....

9. Chương 9: Đêm Tân Hôn

Một tháng sau, hôn lễ long trọng được tổ chức trong một khách sạn năm sao xa hoa bậc nhất thành phố Y, mà khách sạn đó cũng chính là một phần sản nghiệp của Ninh thị.

Sắc hồng đỏ thắm, áo cưới trắng tinh, trong buổi lễ kết hôn như giấc mộng, những tiếng chúc phúc và tiếng cười không ngừng tràn ngập khắp nơi. Tất cả đều đang nói với Hoa Ngữ Nông hai mươi tuổi rằng, kể từ giờ phút này, cô đã trở thành một người phụ nữ có chồng, quãng thời gian về sau của cô sẽ vĩnh viễn gắn bó với người đàn ông vẫn còn xa lạ ấy.

Đêm tân hôn giống như một tiếng động lớn ầm ĩ đi qua sự tĩnh lặng vốn có, trên giường cưới trải ga màu đỏ thắm rải đầy những cánh hoa hồng tươi tắn. Sau khi tắm rửa qua loa xong, Hoa Ngữ Nông ngồi bên cạnh giường, chăm chú nhìn vào những cánh hoa đến mức thất thần.

Không bao lâu sau, cánh cửa phòng tắm đột nhiên bật mở, hơi nước lượn lờ xung quanh, Ninh Quân Hạo vừa mới tắm rửa xong, bọc qua thân thể bằng một chiếc khăn trắng, trần trụi bước ra ngoài.

Giờ phút này Hoa Ngữ Nông đang khản trương muốn chết, cô có chút không biết phải làm sao ngồi yên trên giường, ngẩng đầu nhìn anh đang dần tiến tới chỗ mình.

“Hình như em rất có hứng thú với cơ thể của tôi thì phải.” Nhìn thấy ánh mắt Hoa Ngữ Nông ngấm mình có chút đại ra, khóe miệng Ninh Quân Hạo không khỏi gợi lên một nét cười tà mị, anh bước đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng nóng rực, ngón tay thon dài nâng chiếc cằm thon nhỏ lên, khẽ hỏi.

“Đúng... Thực xin lỗi, em...Em không phải cố ý... Nếu như vậy... Xem... Nhìn anh...” Cô có chút quần bách dừng bàn tay đang chải tóc lại, thoát khỏi sự khống chế của anh, giọng điệu cũng trở nên vấp vấp.

“Vợ cảm thấy có hứng thú với cơ thể của chồng, đây không phải là một chuyện rất bình thường hay sao? Vì sao phải nói xin lỗi?” Anh nhìn vẻ mặt e lệ rụt rè của Hoa Ngữ Nông, cúi thấp đầu khẽ thì thầm bên tai cô một chút. Khi anh cất tiếng, một luồng khí ấm áp phả vào lỗ tai khiến cô không thể tự chủ được mà co rụt người lại, mặt càng thêm đỏ hơn, tim cũng đập càng nhanh chóng.

“Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi, ngày mai vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý.” Không biết có phải vì mục đích trêu chọc cô đã đạt được hay không, anh nhanh chóng che dấu nét cười tà mị trên gương mặt, sau đó tỏ vẻ mệt nhọc vén chăn lên, nằm xuống giường cười.

Không nghĩ tới chuyện anh sẽ dễ dàng buông tha mình như vậy, Hoa Ngữ Nông cứ ngỡ tai mình đã nghe nhầm, nhất thời trở nên ngượng ngùng không biết phải làm sao.

Ninh Quân Hạo nằm xuống rồi liền phát hiện Hoa Ngữ Nông vẫn không có cử động nào hết, thế nên anh quay người, nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia nói: “Hay là em cảm thấy chúng ta nên làm chút chuyện gì đó trước khi ngủ để ngon giấc hơn?”

Lần này Hoa Ngữ Nông đã hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của anh, nhất thời nhanh chóng chui vào trong chăn, bởi vì thẹn thùng và khấn trương, cô thậm chí còn không dám để lộ đầu ra ngoài.

Ninh Quân Hạo nhìn bộ dáng đáng yêu ấy của cô, trong lòng khẽ cười thầm, sau đó nhắm chặt hai mắt, say sưa an giấc.

Đêm hôm ấy, tuy rằng Hoa Ngữ Nông đã mệt muốn chết đi nhưng vẫn không hề đi vào giấc ngủ. Cô cảm giác quãng thời gian từ lúc quen biết Ninh Quân Hạo cho tới bây giờ, cùng anh nằm chung giường, chung gối giống hệt như một giấc mơ vậy.

Chỉ trong vòng một tháng mà thôi, bọn họ từ hai người xa lạ đã trở thành một cặp vợ chồng vĩnh kết đồng tâm khiến bao người hâm mộ, mà càng khiến cô không thể tin được chính là, người chồng cô không sao hiểu thấu ấy hình như đã sớm xem trọn tâm tư cô từ rất lâu rồi, trong một đêm tân hôn lẽ ra nên mây mưa thất thường như thế, anh lại không hề bắt buộc cô tiếp nhận mình, chỉ săn sóc bảo cô ngủ ngon mà thôi.

Chồng của cô rốt cuộc là người như thế nào? Cô tràn ngập sự hiếu kỳ với anh, nhưng cô cũng biết, chuyện này không thể gấp được, bây giờ mới chỉ là bắt đầu, hai người vẫn còn có rất nhiều thời gian để tìm hiểu về đối phương cơ mà, không phải hay sao?

10. Chương 10: Thay Quần Áo

Sáng ngày hôm sau, lúc Hoa Ngữ Nông mơ màng tỉnh dậy liền phát hiện Ninh Quân Hạo đã sớm rời giường, rửa mặt xong, đang đứng đối diện trước gương thay quần áo.

“Tỉnh rồi thì mau đi rửa mặt, ba mẹ vẫn còn chờ tách trà của em đấy.” Đúng lúc đại não của Hoa Ngữ Nông vẫn còn đang mơ màng, Ninh Quân Hạo đang sửa cà vạt trước gương đột nhiên lên tiếng khiến cô sợ tới mức sững sờ, trong lòng thầm nghĩ có phải người này có mắt đằng sau đầu hay không mà tỉnh thế!

Vươn vai một cái, cô nhanh chóng bước xuống giường, lao vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

Lúc cô làm vệ sinh xong xuôi ra khỏi nhà tắm thì Ninh Quân Hạo đã không còn ở trong phòng.

Cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy vào, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi xuất hiện trước mắt, gật đầu chào hỏi cô: “Phu nhân, chào buổi sáng.”

“Chào.” Cô lễ phép cúi đầu với bà, sau đó tầm mắt rơi xuống thứ bà đang cầm trên tay, một bộ váy áo màu đỏ kì quặc, hơn nữa còn có một chiếc vòng long phượng với chiếc khóa vàng đã sớm đóng lại.

“Bà là? Mấy thứ này là...” Cô nhớ trang phục và đạo cụ như thế là đồ dành cho những cô dâu thời xưa mà, hôm qua cô cùng Ninh Quân Hạo tiến hành hôn lễ theo nghi thức phương Tây cho nên cô không rõ, những thứ này là ai chuẩn bị vậy?

“Tôi là bác Trương, nhị quân gia của nhà họ Ninh, mấy thứ này đều là do bà chủ tự mình chuẩn bị cho cô, bà chủ nói, người vợ của nhà họ Ninh đều phải mặc váy truyền thống để kính trà, phu nhân, để tôi giúp cô thay.” Bà ta nói xong liền đi tới chỗ Hoa Ngữ Nông.

Hoa Ngữ Nông thấy vậy, nhìn đồng váy áo đồ tươi trên tay bà ta có chút sợ hãi, rụt cổ lại, yếu ớt lên tiếng: “Tôi...tôi không mặc những quần áo này có được không? Tôi...”

Lời của cô còn chưa nói xong đã bị bác Trương xen ngang: “Phu nhân, trang phục này chính là tự tay bà chủ chuẩn bị cho cô, cô đương nhiên có thể không mặc, không ai miễn cưỡng cô hết, nhưng mà bên dưới lúc này đang có không ít họ hàng đợi chúng ta, hơn nữa truyền thống cô dâu mới mặc váy đồ đã là tập tục được truyền từ đời trước, đến giờ chưa từng có ai không làm theo.”

“Tôi biết...Nhưng mà tôi...” Hoa Ngữ Nông có chút do dự muốn giải thích rõ ràng, song bác Trương lại tỏ vẻ như không hề nghe thấy điều gì, nhanh chóng đặt váy áo và trang sức lên giường, sau đó nói: “Nếu phu nhân cảm thấy ngượng ngùng, không muốn để tôi giúp mình thay quần áo thì tôi sẽ đi trước, hi vọng phu nhân không quá lâu, dù sao cô cũng mới chỉ bước vào nhà họ Ninh được một ngày, nếu để muộn giờ kính trà sẽ không tốt cho lắm.”

Bác Trương nói xong, không đợi Hoa Ngữ Nông mở miệng liền xoay người rời đi.

Lúc này Hoa Ngữ Nông mặc áo ngủ tơ tằm trên người, quan sát bộ quần áo và trang sức chỉnh tề đặt trước mặt mình, trong lòng hết sức rối loạn, cuối cùng, cô vẫn đành hạ quyết tâm mặc quần áo lên người.

Đợi cô mặc vào xong xuôi, nhìn mình trong gương, Hoa Ngữ Nông có thể cảm giác được lỗ chân lông toàn thân đang không ngừng giãn nở, chiếc vòng tay lấp lánh ánh vàng phản chiếu khúc xạ ánh mặt trời, lóe ra tia sáng khiến mắt người đau đớn.

Biết mình không thể tiếp tục chậm trễ nữa, cô nhanh chóng xoay người đi về phía cửa, lúc này, cô mới chỉ cảm giác làn da giống như bị thứ gì đó cọ lên, có chút hơi ngứa ngáy mà thôi.

11. Chương 11: Khách Không Mời Mà Đến

Đi tới cầu thang, cô vừa liếc mắt liền nhìn thấy toàn bộ người nhà họ Ninh đang ở trong phòng khách chờ sự xuất hiện của mình. Khi bóng dáng Hoa Ngữ Nông xuất hiện trước mắt mọi người, toàn bộ ánh nhìn đều rơi xuống trên thân cô, giờ phút này Ngữ Nông cảm thấy được làn da toàn thân càng thêm ngứa ngáy.

Cố nén sự khó chịu trên thân, cô tận lực để bản thân trở nên thông dong bình tĩnh, trong lòng cô vẫn còn nhớ rõ, Ninh Quân Hạo đã từng nói qua, anh không thích người phụ nữ không phóng khoáng. Mà giờ phút này, anh đang đứng nhìn cô từ phía xa, ánh mắt vô cùng chăm chú, còn mang theo nét cười thấp thoáng nữa.

Trong lúc cô bước xuống, Ninh Quân Hạo đã kịp thời đi tới chân cầu thang, vươn tay đón nàng.

Khi bàn tay cô nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay ấm áp to lớn của anh, ánh mắt Ninh Quân Hạo lơ đãng nhìn thấy làn da mơ hồ có chút ửng đỏ bên dưới.

Dưới sự dẫn đường của Ninh Quân Hạo, hai người song song bước đến trước mặt cha mẹ đã ngồi ngay ngắn trên ghế salon trong phòng khách từ sớm, sau đó dưới sự dẫn dắt của người điều khiển chương trình, nói những lời cát tường và cảm ơn, rồi quỳ xuống, kính trà, bái lạy.

“Con ngoan, sau này con chính là một thành viên của nhà họ Ninh rồi, nhất định phải giúp đỡ Quân Hạo thật tốt, trở thành một người vợ hiền, sớm ngày giúp Ninh gia chúng ta sinh con nối dõi, biết không?” Ninh Húc Đông đặt vào tay Hoa Ngữ Nông một bao lì xì thật to, giọng điệu hiền từ nói.

“Con đã biết, cảm ơn cha.” Hoa Ngữ Nông nhu thuận tiếp nhận bao lì xì, âm giọng đáp.

Tiếp đó, Dương Thái Phân cũng cầm trên tay hai bao lì xì, đưa cho từng người rồi nói: “Những gì cần dặn dò, cha của hai đứa cũng đều đã nói hết, mẹ sẽ không dài dòng, từ nay về sau, các con chỉ cần vợ chồng hòa thuận, chung sống yên lành là được rồi.”

“Con biết, cảm ơn mẹ.” Hoa Ngữ Nông nhận lấy bao lì xì, ngoan ngoãn nói.

“Mau lên, đi gặp qua những người lớn trong nhà, hôm qua trong hôn lễ có quá nhiều người, không có chào hỏi họ tử tế được.” Dương Thái Phân nói xong, cũng đứng lên, dẫn Ninh Quân Hạo và Hoa Ngữ Nông đến chỗ mấy người lớn tuổi giới thiệu qua một lần.

Đến khi Hoa Ngữ Nông vất vả gặp mặt hết được toàn bộ cô dì chú bác trong nhà họ Ninh, cô liền cảm thấy toàn thân càng lúc càng khó chịu, không sao nhịn được nữa, cơn ngứa ngáy khiến cô chỉ muốn vươn tay ra gãi cho bớt đi mà thôi.

Đúng lúc Hoa Ngữ Nông đang muốn kiểm soát rút lui để cởi bỏ quần áo, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một cô gái có gương mặt thanh thuần động lòng người, mặc một bộ lễ phục màu vàng nhạt, tuổi vẫn còn khá trẻ. Dung mạo cô gái nhạy mắt thu hút được không ít sự chú ý của mọi người.

“Chủ tịch, phu nhân, ngại quá, tuy rằng hôm nay là yến tiệc của người trong nhà, nhưng Nhược Hồng vẫn không mời mà đến.” Cô gái trẻ tuổi hào phóng đi tới trước mặt Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân, mỉm cười nói với bọn họ.

“Cô đây là...” Ninh Húc Đông nhìn người phụ nữ trước mắt, có chút nghi ngờ hỏi.

“Cô ấy là bạn của con, cũng chính là trưởng phòng quản lý quan hệ xã hội Trần Nhược Hồng.” Ninh Quân Hạo nhanh chóng giới thiệu với mọi người vị khách không mời mà tới này.

“Ngại quá tổng tài, tuần trước lúc nhận được chỉ thị của anh, đáng lẽ em nên lập tức quay lại, nhưng mà lúc ấy vẫn còn có một số việc chưa hoàn thành xong, còn chưa bàn giao rõ ràng nên chưa kịp quay về. Ngày hôm qua bỏ lỡ mất hôn lễ của anh và phu nhân, cho nên ngày hôm nay em mạo muội đến đây xin bồi tội, hy vọng sẽ không quấy rầy đến mọi người. Đây là thủy tinh Urugoa em đặc biệt lấy làm lễ vật mừng ngày kết hôn của hai người, chúc hai người sống đến răng long đầu bạc, trăm năm hòa hợp.” Nói xong, Trần Nhược Hồng đưa chiếc hộp trong suốt trong tay đưa đến trước mặt Ninh Quân Hạo.

“Cám ơn.” Ninh Quân Hạo nhận lấy chiếc hộp, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua sau đó tùy tiện giao cho người trợ lý bên cạnh, rồi nói: “Nếu đã đến đây rồi, dùng cơm đã rồi hãy đi.”

“Em đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Trần Nhược Hồng nghe vậy, vô cùng lớn mật đáp ứng.

Mà lúc này Hoa Ngữ Nông đã sắp bị cơn dị ứng giày vò đến muốn phát điên rồi, trong lúc Ninh Quân Hạo và Trần Nhược Hồng nói chuyện, cố muốn lặng lẽ rời khỏi tầm mắt của mọi người, nhưng không ngờ, vừa mới đi được vài bước đã bị Trần Nhược Hồng đứng ở phía xa gọi lại.

12. Chương 12: Bối Rối Rồi Đi

“Phu nhân, lúc trước trên máy bay về nước tôi có được nghe báo chí đăng tin về hôn lễ giữa cô và tổng tài, giới truyền thông cũng đã dùng không ít những từ ngữ hoa mỹ để đánh giá con người cô, hiện giờ được gặp mặt, quả nhiên chính là cao quý thanh lịch, xem ra phóng viên tòa soạn báo không hề khuếch đại lời nói rồi.” Trần Nhược Hồng mỉm cười nịnh nọt nói với Hoa Ngữ Nông.

Lời này nghe vào trong tai Hoa Ngữ Nông hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì, chính xác mà nói, giờ phút này cô căn bản không hề có tâm tình nghe người ta nói chuyện. Cả người cô như bị kim đâm, kiến chích, khó chịu vô cùng khiến nội tâm không ngừng vật lộn, cô rất rất muốn dùng sức xé toạc đi lớp da trên thân thể mình.

Bởi vì Hoa Ngữ Nông không yên lòng nên mới không nghe rõ những gì Trần Nhược Hồng nói, vì thế cô không có bất kỳ phản ứng nào, nhất thời khiến Trần Nhược Hồng vô cùng xấu hổ.

“Ngữ Nông, em làm sao vậy? Trần tiểu thư đang nói chuyện với em đấy.” Ninh Quân Hạo đã nhận ra sự bất thường của Hoa Ngữ Nông, anh lập tức nhẹ nhàng vỗ lưng cô nhắc nhở.

Cái vỗ này của anh không mạnh lắm, song vừa lúc lại đem mọi cảm giác khó chịu trong cơ thể mà Hoa Ngữ Nông cố gắng áp chế toàn bộ vạch ra ngoài, nhất thời, dưới chân cô như có chút nhũn ra đẩy đẩy Ninh Quân Hạo, chân lùi về đằng sau mấy bước, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô vội vàng ném ra một câu: “Thật xin lỗi, tôi...thân thể của tôi có chút không thoải mái, trước xin lỗi không tiếp được...”

Nói xong, cô liền cuống quýt bỏ chạy lên tầng trên, lưu lại một đám người chẳng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra đến.

“Sao lại thế này? Đây là...con bé...như thế nào...” Dương Thái Phân phục hồi tinh thần nhanh nhất, bà chỉ vào Ninh Quân Hạo hỏi.

“Không bằng mọi người trước cứ ra hoa viên dùng đồ lót dạ đi đã, mời...mời...” Ninh Quân Hạo lập tức phản ứng ngay, chỉ dẫn mọi người tiến vào trong vườn hoa.

Nhất thời, mọi người đồng thời phục hồi tinh thần lại, dưới sự chỉ dẫn của Ninh Quân Hạo cùng đi đến hoa viên. Trần Nhược Hồng là người ra khỏi phòng khách cuối cùng, cô đi đến bên người Ninh Quân Hạo nói: “Quân Hạo, chúc mừng anh cưới được một người vợ xinh đẹp như thế.”

“Cảm ơn, tôi phải lên trên xem cô ấy thế nào, cô cứ tự nhiên.” Khóe miệng Ninh Quân Hạo hơi gợi chút ý cười, nhưng sau đó đã nhanh chóng xoay người đi lên tầng trên.

Tiến vào phòng ngủ, Ninh Quân Hạo không hề nhìn thấy bóng dáng Hoa Ngữ Nông, ngược lại anh nghe được trong nhà tắm có tiếng nước truyền đến.

Đáy lòng khó hiểu, anh nhanh chóng đi đến cửa phòng tắm, mạnh mẽ mở cánh cửa bằng thủy tinh ra, cửa cũng không bị khóa trái, cho nên anh liếc mắt một cái liền thấy được một bức tranh mỹ nhân đang tắm.

Chẳng qua, mỹ nhân có chút kỳ quặc...

13. Chương 13: Cô Gái Góc Nghé

“Em đang làm cái gì vậy? Trên thân của em sao lại...” Anh nhìn những nốt đỏ dày đặc che kín trên thân cô, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Đang dùng nước nóng tẩy rửa thân mình, Hoa Ngữ Nông nghe vậy vội vàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, rất nhanh, cô ý thức được giờ phút này mình không hề mặc quần áo, vì thế lập tức vươn tay tùy tiện nắm lấy chiếc khăn bên cạnh quần vào người.

Ninh Quân Hạo thấy vậy liền bước đến trước mặt cô, một tay vươn ra kéo cô vào trong lòng ngực mình, ngăn cản cô đang cố dùng khăn tắm bao lại thân thể, lớn tiếng hỏi lại lần nữa: “Nói cho anh biết, đây là chuyện gì? Vì sao trên thân thể em lại có nhiều nốt ban đỏ như thế? Lúc sáng rời giường không phải vẫn còn tốt hay sao?”

“Vâng...là do em...em bị dị ứng...” Hoa Ngữ Nông lúc này chỉ cảm giác được đại não mình hỗn loạn, thân thể ướt sũng vô lực tựa vào trong ngực anh, ánh mắt nhút nhát có chút khiếp đảm nhìn Ninh Quân Hạo, nhỏ giọng đáp.

“Dị ứng? Đang yên đang lành vì sao lại bị dị ứng?” Hiển nhiên anh vẫn còn nghi hoặc với câu trả lời của cô, ít nhất anh cũng cho rằng, theo như khoảng cách từ phòng ngủ tới phòng khách cùng với đám hoa tươi trong nhà không đến mức khiến cô dị ứng nhanh đến vậy.

“Quần áo...Da của em...Em chỉ mặc quần áo làm từ sợi tơ tằm và sợi tổng hợp tinh khiết...Nếu là quần áo có vải sợi tổng hợp, em không thể mặc lên người, bằng không sẽ bị dị ứng...” Nói xong, cô nâng tay chỉ vào bộ váy áo đã sớm bị thay ra vứt trên sàn nhà tắm.

Ninh Quân Hạo cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân cô dị ứng, vì thế cũng không nói thêm gì, anh chỉ đem khăn tắm bao lại thân thể cô kỹ càng lại lần nữa, rồi bế cô lên đi ra ngoài.

Không ngờ được Ninh Quân Hạo sẽ đột ngột ôm lấy mình, Hoa Ngữ Nông kinh ngạc há hốc miệng, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ tùy ý để anh ôm mình ra khỏi nhà tắm, đi đến chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Dịu dàng đặt cô lên giường xong, anh kéo chăn che lên thân thể cô, sau đó nói: “Nếu biết mình mặc quần áo có sợi tổng hợp sẽ bị dị ứng, vì sao em không cự tuyệt mặc cái bộ váy áo kia?”

“Bác Trương nói, đó là thứ mẹ chồng tự tay chọn lựa cho em, hơn nữa mặc váy đó là truyền thống nhiều năm của Ninh gia rồi, cho nên em...” Tiếng của cô càng lúc càng nhỏ dần, giờ phút này trong đầu vẫn còn hồi tưởng đến bộ dạng ngốc nghếch để mặc anh nhìn chăm chăm thân thể của mình ban nãy.

“Cô nàng ngốc!” Nghe được lời giải thích của cô, anh liền thấp giọng thầm mắng một tiếng rồi xoay người đi về phía cửa.

“Cái kia...” Hoa Ngữ Nông thấy anh phải đi, đột nhiên nhớ tới sự thất thố của mình ban nãy, hình như cô đã phá hỏng mọi chuyện rồi, vì thế nhịn không được gọi với theo bóng lưng anh: “Mọi người bên dưới có phải hay không đều...”

“Không cần lo lắng cho người khác, trước hãy chăm sóc tốt cho chính mình, ngồi yên trên đây đừng có lộn xộn, anh lập tức gọi bác sĩ tới xem qua cho em.” Ninh Quân Hạo biết cô đang lo lắng tàn cuộc bên dưới, vì thế anh lạnh lùng cắt đứt lời của cô, để Hoa Ngữ Nông có thể an tâm nghỉ ngơi, sau đó anh liền đầu không quay lại bước về phía cửa.

Căn phòng trong nháy mắt trở nên an tĩnh như trước, nhất thời, Hoa Ngữ Nông cảm giác lòng mình cũng bình tâm hơn, chẳng qua chỉ cần nghĩ tới vừa nãy Ninh Quân Hạo nhìn thấy bộ dáng cả người nổi toàn nốt đỏ của mình, cô liền cảm thấy hết sức chán chường, thậm chí trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ miên man, anh ấy liệu có cho rằng thân thể cô khó coi quá không?

14. Chương 14: Nhận Lỗi

Ninh Quân Hạo vừa xuống tầng liền phân phó quản gia đi gọi điện cho bác sĩ tư nhân của Ninh gia để ông ta qua đây xem bệnh cho Hoa Ngữ Nông. Sau đó anh liền đi vào trong hoa viên tìm gặp Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân để giải thích nguyên nhân thất thố của Hoa Ngữ Nông ban nãy, gạt bỏ mọi nghi ngờ trong lòng họ.

Yến tiệc buổi trưa trôi qua, các tân khách ồn ào náo nhiệt rời đi, vườn hoa trong biệt thự nhà họ Ninh nhất thời an tĩnh đi không ít.

Hoa Ngữ Nông sau khi uống thuốc mà bác sĩ đưa cho, tình trạng dị ứng liền tốt lên không ít, bởi vì lúc này không có việc gì làm, cô liền dựa vào đầu giường yên lặng đọc sách.

Không bao lâu sau, từ cửa truyền đến tiếng gõ đều đặn, cô lập tức đặt quyển sách sang một bên, hướng về phía cửa nói: “Mời vào.”

Người đi tới không phải ai khác chính là bác Trương, người đã lấy váy áo cho cô mặc, sau khi bước vào phòng, bác Trương liền lập tức xoay người hướng Hoa Ngữ Nông giải thích: “Thật xin lỗi cô chủ, là sơ sót của tôi, không biết cô bị dị ứng với những quần áo làm từ sợi tổng hợp.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, sắc mặt hơi có chút xấu hổ, cô lập tức nói: “Bác Trương, bác làm cái gì vậy? Không cần nói xin lỗi với tôi, đây cũng đâu phải lỗi của bác. Quần áo không phải bác bức tôi mặc vào, đây đều là do tôi tự mình quyết định mặc đấy chứ.”

“Không được, tôi phải nhận lỗi với cô, cậu chủ nói không sai, tuy rằng quần áo này không phải do tôi chọn, nhưng mà cần phải hiểu biết rõ ràng tình trạng thân thể của cô là một phần trong công việc của tôi, tôi thậm chí ngay cả việc cô dị ứng với cái gì cũng không biết cho nên mới tạo thành sai lầm ngày hôm nay, xin cô hãy tha thứ cho tôi.” Bác Trương cúi thấp đầu không nhìn về mặt Hoa Ngữ Nông.

Hoa Ngữ Nông không biết lời của bác Trương này rốt cuộc có mấy phần thành tâm, nhưng giờ phút này nếu như cô suy nghĩ nhiều hơn một chút, phân tích sự tình toàn diện hơn một chút thì nhất định có thể nghe ra trong lời của bác Trương đều cố gắng biểu đạt ý tứ, quần áo không phải do bà ta chọn, cũng không phải do bà ta bức cô mặc vào, chuyện dù gì cũng đã xảy ra, Dương Thái Phân nhất định không có nửa điểm trách nhiệm nào, tất cả mọi chuyện đều chỉ có thể đổ lên trên đầu bác Trương, bởi vì Ninh Quân Hạo nói là lỗi của bà ta, thì chính là của bà ta.

Hoa Ngữ Nông nghe được bác Trương nhắc tới Ninh Quân Hạo, mặc dù cô không nghe ra ý ngầm trong lời nói của bà ta, nhưng vẫn hiểu rõ nhất định là Ninh Quân Hạo bảo bác Trương tới đây nhận lỗi, tuy rằng cô cảm thấy hành động này có điểm chuyện bé xé ra to, nhưng đáy lòng vẫn thấy ấm áp, ít nhất như vậy chứng tỏ một điều, anh không hy vọng cô phải chịu bất kỳ ủy khuất nào.

Mở miệng trấn an bác Trương vài câu, cô liền cho bà ta lui đi. Lúc này mặt trời đã mờ hồ xuống đến ranh giới phía Tây, sắc vàng rực rỡ cùng dần chuyển thành màu hồng, nhuộm đỏ những đám mây phía chân trời, đẹp đến mức không nói nổi thành lời...

Ninh Quân Hạo xuất hiện lần nữa trước mặt Hoa Ngữ Nông là thời gian dùng bữa tối, người một nhà cùng nhau dùng cơm xong, Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân nói muốn đi xem ca kịch, phải rời khỏi nhà, mà Hoa Ngữ Nông thì không biết mình nên đi đâu, cho nên chỉ có thể quay trở lại phòng.

Đúng lúc cô đang chuẩn bị bước lên lầu, Ninh Quân Hạo đang ngồi trên ghế salon đột nhiên gọi cô lại, cất tiếng hỏi: “Nốt đỏ trên người em đã tan hết chưa? Thân thể thế nào rồi?”

“Đã tốt hơn nhiều rồi, anh không cần lo lắng cho em đâu.” Cô dừng bước, có chút xúc động trả lời.

“Vậy lên trên nhà thay bộ quần áo, mang theo cả hộ chiếu nữa, rồi dẫn bác Trương phân phó người thay em thu dọn một chút hành lý, đi với anh ra sân bay.” Ninh Quân Hạo nói.

“Cái gì?” Hoa Ngữ Nông có chút không hiểu rõ ý tứ của anh, thu dọn hành lý mang theo hộ chiếu, đây là đang muốn ra nước ngoài hay sao?

15. Chương 15: Hưởng Tuần Trăng Mật

“Anh cần đi nước Pháp khảo sát một hạng mục công trình, nếu em đồng ý, cũng có thể cho rằng chúng ta đương đi hưởng tuần trăng mật cũng được.” Ninh Quân Hạo mặt không chút thay đổi giải thích ý tứ trong lời nói của mình, cuối cùng ném cho cô một vẻ mặt thăm hỏi ‘em có hiểu không’.

“Cái đó...Tuần trăng mật...này...” Hoa Ngữ Nông không hề nghĩ tới anh thậm chí còn có kế hoạch mang cô đi hưởng tuần trăng mật, mặc dù bên trong đó mang theo một ít việc công nhưng cô vẫn rất cao hứng, bởi vì từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến lúc hai người quyết định kết hôn, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có bất kỳ chuyện lãng mạn nào phát sinh trên người anh hết.

“Còn nữa, nửa giờ tới máy bay sẽ cất cánh, nếu em còn tiếp tục ngốc nghếch đứng đó như vậy, có lẽ...”

“Em biết rồi, em lập tức đi ngay.” Anh còn chưa nói hết câu, cô đã bật người kịp phản ứng, dùng tốc độ nhanh nhất hai bước một chạy lên cầu thang, cũng không gọi bác Trương tìm người đến giúp mình thu thập

hành lý, cô tự mình tiện tay nhét vào trong túi du lịch mấy bộ váy áo, sau đó lấy hộ chiếu ra, nhanh chóng chạy xuống dưới lầu.

Ninh Quân Hạo không nghĩ tới hành động của cô sẽ nhanh như vậy, khi thấy bộ dáng Hoa Ngữ Nông thờ hớn hể xuất hiện trước mặt mình, khóe miệng của anh không tự giác lộ ra một ý cười không rõ ý tứ hàm xúc bên trong.

Trên đường đi đến sân bay, cả người Hoa Ngữ Nông đều bị vây trong trạng thái ảo tưởng, cô đem toàn bộ những chuyện lãng mạn có thể phát sinh tại nước Pháp đặt vào trên người mình và Ninh Quân Hạo diễn thử một lần, theo như cô thấy, đây chính là cơ hội tốt nhất để hai người có thể hiểu biết đầy đủ thêm về đối phương, đương nhiên tất cả ảo tưởng này đều lập tức dừng lại ngay khi hai người tiến tới sân bay.

Bởi vì vừa bước vào trong, cô đã nhìn thấy hai người khác, đủ để đem toàn bộ ảo tưởng về thế giới riêng của vợ chồng trong cô sụp đổ.

“Phu nhân tổng tài, chúng ta lại gặp mặt, người ta thường nói trong vòng một ngày có thể gặp mặt hai lần hoặc thấy nhau hai lần ở những nơi khác nhau thì tuyệt đối chính là người có duyên, xem ra chúng ta rất có duyên với nhau rồi.” Về mặt Trần Nhược Hồng tươi cười nhìn Hoa Ngữ Nông bước xuống từ xe sau Ninh Quân Hạo, hướng cô hỏi thăm.

“Vâng...Đúng vậy, chúng ta quả là có duyên...Cô không cần gọi tôi là phu nhân tổng tài, trực tiếp gọi tôi là Ngữ Nông thì tốt hơn.” Hoa Ngữ Nông nhìn đại mỹ nhân như đóa hoa lili trước mắt, nhất thời hiểu rõ, lần này Ninh Quân Hạo đi nước Pháp, mục đích chủ yếu thật sự là khảo sát cái anh gọi là hạng mục, thuận tiện mang cô đi hưởng tuần trăng mật mà thôi.

“Tổng tài, vé đăng ký đã đổi được rồi, chúng ta chuẩn bị lên máy bay thôi.” Lúc này thư ký Lâm Tuấn Hiền từ một nơi không xa bước tới, anh hướng về phía Ninh Quân Hạo báo cáo.

“Đi.” Ninh Quân Hạo ra lệnh một tiếng, bốn người liền cùng nhau bước vào hành trình tiến tới nước Pháp.

16. Chương 16: Tức Giận

Paris, kinh đô trữ tình trong mắt toàn bộ người trên thế giới, là nơi mà Hoa Ngữ Nông đã muốn tới từ lâu.

Khi bước chân của cô dừng lại trên mảnh đất của thành phố cổ xưa và lãng mạn này, cô cảm giác mỗi một hơi thở của mình đều như đang chìm đắm trong cảnh vật như tranh vẽ nơi đây.

Vì sai lệch múi giờ, khi Hoa Ngữ Nông tỉnh lại trên chiếc giường lớn trong khách sạn, trong gian phòng đã chẳng còn một bóng người, Ninh Quân Hạo cũng không biết đã đi đâu.

Xoay người xuống giường, cô kéo tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng sang hai bên, phát hiện bây giờ đã là ban đêm, vị trí của khách sạn nơi cô đang ở vừa lúc lại nằm trong trung tâm khu vực buôn bán sầm uất của thành phố, phóng mắt nhìn ra xa, cảnh đêm phồn hoa của Paris rực rỡ trắng lè đều thu hết vào tầm mắt.

Đúng lúc cô đang mê mẩn thưởng thức cảnh đêm trước mặt, một thanh âm hết sức không hợp thời phát ra từ trong bụng khiến Hoa Ngữ Nông đột nhiên nhớ tới, mình đã thật lâu chưa có ăn uống gì rồi.

Thay quần áo xong, cô đi từ phòng ngủ tới phòng khách, vẫn không phát hiện được bóng dáng Ninh Quân Hạo như cũ,

Cho là anh có chuyện gì vội vàng nên đã đi trước, thế là cô quyết định tự mình đến nhà ăn khách sạn kiểm chút đồ lót dạ trước đã, cầm ví ra khỏi phòng, cô đột nhiên nhớ tới nếu Ninh Quân Hạo trở về mà không thấy mình thì sao, có thể sẽ rất sốt ruột, vì vậy cô tùy tay cầm lấy chiếc bút trên bàn cùng tờ giấy ghi chép, viết vài lời nhắn lại rồi đặt xuống, sau đó mang về mặt trần ngập mong chờ một bữa tối lãng mạn trên nước Pháp bước ra khỏi phòng.

Nửa giờ sau, Ninh Quân Hạo cùng Trần Nhược Hồng và Lâm Tuấn Hiền từ bên ngoài làm việc trở về, khi bọn họ đi vào phòng chuẩn bị đánh thức Hoa Ngữ Nông đi ăn chút gì lại phát hiện trong phòng ngủ không hề có bóng dáng của cô.

Nhất thời, sắc mặt Ninh Quân Hạo dần dần động lại, vẻ mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Lâm Tuấn Hiền thấy thế, lập tức nói: “Tổng tài, có thể phu nhân đã tỉnh lại từ trước sau đó cảm thấy đói bụng nên đã đi xuống ăn trước rồi, không bằng chúng ta đến nhà ăn tìm cô ấy đi.”

Trần Nhược Hồng cũng đã phát hiện vẻ mặt Ninh Quân Hạo có chút không đúng, cô vừa định phụ họa với Lâm Tuấn Hiền để khuyên anh không cần tức giận, bất chợt ánh mắt không cẩn thận thoáng nhìn thấy tờ giấy nhả lại của Hoa Ngữ Nông bị mọi người bỏ qua trên bàn, cô ta liền bất động thanh sắc thông thả bước tới gần, thừa dịp hai người còn lại không chú ý, cô đem tờ giấy giấu vào lòng bàn tay, vo thành một nắm, sau đó nói: “Thư ký Lâm nói không sai, Ngữ Nông có thể vì đói bụng nên đã đi xuống nhà ăn dùng cơm trước rồi, chẳng qua dù vậy, cô ấy cũng cần để lại lời nhắn đưa cho người phục vụ để chúng ta có thể biết được hướng đi của mình chứ. Vậy thì, chúng ta nhanh chóng đi xuống tìm cô ấy đi. Paris không thể so sánh với những nước khác, hơn nữa tiếng Pháp của Ngữ Nông cũng không được tốt lắm, hy vọng sẽ không phát sinh ra chuyện gì...”

Trần Nhược Hồng còn đang tính tiếp tục nói điều gì đó đã thấy Ninh Quân Hạo nhanh chân bước ra ngoài cửa phòng, Lâm Tuấn Hiền cũng lập tức bước theo anh, đợi đến lúc Trần Nhược Hồng đuổi kịp mình, Lâm Tuấn Hiền đột nhiên thả chậm bước chân, thấp giọng nói nhỏ bên tai cô ta: “Tuy rằng cô mới đến Ninh thị không lâu, nhưng trước kia cô cùng tổng tài vốn là chỗ bạn bè, tôi tin cô biết rõ được lúc nào thì nên nói cái gì, mấy lời không thỏa đáng thì không nên nói lung tung.”

Trần Nhược Hồng không nghĩ tới Lâm Tuấn Hiền sẽ đột nhiên giáo huấn chính mình, nhất thời cô ta cảm thấy mặt nóng rực lên, gương mặt vốn thanh thuần xinh đẹp lập tức nhiễm một màu diêm dúa lẳng lơ và câu dẫn: “Anh đã biết tôi cùng Quân Hạo là chỗ bạn bè, như vậy tôi xin khuyên anh một câu, đừng làm ra vẻ khôn ngoan, tôi hiểu rõ Quân Hạo hơn nhiều so với anh đấy.”

17. Chương 17: Cảnh Cáo

Khi Ninh Quân Hạo bước vào trong nhà hàng, nhanh chóng thấy được Hoa Ngữ Nông đang ngồi gần cửa sổ, nhàn nhã hưởng thụ mỹ thực trước mặt mình.

Lúc này tâm trạng của Hoa Ngữ Nông đang vô cùng tốt, cô uống rượu nho ngọt lành bản địa của nước Pháp, nghe những giai điệu âm nhạc động lòng người, thưởng thức cảnh đêm Paris tuyệt đẹp, ăn những món Pháp chính cống. Khi cô đang lơ đãng quay đầu nhìn quanh, chợt thấy đám người Ninh Quân Hạo đang đi về phía mình, trên mặt liền nở một nụ cười sáng lạn, hướng bọn họ nhẹ nhàng phất phất tay.

Ninh Quân Hạo nhanh chóng đi tới trước mặt Hoa Ngữ Nông, Hoa Ngữ Nông đang chuẩn bị hỏi bọn họ định ăn món gì, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị anh bắt lấy cổ tay, lôi cả người đi ra bên ngoài nhà ăn.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Hoa Ngữ Nông bị Ninh Quân Hạo kéo đi không rõ lý do khiến cô có chút khó hiểu, vừa vội vã bước về phía trước theo anh, vừa kỳ quặc hỏi.

Ninh Quân Hạo không nói lời nào, chỉ dùng sức lôi cô ra bên ngoài. Trần Nhược Hồng đứng sau thấy thế, định bụng nhắc chân đi theo, lại bị Lâm Tuấn Hiền giữ chặt: “Lúc này tổng tài nhất định không muốn có người quấy rầy mình đâu, tôi dám cam đoan như thế đấy.”

Trần Nhược Hồng vừa nghe anh ta nói vậy liền không kiên trì đi theo sau nữa, chỉ hơi nhú mào, khinh bỉ liếc mắt nhìn Lâm Tuấn Hiền một cái rồi xoay người đi về phía ăn ngồi xuống một chỗ.

Ninh Quân Hạo lôi kéo Hoa Ngữ Nông vào thang máy, ấn số tầng mình ở, cửa thang máy vừa khép lại, trong không gian bị khóa kín này, chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Rốt cuộc là sao vậy? Vì sao anh không nói lời nào thế?” Hoa Ngữ Nông có thể cảm giác được tính tình Ninh Quân Hạo lúc này nóng nảy đến mức nào, chẳng qua cô thật sự không rõ là ai đã khiến cho anh tức giận đến vậy.

Thang máy đi lên như gió, nhanh chóng dừng lại ở tầng hai mươi, khoảng thời gian đó, Ninh Quân Hạo từ đầu đến cuối không nói một lời, thẳng đến khi vào phòng, anh đẩy cô xuống sô pha, khiến cô ngã ngồi trên ghế, lúc này anh mới khom người, hai tay chống lên ghế salon, đem thân thể nhỏ bé của cô vấp trong cánh tay của mình, cúi đầu nhìn xuống, trầm giọng hỏi: “Vì sao không ở yên trong phòng chờ anh trở lại?”

“A... thế nên anh mới tức giận sao?” Hoa Ngữ Nông có vẻ đã hiểu được lí do bốc lửa của anh rồi, nhưng cô vẫn không rõ, vì sao anh phải tức giận như vậy.

“Trả lời vấn đề của anh.” Hai mắt anh chăm chú nhìn vào cô, ép hỏi.

“Bởi vì em đã dối bụng, lại không biết khi nào các anh mới trở về, cho nên tự mình đi xuống dưới ăn một chút gì đó, không phải em đã để lại một tờ giấy ọi người rồi sao? Chẳng lẽ mọi người không nhìn thấy? Nhưng mà nếu như mọi người không nhìn thấy, làm sao biết đường đến nhà ăn tìm em chứ?” Hoa Ngữ Nông chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt vô tội đáp lại anh.

“Tờ giấy? Ở nơi nào?” Ninh Quân Hạo híp nửa con mắt, kỳ quặc hỏi.

“Để ở đó...” Hoa Ngữ Nông không chút suy nghĩ liền chỉ về phía chiếc bàn phía sau Ninh Quân Hạo, nhưng khi cô phát hiện ở trên bàn ngoại trừ chiếc bút cô đặt lên tờ giấy thì không còn gì cả, lập tức nghi hoặc nhìn Ninh Quân Hạo nói: “A...Tại sao lại không có ở đây?”

“Hoa Ngữ Nông, em nghe rõ cho anh, nơi này là nước Pháp, không phải thành phố Y, vốn tiếng Pháp đến gọi cơm còn không được của em ở đây không có chút tác dụng nào hết, nếu sau này em cứ tiếp tục chạy loạn như vậy, nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ không ai có thể chịu trách nhiệm được hết, hiểu chưa?” Vẻ mặt của anh vô cùng nghiêm túc nhìn cô, có vài phần cảnh cáo nói.

18. Chương 18: Nhận Lỗi

“Vâng...Xin lỗi, em biết mình sai rồi, em...em không nên như vậy...” Hoa Ngữ Nông bị thái độ của anh dọa sợ, vội vàng nói xin lỗi, mặc dù cô vẫn như cũ không hiểu lý do vì sao anh tức giận.

Ninh Quân Hạo nghe thấy cô nói xin lỗi nhưng sắc mặt vẫn không dịu đi chút nào, anh bỗng đứng thẳng người, nhìn Hoa Ngữ Nông đang ngồi trên ghế salon bị dọa không nhẹ thật sâu, sau đó không nói câu nào, xoay người đi về phía cửa, bước ra khỏi phòng.

Hoa Ngữ Nông nhìn theo bóng lưng anh rời đi, trong đầu ngoại trừ kinh ngạc cũng chỉ còn lại một dấu chấm hỏi to đùng.

Cô thật sự không hiểu, chẳng qua mình chỉ đi xuống dưới ăn gì đó một chút thôi, sao anh lại tức giận đến thế, hơn nữa, cô cũng có để lại lời nhắn mà, anh không thấy sao?

Sau khi Ninh Quân Hạo rời đi, không khí vốn khẩn trương trong gian phòng dần bình tĩnh lại, Hoa Ngữ Nông vùi người ngồi trên sô pha, trong đầu vẫn quay quay không tỉnh, cảm giác không biết nên theo ai, đây là lần đầu tiên cô thấy Ninh Quân Hạo tức giận, thật không ngờ bình thường đáng vẻ anh nhã nhặn lịch sự như thế mà bên trong lại cất giấu sự lạnh lùng đáng sợ, giờ phút này, hiểu biết về anh của cô lại tăng thêm một tầng nữa.

Ngồi yên trên ghế sofa hơn hai mươi phút, chuông cửa bỗng bất ngờ reo lên. Hoa Ngữ Nông giật nảy mình vì tiếng chuông chói tai ấy, là anh trở về sao? Cô thầm nghĩ trong lòng, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi ghế salon, chạy đến mở cửa.

Khi cửa phòng mở ra, vẻ mong đợi trên mặt cô nháy mắt trở thành sự thất vọng.

“Trợ lý Lâm, sao lại là anh?” Nhìn Lâm Tuấn Hiền đang đứng ở cửa, cầm trong tay một hộp đựng thức ăn, cô có chút tò mò hỏi.

“Tổng tài biết cô chưa kịp ăn gì nên dặn tôi mang cơm lên cho cô.” Lâm Tuấn Hiền nâng bàn tay đang cầm hộp đựng thức ăn lên, sau đó nói.

“A, mời vào.” Vừa nghe anh ta nói mình được Ninh Quân Hạo gọi đến, Hoa Ngữ Nông lập tức nghiêng người sang một bên, ý bảo anh ta vào phòng.

Lâm Tuấn Hiền khẽ gật đầu với cô, sau đó nhấc chân bước vào.

Đi tới bên sofa, anh đặt hộp đựng thức ăn trong tay xuống bàn, ngay cạnh khay trà, sau đó quay đầu nhìn Hoa Ngữ Nông nói: “Tổng tài không có ý nổi giận với cô đâu, mong cô đừng để trong lòng.”

“A...” Hoa Ngữ Nông không nghĩ Lâm Tuấn Hiền sẽ đến giải thích thay cho Ninh Quân Hạo, cô tạm thời có chút kinh ngạc, sau đó cười khỏ một tiếng nói: “Tôi sẽ không để trong lòng, vì tôi biết anh ấy đang quan tâm đến tôi. Chỉ là...tôi không hiểu, vì sao anh ấy lại tức giận đến thế...”

“Có lẽ bởi vì tổng tài nhớ lại chuyện xảy ra bốn năm trước mà thôi.” Nói rồi, Lâm Tuấn Hiền rơi vào trong suy tư.

“Bốn năm trước? Chuyện gì đã xảy ra?” Hoa Ngữ Nông tò mò với lời anh ta nói, lập tức vặn hỏi.

19. Chương 19: Hồi Ức

“Không rõ cô có biết chuyện này hay không, nhưng tổng tài thật ra còn có một người em gái.”

“Cái gì? Anh nói anh ấy còn có một người em gái? Vậy tại sao hôn lễ của chúng tôi cô ấy không tham dự? Hơn nữa, hình như chưa từng nghe thấy mọi người nhắc qua chuyện này mà. Cô ấy ở nơi nào chứ?” Về mặt Hoa Ngữ Nông tò mò nhìn Lâm Tuấn Hiền, tin tức này đối với cô mà nói quả thật có chút bất ngờ. Ninh Quân Hạo lại còn có một người em gái, mà không ai nói với cô về sự tồn tại của cô bé này.

“Thì ra là cô không biết. Em gái tổng tài tên là Ninh Nhã Nhân, bốn năm trước đã sớm qua đời.” Lâm Tuấn Hiền nói xong, giọng điệu đột nhiên trở nên nặng nề hẳn.

Hoa Ngữ Nông không nghĩ tới sẽ nhận được một đáp án như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau, cô mới hồi phục lại tinh thần từ nỗi khiếp sợ, nghe thấy Lâm Tuấn Hiền tiếp tục nói: “Bốn năm trước, khi đó tổng tài vẫn còn đang ở New York học đại học, tôi là đàn em khóa dưới của anh ấy. Thời gian được nghỉ hè trong nước, Nhã Nhân một mình đi tới NewYork thăm tổng tài, kết quả tổng tài ở cạnh cô ấy được hai ngày, để cô ấy ở khách sạn nghỉ ngơi, đến trường xử lý một chút chuyện xong rồi quay về khách sạn tìm em gái, không ngờ lại nhận được điện thoại đòi tiền chuộc từ một băng đảng Mafia ở NewYork.”

“Anh...ý của anh là, Nhã Nhân bị người bắt cóc ở NewYork sao?” Hoa Ngữ Nông suy đoán nói.

“Đúng vậy, khi tổng tài đi đến khách sạn, nhân viên phục vụ nói rằng Nhã Nhân đã ra ngoài, cũng không có nói đi đâu. Đến khi tổng tài tìm khắp nơi một vòng, sau đó nhận được điện thoại đòi tiền chuộc, lúc đó anh ấy lập tức báo cảnh sát rồi đi chuẩn bị tiền chuộc, nhưng khi đến điểm hẹn giao tiền lại chỉ thấy được thi thể của Nhã Nhân.” Lâm Tuấn Hiền nói tới đây, sắc mặt trở nên vô cùng ảm đạm.

“Con tin bị giết sao?” Tuy biết rằng Ninh Nhã Nhân đã chết từ bốn năm trước, nhưng giờ phút này trong đầu Hoa Ngữ Nông vẫn hiện ra gương mặt khỏ sở của Ninh Quân Hạo khi nhìn thấy thi thể của Nhã Nhân, cô âm thầm suy nghĩ trong lòng, khi đó, nhất định anh đã đau đớn đến mức không tài nào thở nổi.

“Cho nên ngay khi chúng tôi trở lại khách sạn, phát hiện cô không ở trong phòng, tổng tài mới có thể phát hỏa lớn như vậy, bởi vì anh ấy lo lắng cho cô. Bốn năm trước cái chết của Nhã Nhân đối với anh ấy mà nói là một tâm bệnh, anh ấy luôn luôn tự trách, giận bản thân lúc trước không nên để em gái ở lại một mình trong khách sạn.” Lâm Tuấn Hiền nói xong, nhắm nghiền hai mắt, giờ phút này nội tâm của anh ta cũng

đang không ngừng cuộn sóng. Là người chứng kiến cái chết của Ninh Nhã Nhân, anh vĩnh viễn không cách nào quên được vẻ mặt Ninh Quân Hạo khi đưa thi thể của Ninh Nhã Nhân đến chỗ mọi người, nỗi đau thấu tận xương tủy ấy, giống như một con dao thật nhọn, khắc sâu vào tâm khảm của mỗi người.

Hoa Ngữ Nông không ngờ được thì ra Ninh Quân Hạo đã phải trải qua chuyện như vậy, giờ phút này cuối cùng cô cũng hiểu ra lý do vì sao đối với chuyện mình biến mất, anh lại có nhiều phản ứng quá khích đến thế. Hóa ra là cô đã không cẩn thận chạm vào miệng vết thương vẫn chưa kịp lành của anh, nỗi đau đớn máu thịt mơ hồ này đã khiến anh mất đi lý trí.

“Thư ký Lâm, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết chuyện này, xem ra tôi đã hiểu biết quá ít về quá khứ của anh ấy rồi.” Thở dài một hơi, Hoa Ngữ Nông nhìn về phía Lâm Tuấn Hiền vẫn còn đang trầm tư nói.

“Những món này vẫn nên tranh thủ ăn lúc còn nóng, nguội rồi ăn sẽ không ngon. Để tổng tài trở về rồi nghỉ ngơi, tôi không quấy rầy hai người nữa, về phòng mình trước đã.” Lâm Tuấn Hiền nghe thấy lời của Hoa Ngữ Nông liền phục hồi lại tinh thần từ trong kí ức, đổi lại vẻ mặt bình thường của mình, nghiêm túc và có chút chân thành.

“Được, cảm ơn anh.” Hoa Ngữ Nông gật đầu chào anh ta, sau đó đứng nhìn Lâm Tuấn Hiền rời khỏi phòng.

20. Chương 20: Đi Chơi Chỗ Nào?

Khi Ninh Quân Hạo trở về phòng, Hoa Ngữ Nông đã sớm đi nghỉ, nhưng không hề ngủ say.

Nghe thấy tiếng anh bước vào phòng, rồi nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm, cô cảm giác nhịp tim của mình đập càng lúc càng nhanh. Dưới đáy lòng giống như đang chờ mong một điều gì đó, tuy nhiên vẫn còn chút bận tâm, đúng vậy, lúc trước anh đã nói với cô rằng sẽ đưa cô đi hưởng tuần trăng mật, như vậy nếu là hưởng tuần trăng mật, hai người nhất định sẽ phát định vài chuyện gì đó.

Chẳng qua, chuyện ngày hôm nay đã khiến anh nhớ lại đoạn kí ức đau đớn của ngày xưa, liệu anh còn có tâm tư đi làm chuyện đó với cô nữa hay sao?

Khi Ninh Quân Hạo tắm rửa xong đi ra ngoài rồi nằm xuống bên cạnh mình, Hoa Ngữ Nông theo bản năng xê dịch thân thể về phía ngược lại, muốn tặng càng nhiều vị trí cho anh càng tốt.

Ninh Quân Hạo biết lúc này cô không hề ngủ, tuy nhiên có vẻ như anh cũng không định nói chuyện gì với cô cả, nằm xuống được một lúc, anh liền không động đậy thêm nữa.

Hoa Ngữ Nông nằm dựa lưng về phía anh, chờ đợi thật lâu cũng không thấy anh nói chuyện gì, cũng không chạm vào mình, cô lý giải theo bản năng rằng có thể anh vẫn còn giận chuyện lúc nãy, thế là cũng không xoay người, chỉ nhỏ giọng nói cùng bầu không khí trước mặt: “Thật xin lỗi, chuyện hôm nay em làm đã khiến anh lo lắng, em cam đoan sau này sẽ không bao giờ...làm như vậy nữa.”

“Ngủ.” Anh nghe thấy giọng của cô, chỉ thản nhiên đáp một câu rồi lại lâm vào trầm mặc.

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, biết giờ phút này tâm trạng anh có lẽ vẫn còn buồn phiền, cũng không dám quấy rầy anh thêm nữa, chỉ nhắm mắt lại tự thôi miên bản thân, hy vọng mình nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại vào sáng hôm sau, cô nhìn thấy Ninh Quân Hạo đã sớm gọi điểm tâm. Sau khi rửa mặt, thay xong quần áo, Hoa Ngữ Nông liền đi ra ngoài phòng khách, ngồi xuống bàn, tiện tay cầm lấy một miếng bánh mì nướng, vừa ăn vừa hỏi Ninh Quân Hạo đang ngồi đối diện mình uống cà phê, đọc báo: “Ngày hôm nay bọn anh còn phải đi quan sát thực tế nữa sao?”

Thật ra cô muốn hỏi, hôm nay bọn anh vẫn tiếp tục đi làm và không đưa cô đi chơi nữa sao cơ.

“Ngày hôm nay không sắp xếp công việc, em muốn đi đâu? Ăn xong bữa sáng anh đi cùng với em.” Ninh Quân Hạo không hề ngăn mặt khỏi tờ báo, trả lời lại.

Hoa Ngữ Nông không ngờ rằng hôm nay anh sẽ tốt như vậy, đặc biệt đi chơi cùng mình, nhất thời tưởng bản thân đã nghe lầm, mở to hai mắt nhìn anh, rất nhanh sau đó cô lập tức vui vẻ nói: “Em muốn đi tháp Eiffel, được chứ?”

“Nơi đó có phải du khách sẽ đến rất nhiều hay không?” Ninh Quân Hạo nghe vậy, hơi nhúu mày hỏi ngược lại.

“Vậy sao?” Hoa Ngữ Nông nghe được ý tứ “NO” trong lời của anh, vì thế nghĩ ngợi một lúc, lại nói: “Vậy Khải Hoàn Môn thì sao?”

“Em cảm thấy chỗ đó sẽ ít du khách hơn so với tháp Eiffel à?” Ninh Quân Hạo không trực tiếp phản đối, anh vẫn chỉ hỏi ngược lại cô như trước.

“Vậy thì...bảo tàng Louvre được chứ? Còn có nhà thờ Đức Bà Paris, lâu đài Versailles, trung tâm Pompidou, đại lộ Champs Elysees thì sao?” Hoa Ngữ Nông không biết trong mắt Ninh Quân Hạo thì nơi nào ở Paris sẽ có ít du khách hơn một chút, vì thế nói ra toàn bộ những danh lam thắng cảnh mà cô đã từng đọc trong sách lịch sử và tạp chí, tùy ý Ninh Quân Hạo lựa chọn.

“Những chỗ đó ngày mai anh sẽ đặc biệt sắp xếp một hướng dẫn viên du lịch đưa em đi thăm.” Ninh Quân Hạo nói xong, đem tờ báo trong tay đặt xuống bàn, sau đó đứng dậy nói: “Đi, anh đưa em đến một chỗ chưa từng nghe ai nói đến.”

“A? Đó là chỗ nào?” Hoa Ngữ Nông nghe vậy liền vội vàng đặt miếng bánh mì chưa kịp ăn hết lên bàn, sau đó đứng dậy.

21. Chương 21: Nông Trường Rượu Nho

Khi ô tô chở hai người chạy gần hai tiếng đồng hồ rồi dừng lại trước cửa một nông trường to lớn thì Hoa Ngữ Nông mới giật mình, Ninh Quân Hạo không hề lừa cô, chỗ này quả thật cô chưa từng nghe ai nhắc đến.

“Nơi này thật đẹp quá, là chỗ nào vậy?” Vừa xuống xe, Hoa Ngữ Nông liền há hốc mồm, nhìn nông trường đẹp đẽ và rực rỡ trước mắt mà cảm thán.

“Là nông trường rượu nho do một anh bạn người Pháp của anh mở, đi thôi, cậu ta nhất định đã đợi rất lâu rồi.” Ninh Quân Hạo nói xong liền hơi hơi gấp khúc cánh tay của mình, ý bảo Hoa Ngữ Nông đặt tay mình vào đó.

Hoa Ngữ Nông kịp thời phản ứng lại, lập tức vòng tay qua khuỷu tay anh, hai người đi theo một người đàn ông trung niên vừa bước tới chào đón bọn họ tiến vào trong nông trường.

Lúc này trong lòng Hoa Ngữ Nông vẫn còn đang suy nghĩ, thì ra anh đã sớm quyết định sẽ tới nơi này, hơn nữa còn hẹn người ta trước nữa, thế thì lúc ở khách sạn sao anh còn hỏi cô muốn tới chỗ nào để làm gì? Có ý tỏ vẻ tôn trọng ý nguyện của cô, sau đó lại mang cô tới nơi này là sao chứ?

Đi xuyên qua một bãi cỏ thật rộng, bọn họ tới trước một căn biệt thự bằng gỗ rất lớn, chỉ thấy một người đàn ông tuổi xấp xỉ bằng Ninh Quân Hạo đang bưng chén rượu tựa người cạnh một chiếc Piano màu trắng, giống như đang đợi họ đến vậy. Mà lúc này người đang ngồi trước chiếc đàn Piano màu trắng đấy là một cô gái người Pháp còn trẻ tuổi, mái tóc dịu dàng buông xõa sau lưng, mặc chiếc váy liền áo màu hồng nhạt, mười đầu ngón tay linh hoạt bay múa trên những phím đàn đen trắng, ánh mắt hơi khép lại, trên mặt lộ ra một nụ cười bình thản, tựa như đang thưởng thức những giai điệu động lòng người từ tay mình truyền đến.

“Ninh, bạn tốt của tôi, đã lâu không gặp, hy vọng cậu vẫn khỏe từ lúc chúng ta chia tay.” Khi người đàn ông kia nhìn thấy Ninh Quân Hạo xuất hiện, trên mặt lập tức nở một nụ cười thật tươi, giang rộng hai cánh tay bước nhanh về phía anh, dùng thứ tiếng Pháp thuần túy để chào hỏi.

“Caci, nhìn cậu trông rất tốt, có thể thấy được cậu sống rất vui vẻ nhỉ.” Ninh Quân Hạo thân mật ôm anh ta, sau đó quay đầu giới thiệu với Hoa Ngữ Nông đang đứng ở một bên mình: “Đây là Caci, bạn cùng trường

kiếm bạn tốt ở NewYork của anh, Caci, đây là Hoa Ngữ Nông, vợ của mình. Nhưng mà ngại quá, vợ tớ không nói được tiếng Pháp, thế nên đành nhờ cậu chú ý vậy.”

“A, đương nhiên, đó là vinh hạnh của tớ. Nhưng mà cậu kết hôn sớm như vậy cơ à, điều này khiến tớ rất bất ngờ đấy.” Caci nghe vậy liền vươn tay ra, dùng tiếng Anh ân cần chào hỏi cùng cô: “Rất hân hạnh được biết cô, Hoa...” Về sau có lẽ do anh ta không thể nhớ rõ tên đầy đủ của Hoa Ngữ Nông, cho nên cuối cùng không tài nào đọc rõ tên của cô được.

“Ngữ Nông, tôi gọi là Hoa Ngữ Nông, rất hân hạnh được quen biết anh.” Hoa Ngữ Nông lễ phép đưa tay nắm lấy bàn tay đang vươn ra của anh ta, sau đó liền lặp lại lời giới thiệu tên của mình.

Caci đặt xuống mu bàn tay cô một nụ hôn kiểu cách, sau đó xoay người nhìn cô gái vừa đánh Piano, lúc này đã đi tới đứng sau lưng mình nói: “Giới thiệu với mọi người, đây là Liudlima, vị hôn thê của tôi. Cô ấy đàn piano thật sự rất hay, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến tôi yêu cô ấy đấy.”

Chào hỏi cùng Liudlima xong, Caci làm một vị chủ nhà nhiệt tình hết mức, mời bọn họ đi thăm vườn nho của mình, sau đó tới chỗ hầm rượu. Khi vô số những thùng rượu bằng gỗ hiện ra trước mặt Hoa Ngữ Nông, cô cảm giác cả người mình như đang chìm đắm trong bầu không khí ngát hương đó vậy.

“Tôi thật sự rất may mắn khi có thể đến chỗ này nhìn tận mắt nơi sản xuất ra rượu nho truyền thống của nước Pháp, nếu những người đến Paris du lịch đều có thể đến thăm nông trường rượu nho này thì thật là tốt.” Bước ra khỏi hầm rượu, Hoa Ngữ Nông vừa thưởng thức rượu nho Caci đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ, vừa cảm khái nói.

“Có lẽ em có thể suy nghĩ một chút về chuyện đề nghị với ba lúc trở về, tăng cường hạng mục du lịch nông trường rượu nho ở nước Pháp, như vậy không phải liền có thể khiến mọi người đều được giống như mình hay sao?” Ninh Quân Hạo lắc lắc chiếc ly chân dài trong tay, khẽ mỉm cười nhìn vẻ mặt say mê của Hoa Ngữ Nông, nói.

22. Chương 22: Lễ Vật Tuần Trăng Mật

Hoa Ngữ Nông nghe xong lời của anh, lập tức cảm thấy hai mắt như đang tỏa sáng, nhanh chóng mở to mắt nhìn Ninh Quân Hạo nói: “Đề nghị này không tệ, sao em lại không nghĩ tới chứ? Anh thật sự là quá thông minh, lúc về nhà em nhất định phải nhắc ba mới được.” Nói xong, cô lại nhú mày: “Nhưng mà, còn phải liên hệ với các nông trường rượu nho nữa cơ, em nghĩ những nông trường bình thường có lẽ không muốn bị các du khách thường xuyên quấy rầy.”

“Chuyện này thì, trước mắt không phải đang có một nhà đây sao? Anh đã đề cập qua hạng mục này với Caci, nếu bọn em mang du khách đến thăm nông trường của cậu ấy nhất định sẽ mang đến rất nhiều lợi ích và hiệu quả, ít nhất mọi người nhìn thấy loại rượu này hẳn sẽ ít hoặc nhiều nghĩ muốn mua một chút về nhà, như vậy chính là một công đôi việc, cậu ta không có lý do để cự tuyệt.” Ninh Quân Hạo nhú mày nói.

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, trong nháy mắt liền hiểu rõ, cô lập tức không thể tin nổi nhìn Ninh Quân Hạo nói: “Thì ra anh sớm đã nghĩ kỹ, cho nên hôm nay mới dẫn em đến chỗ này, mục đích chính là muốn em tự thể nghiệm trước một phen đúng không? Anh thật sự là quá tốt.”

“Khó có được lúc em cao hứng như vậy, hạng mục kia xem như là lễ vật tuần trăng mật cho em.” Ninh Quân Hạo đối với sự cảm kích và hưng phấn của Hoa Ngữ Nông giống như đã sớm dự liệu trước, chỉ nhẹ nhàng cười nói.

“Lễ vật tuần trăng mật? Thật vậy sao? Nhưng mà, em không chuẩn bị lễ vật tặng lại cho anh, làm sao bây giờ?” Nói xong, vẻ mặt cô liền có chút hối lỗi.

“Em chỉ cần vui vẻ làm bà Ninh là tốt rồi.” Ninh Quân Hạo vươn tay lên nhẹ nhàng cọ cọ cái mũi nhỏ của cô, nói.

Đối với động tác có chút cứng chiều này, Hoa Ngữ Nông cảm giác thân thể mình lập tức cứng đờ lại, cả gương mặt nhanh chóng đỏ ửng lên, lộ ra nụ cười tươi rói có chút thẹn thùng.

...

Lúc ra khỏi nông trường, trời đã tối đen, Ninh Quân Hạo lái xe, nói với Hoa Ngữ Nông đã an tĩnh ngồi bên cạnh: “Nếu mệt thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, hai tiếng nữa chúng ta mới có thể về tới khách sạn.”

“Em không mệt, em nói chuyện cùng với anh.” Lắc lắc đầu, Hoa Ngữ Nông phẫn chấn ngồi ngay ngắn lại, nghiêng đầu nói với Ninh Quân Hạo.

“Được rồi, em không mệt, nhưng anh muốn yên tĩnh một chút.” Ninh Quân Hạo nhìn thấy vẻ cố chấp giữ vững tinh thần của cô, nhin không được có chút buồn cười, biết cô lo lắng mình anh lái xe trong đêm quá im lặng sẽ dễ mệt, chỉ muốn ngủ, vì thế mở nhạc trong xe lên, khúc nhạc nhẹ du dương trong nháy mắt phiêu đảng trong không gian chiếc xe không tính là quá lớn này.

Thấy anh không muốn nói chuyện, Hoa Ngữ Nông liền nhu thuận, thật sự im lặng, tựa lưng vào ghế ngồi, bắt đầu thưởng thức âm nhạc.

Kết quả không được bao lâu, cô liền ngủ quên trên xe mất.

Khi bọn họ trở về khách sạn, Hoa Ngữ Nông đã sớm cùng Chu Công đại chiến ba trăm hiệp rồi.

Mở to mắt, cô phát hiện mình đã ở trong căn phòng của khách sạn.

“Làm thế nào em đi lên đây được?” Nhìn Ninh Quân Hạo đang thay quần áo trước gương, cô không khỏi kỳ quái hỏi.

“Trông qua thấy thịt trên người em không thật sự nhiều lắm, sao lại nặng như vậy nhỉ?” Ninh Quân Hạo thay quần áo xong liền vươn vai, đi về phía nhà tắm.

“A...” Xem ra nhất định là anh đã ôm cô đi lên rồi. Vì sự ca thán của anh với cân nặng của mình mà Hoa Ngữ Nông tự trách bản thân một phen, hơn nữa còn làm ra quyết định, từ ngày mai trở đi, cô cần giảm béo!

23. Chương 23: Canh

Vài ngày sau, quả nhiên Ninh Quân Hạo giữ đúng lời hứa ngày trước, mời một hướng dẫn viên du lịch đặc biệt đưa cô đi thăm toàn bộ danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở Paris một lần.

Nhưng mà Hoa Ngữ Nông cảm thấy, chơi vui vẻ nhất vẫn là khi ở nông trường rượu nho ngày đó. Còn về sau lúc đến những điểm du lịch kia đối với cô mà nói, trừ bỏ mệt mỏi cũng chỉ có mệt mỏi mà thôi.

Lúc về nước, cô mua quà cho tất cả những người già trẻ trong nhà họ Ninh, cho nên Ninh Quân Hạo chỉ còn biết lắc đầu nhìn một đồng lớn hành lý, khổ cho thư ký kiêm công nhân khuân vác Lâm Tuấn Hiền.

Qua khỏi tuần trăng mật có chút âm mưu kia, cuộc sống hôn nhân của Hoa Ngữ Nông coi như chính thức được bắt đầu.

Giống như trong tưởng tượng của cô trước đó, sau khi Ninh Quân Hạo về nước, quả nhiên tiến vào giai đoạn công việc ngập đầu.

Thật ra trước khi lấy chồng, mẹ cô đã từng nói qua, sau này khi kết hôn, cần phải làm một người vợ dịu hiền, làm một bà nội trợ đảm đang. Vì vậy đối với việc bận rộn mỗi ngày của Ninh Quân Hạo cô cũng không hề có bất kỳ biểu hiện bất mãn nào.

Chẳng qua, vẫn còn một việc, trở thành vấn đề lớn trong lòng của cô.

Đó chính là, cười nhau đã lâu như vậy, cô cũng có thể cảm nhận được Ninh Quân Hạo đối xử với mình rất tốt, tuy nhiên không biết vì sao, anh chưa từng chạm vào cô lần nào.

Tuy rằng hiện giờ ở trong mắt người ngoài, bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận. Thế nhưng trong lòng cô hiểu rõ, cho đến lúc này, bọn họ vẫn chỉ là một cặp vợ chồng hữu danh vô thực mà thôi.

Giữa trưa hôm nay, cô đang ở trong phòng khách chờ ăn cơm, lại nhận được điện thoại nói Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân không về nhà.

Có nghĩa là, bữa trưa hôm nay lại trở thành yến tiệc xa hoa của một mình cô rồi.

Lúc dọn cơm, bác Trương bưng lên một chén canh nồng đậm, múc cho cô thêm một bát, nói: “Cô chủ, canh cá chép này là thứ mà cậu chủ thích uống nhất, cô thử xem thế nào.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, lập tức ném một ngụm, sau đó nói : “Ừm, không sai, đúng là dễ uống thật. Gu thưởng thức của anh ấy đúng là không tệ.”

“Đúng vậy, khẩu vị của cậu chủ luôn rất đặc biệt, bây giờ công việc vất vả, cơ hội về nhà ăn cơm không còn nhiều như trước kia nữa, không biết có quen ăn mấy thứ ở nhà hàng bên ngoài hay không, trước kia phu nhân còn thường xuyên đem canh đến văn phòng cho ngài ấy, bây giờ cậu chủ đã kết hôn, phu nhân cũng không còn hỏi tới việc ăn uống của cậu chủ nữa rồi.” Bác Trương nói xong, trong giọng điệu đã tràn ngập ý cảm thán.

Hoa Ngữ Nông nghe xong, đột nhiên buông đũa trong tay, ngẩng đầu nhìn bác Trương nói: “Bác vừa nói, trước kia mẹ chồng cháu thường đem cơm trưa đến văn phòng cho Quân Hạo sao?”

“Đúng vậy.” Bác Trương nói xong, lại nâng cổ tay nhìn thời gian trên đồng hồ một chút: “Không biết lúc này, cậu chủ đã ăn cơm chưa. Đạo này cậu chủ luôn đi sớm về tối, chắc thân thể cũng mệt mỏi lắm rồi.”

“Việc đó...Nếu cháu mang đồ ăn đến cho anh ấy, bác nói xem liệu có thể quấy rầy đến công việc của anh ấy hay không?” Hoa Ngữ Nông nghe vậy, trong lòng khê dao động, thử thăm dò bác Trương.

“Làm sao có thể chứ? Cậu chủ nếu nhìn thấy cô mang đồ ăn qua ình, nhất định sẽ rất vui vẻ, rất cảm động.” Bác Trương nghe vậy, cười híp mắt nói.

“Thật thế sao? Không bằng bác múc canh vào cặp lồng giúp cháu, cho dù anh ấy đã ăn cơm hay chưa, cũng có thể uống một ít canh lót dạ. Những thứ bổ dưỡng như thế, anh ấy nên uống nhiều thêm một chút.” Hoa Ngữ Nông nói xong, trong đầu đã bắt đầu tưởng tượng đến hình ảnh Ninh Quân Hạo cảm động nhìn mình mang đồ ăn đến cho anh ấy.

24. Chương 24: Tặng Một Niềm Vui Xen Lẫn Lo Sợ

“Được, cô chủ cứ ăn cơm trước đi, tôi đi giúp cô múc canh.” Bác Trương đáp lời, vừa xoay người lập tức đi vào nhà bếp.

Đợi Hoa Ngữ Nông ăn cơm xong, Bác Trương liền đem chiếc bình đã múc canh vào đưa tới trước mặt cô, nói: “Cô chủ, mọi thứ đã được chuẩn bị xong, để tôi bảo lái xe chuẩn bị xuất phát.”

“Chờ một chút, để cháu gọi điện thoại thông báo trước cho anh ấy đã, nếu không cứ vội vàng hấp tấp chạy tới, nghe không được hay lắm.” Hoa Ngữ Nông nghĩ ngợi một lát, liền đứng dậy đi tới ghế sofa, chuẩn bị cầm điện thoại gọi đến số di động của Ninh Quân Hạo.

“Cô chủ...” Bác Trương nghe vậy, lập tức mở miệng kêu, hình như đang muốn ngăn cản cô gọi điện.

“Làm sao vậy?” Hoa Ngữ Nông quay đầu, vẻ mặt tò mò nhìn bà ta.

“Sao cô chủ không đến đây cho cậu chủ một niềm vui bất ngờ ? Cậu chủ nhất định có nằm mơ cũng không nghĩ đến cô chủ sẽ có lòng đem canh đến ình đâu.”

“Như vậy có được không? Còn nữa, nếu không thông báo trước một tiếng, liệu anh ấy có trách cháu tùy tiện làm việc không ạ?” Hoa Ngữ Nông nghe thấy lời bác Trương nói, vẻ mặt vẫn còn chút do dự.

Bác Trương thấy thế, cười nói: “Cậu chủ làm sao có thể giận dữ với cô được chứ? Cậu chủ thương cô nhiều thế nào, mọi người đều nhìn thấy hết cả. Tôi tin là cô tự mình đem canh qua, cậu ấy nhất định sẽ rất vui về.”

Hoa Ngữ Nông nghe thế, trong đầu liền lập tức hiện ra vẻ mặt cảm động của Ninh Quân Hạo sau khi nhận được món canh mà mình đem tới, thậm chí cô còn tưởng tượng quan hệ của hai người sẽ càng lúc càng tiến lại gần nhau hơn, sau đó cuối cùng sẽ...

“Hay lắm, cháu nghe lời bác, sẽ cho anh ấy một niềm vui bất ngờ.” Hạ quyết tâm xong, Hoa Ngữ Nông lập tức lên lầu thay quần áo.

Đợi cô thay đồ xong rồi xuống nhà, bác Trương đã dẫn dò lái xe chờ cô ở cửa, chuẩn bị xuất phát.

Ôm theo chiếc bình giữ ấm nhỏ lên xe, Hoa Ngữ Nông cảm thấy tâm trạng của mình có chút khẩn trương và hưng phấn trước nay chưa từng có, cô thật sự rất chờ mong được nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Quân Hạo khi mình đột nhiên xuất hiện, liệu anh có vui vẻ đến mức ôm chặt cô không nhỉ?

Hoa Ngữ Nông vừa rời đi, bác Trương liền lập tức bước vào căn phòng dành cho người giúp việc của mình, lấy điện thoại di động ra, bấm vào một dãy số.

“Chuyện gì?” Đầu kia điện thoại nhanh chóng truyền tới tiếng nói của một người phụ nữ, giọng điệu không chút thân thiện nào.

“Cô chủ đã rời khỏi nhà rồi, dựa theo lời dặn của con, mẹ không để cho cô ấy gọi điện thoại thông báo trước cho cậu chủ.” Bác Trương nhỏ giọng nói với người ở đầu bên kia điện thoại.

“Biết rồi, giờ Quân Hạo chắc là đang nghỉ trưa, mọi chuyện còn lại tôi sẽ tự lo liệu, cứ như vậy đi.” Người bên kia nói xong, hình như đã chuẩn bị cúp máy.

“Chuyện đó...Nhược Hồng à...” Bác Trương thấy vậy, lập tức kêu lên.

“Còn có chuyện gì nữa?” Giọng nói của người ở đầu bên kia đột nhiên trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Không...không có chuyện gì, là...chính là...mẹ có chút nhớ con, khi nào con rảnh, mẹ muốn mời con ra ngoài ăn một bữa cơm được không?” Bác Trương có chút thận trọng nói.

“Bà điên rồi à? Nếu như bị người khác thấy được thì làm sao? Tôi không phải đã nói với bà rồi ư? Không được để cho bất kỳ kẻ nào biết được quan hệ của chúng ta! Năm đó bà vứt bỏ đứa bé năm tuổi là tôi cùng với cha ở lại để chạy trốn, bà tưởng rằng tìm lại được tôi rồi cho tôi vài năm sang Mỹ du học là tôi sẽ tha thứ cho bà chắc? Đừng có nằm mơ. Tôi còn có việc, không nói nữa, cúp đây.” Cảm xúc của người bên kia có vẻ kích động rất rõ ràng, nhanh chóng ngắt điện thoại.

Bác Trương nghe thấy những tiếng tút tút truyền tới từ đầu kia điện thoại, cả người nhất thời ngây ngốc một chút, dưới đáy mắt dần hiện ra vẻ chua xót khổ sở.

25. Chương 25: Một Màn Không Sao Tưởng Tượng Được

Lái xe đưa Hoa Ngữ Nông đến cửa của tòa nhà Hoa Đình Quốc Tế, sau đó xuống xe đưa cô vào trong, còn nói với bảo vệ về thân phận của cô.

Dưới sự dẫn đường của bảo vệ tòa nhà, cô tiến vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc dành riêng cho Ninh Quân Hạo, ấn nút lên thẳng tầng 99, sau đó liền cảm giác được thang máy đang không ngừng di chuyển đi lên, cũng không dừng lại giữa chừng cho đến khi tới được tầng 99.

Lúc cửa thang máy mở ra, bảo vệ tòa nhà đứng ở bên trong vươn tay làm một động tác mời với Hoa Ngữ Nông: “Phu nhân, phòng làm việc của tổng tài ở phía trước, bây giờ là thời gian ăn cơm trưa, trợ lý và thư ký đều xuống nhà ăn để dùng cơm và nghỉ ngơi, cho nên có lẽ tổng tài đang ở một mình trong phòng, cô có thể trực tiếp đi vào cũng được.”

“Vâng, cảm ơn anh.” Hoa Ngữ Nông gật đầu với anh ta, sau đó cầm bình giữ ấm bước ra khỏi thang máy, tiến về phía cánh cửa gỗ lim ngay phía đối diện.

Giờ phút này trong lòng cô cảm thấy kích động không nói nên lời, đến mức trái tim sắp đập phải lồng ngực rồi cũng nên.

Đôi giày đế bằng thoải mái dễ thương bước đi trên nền nhà bằng gỗ không hề phát ra những âm thanh chói tai giống như những chiếc giày cao gót khác, thế nên cô cứ lặng yên không tiếng động tiến tới cửa phòng làm việc, liên tục hít thở sâu vài lần mới vươn tay ra, vừa định gõ cửa thì phát hiện cửa chỉ khép hờ, còn chưa đóng lại hoàn toàn.

Cô bỗng tò mò muốn rình coi thử xem lúc này Ninh Quân Hạo đang làm cái gì, thế nên ghé đầu vào nhìn, ánh mắt xuyên qua khe cửa hẹp thấy được cảnh tượng bên trong. Chỉ liếc mắt một cái thôi, Hoa Ngữ Nông liền cảm thấy máu trong người mình như đang đông lại, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Lúc này bên trong phòng làm việc, Ninh Quân Hạo đang ngồi đối diện với cô trên một chiếc ghế dựa, hai chân nhấc cao, đặt lên trên bàn làm việc với tư thế thoải mái nhất, mà đứng trước mặt anh, là bóng dáng của một người phụ nữ vô cùng quen thuộc, cô ta đang cúi đầu, cách anh rất gần, từ góc độ của cô nhìn thấy, giống như bọn họ đang hôn môi vậy.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao bọn họ có thể làm những chuyện như vậy chứ?

Hoa Ngữ Nông cảm thấy đại não mình vô cùng hỗn loạn, dưới chân lại giống như mọc rễ, không biết giờ phút này nên tiến hay nên lui.

Rất nhanh sau đó, cô nhìn thấy thân thể người phụ nữ kia động đậy, hình như đang muốn quay đầu lại.

Không được, tuyệt đối không thể để cô ta nhìn thấy mình được. Đây là phản ứng đầu tiên trong lòng Hoa Ngữ Nông, thế nên cô không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ nhanh chóng xoay người rời khỏi cửa, chạy về phía thang máy.

Đúng lúc này thang máy lại vừa vận đi lên, khi cửa mở ra, Lâm Tuấn Hiền cùng với một người phụ nữ mặc quần áo công sở bước ra từ bên trong.

“Phu nhân, sao cô lại tới đây?” Lâm Tuấn Hiền nhìn thấy Hoa Ngữ Nông ở trong này, cảm thấy ngoài ý muốn liền tò mò hỏi.

Giờ phút này sắc mặt Hoa Ngữ Nông đã trở nên trắng bệch, môi không khỏi run rẩy đáp: “Tôi...tôi chẳng qua...tiền đường đến đây...Cái này cho anh, tôi đi trước, gặp lại sau.”

Nói xong, cô nhét bình giữ ấm mình đang cầm trên tay vào lòng Lâm Tuấn Hiền, sau đó đi như chạy trốn vào thang máy, nhanh chóng ấn nút tầng một, vội vàng khép cửa thang máy lại, sau đó cả người giống như sụp đổ tựa vào vách tường.

26. Chương 26: Châm Chọc

Lâm Tuấn Hiền nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của cô, cảm thấy nghi ngờ khó nói trong chốc lát, trọng lượng của bình giữ ấm trong tay rõ ràng không nhẹ, bình vẫn còn đầy, anh liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh mình một cái, nghe thấy cô ta nói: “Phu nhân so với lần gặp mặt trước đây trong lễ cưới hình như còn trẻ hơn đấy nhỉ.”

“Thư ký Lý, chẳng lẽ phụ nữ các cô chỉ thích chú ý đến điều đó thôi sao?” Lâm Tuấn Hiền không biết nói gì, liếc mắt nhìn cô nàng, khe thở dài.

“Chẳng lẽ trợ lý Lâm lại không hay để ý đến vẻ ngoài của một người phụ nữ sao?” Vẻ mặt của thư ký Lý không cho là đúng, bĩu môi nói.

Đúng lúc hai người đang trò chuyện, cánh cửa phòng làm việc bỗng bật mở, Trần Nhược Hồng thoải mái đi ra từ bên trong, nhìn thấy Lâm Tuấn Hiền và thư ký Lý đứng trước mặt, không khỏi cất tiếng hỏi: “Sao hai người lên đây sớm vậy?”

“Lời này phải là chúng tôi hỏi cô mới đúng chứ? Giám đốc Trần, sao cô tự dưng lại không có việc gì bước vào phòng làm việc của tổng tài thế?” Thư ký Lý vừa nhìn thấy Trần Nhược Hồng liền tỏ ra khó chịu, cô ngẩng cao đầu, lớn tiếng hỏi ngược lại.

“Đi vào đưa cho tổng tài một phần giấy tờ cần anh ấy ký tên mà thôi.” Trần Nhược Hồng nói xong, giơ tập văn kiện mình đang cầm trong tay lên, có chút khiêu khích nhìn thư ký Lý trước mặt: “Yên tâm đi, lần sau tôi nhất định sẽ đến vào những lúc cô phụ trách coi cửa.”

“Cô...” Thư ký Lý bị lời của cô ả chặn họng, trong giây lát không thể nói ra được gì, chỉ có thể cắn giận trợn mắt nhìn.

“Vừa nãy phu nhân đặc biệt đến thăm tổng giám đốc à? Sao tôi cứ cảm giác cô ấy có cái gì đó không đúng?” Lâm Tuấn Hiền không để ý đến cuộc trò chuyện của hai người, trong đầu của anh vẫn còn đang suy nghĩ đến vẻ mặt của Hoa Ngữ Nông lúc rời đi.

“Phu nhân đến đây sao? Tôi không biết rõ lắm, cô ấy chưa đi vào phòng làm việc của sếp.” Trần Nhược Hồng nói xong, trên mặt liền lộ vẻ không hề biết gì cả.

“Chưa đi vào văn phòng? Thế tổng giám đốc thì sao? Cũng không biết phu nhân đã tới?” Giờ phút này Lâm Tuấn Hiền càng thêm hoài nghi, anh không biết lí do vì sao Hoa Ngữ Nông rõ ràng đã lên đến đây mà lại không tiến vào gặp mặt Ninh Quân Hạo một chút.

“Có lẽ là không biết, tổng tài vẫn đang ngủ trưa trong phòng mà, lúc tôi đi vào có đánh thức anh ấy, chắc phu nhân nhìn thấy tổng tài đang ngủ nên không đến quấy rầy.” Trần Nhược Hồng thuận miệng nói.

Thư ký Lý đứng một bên nghe vậy, không khỏi mở miệng châm chọc: “Không phải chứ, ngay cả phu nhân tổng giám đốc cũng không vào quấy rầy chồng lúc thời gian ngủ trưa, vậy mà giám đốc Trần của chúng ta lại chạy tới nhờ kí tên lên văn kiện vào đúng lúc đó, thật sự là khiến người ta cười đến rụng răng mà.”

“Thư ký Lý nếu có thời gian ở chỗ này cười đến rụng răng, không bằng mau trở lại chỗ ngồi của mình bắt đầu làm việc đi thì hơn, chờ tổng tài tỉnh lại, nhớ đem chỗ giấy tờ này cho anh ấy kí tên đấy.” Đối với sự châm chọc của thư ký Lý, Trần Nhược Hồng chỉ cười lạnh, nhét tập văn kiện mình đang cầm vào tay cô nàng, sau đó lắc lắc cái eo nhỏ nhắn đi về phía cửa thang máy.

Thư ký Lý nhìn theo bóng lưng rời đi của cô nàng, không nhịn được thầm mắng một câu: “Hồ ly tinh đáng chết.”

Đúng lúc này, Ninh Quân Hạo vốn đang ngủ say trong phòng làm việc nghe thấy tiếng động bên ngoài, không khỏi giật mình tỉnh giấc, có chút mệt mỏi xoa mắt, cất tiếng gọi: “Cậu đang ở ngoài đấy hả Tuấn Hiền?”

“Đây.” Lâm Tuấn Hiền nghe thấy tiếng của Ninh Quân Hạo, lập tức nhấc chân đi về phía phòng làm việc.

27. Chương 27: Tội Thân

Sau khi Lâm Tuấn Hiền bước vào phòng làm việc, Ninh Quân Hạo liếc mắt liền nhìn thấy bình giữ ấm trong tay anh ta, không khỏi bật cười: “Có vẻ cậu sắp càng lúc càng bận rồi đây, ngay cả súp tình yêu cũng được

đưa đến công ty cơ đây.”

“Cái này à, đúng là súp tình yêu, nhưng mà không phải của cô gái nào đó tặng cho tôi, mà là vợ ngài đặc biệt đưa tới cho ngài đây ạ.” Nói xong, Lâm Tuấn Hiền đặt bình giữ ấm lên trên bàn làm việc.

“Ngữ Nông đã tới đây?” Ninh Quân Hạo nghe thế, đôi lông mày anh tuấn lập tức nhíu lại, hỏi.

“Mời vừa rồi đi thôi, chắc là lúc đến nhìn thấy anh đang ngủ nên không tiến vào làm phiền.” Lâm Tuấn Hiền nhún vai đáp.

Ninh Quân Hạo nghe vậy, lập tức đứng dậy, hình như đang muốn đi ra ngoài chuẩn bị đuổi theo, Lâm Tuấn Hiền thấy thế liền ngăn anh lại: “Chắc bây giờ cô ấy đã lên xe rồi, nhưng mà lúc cô ấy rời đi, về mặt có chút kì lạ, cũng không biết lí do tại sao.”

“Cô ấy có nói gì với cậu không?” Lời của Lâm Tuấn Hiền khiến cho Ninh Quân Hạo hoài nghi, không khỏi lên tiếng truy hỏi.

“Không nói gì cả, tôi hỏi cô ấy sao lại tới đây, cô ấy chỉ nói là tiện đường, ha ha, sao có thể thế được chứ, chỉ tiện đường thôi mà còn ôm theo cả canh cơ đây, nhưng mà sắc mặt cô ấy lúc rời đi thật sự rất kỳ quái, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hay là nhìn thấy Trần Nhược Hồng ở trong văn phòng của anh? Thế nhưng dù có thấy cũng không thể khiến cho sắc mặt cô ấy khó coi đến vậy, cô ấy không phải không biết anh và Trần Nhược Hồng chỉ là bạn bè, hơn nữa Nhược Hồng còn là cấp dưới của anh...”

Lâm Tuấn Hiền cẩn thận phân tích nguyên nhân sắc mặt Hoa Ngữ Nông trở nên kỳ lạ, nhưng Ninh Quân Hạo lại không thèm nghe lời giải thích của anh ta, chỉ rút di động ra, nhanh chóng bấm một dãy số điện thoại.

Sau khi rời khỏi đó, Hoa Ngữ Nông không lên xe ô tô đang chờ mình trước cửa, mà tự đi trên ven đường giành cho người đi bộ, trong đầu đều là cảnh tượng ban nãy Trần Nhược Hồng cùng với Ninh Quân Hạo hôn môi, nhất thời cảm thấy vô cùng tủi thân không có chỗ trú ẩn, chỉ đành biến thành nước mắt chảy ra.

Khi cô đã đi được tầm mười mét, đến một vỉa hè dành cho người đi bộ của ngã tư, di động bỗng nhiên lại vang lên.

Lấy điện thoại ra nhìn, là Ninh Quân Hạo gọi tới, cô lập tức vươn tay lau khô nước mắt trên mặt, sau đó hít mũi, bấm nút nhận cuộc gọi.

“Giờ em đang ở đâu?” Tiếng của Ninh Quân Hạo truyền đến từ đầu dây bên kia, trong giọng nói nghe không ra quá nhiều cảm xúc.

“Ở trên đường...” Bởi vì vừa mới khóc xong, cho nên giờ phút này trong tiếng nói Hoa Ngữ Nông mang theo âm mũi khá nặng.

“Giọng của em làm sao vậy? Nghe nói em đã đến phòng làm việc của anh, sao không đi vào?” Ninh Quân Hạo thấy vẻ kỳ lạ trong giọng nói của cô, cất tiếng hỏi.

“Em...” Hoa Ngữ Nông không nghĩ anh sẽ hỏi mình như vậy, nhớ lại cảnh tượng mình nhìn thấy trong phòng làm việc ban nãy, lập tức cảm thấy vô cùng tủi thân, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Buổi tối anh sẽ về nhà ăn cơm.” Ninh Quân Hạo thấy cô chưa nói ra lý do, chỉ đành cắt đứt lời cô, dặn dò nói.

“Em đã biết.” Hoa Ngữ Nông buồn bã đáp lại.

Sau khi cúp điện thoại, cảm xúc của Hoa Ngữ Nông bất ngờ tột độ nên liền khóc ầm lên, cô không hiểu vì sao mình rõ ràng có thể chất vấn anh, nhưng vừa nghe thấy tiếng nói của anh liền không thể nói ra gì được, cô không biết mình bị làm sao nữa, vì sao lại phải nhẫn nhịn chịu đựng sự phản bội của chồng. Đồng thời cô cũng quyết định, đêm nay nhất định phải tìm cơ hội lên tiếng hỏi rõ ràng, lúc đó anh và Trần Nhược Hồng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

28. Chương 28: Người Không Liên Quan

Lúc chập tối, Ninh Quân Hạo về đến nhà, hai người im lặng dùng hết bữa tối trên bàn cơm, bác Trương thì đứng ở một bên nhìn hai người.

Bữa tối trôi qua, Hoa Ngữ Nông lập tức đi về phòng của mình, Ninh Quân Hạo cũng đi theo phía sau.

“Sau này nếu đến công ty nhớ báo trước với anh một tiếng.” Bước vào phòng, Ninh Quân Hạo nhìn thoáng qua bóng lưng của Hoa Ngữ Nông đang chải đầu trước bàn trang điểm, nói.

Hoa Ngữ Nông vốn đang cứng nhắc chải đầu, nghe vậy, động tác trong tay bất ngờ dừng lại, sắc mặt trở nên vô cùng ảm đạm.

“Cũng không cần phải khổ cực đến đó đưa canh cho anh làm gì đâu.” Ninh Quân Hạo thấy Hoa Ngữ Nông không nói gì, liền lẳng lặng bồi thêm một câu.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy lời anh nói, cảm thấy như đang có thứ gì đó quấy phá trong lòng, vô cùng khó chịu, ngay cả suy nghĩ muốn truy hỏi anh về chuyện với Trần Nhược Hồng cũng không còn. Cô buông chiếc lược trong tay, quay đầu nhìn về phía Ninh Quân Hạo đang đứng một bên thay quần áo, buồn bã nói: “Hôm nay là do em đã suy nghĩ không chu toàn, về sau em sẽ không như thế nữa.”

Ninh Quân Hạo thấp thoáng cảm thấy trong lời nói của cô có một chút oán hận, không khỏi nhíu mày nhìn cô nói: “Em đang muốn nói gì?”

“Không có gì cả, em có chút mệt, sẽ nghỉ ngơi trước.” Lắc đầu, giờ phút này Hoa Ngữ Nông không muốn nói chuyện cùng ai hết, cô đứng dậy đi về phía giường.

Ninh Quân Hạo thấy cô như vậy, trong lòng càng cảm thấy có điều không đúng, thế nên đi tới trước mặt, nắm chặt cánh tay Hoa Ngữ Nông, xoay mặt cô nhìn vào mình, nói: “Hôm nay em làm sao vậy? Tuấn Hiền nói lúc em rời khỏi công ty, sắc mặt có chút kỳ lạ.”

“Em...” Hoa Ngữ Nông mấp máy đôi môi, cuối cùng vẫn không thể nói ra những nghi hoặc trong lòng của mình.

“Thôi, nếu em mệt mỏi thì đi nghỉ sớm đi.” Ninh Quân Hạo nhìn thấy dáng vẻ do dự của cô, cũng không muốn bức bách thêm, chỉ buông bàn tay đang nắm lấy tay cô của mình, sau đó xoay người chuẩn bị đi vào phòng tắm.

“Cái cô Trần kia với anh...Hai người là bạn tốt phải không?” Nhìn thấy Ninh Quân Hạo muốn rời đi, Hoa Ngữ Nông đột nhiên bạo dạn hẳn lên, buột miệng nói ra thắc mắc vẫn luôn đè nặng trong lòng mình này giờ.

Ninh Quân Hạo nghe thấy lời cô nói, chân vẫn bước đi, mỉm cười nhíu mày, nghiêng đầu nhìn về phía cô nói: “Vấn đề này, không phải em đã sớm biết đáp án rồi sao?”

“Nhưng em muốn nghe anh nói lại một lần nữa.” Giờ phút này Hoa Ngữ Nông giống hệt như những cô gái nhỏ tính cách thất thường lại bốc đồng, có chút bướng bỉnh nói.

Ninh Quân Hạo đột nhiên nở nụ cười, xoay người đi tới trước mặt cô lần nữa, bất ngờ cúi đầu kề sát một bên sườn mặt cô, thì thầm đầy mờ ám: “Tuy rằng phụ nữ ghen tuông không phải là không tốt, nhưng mà anh không hy vọng người phụ nữ của mình sẽ vì một người nào đó không liên quan mà cảm thấy không thoải mái trong lòng.”

“Người không liên quan?” Hoa Ngữ Nông có chút kinh ngạc đối với câu trả lời này, sao anh có thể nói Trần Nhược Hồng là một người không liên quan chứ? Nếu Trần Nhược Hồng thật sự là người không liên quan đến chuyện này, vậy cảnh tượng lúc trưa cô nhìn thấy trong văn phòng anh nên giải thích thế nào đây?

29. Chương 29: Chung Giường

Ninh Quân Hạo nhìn thấy vẻ mặt nửa tin nửa ngờ của Hoa Ngữ Nông, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lùng, kéo giãn khoảng cách mập mờ của hai người. Anh không thích những người phụ nữ đa nghi như vậy, cũng không hề nghĩ rằng đó là vấn đề của mình. Bình thường, anh vẫn cho rằng làm phu nhân của mình ít nhất phải chắc chắn một điều là, tuyệt đối tin tưởng anh. Biểu hiện khác thường của Hoa Ngữ Nông ngày hôm nay, anh biết đó là ghen, và anh cũng đã vô cùng kiên nhẫn đi dụ dỗ cô, chẳng qua kiên nhẫn của anh có hạn, cho nên hiện tại anh không có ý định muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này cùng với cô nữa.

“Nếu mọi chuyện thật sự giống như những gì em tưởng tượng, em cho là Ninh phu nhân ngày hôm nay vẫn còn là em hay sao?” Anh lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy, sau đó xoay người đi về phía nhà tắm.

Hoa Ngữ Nông không nghĩ tới anh sẽ nói với mình những lời như vậy. Đây là anh đang muốn chứng minh mình và Trần Nhược Hồng thật sự không có gì đúng không? Vậy thì tại sao cô nghe xong lại cảm thấy trong lòng lạnh buốt chứ?

Cô biết anh cưới mình không phải bởi vì tình yêu, thế nhưng, vì sao lại phải nói ra điều đó?

Anh cho cô biết rõ ràng như thế, rằng anh sợ dĩ lấy cô chẳng qua bởi vì anh chưa gặp được người mình thực sự yêu mến mà thôi, điều này làm cho người luôn coi mình chính là vợ của anh từ lâu như cô làm sao có thể chịu nổi?

Có chút ảo não đánh vào đầu mình, cô bắt ép bản thân không được nghĩ nhiều nữa, người kiêu ngạo như Ninh Quân Hạo nói ra điều đó cũng không có gì là lạ, đúng thế, không chút kỳ lạ. Có lẽ anh nói không sai, Trần Nhược Hồng thật sự là bạn bè nhiều năm với anh, nếu giữa bọn họ ngày ấy thật sự có phát sinh bất cứ mối quan hệ nào vượt qua tình hữu nghị, như vậy vì sao anh lại không cưới Trần Nhược Hồng, mà lại lựa chọn một người mình không có chút tình cảm như cô để kết hôn chứ?

Nghĩ đến đây, cô liền cho rằng có lẽ mình đã suy nghĩ hơi nhiều, cũng có lẽ cảnh tượng mình nhìn thấy hôm nay chỉ là một hiểu lầm nào đó.

Trong sách không phải thường hay nói thế sao? Những gì mắt thấy chưa chắc đã là thật. Nhất định là như vậy. Vừa nghĩ đến đây, Hoa Ngữ Nông liền cảm thấy lòng mình thoải mái hơn không ít.

Vén chăn lên, cô nằm trên giường nhưng hoàn toàn không có chút buồn ngủ, mở mắt thật to nhìn trần nhà. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào chảy, Hoa Ngữ Nông nghe thấy âm thanh không chút rõ ràng kia, trong đầu bỗng hiện ra thân hình cao lớn của Ninh Quân Hạo, nghĩ đến việc mình lại đi tưởng tượng đến thân thể anh, cô liền xấu hổ đỏ bừng mặt như trái táo chín mọng, nâng tay vỗ vỗ má mình, vội vàng kéo suy nghĩ đã bay xa tít tắp trở về.

Ninh Quân Hạo mặc áo tắm màu trắng đi ra khỏi phòng, thấy Hoa Ngữ Nông đã nằm ở trên giường từ trước, rúc đầu vào trong chăn, cũng không nói lời nào, chỉ tiện tay xúc một góc chăn lên, nằm xuống.

Lúc anh vừa chui vào, Hoa Ngữ Nông cảm giác được nệm dưới thân lún đi đôi chút rất rõ ràng, ngay sau đó, một bàn tay to lớn đột nhiên đặt lên hông của cô. Động tác tuy đơn giản này khiến hơi thở của Hoa Ngữ Nông như ngừng lại, tim đập nhanh hơn, giống như sắp chạm vào lồng ngực.

30. Chương 30: Ôi Trời!

“Anh...muốn làm gì?” Cô theo bản năng cảnh giác hỏi, thân thể cũng trở nên căng thẳng.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng anh trầm thấp mà khàn khàn, như một người hành khách đi bộ trong sa mạc quá lâu nhưng vẫn không tìm được nguồn nước.

Hoa Ngữ Nông nghe được một chút kỳ lạ trong tiếng nói của anh, có ý muốn làm người ta đỏ mặt, vì thế cô càng khấn trương thêm, ngoan ngoãn nghe lời anh không hề động đậy.

Thời gian lúc này đây như muốn ngưng đọng lại, bọn họ đều có thể nghe thấy tim đập của đối phương, giống như đang mong chờ một điều gì đó.

“Là lần đầu tiên?” Không bao lâu sau, bờ môi của anh nhẹ nhàng đến gần bên tai cô, hơi thở ấm áp phả vào vành tai có một chút mờ ám.

“Cái... Cái gì?” Cô không hiểu rõ ý anh ngay, nhưng rất nhanh sau đó đã kịp phản ứng lại, cả khuôn mặt ngưng ngừng chỉ hận không thể chôn vào trong gối.

Ninh Quân Hạo đã sớm có đáp án từ phản ứng của cô, bàn tay to bắt đầu dịu dàng di chuyển quanh phần thắt lưng, dần dần đi xuống.

“Không... Đừng... Đừng như vậy...” Cô vẫn rất thẹn thùng, cho nên dưới sự trêu đùa không mấy mạnh mẽ của anh, không có cách nào buông lỏng trái tim được. Bàn tay mềm mại cố gắng dùng sức bắt lấy bàn tay to đang không an phận kia, không muốn để cho anh tiếp tục.

“Em đang từ chối anh sao?” Đối với phản kháng của cô, anh có vẻ không hề căm giận, đem chúng giải thích thành sự thẹn thùng trức trặc của xử nữ, cho nên giọng nói cất lên không hề lạnh lẽo mà ngược lại giống như một lời trêu đùa khiêu khích thì đúng hơn.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy lời của anh, lập tức như bị kích thích lớn, khiến cô trong nháy mắt hiểu ra rằng, người nằm bên cạnh mình lúc này, không phải là người mình có thể cự tuyệt.

Đúng vậy, sao cô có thể quên, người đàn ông này là chồng cô, lại còn là người chiếm giữ trái tim cô nữa chứ, sao cô có thể cự tuyệt anh, làm sao có thể cự tuyệt anh được đây?

Bàn tay nắm lấy tay anh nhẹ nhàng buông ra, cô nhắm hai mắt, ngoan ngoãn đưa thân thể mình chậm rãi tới gần thân người có chút nóng rực kia.

Nhìn thấy cô đã bắt đầu phối hợp với mình, khóe miệng Ninh Quân Hạo lơ đãng lộ ra một nụ cười thần nhiên, bất ngờ đặt cô dưới thân, dịu dàng dẫn dắt cô bước vào một thế giới khoái hoạt mà trước đây cô chưa từng biết đến...

(chỗ này bỏ bớt rất nhiều chữ...)

31. Chương 31: Trêu Chọc

Sáng ngày hôm sau, khi Hoa Ngữ Nông tỉnh lại, bên gối đã không còn người.

Cô cử động thân mình, muốn rời giường, lại không nghĩ tới cả người đều chua xót khó chịu. Trong đầu lập tức hiện ra cảnh tượng triền miên tối hôm qua, gương mặt liền không khỏi đỏ bừng.

Nhìn ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, cô biết giờ đã không còn sớm. Giây dụa cố gắng bước xuống, xoay người mặc quần áo xong, đi đến bên giường, cô bất ngờ vô tình nhìn thấy một vết máu đỏ tươi thoáng hiện ra trên ga giường vàng nhạt.

Đúng rồi, đêm qua, cuối cùng cô cũng từ một cô gái trở thành người phụ nữ, một người phụ nữ chân chính của Ninh Quân Hạo.

Xoay người đi vào phòng tắm rửa mặt một lúc, chờ cô thay quần áo tử tế bước ra khỏi đó xong, đã thấy bác Trương chẳng biết xuất hiện trong phòng từ lúc nào, đang giúp cô thay ga giường sạch sẽ.

Nhìn thấy Hoa Ngữ Nông bước ra khỏi phòng tắm, bà lập tức hỏi: “Cô chủ, nguyệt sự tháng này của cô có vấn đề sao? Tôi lập tức bảo người đem đến cho cô...”

“Không... Không phải...” Hoa Ngữ Nông biết bà muốn nói cái gì, vì thế lập tức mở miệng cắt đứt lời của bà: “Không phải nguyệt sự đến đâu...”

Bác Trương nghe vậy, vẻ mặt bỗng biến đổi, nhớ lại buổi sáng lúc Ninh Quân Hạo ra ngoài có dặn mình đừng tới phòng gọi Hoa Ngữ Nông dậy sớm, đợi cô chủ dậy rồi thì mới đến đó đổi ga giường mới, bây giờ bà liền hiểu rõ, thì ra hai người họ tới qua mới viên phòng.

Sau khi hiểu rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra, bác Trương liền cuộn ga giường cũ để vào giỏ xách ở một bên, nói: “Hy vọng cô chủ sớm mang thai cậu chủ nhỏ, để phu nhân và lão gia sớm được ôm cháu.”

“Bác Trương, đừng trêu chọc cháu mà...” Hoa Ngữ Nông nghe thấy lời bác Trương nói xong, không khỏi đỏ bừng mặt, nhưng trong lòng lại khó nén cảm giác hạnh phúc đang trào dâng.

...

Hoa Đình Quốc Tế, trong phòng làm việc ở tầng chín mươi chín của tổng tài, bây giờ là lúc xế chiều, trước đây vào giờ này Ninh Quân Hạo vẫn còn đang bận rộn ký tên lên đủ loại giấy tờ.

Cửa phòng làm việc bị người từ bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra, thư ký Lý cầm ghi chép công việc đi vào, thấy Ninh Quân Hạo hình như đang chuẩn bị mặc áo khoác đi ra cửa, lập tức tiến lên một bước nói: “Tổng giám đốc, anh muốn đến chỗ hẹn với Trương tổng của tập đoàn Phúc Điền sao?”

“Giúp tôi hủy bỏ toàn bộ lịch trình chiều ngày hôm nay đi.” Nói xong, Ninh Quân Hạo mặc áo khoác vào, chuẩn bị rời đi.

Thư ký Lý vô cùng bất ngờ nhìn anh, giống như đang nhìn một người ngoài hành tinh vậy.

Trên thực tế, Ninh Quân Hạo trong ấn tượng của cô là một kẻ cuồng công việc không hơn không kém, cô thật sự không nghĩ ra trên thế giới này còn có chuyện gì quan trọng hơn công việc, khiến anh có thể vì nó mà bỏ hết mọi lịch trình đã được sắp xếp sẵn.

Ninh Quân Hạo vút thư ký Lý đang trợn mắt há hốc mồm sang một bên, lập tức đi về phía cửa, chẳng qua đi được một đoạn, anh bỗng dừng bước xoay người nhìn cô ta: “Cô nói thử xem, đối với một người phụ nữ mà nói, bất ngờ lớn nhất mà một người đàn ông có thể cho cô ấy là cái gì?”

“Bất...Bất ngờ?” Đại não thư ký Lý lập tức dừng lại một chút, rất nhanh sau đó liền hiểu ra, vẻ mặt mập mờ cười nói: “Không biết cô gái mà tổng tài muốn gây bất ngờ là phu nhân hay là...”

“Thư ký Lý vẫn chưa có bạn trai sao?” Ninh Quân Hạo nhìn thấy vẻ mặt muốn trêu chọc mình của thư ký Lý, nhin không được hỏi ngược lại.

“A...Không lẽ sắp muốn giới thiệu bạn trai cho tôi?” Thư ký Lý cười híp mắt nhìn Ninh Quân Hạo.

“Không, tôi chỉ muốn thu lại vấn đề mình vừa đặt ra với cô mà thôi. Một cô gái ngay cả bạn trai cũng không có, làm sao có thể hiểu được suy nghĩ của phụ nữ đã có chồng chứ.” Nói xong, Ninh Quân Hạo cười hớn hở đi ra khỏi văn phòng.

Về mặt thư ký Lý kinh sợ nhìn theo bóng lưng Ninh Quân Hạo rời đi, cô cảm giác hôm nay mình nhất định đã hoa mắt rồi, tổng giám đốc lại có thể cười với mình, mặc dù là nụ cười khinh bỉ, nhưng đối với Ninh Quân Hạo trước giờ toàn mặt liệt mà nói, đây đã là một sự thay đổi rất lớn rồi.

32. Chương 32: Cuộc Gọi Bất Ngờ

Nhà họ Ninh, lúc này Hoa Ngữ Nông đang nghỉ ngơi trong phòng đọc sách.

Trong phòng của người giúp việc dưới lầu một, bác Trương đang cầm di động gọi điện thoại, vẻ mặt của bà có chút kì quái, giống như người bên kia điện thoại khiến bà cảm thấy rất khẩn trương.

“Thật sự cần làm như vậy sao? Nếu chẳng may thất bại thì biết làm sao bây giờ?” Ngón tay bà bởi vì dùng sức nắm mà các đốt trở nên trắng bệch, tiếng nói cũng có chút run rẩy vì lo lắng.

“Sẽ không, bà chỉ cần phối hợp với tôi thật tốt là được. Không nghĩ tới tôi qua bọn họ mới yên phòng, như vậy cũng tốt, ít nhất tôi lại nắm giữ thêm được một điều kiện quan trọng có thể đánh bại Hoa Ngữ Nông rồi.” Thanh âm của Trần Nhược Hồng truyền tới từ đầu dây bên kia, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng.

“Nhược Hồng, hay là chúng ta buông tay đi, lấy sự hiểu biết của mẹ với cậu chủ, nếu để cậu ấy biết chúng ta lén làm việc này, nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu. Nhân lúc tất cả mọi người chưa ai biết chuyện, cứ coi như chưa có gì xảy ra. Đàn ông có tiền trên đời này nhiều như vậy, con cần gì phải đem ánh mắt đặt trên người một mình cậu chủ chứ?” Bác Trương cảm thấy lo lắng đối với dáng vẻ vô cùng tin tưởng kia của Trần Nhược Hồng, bà hiểu rõ tính cách Ninh Quân Hạo hơn so với bất kỳ ai. Đương nhiên bà cũng biết, sở dĩ Ninh Quân Hạo kết hôn lâu như vậy mới yên phòng cùng Hoa Ngữ Nông là bởi vì đứng từ góc độ người trong cuộc mà nói, ở sâu trong lòng Ninh Quân Hạo đã chấp nhận người vợ này rồi. Nếu chỉ coi Hoa Ngữ Nông như một vật trang trí bên cạnh có cũng được mà không cũng chẳng sao, anh hoàn toàn không cần tốn nhiều thời gian để chung sống cùng cô như vậy, có thể trực tiếp thực hiện nghĩa vụ vợ chồng ngay trong đêm tân hôn.

“Kẻ có tiền trên thế giới này quả thật không ít, nhưng kẻ vừa có tiền lại vừa giống Quân Hạo không nhiều. Cho dù là gia thế hay nhân phẩm, anh ấy không phải đều hoàn mỹ vô khuyết hay sao? Tóm lại tôi đã muốn thứ gì liền nhất định phải có được cái đó, bà không giúp tôi thì thôi, nhưng đừng có cản đường tôi.” Nói xong, Trần Nhược Hồng không đợi bác Trương nói hết lời, đã cúp máy ngay lập tức.

Nhìn điện thoại không ngừng truyền đến những tiếng tút tút, bác Trương chỉ có thể bất đắc dĩ quyết định trong lòng. Nếu không thể ngăn cản được con bé, vậy thì hãy thành toàn cho nó thôi, ít nhất như vậy sẽ bù lại được những tiếc nuối của người làm mẹ vì đã vứt bỏ con năm đó.

Hoa Ngữ Nông đang ở trên lầu đương nhiên không hề biết những gì đang xảy ra bên dưới, cô dựa người ngồi vào chiếc ghế salon rộng lớn kê gần cửa sổ thủy tinh sát đất, cả người được ánh sáng ấm áp rực rỡ bao quanh, lộ ra vẻ lười biếng và thích thú.

Trong tay cô lúc này đang cầm một quyển Hồng Lô Mộng.

Không biết đã đọc trong bao lâu, cô cảm thấy mắt có chút mệt mỏi, liền khép cuốn sách lại, chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi, chẳng qua không ngờ được vừa mới ngả đầu, di động đã vang lên.

Cầm di động lên nhìn, cô phát hiện ra dãy số hiển thị là một số điện thoại lạ, liền tò mò nghe thử.

“Chào, xin hỏi là ai vậy?” Giọng nói của cô bình tĩnh và dịu dàng.

“Là tôi, Ngữ Nông, tôi là Nhược Hồng.” Tiếng của đối phương vừa vang lên, Hoa Ngữ Nông liền cảm thấy đầu mình vang lên ‘ầm’ một tiếng.

Không ngờ là Trần Nhược Hồng gọi, vì sao cô ấy lại gọi đến?

“Thì ra là cô Trần, xin hỏi...Cô tìm tôi có chuyện gì không?” Cho dù cô lựa chọn tin Ninh Quân Hạo sẽ không phản bội mình, nhưng chuyện xảy ra hôm qua vẫn khiến cô có chút không thoải mái, giờ phút này Trần Nhược Hồng đối với cô mà nói là một quả bom hẹn giờ, làm cô thấy hết sức bất an.

“Sao cô lại khách khí với tôi vậy chứ? Cứ gọi tôi Nhược Hồng là được rồi, hay là cô cảm thấy lấy thân phận của mình, vẫn nên giữ khoảng cách với tôi thì hơn, không thích hợp cùng tôi kết bạn?” Trần Nhược Hồng đối với cách gọi ‘cô Trần’ của Hoa Ngữ Nông có chút không thoải mái, trong giọng nói có vẻ thất vọng.

“Không... Không phải, tôi không có ý đó, tôi đương nhiên nguyện ý trở thành bạn của cô...” Hoa Ngữ Nông lo lắng cách nói của mình không cẩn thận sẽ làm Trần Nhược Hồng tổn thương, liền vội vàng lên tiếng giải thích.

Trần Nhược Hồng thấy thế, ở đầu bên kia điện thoại nở nụ cười, nói: “Ha ha, tôi biết cô không phải loại người đó mà, không cần gấp gáp, tôi chỉ đùa với cô thôi.”

“Thì ra là thế, nhưng mà, cô còn chưa nói mình tìm tôi có việc gì đâu đấy.” Hoa Ngữ Nông có chút khó hiểu trong lòng, cho dù bọn họ đã từng gặp nhau trước đó, nhưng vẫn còn ‘kẻ thứ ba’ đứng giữa là Ninh Quân Hạo nữa mà, đâu có tồn tại mối quan hệ cá nhân nào chứ.

33. Chương 33: Lái Xe

“À, là thế này, tối mai Quân Hạo có một bữa tiệc cần tham gia, âu phục của anh ấy đã đưa đến cửa hàng, vốn dĩ là tôi sẽ đến đó lấy rồi mang về nhà cho anh ấy, nhưng mà bây giờ tôi có chút việc bận không thể đi được, cho nên không biết có thể phiền cô đến đó lấy giúp tôi được không? Cô chỉ cần đem quần áo mang về nhà là được rồi.” Trần Nhược Hồng lên tiếng nhờ Hoa Ngữ Nông giúp đỡ, giọng nói của cô ta nghe rất là vô hại, song vẻ mặt lại hết sức ngoan độc.

“Vậy sao, thế thì trước hết cô gửi địa chỉ đến di động của tôi đi, bây giờ tôi qua lấy cũng được.” Hoa Ngữ Nông không nghĩ ra được lí do nào để từ chối, trên thực tế, từ trước đến nay cô cũng ít khi từ chối người khác, huống chi chuyện này còn liên quan đến chồng mình, thân là người làm vợ, nếu chuyện đã tới cửa, dĩ nhiên cô sẽ không trốn tránh.

Có điều, ngày mai Ninh Quân Hạo cần tham gia tiệc tối ư? Vì sao cô không nghe anh nói nhỉ?

Chẳng lẽ anh không định mang vợ theo? Hay là...

Quên đi, cô quyết định không tiếp tục đoán mò nữa, bởi vì đợi đến khi cô lấy được quần áo đem tới trước mặt anh, tin là đáp án cũng sẽ có được.

Cúp điện thoại, Hoa Ngữ Nông thay một bộ váy liền màu xanh ngọc, phối với một đôi giày nhỏ đế bằng màu trắng, đội chiếc mũ xanh lam đi xuống dưới nhà.

Bác Trương dưới lầu đi từ trong phòng ra, thấy Hoa Ngữ Nông muốn đi tới cửa, vẻ mặt bà có chút mất tự nhiên mỉm cười với cô, sau đó hỏi: “Cô chủ muốn ra ngoài sao?”

“Vâng, bây giờ chú Lý có rảnh không ạ? Cháu muốn đi lấy quần áo dự tiệc giúp Quân Hạo.” Hoa Ngữ Nông gật gật đầu, quay sang hỏi bác Trương.

“Chú Lý không có ở nhà, tôi vừa bảo anh ấy lái xe đưa A Bình đến siêu thị mua đồ rồi, có lẽ phải hai tiếng nữa mới trở về, nếu không cô đưa địa chỉ cho tôi, tôi giúp cô chủ đi lấy.” Bác Trương nói xong, ánh mắt liền có chút mờ ám.

“Vậy à...” Hoa Ngữ Nông nghe vậy, vẻ mặt hơi do dự, nhưng rất nhanh sau đó, cô liền nói: “Cháu tự mình lái xe cũng được, trong gara còn có xe không?”

“Xe thể thao của cậu chủ ở trong gara, nhưng mà, cô chủ, cô thật sự phải tự mình lái xe sao? Trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy cô lái xe mà.” Bác Trương nói xong, trong giọng điệu mang theo sự lo lắng, chẳng qua chút lo lắng này lại mang theo vài phần thật, vài phần giả, khó mà phát hiện.

Hoa Ngữ Nông cười híp mắt nhìn bác Trương nói: “Yên tâm đi, đừng nhìn đáng vẻ nhất gan thường ngày của cháu, thật ra kỹ thuật lái xe của cháu không tồi đâu đấy. Bác Trương, bác đem chìa khóa xe đến cho cháu đi, cháu tự lái xe đi cũng được, cháu sẽ cố gắng chú ý an toàn lúc đi trên đường.”

Bác Trương nghe cô nói thế, cũng không tiếp tục ngăn cản nữa. Trên thực tế, có lẽ cho tới bây giờ bà ta không hề có ý định ngăn cản cô, vì thế, rất nhanh sau đó, chìa khóa chiếc xe Ferrari của Ninh Quân Hạo liền ở trên tay của Hoa Ngữ Nông.

Ngồi trên ghế lái, Hoa Ngữ Nông hít sâu một hơi, khởi động xe, chậm rãi ra khỏi nhà xe, đi về phía địa chỉ mà Trần Nhược Hồng nhắc đến.

34. Chương 34: Tai Nạn Ô Tô

Xe chạy được phân nửa đường thì tới một ngã tư, Hoa Ngữ Nông nhìn báo hiệu đèn xanh, tiếp tục duy trì khoảng cách bốn năm mét với xe đi phía trước, nhưng đúng lúc cô đang điều khiển xe chuẩn bị thuận lợi vượt qua đèn xanh thì di động trong túi đặt trên ghế lái phụ bất ngờ rung lên.

Cô nhanh chóng dẫm mạnh chân ga, định dừng tại chỗ này để nghe điện thoại, không ngờ đúng lúc này, phía đường giao đàng trước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe tải, đi với tốc độ cực nhanh, va chạm với xe cô trong nháy mắt khiến nó lật nhào.

Chỗ này vốn không phải ngã tư đường đông đúc cho lắm, thế nên lúc tai nạn xảy ra, cũng không có cảnh sát giao thông ở hiện trường.

Hoa Ngữ Nông chỉ cảm thấy từ dưới chân truyền đến cảm giác đau đớn khủng khiếp, đầu đập mạnh vào phía trước xe, liền bất tỉnh nhân sự.

Phía bên này, Ninh Quân Hạo vừa mới từ văn phòng đi đến bãi đỗ xe, đang định gọi điện thoại cho Hoa Ngữ Nông, bảo cô chuẩn bị ra khỏi nhà, anh sẽ về đón cô. Thế nhưng điện thoại kêu vài tiếng không ai nghe, trực tiếp truyền tới thông báo không có người nhận máy.

Cảm thấy kỳ lạ, anh lập tức gọi điện thoại về nhà, tuy nhiên lúc nhận được tin Hoa Ngữ Nông rời khỏi nhà một mình, chẳng hiểu sao, ngay khi ấy, anh cảm giác có một loại dự cảm bất an tràn ngập trong lòng.

Mở radio trong xe, rất nhanh sau đó anh nghe thấy tin tức cập nhật mới nhất về tình hình giao thông lúc này, nói đúng hơn thì chính là vụ tai nạn ô tô của Hoa Ngữ Nông. MC dùng tiếng nói vô cùng máy móc thông báo mọi người đi đường vòng để tránh xảy ra tình huống kẹt xe, lúc sau còn cho biết trước mắt người bị thương đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Ninh Quân Hạo không trực tiếp liên hệ Hoa Ngữ Nông cùng với vị trí của tai nạn xe cộ này, chẳng qua cuộc điện thoại sau đó đã khiến cho trái tim vốn đang lơ lửng của anh lập tức vọt lên tận cổ họng.

“Xin chào, đây là bệnh viện, xin hỏi anh có phải là chồng của chủ nhân số điện thoại này không? Vợ của anh đã xảy ra tai nạn, hiện đang ở trong phòng cấp cứu, mời anh mau đến đây để làm các giấy tờ nhập viện.”

Điện thoại do người từ bệnh viện gọi tới, lúc ấy khi Hoa Ngữ Nông nằm trên xe cứu thương cùng với bác sĩ và y tá, túi xách cũng rơi ra cùng, hơn nữa y tá còn tìm được giấy chứng minh và điện thoại di động của cô, còn tìm thấy cuộc gọi gần đây nhất đến từ một người tên là “Chồng”, thế nên cho rằng người đã gọi cú điện thoại này chính là chồng của Hoa Ngữ Nông.

Ninh Quân Hạo nghe thấy tin này, không khỏi cau mày lại, vội vàng hỏi: “Tình huống của cô ấy giờ thế nào? Có nguy hiểm không?”

“Tạm thời vẫn chưa biết rõ được, người bệnh hiện đang ở trong phòng cấp cứu để phẫu thuật, mời anh đến bệnh viện hoàn tất các thủ tục ngay, nếu cần phải phẫu thuật thêm nữa, cần có người nhà ký tên mới được.” Nói xong, y tá báo địa chỉ bệnh viện, sau đó cúp máy.

Ninh Quân Hạo không kịp nghĩ thêm bất cứ chuyện gì, lập tức quay đầu xe đi về phía bệnh viện.

35. Chương 35: Chuyển Viện

Lúc Ninh Quân Hạo đến được bệnh viện, Hoa Ngữ Nông đang ở trong phòng phẫu thuật tiến hành cấp cứu. Anh hoàn tất các thủ tục xong liền bồn chồn đứng trước cửa phòng, không biết được tình huống bên trong ra sao.

Đợi hơn một tiếng đồng hồ, đèn đỏ phòng cấp cứu mới tắt, Hoa Ngữ Nông được người ta đẩy ra từ bên trong, lúc này cô vẫn đang lâm vào tình trạng hôn mê như cũ.

“Bác sĩ, tình huống của cô ấy thế nào? Có bị thương nặng không?” Nhìn thấy bác sĩ đeo khẩu trang đi theo phía sau, Ninh Quân Hạo lập tức tiến lên hỏi.

“Bệnh nhân không có nguy hiểm về tính mạng, anh yên tâm. Đùi bị va chạm với tay lái nên gãy xương, đầu cũng có vết tích bị va chạm, nhưng không tính là quá nghiêm trọng, bên trong không tụ huyết, chỉ bị chấn động một chút, mấy tiếng sau sẽ tỉnh lại thôi.” Bác sĩ nói qua về tình huống của Hoa Ngữ Nông, sau đó nhìn Ninh Quân Hạo trước mặt, nói thêm: “Tôi nay hãy sắp xếp người ở lại bên cạnh cô ấy.”

Ninh Quân Hạo biết được vết thương của Hoa Ngữ Nông không nguy hiểm gì đến tính mạng xong, trái tim treo lửng lơ này giờ liền hạ xuống. Khi anh nghe thấy bác sĩ bảo buổi tối hãy sắp xếp người ở lại bệnh viện cùng cô ấy, chân mày liền khẽ nhíu lại, sau đó hỏi: “Tình huống của cô ấy lúc này có thể chuyển viện được không?”

“Chuyển viện? Tốt nhất là không, trong các bệnh viện công lập bây giờ, chỗ của chúng tôi chính là hạng nhất, toàn bộ thành phố không còn bệnh viện nào có điều kiện tốt hơn nơi này. Đương nhiên, nếu như anh lo lắng đến vấn đề viện phí thì...” Bác sĩ nghĩ rằng Ninh Quân Hạo muốn chuyển viện bởi vì vấn đề viện phí, nên cố gắng giữ anh tiếp tục ở lại trị liệu tại bệnh viện này.

Chẳng qua, Ninh Quân Hạo đời nào cho ông ta cơ hội như thế, anh cắt ngang lời bác sĩ: “Tôi muốn chuyển cô ấy đến bệnh viện tư nhân Nhân Tâm, tuy rằng bệnh viện của các ông rất tốt, nhưng tình trạng của cô ấy như vậy không phải ngày một ngày hai là có thể ra viện, tôi hy vọng cô ấy được chữa trị ở một nơi thoải mái hơn.”

“Chuyện này...như vậy thì...” Bác sĩ vừa nghe anh nói muốn chuyển đến bệnh viện tư nhân tốt nhất thành phố này, vẻ mặt liền có chút xấu hổ, nhanh chóng nói: “Không thành vấn đề, chờ bệnh nhân tỉnh lại, chúng tôi sẽ sắp xếp xe cứu thương giúp cô ấy chuyển viện là xong.”

“Vậy thì làm phiền ông.” Ninh Quân Hạo gật đầu, sau đó xoay người sang chỗ khác, vừa đi về phía phòng bệnh của Hoa Ngữ Nông, vừa lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Tuấn Hiền, dặn dò anh ta lập tức liên lạc với viện trưởng bệnh viện Nhân Tâm, chuẩn bị tốt phòng bệnh chờ bọn họ chuyển đến.

Bởi vì trước mắt Hoa Ngữ Nông còn đang ở trong giai đoạn hôn mê, nên bác sĩ sắp xếp cho cô vào phòng bệnh một người.

Ninh Quân Hạo đi vào phòng bệnh, thấy phần đầu bị băng gạc màu trắng quấn xung quanh của Hoa Ngữ Nông, không khỏi cảm thấy trong lòng mình mơ hồ đau đớn!

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô suy yếu nằm trước mặt mình, cũng là lần đầu tiên cảm giác được, thì ra người phụ nữ này đối với mình mà nói, quan trọng nhiều đến vậy.

36. Chương 36: Cảnh Sát

Ở trong phòng bệnh ngày ngốc không lâu liền có hai cảnh sát tiến vào làm việc.

“Anh là chồng của bệnh nhân?” Bọn họ có lẽ đã từ bệnh viện biết được một ít tư liệu về người nhà, nên nhìn Ninh Quân Hạo đưa giấy tờ chứng minh xong, liền bắt đầu hỏi một chút vấn đề liên quan.

“Tôi muốn biết ai là người đã khiến vợ của mình thành như vậy, lái xe gây chuyện có bắt được không?” Ninh Quân Hạo trực tiếp dùng một câu hỏi trả lời vấn đề của bọn họ, đúng vậy, anh là chồng của cô, mà bây giờ, anh chỉ muốn biết ai là người đã biến Hoa Ngữ Nông thành bộ dáng như này mà thôi.

“Lái xe gây chuyện đã bỏ chạy, nhưng đồng nghiệp của chúng tôi đã đến bộ phận giao thông lấy bằng ghi hình tại nơi xảy ra vụ việc, chuyện này bên giao thông đã lập án, bây giờ cần anh phối hợp làm một vài thủ tục liên quan.” Một cảnh sát có phần lớn tuổi nói xong, có lẽ đã phát hiện ra sắc mặt Ninh Quân Hạo không được tốt lắm, lại đưa mắt nhìn Hoa Ngữ Nông vẫn còn đang hôn mê, sau đó nói: “Có lẽ tối nay chúng tôi lại đến trò chuyện cùng với anh thì hơn?”

“Để trợ lý của tôi làm đi, muốn đăng ký cái gì, tìm anh ta liền xong, trước khi các ông bắt được hung thủ của vụ này, tôi không hy vọng có người đến quấy rầy mình và vợ.” Ninh Quân Hạo lạnh lùng ra lệnh đuổi khách, theo anh thấy, cùng đám cảnh sát ở chỗ này làm việc chính là lãng phí thời gian, bọn người này có thời gian ở đây lãng phí với anh, vì sao không đi truy bắt hung thủ chứ?

Một cảnh sát khác tuổi còn khá trẻ nghe thấy giọng điệu nói chuyện của Ninh Quân Hạo, vẻ mặt liền có chút khó chịu, anh ta tiến lên một bước, định nói vài lời gì đó với anh, nhưng bị người cảnh sát lớn tuổi kia giữ chặt, thấp giọng nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài trước đi.”

“Nhưng mà anh ta...” Người cảnh sát trẻ có chút không tình nguyện, đại khái là bởi vì từ lúc anh ta làm cảnh sát tới nay, đây là lần đầu tiên gặp phải thái độ lạnh nhạt như thế của người nhà người bị hại.

“Đi!” Người cảnh sát lớn tuổi không để cho anh ta nhiều lời vô nghĩa, nắm lấy tay anh ta đi ra bên ngoài.

Ninh Quân Hạo không hề nhìn theo bóng lưng hai người kia rời đi, từ đầu đến cuối tầm mắt của anh vẫn luôn dừng lại trên mặt Hoa Ngữ Nông, hai tay nắm chặt lại, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta không dám đối diện.

...

Nửa giờ sau, Lâm Tuấn Hiền ra khỏi cửa phòng bệnh hiện tại, sau khi đi vào, anh báo cáo với Ninh Quân Hạo rằng đã liên lạc được với bệnh viện Nhân Tâm bên kia, tỏ lòng quan tâm một chút đến vết thương của Hoa Ngữ Nông, cuối cùng mới hỏi Ninh Quân Hạo còn có gì cần dặn dò hay không.

“Tìm thám tử, dùng hết mọi biện pháp cũng phải tra ra là ai đã đụng vào xe cô ấy, không cần tiếc gì hết, nhất định phải tìm ra tên lái xe gây chuyện này.” Mặt Ninh Quân Hạo không chút thay đổi mở miệng, bàn tay nắm chặt gần như có thể vắt được thành nước.

“Vâng.” Lâm Tuấn Hiền đáp ứng, sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, có cần phải báo cho ông chủ và bà chủ không? Hình như bọn họ vẫn chưa nhận được tin này.”

“Trước mắt đừng nói cho bọn họ biết, chờ Ngữ Nông tỉnh lại, chuyển viện rồi nói sau. Đêm nay tôi sẽ ở đây cùng cô ấy, cậu hãy bỏ mọi lịch trình và công việc ngày mai của tôi đi, chuyện công ty, cậu hãy để ý một chút.”

“Tôi hiểu rồi.” Nói xong, Lâm Tuấn Hiền lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

P/S [Lời tác giả]: Thật xin lỗi mọi người, gần đây thân thể xinh đẹp của mỗ bị bệnh nhẹ, nên đăng truyện không được ổn định lắm, nhưng mà từ hôm nay trở đi sẽ liên tục hơn nha!!! Chuyện cũ nhớ lại đã sắp chấm dứt, một câu chuyện mới chuẩn bị mở màn!!!

37. Chương 37: Âm Mưu

Hai giờ sau Hoa Ngữ Nông mới từ từ tỉnh lại, bác sĩ kiểm tra cho cô một lúc, sau đó liền chuẩn bị để cô chuyển đến bệnh viện Nhân Tâm. Suốt cả hành trình, Ninh Quân Hạo đều đi theo bên cạnh, tuy ánh mắt của Hoa Ngữ Nông đã mở, ý thức lại vẫn rất mơ hồ, cũng không thể mở miệng nói chuyện, bác sĩ nói rằng tình trạng này của cô là do não bị chấn động, ngày mai sẽ tốt hơn.

Mà lúc này, tại căn hộ của một thành phần trí thức trong thành phố, một âm mưu đang lặng lẽ hạ màn.

Cô gái có dáng người xinh đẹp đứng trước cửa sổ thủy tinh chạm đất, tay cầm điện thoại, vẻ mặt hết sức lạnh lùng.

“Tiền đã chuyển tới tài khoản của cậu rồi, cậu có thể cầm theo số tiền đó mà rời đi, nhớ kỹ, trong vòng mười năm không được phép trở về.” Tiếng nói của cô ta xuyên qua chiếc điện thoại siêu mỏng truyền đến lỗ tai người nọ, đối phương đáp lại rất nhanh sau đó: “Vâng vâng, tôi hiểu rồi, chị cứ yên tâm, hai ta giờ đã thanh toán xong, cho dù tôi có bị người ta bắt được, cũng sẽ không nói là chị đã sai khiến tôi làm chuyện này.”

“Cậu hiểu được là tốt, đúng rồi, hôm nay lúc cậu xuống tay có nhớ chú ý đúng mực không đấy? Liệu có đâm chết cô ta hay không?” Trước khi cúp điện thoại, cô gái kia không khỏi truy vấn một câu.

“Yên tâm, không đâm chết cô gái ấy được, lúc tôi đụng vào cô ta có giảm phanh mà, đụng vào cũng không hề tăng tốc, hơn nữa lúc đánh lén xong, tôi còn gọi xe cấp cứu đến, cho nên chắc là không có việc gì đâu.”

“Tốt lắm, số điện thoại này cậu cũng đừng dùng nữa, ném nó đi, từ nay về sau chúng ta không ai biết ai hết.” Cô gái kia nói xong liền tắt máy.

Trong căn hộ lúc này không có chiếc đèn nào sáng, không gian đen tối cùng vẻ sáng ngời của thành phố về đêm bên ngoài kia hoàn toàn đối lập với nhau. Cô gái ném điện thoại lên giường, vươn tay cầm lấy điều thuốc lá đặt trong chiếc gạt tàn trên bàn nước, lại cầm lấy chiếc bật lửa bên cạnh, ngọn lửa màu xanh tím hiện lên trong nháy mắt, dần dần hiện ra gương mặt diêm lệ trong bóng đêm, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, đưa điều thuốc lên miệng mình.

“Hoa Ngữ Nông, đừng trách tôi nhẫn tâm, có trách thì hãy trách cô đã đoạt mất người đàn ông tôi ngắm trúng mà thôi!” Rút một hơi sâu, cô ta nhắm mắt lại, tàn nhẫn nghĩ thầm.

...

Sáng sớm hôm sau, khi luồng sáng đầu tiên của ánh mặt trời chiếu vào gian phòng bệnh cấp cao đắt tiền thì Ninh Quân Hạo vẫn còn đang mệt mỏi cầm laptop kiểm tra một ít giấy tờ.

Không bao lâu sau, điện thoại của anh liền vang lên, là do Lâm Tuấn Hiền gọi tới.

“Tổng tài, chuyện hợp tác bên Pháp hình như đã xảy ra chút vấn đề, Trần Nhược Hồng bảo đối phương cần anh tự mình đi qua xem xét mới có thể giải quyết trọn vẹn được.”

“Sao lại thế? Vì sao lại xảy ra vấn đề? Tra rõ là bên nào có vấn đề hay chưa?” Ninh Quân Hạo dụi mắt, giữ vững tinh thần hỏi.

“Hình như là có công ty khác ra giá cao hơn chúng ta, muốn lật đổ chúng ta để hợp tác cùng với bọn họ, tổng giám đốc bên kia cũng đã đồng ý hợp tác cùng công ty đó rồi, Trần Nhược Hồng có gọi điện can thiệp qua, nhưng không có hiệu quả, tôi cũng liên lạc cùng với bên ấy, nhưng ngay cả điện thoại cá nhân của đối phương cũng do thư ký tiếp, căn bản không cho chúng ta cơ hội, xem ra chuyện này cần có anh tự mình sang đó mới có thể đàm phán thành công.”

“Sao lại xảy ra chuyện này? Giá cả chúng ta đưa ra, người ngoài làm sao biết được? Lập tức đặt vé máy bay đi Pháp cho tôi.” Nói xong, Ninh Quân Hạo lập tức cúp máy, gấp laptop lại, đi ra khỏi phòng bệnh.

38. Chương 38: Thì Ra Là Vậy

Hoa Ngữ Nông mở to mắt ra, người đầu tiên cô nhìn thấy chính là bác Trương.

Cô mở miệng thở dốc, muốn nói gì đó, chẳng qua yết hầu như bị cái gì đó chặn lại, không thể nói ra lời.

Bác Trương thấy cô đã tỉnh, liền vừa mừng vừa lo nói: “Cô chủ, cô tỉnh rồi? Có đói bụng không? Tôi đã sớm nấu một nồi canh cô thích nhất rồi đây, để tôi đem cho cô uống.”

Hoa Ngữ Nông nhìn thấy bà ta, hai mắt mở to, sau đó đảo quanh gian phòng một vòng, không nhìn thấy bóng dáng mà mình đang tìm kiếm, đáy mắt liền hiện lên một chút thất vọng.

Bác Trương nhảy bèn phát hiện ra Hoa Ngữ Nông đang tìm kiếm điều gì, bà múc canh ra đặt lên giường bệnh, sau đó đỡ Hoa Ngữ Nông ngồi dựa vào đầu giường, vừa bón canh cho cô vừa nói: “Hôm qua cậu chủ thức trông cô cả đêm, sáng nay hình như công ty xảy ra chuyện quan trọng nên đã sang Pháp rồi, mấy ngày nữa sẽ quay trở lại.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, chỉ im lặng uống canh, không có ý định nói gì.

“Ông chủ và bà chủ còn chưa biết chuyện cô xảy ra tai nạn, cậu chủ bảo để tránh cho họ lo lắng, chờ cô tỉnh rồi mới nói chuyện này với họ.” Bác Trương tiếp tục nói.

Uống canh xong, bác Trương liền bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, còn bà ra ngoài gọi bác sĩ tới.

...

Lúc chiều, Hoa Ngữ Nông đang mê man, bất ngờ một tiếng nói có chút quen thuộc truyền vào tai cô. Hoa Ngữ Nông nhanh chóng bị đánh thức, nhưng cô còn chưa kịp mở mắt đã nghe thấy những lời nói mà đời này mình không muốn nghe nhất.

“Quân Hạo, em không thể đi đến Pháp cùng anh, thật xin lỗi, bây giờ Ngữ Nông biến thành như vậy, em không có lòng nào tiếp tục cùng anh được nữa, bây giờ em rất áy náy, tình yêu của chúng mình chắc sẽ không có kết quả, chẳng lẽ anh muốn mặc kệ Ngữ Nông hay sao? Anh làm như vậy, lương tâm em sẽ bất an cả đời.”

Là tiếng của Trần Nhược Hồng, hình như cô ta đang gọi điện nói chuyện cùng Ninh Quân Hạo.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy sự thâm tình cùng áy náy trong giọng nói của Trần Nhược Hồng, đáy lòng liền cuộn cuộn dâng cao.

Trần Nhược Hồng tạm dừng một lúc, giống như đang nghe đối phương nói chuyện, sau đó cô ta liền nói tiếp: “Không, không được, anh không thể ly hôn cùng Ngữ Nông, cho dù cô ấy bị thương không nghiêm trọng, nhưng anh cũng không thể đưa ra lời đề nghị ly hôn với cô ấy trong tình trạng này, em biết anh yêu em, em cũng rất yêu anh, chúng ta có thể cùng nhau chịu đựng nhiều năm như vậy, giờ đâu cần vội vàng. Huống chi, thân phận của chúng ta khác xa nhau, ba mẹ anh sẽ không đồng ý để chúng mình ở cùng một chỗ, em không muốn anh phải khó xử. Không...Ngữ Nông là một cô gái tốt, cô ấy không phải người thứ ba chen vào giữa chúng ta, cô ấy vô tội, cái gì cô ấy cũng không biết, chúng ta không thể làm vậy với cô ấy được, Quân Hạo, xin anh hãy đồng ý với em, ngàn vạn lần đừng xúc động, ít nhất bây giờ đừng như vậy, chuyện của chúng ta sau này hãy nói.”

Trần Nhược Hồng nói xong liền cúp điện thoại. Sau đó, cô ta quay đầu, nhìn thấy mi mắt đang nhắm của Hoa Ngữ Nông hơi rung rung, biết cô gái này đã nghe thấy hết những gì mình nói, khóe miệng không khỏi cong lên thành một nụ cười quỷ quyệt.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy những gì cô ta nói, không dám mở to mắt để nhìn, nước mắt đã sớm đọng đầy trên mi, chỉ cần cô khẽ động, nó liền chảy xuống, cô không dám làm gì, nhưng ánh mắt không ngăn được sự run rẩy.

Trần Nhược Hồng giả như không biết cô đã tỉnh, chậm rãi đi đến bên giường, thân thiết nắm chặt bàn tay trắng nõn mềm mại của cô, tiếng nói mang theo sự nức nở: “Ngữ Nông, cô biết không? Tôi rất hâm mộ cô, cô có thể danh chính ngôn thuận ở bên anh ấy, là vợ của anh ấy, mà tôi lại chỉ có thể làm cấp dưới của anh ấy mà thôi. Tuy rằng anh ấy yêu tôi, nhưng lại không thể cưới, không thể lấy tôi, dù anh ấy có thường xuyên nói rằng cuộc hôn nhân với cô chỉ là vụ buôn bán, rằng anh ấy sẽ không xảy ra quan hệ cùng cô, thì chuyện giữa hai người vẫn xảy ra, mọi thứ khiến tôi ghen tị đến phát điên đi được. Tôi biết là mình không tốt, ngày hôm đó không nên chọc giận anh ấy, bắt anh ấy nói cần phải ở cùng một chỗ với cô, tôi thật sự không nghĩ rằng anh ấy sẽ làm thật, vốn tưởng rằng mình không quan tâm, nhưng khi biết được mọi chuyện, bản thân tôi vẫn không chịu đựng nổi. Ngữ Nông, cô nói tôi nên làm gì bây giờ? Tôi không muốn thương tổn cô, nhưng vẫn luyến tiếc Quân Hạo, mà quan trọng nhất là, tôi không muốn Quân Hạo thương tâm, tôi nghe người ta nói, yêu một người chính là muốn để cho người ấy hạnh phúc, có lẽ tôi nên cứng rắn hơn một chút, cô đáng yêu như thế, biết đâu ở chung lâu rồi Quân Hạo sẽ yêu cô thì sao? Tôi rời đi rồi, hai người nhất định phải hạnh phúc đấy!”

Nói xong, cô ta nắm lấy tay Hoa Ngữ Nông thật chặt, rồi buông ra, đứng lên, rời khỏi phòng bệnh.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy tiếng cửa phòng khép lại, cuối cùng cũng mở mắt ra, dòng nước không gì cản trở mãnh liệt chảy xuống.

Thì ra tất cả chuyện này đều là sai, thì ra cô đúng là kẻ thứ ba xen vào giữa Trần Nhược Hồng và Ninh Quân Hạo, thì ra Ninh Quân Hạo đã kết hôn với cô rất lâu rồi nhưng vẫn không chạm vào cô là bởi vì trong

lòng anh đã sớm có người con gái khác, thì ra ngay cả chuyện ngày đó xảy ra giữa hai người cũng là do anh cãi nhau cùng với cô ta, thì ra...

Cô bỗng nhiên cảm thấy sự hiện diện của mình như một câu truyện cười, mình chẳng qua chỉ là kẻ xen ngang, mà tình yêu giữa hai người bọn họ thì sâu nặng nhiều đến vậy.

Nếu như không có cô, bọn họ chắc sẽ thật hạnh phúc.

Trần Nhược Hồng nói, yêu một người chính là muốn để người ấy hạnh phúc, cho nên Trần Nhược Hồng nguyện ý rời đi, thành toàn cho bọn họ, còn cô thì sao?

Cô cũng yêu Ninh Quân Hạo, cô có thể rời đi được không?

Cô buông tay, được không?

39. Chương 39: Kết Quả Xét Nghiệm

Tại phòng làm việc của bác sĩ trong bệnh viện tư nhân Gera Nada, Tây Ban Nha, cuối cùng Hoa Ngữ Nông cũng nói ra hết những bí mật chôn giấu bấy năm qua trong lòng mình, thể nhưng, cô chỉ kể về nội tình của chuyện năm ấy, không có âm mưu của Trần Nhược Hồng, bởi cô vẫn cho rằng, mình là kẻ thứ ba chen vào giữa Trần Nhược Hồng và Ninh Quân Hạo, nên vẫn luôn áy náy và day dứt.

“Cho nên cô cứ thế rời đi sao?” Bác sĩ điều trị chính cho Kính Huyền nghe Hoa Ngữ Nông kể hết mọi chuyện xong, có chút khó hiểu nhìn cô.

Hoa Ngữ Nông gật đầu, thở dài nói: “Phải, hạnh phúc này là tôi đoạt lấy từ tay người khác, nếu đã đạt được mong muốn cứu giúp chuyện kinh doanh của gia đình rồi thì tôi không nên tiếp tục chiếm giữ nó nữa. Chẳng qua tôi không ngờ được sau khi rời khỏi đó không lâu lại phát hiện mình đã mang thai.”

“Cô đúng là một người con gái lương thiện, có điều, tôi tò mò không biết phản ứng của chồng cô sau khi nhận được đơn ly hôn ra sao, nhất định là anh ta rất vui đúng không?” Bác sĩ điều trị chính vừa tưởng tượng vừa nói.

“Tôi không biết, tôi không đợi anh ấy trở về từ Pháp, chỉ tự mình chuyển viện, sau đó nhờ luật sư đem đơn ly hôn gửi cho anh ấy thôi. Tôi...không có dũng khí gặp lại anh ấy, tôi sợ nhìn thấy anh ấy rồi sẽ luyến tiếc không muốn rời đi nữa... Vì quyết định này của tôi khiến người nhà không sao hiểu được, nên ông nội thậm chí còn trực xuất tôi ra khỏi gia tộc Hoa thị. Bố mẹ cũng vì chuyện này mà đau lòng rất nhiều, nhưng tôi không còn cách nào khác, Nhược Hồng nói đúng, yêu một người chính là để người ấy hạnh phúc, cô nói có đúng không?”

Bác sĩ điều trị chính cho cô một nụ cười an ủi, ngay sau đó, từ bên ngoài bỗng truyền tới tiếng gõ cửa.

Một hộ sĩ cầm kết quả xét nghiệm bước vào: “Bác sĩ Aida, đã có kết quả xét nghiệm rồi, là âm tính, không mang thai.”

Bác sĩ điều trị chính Aida nghe vậy, cầm tờ kết quả lên xem, sau đó dùng vẻ mặt tiếc nuối nói với Hoa Ngữ Nông: “Hoa, xem ra mọi chuyện không được thuận lợi như chúng ta dự đoán rồi, tôi thấy cô nên đem tình huống này nói cho cha của đứa bé đi, để anh ta góp một phần sức lực, dù sao đây cũng là con trai của anh ta. Huống hồ, người đó cũng có quyền biết được sự tồn tại của Kính Huyền, đúng không?”

Về mặt Hoa Ngữ Nông lúc này gần như hóa đá, cô thật sự không ngờ mình đã làm đủ mọi cách có thể rồi mà vẫn phí công, ông trời thật biết trêu đùa người đúng lúc.

“Liệu kết quả có vấn đề gì không? Hay chúng ta xét nghiệm thêm lần nữa đi?” Mặc dù biết rõ xác suất sai lệch của kết quả là rất ít, nhưng cô vẫn muốn đấu tranh một lần.

“Tôi nghĩ cô nên dành thời gian đi tìm cha của đứa bé thì tốt hơn, sớm mang thai chừng nào, bệnh của Kính Huyền liền sớm có hy vọng chừng ấy.” Nói xong, Aida nhìn đồng hồ trên vách tường, nói: “Ngại quá, sắp đến giờ hẹn gặp bệnh nhân của tôi rồi.”

“Được, vậy tôi không làm phiền cô nữa...” Nói rồi, Hoa Ngữ Nông đứng khỏi ghế, xoay người đi về phía cửa, trong đầu tràn ngập những tưởng tượng về viễn cảnh gặp lại lần nữa của mình và Ninh Quân Hạo.

Anh sẽ đối xử với cô thế nào? Sẽ đáp ứng làm tình một đêm với cô sao?

Tình cảm của anh bây giờ với Trần Nhược Hồng nhất định rất ngọt ngào đúng không, vậy sao lần đó thâm tử nói với cô rằng, hình như bọn họ vẫn chưa kết hôn. Giờ cô chen vào giữa hai người, liệu có thích hợp không?

Mang theo suy nghĩ vô cùng rối loạn, cô xoay người trở lại phòng bệnh của Kính Huyền!

40. Chương 40: Mẹ, Con Từ Đâu Tới?

Trong phòng bệnh, Kính Huyền đang ngồi trên giường bệnh xem TV, lúc Hoa Ngữ Nông bước vào, thằng bé cũng không hề để ý.

“Cực cưng...” Nhìn gương mặt nhỏ nhắn dễ thương của con trai, cô cảm thấy lòng mình vô cùng chua xót, đi đến trước giường bệnh, vươn một tay ôm thằng bé vào lòng, im lặng không nói gì.

“Mẹ, mẹ che TV của con rồi.” Kính Huyền giãy dụa vài cái, nhíu mày nói.

“Kính Huyền, mẹ sẽ cứu con, nhất định mẹ sẽ không để con có việc gì.” Hoa Ngữ Nông tiếp tục ôm chặt Kính Huyền, thì thảo lắm lắm.

Kính Huyền nghe vậy, đột nhiên chớp mắt vài cái, sau đó hỏi: “Mẹ, con từ đâu tới vậy?”

“A...chuyện này...chuyện này...” Hoa Ngữ Nông thấy con đột nhiên hỏi vấn đề này, hơi sững sờ một chút, thâm nghĩ trước giờ thằng bé chưa thắc mắc chuyện đó bao giờ, sao hôm nay lại đột nhiên nổi hứng tò mò chứ? Chẳng lẽ đã đến lúc cần làm công tác giáo dục mang tính vỡ lòng cho con trẻ rồi? Nghĩ cũng đúng lắm, bình thường trẻ con nước ngoài đều tiếp thu loại giáo dục này rất sớm.

Chẳng qua, bảo cô phải nói mấy chuyện đó với con trai của mình, quả thật trong lòng vẫn còn chút xấu hổ.

Về mặt Hoa Ngữ Nông có chút ngượng ngùng, sau đó hắng giọng nói: “Con ấy à, là chui từ trong bụng mẹ mà ra. Vốn dĩ...ban đầu, con là một thứ đại loại giống như nòng nọc ở trong bụng cha con, sau đó thì, ba gặp mẹ, rồi sau đó...cứ thế...tiếp tục...thế là...liền...”

Hoa Ngữ Nông hết sức cố gắng dùng những từ ngữ mà Kính Huyền nghe hiểu được để giải thích quá trình thai nghén một sinh mệnh nhỏ trong bụng mình, thế nhưng trong khi cô đang lúng túng xấu hổ nói rõ ràng mọi chuyện, Kính Huyền lại gãi gãi đầu, vẻ mặt như có điều suy ngẫm, nhìn Hoa Ngữ Nông nói: “Kỳ lạ, George trong TV nói anh ta đến từ nước Anh, sao con lại đến từ trong bụng mẹ chứ?”

“Cái...cái gì? Thì ra là con hỏi cái này sao...” Hoa Ngữ Nông toát mồ hôi đầy mặt, thật không ngờ thì ra con trai cô chỉ muốn hỏi quê hương của mình ở đâu mà thôi, sớm biết như thế, cô cần gì phải ngồi giải thích cho thằng bé mấy chuyện kia chứ...

“Mẹ, vừa nãy mẹ nói, con từ trong bụng cha đi sang bụng của mẹ, thế cha của con đâu? Vì sao cho đến giờ con chưa từng gặp cha chứ?” Kính Huyền nhìn vẻ mặt đầy vệt đen* của Hoa Ngữ Nông, không khỏi nghi ngờ gặng hỏi.

(*vệt đen – đại loại là như cái hình này. Chị Ngữ Nông cũng kute quá nhỉ ^^)

Cuối cùng Hoa Ngữ Nông cũng được nếm mùi vị của việc tự bê đá đập chân mình, đối với cái vấn đề có độ khó tương đối cao này, cô chỉ còn cách trốn đi vệ sinh mà thôi. Vì vậy cô nhìn Kính Huyền nói: “Bảo bối, mẹ đi nhà vệ sinh một lát, lúc quay về mẹ sẽ nói tiếp với con.”

“Ai, thật đúng là hết cách với mẹ mà, bình thường đừng có uống nhiều nước như vậy chứ, động một chút là phải đi nhà xí rồi.” Kính Huyền nhìn bộ dạng buồn tiểu của Hoa Ngữ Nông, lắc đầu cảm thán nói.

Hoa Ngữ Nông đành phải vác theo một đám quạ bay trên đầu, chạy về phía nhà vệ sinh...

41. Chương 41: Rời Đi Bắt Đầu Một Lần Nữa

Tại thành phố Y, sắc mặt Ninh Quân Hạo tái mét nhìn một phần bản báo cáo đặt trên bàn làm việc.

“Cậu nói cái gì? Chỉ tra được có từng này? Ngay cả địa chỉ của cô ta cũng không tìm được?” Anh nhìn Lâm Tuấn Hiền đang đứng trước mặt, hận không thể trút toàn bộ lửa giận lên người gã này.

“Tổng tài, phu nhân cô ấy...không đúng, là cô Hoa, hộ chiếu của cô ấy là của hai nước, sau khi cô ấy đến Tây Ban Nha, không thể dựa vào tên tiếng Trung để tìm được tung tích nữa, thám tử tư bên kia đã cố hết sức rồi, chúng tôi chỉ tra được những việc cô ấy làm sau khi về nước thôi...” Nói xong, vẻ mặt Lâm Tuấn Hiền có chút khó xử.

“Đi ra ngoài!” Ninh Quân Hạo quay mắt nhìn vào bản báo cáo không khiến mình hài lòng, lạnh lùng ra lệnh.

“Tổng tài, vậy có cần tiếp tục...”

“Đi ra ngoài, không cho phép nhắc tới chuyện này, nhắc tới con người này trước mặt tôi nữa.” Vẻ mặt Ninh Quân Hạo như đóng băng, nói xong, hai tay nắm chặt lại thành quyền, dùng sức đập mạnh vào mặt bàn làm việc.

Lâm Tuấn Hiền nhận thấy cảm xúc của ông chủ có phần không kiềm chế được, biết anh đang tận lực đè nén, đành yên lặng lui ra, không dám nói thêm một câu nào nữa.

Trong nháy mắt, phòng làm việc trở nên yên tĩnh lại, nhất thời chỉ còn tiếng hít thở phập phồng tức giận của Ninh Quân Hạo cùng nhiệt độ không khí thấp đến tận cực âm.

...

Ba ngày sau, Hoa Ngữ Nông lại rời đi, hoàn toàn khác với dáng vẻ hùng dũng oai phong, khí thế ngất trời, không thành công cũng thành nhân như lần trước, lần này trong lòng cô đang tràn ngập lo lắng.

Cô không chỉ sợ rằng lần này sẽ khó khiến Ninh Quân Hạo mắc bẫy như lần trước, mà cô còn lo lắng sẽ phải tiếp tục tay trắng trở về.

Thật ra cô cũng có khá nhiều thắc mắc đối với việc mình không mang thai, tệ nhất là, chẳng lẽ sau khi ly hôn cùng với cô, Ninh Quân Hạo bị mắc bệnh gì đó nên không thể làm người ta có thai được? Nghĩ đến đây, cô liền tự khinh bỉ bản thân mình, lắc lắc đầu, lần này nhất định phải thành công.

Kính Huyền đứng trước cửa phòng bệnh nhìn Hoa Ngữ Nông đang cất bước chuẩn bị đi, bé chớp đôi mắt to tròn, tò mò nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ, lần này mẹ lại ra ngoài làm chuyện gì vậy?”

“Mẹ đi tìm thuốc, tìm được thuốc rồi có thể chữa khỏi bệnh cho con đấy, con nhớ ngoan ngoãn ở chỗ này, nghe lời bác sĩ Aida cùng với các chị y tá nhé.” Hoa Ngữ Nông trêu mếu xoa đầu cậu bạn nhỏ Kính Huyền, cất tiếng dặn dò.

“Vâng, chị y tá mới đến nhìn trông cũng không tệ lắm, thế mà lại chưa có bạn trai, mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ nghe lời chị ấy.” Hai mắt Kính Huyền tỏa sáng, bàn tay nhỏ bé béo mạp ra sức vung vẩy nói lời chào tạm biệt với cô: “Mẹ nhớ đi sớm về sớm nhé, nếu gặp được chú nào lớn lên có vẻ ngoài không tệ giống như con thì nhớ mang về nhà cho con xem đấy.”

“Hả...” Hoa Ngữ Nông nhìn dáng vẻ của con mình, khóe miệng run run, thầm nghĩ trong lòng, đây có thật là con trai của cô và Ninh Quân Hạo hay không đây? Vì sao mà cả ngày trong đầu chẳng bé chỉ toàn chứa những chuyện này chứ? Một chút cũng không giống bọn họ gì hết.

42. Chương 42: Tan Rã

Tại một khách sạn bốn sao nào đó trong thành phố Y, Hoa Ngữ Nông đang nằm trên giường lăn qua lộn lại, suy tính xem lần này nên lập kế hoạch và lên lút tiến hành mọi việc như thế nào.

Cô biết Ninh Quân Hạo là một người cẩn thận, có vết xe đổ từ lần trước, e rằng anh sẽ không tiếp tục bị cô lừa dễ dàng nữa.

Thật ra sở dĩ cô không muốn xuất hiện trực tiếp trước mặt anh, ngoại trừ việc không muốn bị cuốn vào chuyện trong quá khứ, không muốn để Ninh Quân Hạo biết cô đã sinh cho anh một đứa con trai, quan trọng nhất là bởi vì cô không muốn tiếp tục trở thành “kẻ thứ ba” xen vào giữa anh và Trần Nhược Hồng nữa. Cô tin rằng, cuộc sống của họ sau khi cô rời đi, nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc.

TV trong phòng đang phát tin tức về tình hình tài chính và kinh tế, trước giờ cô chưa từng có hứng thú với những chuyện này, đang nhàm chán cầm điều khiển từ xa chuẩn bị đổi kênh, đúng lúc này, một tin tức bất ngờ thu hút sự chú ý của cô.

“Một nguồn tin cho biết, lần này tập đoàn Hoa Đình cùng với tập đoàn Thịnh Thế đã hợp tác với nhau, thu mua được công ty du lịch quốc tế Mỹ Hân, tin tức này đã được chính phía tập đoàn Thịnh Thế đơn phương xác thực, tuy nhiên không rõ vì sao tập đoàn Hoa Đình lại chọn ra tay vào lúc này, trước đó tập đoàn Hoa Thị cũng từng đưa ra lời đề nghị hợp tác cùng Hoa Đình để thu mua Mỹ Hân, nhưng lúc ấy lại bị Hoa Đình từ chối. Tin chắc rằng khoảng thời gian tới, giá cổ phiếu của Hoa Đình và Thịnh Thế sẽ nhanh chóng đạt tới một tầm ới...”

Hình ảnh được làm nền cho tin tức này chính là cảnh tượng Ninh Quân Hạo xuất hiện đầy khí thế trong bữa tiệc hội nghị của các nhà đầu tư lớn, gương mặt anh nhìn qua trên TV tràn đầy sức sống và tinh lực, vẻ mặt hứng khởi, xem ra những ngày không có cô bên cạnh, cuộc sống của anh tốt hơn rất nhiều.

Chẳng qua đối với tin tức tập đoàn Hoa Đình lựa chọn hợp tác cùng Thịnh Thế mà cự tuyệt lời mời của Hoa Thị khiến cô có chút bất ngờ, vì sao anh lại muốn từ chối hợp tác với Hoa Thị chứ? Cô vốn cho rằng nếu mình thành toàn cho anh và Trần Nhược Hồng, quan hệ vợ chồng giữa hai người sẽ chấm dứt, nhưng quan hệ hợp tác giữa Hoa Đình và Hoa Thị sẽ vẫn tồn tại lâu dài, bây giờ xem ra, có lẽ mọi chuyện không phải như thế, mối hợp tác làm ăn giữa hai tập đoàn lớn nhà họ, có lẽ cũng giống như quan hệ vợ chồng của hai người, đã sớm tan rã rồi.

Bảy năm, đã bảy năm rồi cô chưa từng hỏi thăm chuyện làm ăn của tập đoàn nhà mình, nhiều lúc muốn nhìn thấy cha và mẹ, lại chỉ có thể thông qua những tin tức trên TV và báo chí.

Cô vĩnh viễn không quên được lúc mình đứng trước mặt ông nói rằng mình muốn ly hôn cùng với Ninh Quân Hạo, về mặt ông khi ấy tuyệt tình đến mức nào, thậm chí còn cảnh cáo toàn bộ người trong nhà họ Hoa, nếu sau này bất cứ ai còn nữa điếm liên hệ cùng cô, sẽ bị trục xuất ra khỏi Hoa thị.

Khi ấy cô không hiểu vì sao ông nội lại muốn tuyệt tình đến vậy, nhưng lúc này, cô bỗng nhận ra được vài điều.

Thì ra, sự hợp tác giữa Hoa Đình và Hoa Thị, chỉ tồn tại bởi vì cuộc hôn nhân giữa cô và Ninh Quân Hạo mà thôi.

Mà cô lúc trước lại quá ngây thơ, tưởng rằng mọi chuyện đều đơn giản.

43. Chương 43: Anh Chàng Ăn Chơi

“Reng, reng...” Trong lúc Hoa Ngữ Nông đang nhớ lại những chuyện xảy ra ba năm trước, chuông cửa bỗng nhiên bị người ngoài bấm vào.

Nghĩ rằng đó là người đưa bữa sáng mình vừa gọi, cô lập tức nhảy xuống giường, đi dép lê chạy về phía cửa.

Cửa phòng mở ra, quả nhiên là nhân viên phục vụ mang cơm đến.

“Chào buổi sáng, tiểu thư, đây là bữa sáng của cô.” Người phục vụ đẩy xe thức ăn vào phòng, sau đó đem đồ trên ngăn đầu tiên bỏ xuống bàn, tiếp tục cầm một tờ báo mới ra ngày hôm nay đặt ngay ngắn bên cạnh, rồi mới nói: “Chúc cô dùng bữa vui vẻ.”

Hoa Ngữ Nông nhìn thấy tiêu đề của trang báo buổi sáng kia là tấm ảnh chụp cỡ lớn của Ninh Quân Hạo, nội dung vẫn là tin tức Hoa Đình hợp tác cùng Thịnh Thế thu mua công ty du lịch Mỹ Hân, đôi mắt lập tức xoay tròn, nhìn người phục vụ đang chuẩn bị đi: “Anh chờ một chút...”

Nhanh chóng đi đến bên giường, lấy một trăm đồng từ trong chiếc túi đang treo trên móc áo đưa cho nhân viên phục vụ làm tiền boa, cô nói: “Cái này cho anh.”

Người phục vụ không hề nghĩ tới người khách này sẽ hào phóng như vậy, vẻ mặt anh ta tươi cười nhận lấy một trăm đồng, sau đó nói: “Không quấy rầy ngài dùng bữa.”

“Chờ một chút, anh không thể trả lời tôi một vài vấn đề được hay sao?” Hoa Ngữ Nông thấy người phục vụ đang chuẩn bị rời đi, lập tức lên tiếng hỏi.

“Không biết tiểu thư muốn biết cái gì đây?” Người phục vụ coi như nể mặt một trăm đồng tiền boa, phá lệ phối hợp hỏi.

“Tôi vừa mới trở về từ nước ngoài, đối với rất nhiều chuyện của thành phố Y cảm thấy không quen, cho nên muốn nhờ anh giải thích một vài chuyện, anh đừng trách tôi nhé.” Nói xong, Hoa Ngữ Nông chỉ tay vào tấm ảnh chụp cỡ lớn trên báo nói: “Người này, anh có quen không?”

“Cô đang nói Ninh tổng sao, đương nhiên quen, khách sạn của chúng tôi cũng thuộc tập đoàn Hoa Đình mà.”

“Cái...cái gì? Khách sạn này cũng do Ninh Quân Hạo mở sao?” Hoa Ngữ Nông cảm thấy khá bất ngờ với tin này, trong ấn tượng của cô, hình như những khách sạn của Hoa Đình đều từ năm sao trở lên, từ lúc nào bọn họ lại bắt đầu đi mở khách sạn bốn sao chứ?

“Nghe nói là chiến lược hợp tác gì đó với Thịnh Thế, tôi cũng không rõ lắm, trước đó vài ngày chúng tôi cũng mới biết tin khách sạn đã được sáp nhập vào Hoa Đình, tuy rằng tên không đổi, nhưng ông chủ thì lại thay người khác.”

“Thì ra là thế, vậy...anh có biết phu nhân của vị tổng giám đốc này là người như thế nào không?” Hoa Ngữ Nông vừa hỏi xong liền hận không thể tự tát mình vài cái, phát hiện ra vấn đề mình cần hỏi hơi bị nhiều, hơn nữa chính cô cũng cảm thấy lúc hỏi chuyện này, giọng điệu đối với mấy chữ “Ninh phu nhân” hâm mộ và ghen tị đến mức nào.

Nhân viên phục vụ nghe thấy Hoa Ngữ Nông hỏi mình chuyện này, lập tức nheo mắt đánh giá cô, đôi mắt nhỏ hẹp giống như đang muốn hỏi Hoa Ngữ Nông rằng: Thế nào? Cô có tình ý với tổng tài của chúng tôi sao?

Hoa Ngữ Nông thấy vấn đề này không có quan hệ gì đến chuyện mà mình muốn biết sau đó, cho nên hắng giọng một cái, tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Cái đó...Tôi...Tôi chỉ tò mò, chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi.”

“Loại chuyện này dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết chứ sao, lấy bối cảnh gia đình và con người Ninh tổng, làm sao có thể dễ dàng kết hôn được, ngài ấy muốn loại phụ nữ nào mà chẳng có? Cần gì phải kết hôn để rồi treo cổ trên một thân cây? Cô cứ đi trên đường, tùy tiện mua một cuốn báo lá cải liền biết, thế nào ngài ấy chẳng làm nhân vật trên trang nhất bìa báo. Mỗi ngày đều có đủ loại người tặng đàn bà đến giường của ngài ấy, nghe nói bình thường ngài ấy đều tiếp nhận cả. Ai, thật là khiến cho người ta hâm mộ mà, nếu như tôi cũng có nhiều tiền như ngài ấy thì tốt quá.” Người phục vụ nói xong, liền nhìn đi xa xăm.

Tin tức này đối với Hoa Ngữ Nông mà nói lại giống như một đòn sấm sét, Ninh Quân Hạo lạnh lùng, nói năng thận trọng trong trí nhớ của cô, khi nào thì đã biến thành một gã ăn chơi đến vậy?

Anh cùng với Trần Nhược Hồng không phải là thật lòng yêu nhau sao? Không phải bọn họ đến chết vẫn muốn ở cùng một chỗ hay sao?

Vậy vì cái gì mà cho đến bây giờ họ vẫn không kết hôn, hơn nữa Ninh Quân Hạo lại còn tiếp nhận những người đàn bà mà người ta đưa tới?

Bảy năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến anh thay đổi nhiều đến thế, phải chăng, ngay từ đầu cô đã bỏ lỡ mất điều gì?

44. Chương 44: Thám Tử Tư

“Đúng rồi, anh vừa mới nói, có rất nhiều người tặng phụ nữ cho anh ấy, đó là chuyện gì vậy?” Hoa Ngữ Nông thấy có điểm khó hiểu trong lời của người phục vụ, cô lập tức gặng hỏi.

“À...ha ha...chuyện đó...làm sao tôi biết rõ ràng được cơ chứ, chẳng qua hay nhìn thấy trên báo lá cải mấy tin tức kiểu này nên nói thế thôi, nếu cô có hứng thú thì tự mình mua về xem thử cũng được.” Nói xong, người phục vụ bĩu môi, nhìn lướt qua tờ báo trên tay Hoa Ngữ Nông rồi lên tiếng: “Đây này, cô xem lần này Hoa Đình hợp tác cùng với Thịnh Thế, nói không chừng Thịnh Thế sẽ tặng cho Ninh tổng một vài người phụ nữ cũng nên. Được rồi, tiểu thư, tôi không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa, tôi phải ra ngoài làm việc, chúc cô dùng bữa vui vẻ.”

Người phục vụ nói xong liền đi về phía cửa.

Hoa Ngữ Nông nhìn theo bóng lưng người nọ rồi đi, trong đầu bỗng vạch ra một kế hoạch táo bạo.

Dùng bữa sáng xong, cô lấy danh thiếp của thám tử từ trong túi ra, bấm dãy số được ghi trên đó.

“Giám đốc Vương, xin chào.” Điện thoại vừa được kết nối, cô liền cất tiếng chào người đàn ông bên kia đầu dây.

“A cô Hoa, xin chào xin chào, không nghĩ cô lại tìm đến tôi nhanh như vậy. Thế nào, lần này lại cần tôi điều tra giúp cô chuyện gì đây?” Giám đốc Vương vừa nghe thấy giọng của Hoa Ngữ Nông liền biết thần tài đang tới gõ cửa biểu tiền mình, bèn cất tiếng chào hết sức niềm nở.

“Anh cũng biết dự án hợp tác thu mua giữa Hoa Đình và Thịnh Thế lần này đúng không? Tôi muốn biết những tin tức được công khai về điều kiện mà Thịnh Thế dành cho Hoa Đình, còn có cả những thứ khác không thể công khai ra bên ngoài được, ví dụ như...” Nói đến đây, Hoa Ngữ Nông thoáng dừng lại một chút, giống như đang tự hỏi chính mình, sau đó liền nói tiếp: “Ví dụ như phụ nữ gì đó chẳng hạn...”

“Ha ha, xem ra cô Hoa đây rất có hứng thú với Ninh Quân Hạo thì phải, không thành vấn đề, cho tôi một ngày, tôi bảo đảm sẽ điều tra ra mọi chuyện cho cô.” Giám đốc Vương cười tủm tỉm, luôn miệng đáp ứng.

“Tôi không có nhiều thời gian như vậy, xế chiều ngày hôm nay, trước hai giờ tôi muốn có được đáp án, tôi sẽ trả tiền cho anh gấp đôi.” Hoa Ngữ Nông cắt ngang lời anh ta nói.

“Được, nếu đã vậy, tôi sẽ lập tức đi điều tra ngay, cô cứ chờ tin tốt lành của tôi đi.” Giám đốc Vương bị cái giá gấp hai lần kia hấp dẫn, lập tức đồng ý.

Cúp điện thoại, Hoa Ngữ Nông thở dài một hơi, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời lúc này vừa vặn lên cao, khiến không khí buổi sáng trên thành phố Y trở nên thật ngọt ngào.

45. Chương 45: Hợp Đồng

Tầng chín mươi chín, tòa nhà Hoa Đình, trong văn phòng của tổng giám đốc.

Ninh Quân Hạo thoải mái ngồi trên chiếc ghế tựa rộng lớn, đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên mặc tây trang đi giày da trước mặt, trong tay cầm một chiếc bút kí tên ngấm nhúa.

“Ninh tổng, tôi tin là ngài cũng biết dự án thu mua này đối với cả Thịnh Thế lẫn Hoa Đình đều là trăm lợi mà không có một hại, chỉ cần có chữ ký của ngài, sau này sự hợp tác đôi bên giữa chúng ta coi như đã được thiết lập...” Người đàn ông trung niên trước mặt lên tiếng, trong giọng nói mang theo ý mong chờ.

Ninh Quân Hạo thần nhiên liếc mắt nhìn hợp đồng, nửa cười nửa không nói: “Tổng tài của các ông chẳng phải đã sớm tung ra tin tức Hoa Đình hợp tác cùng các người rồi còn gì? Thế nào, giờ mới nhớ đến việc chúng ta còn chưa hề ký kết hợp đồng sao?”

“Chuyện này...” Nghe vậy, người đàn ông trung niên có chút xấu hổ, ngại ngần nói: “Trước đó không được sự cho phép của ngài mà đã đem chuyện này truyền ra, quả thật là do chúng tôi không đúng, nhưng mà chúng tôi cũng chỉ muốn chen ép Hoa Thị mà thôi, ngài cũng biết, Hoa Thị lúc nào cũng như hổ rình mồi với Mỹ Hân vậy, nếu chúng tôi không truyền ra tin tức Hoa Đình hợp tác cùng với Thịnh Thế thu mua công ty này, rất có thể Mỹ Hân sẽ bị Hoa Thị nhanh chân giành trước, tôi tin rằng đây cũng không phải là chuyện mà ngài muốn nhìn thấy.”

“Có vẻ như ông hiểu rất rõ về tôi thì phải.” Nói rồi, Ninh Quân Hạo khẽ nhún mày, sau đó cất tiếng: “Nói đi, vì sao tôi phải giúp các ông? Dựa vào việc nhìn chằm chằm không dứt miếng thịt béo Mỹ Hân kia của Thịnh Thế các ông và Hoa Thị, tôi tin là cho dù mình có lựa chọn công ty nào cũng đều có thể nhận được điều kiện tương đương như thế.”

“Ninh tổng, nhưng mà tổng tài của chúng tôi đã mang theo mười hai vạn phần thành ý muốn mời ngài gia nhập dự án hợp tác thu mua này, đương nhiên, trừ bỏ những gì được viết bên trong hợp đồng kia, chúng tôi cũng biết tổng tài thích nhất rượu đỏ, nên đã đặc biệt gọi cho ngài một chai rượu đỏ lâu năm đặt trong phòng tổng thống của khách sạn Mance, hy vọng đêm nay có thể vinh hạnh được ngài đến đó thưởng thức.” Nói xong, người đàn ông trung niên lấy từ trong túi áo ra một tấm thẻ phòng màu vàng, đặt ở trên bàn nói: “Thời gian là tám rưỡi đêm nay, nhất định chuyến đi này của ngài sẽ không uổng công đâu.”

Ninh Quân Hạo cầm lấy thẻ phòng trước mặt, khéo miệng khẽ cong lên thành một nét cười tùy tiện, sau đó cầm bút kí tên vung một phát, tên của anh liền lập tức hiện lên trên hợp đồng như rồng bay phượng múa.

Người đàn ông trung niên cầm bản hợp đồng đã có chữ kí trên đó, thỏa mãn rời khỏi văn phòng, lúc này Lâm Tuấn Hiền luôn đứng một bên không hề lên tiếng mới mở miệng: “Đêm nay anh định đến khách sạn Mance thật ư?”

“Sao lại không chứ?” Ninh Quân Hạo cười lạnh hỏi lại.

“Vậy để tôi giúp anh hủy bỏ lịch hẹn tối nay.” Nói xong, Lâm Tuấn Hiền cầm bản ghi chép công việc lên bắt đầu sửa chữa.

46. Chương 46: Kế Hoạch (1)

Giữa trưa, Hoa Ngữ Nông nhận được một cú điện thoại, là giám đốc Vương của văn phòng thám tử tư gọi tới, cô biết nhất định là đã có kết quả điều tra rồi, vì thế lập tức mở máy lên nghe điện.

“Sao rồi? Đã điều tra được chưa?” Cô vội vàng lên tiếng hỏi.

“Được rồi, đúng như cô dự đoán, quả nhiên ngoài nội dung trên giấy tờ còn có cả giao dịch đằng sau nữa. Tôi đã tra được phía tập đoàn Thịnh Thế chuẩn bị cho Ninh Quân Hạo một cô người mẫu tại khách sạn Mance, thời gian là tám giờ tối nay, trong phòng tổng thống.” Giám đốc Vương nói liền một mạch tất cả

những thông tin mà Hoa Ngữ Nông cần biết, để tra được những tư liệu này, anh ta gần như đã phải vận dụng hết mọi mối quan hệ của mình rồi.

“Tốt lắm, anh sẽ nhận được tiền công của mình. Nhưng mà, tôi còn muốn biết thêm thông tin cá nhân của người mẫu kia nữa, cùng với số điện thoại của cô ta.” Trong đầu Hoa Ngữ Nông lúc này đã bắt đầu suy tính đến hành động tối nay.

“Chuyện này...Cô Hoa à, cô cũng biết mà, mặc dù chúng tôi là thám tử tư, nhưng mà có rất nhiều chuyện không phải cứ dễ dàng là làm được, nên cô xem...” Giám đốc Vương có chút do dự nói.

“Tôi sẽ đưa anh thêm một khoản thù lao nữa, tôi tin là tư liệu cá nhân của một người mẫu đối với thám tử tư các anh mà nói không phải là chuyện khó gì, một giờ sau, nếu anh thật sự không thể tìm ra, tôi sẽ đến chỗ người khác nhờ hỗ trợ.” Hoa Ngữ Nông không muốn dài dòng cùng anh ta, bây giờ thời gian đối với cô mà nói chính là tiền tài. Cô không còn nhiều thời gian để mà chậm chạp nữa.

“Kia cô Hoa, sao cô lại nói như vậy chứ, cứ yên tâm, chưa đến một giờ nữa, những thông tin cô cần biết sẽ có mặt.” Giám đốc Vương nghe cô nhắc đến chuyện đổi người điều tra, lập tức đổi giọng, vỗ ngực cam đoan nói.

Cúp điện thoại, Hoa Ngữ Nông lập tức thay đồ, thu dọn hành lý xong thì lôi vali đồ đi ra khỏi cửa.

Đến đại sảnh khách sạn, cô làm thủ tục trả phòng, sau đó ra ngoài gọi một chiếc taxi, đi về phía khách sạn Mance.

Khách sạn Mance là khách sạn năm sao xa hoa bậc nhất của Y thành, nghe nói lúc bắt đầu xây dựng là chuẩn bị theo tiêu chuẩn sáu sao, nhưng không biết nguyên nhân gì mà cuối cùng chỉ được đánh giá là năm sao, mặc dù vậy, đây cũng là khách sạn tốt nhất thành phố Y này, không ai sánh được.

Tập đoàn Hoa Đình vốn là trùm khách sạn, thế nên luôn như hổ rình mồi với khách sạn Mance này, Ninh Quân Hạo từng có dã tâm muốn thu mua nó, nhưng về sau Hoa Đình lại điều chỉnh mục tiêu chiến lược, phát triển thị trường khách sạn ra nước ngoài, nên mấy năm này bọn họ vẫn luôn làm ăn đầu tư bên thị trường quốc tế, không đem ánh mắt đặt vào nơi này nữa.

Bởi vì khách sạn Mance không có bất cứ liên quan nào đối với Hoa Đình nên lúc đến đây Hoa Ngữ Nông cũng không có quá nhiều lo lắng, ít nhất ở chỗ này, cô không cần bất an lo sợ sẽ có người nhận ra được mình.

47. Chương 47: Kế Hoạch(2)

Đặt một phòng cùng tầng với phòng tổng thống trong khách sạn Mance, dưới sự dẫn dắt của nhân viên, cô thuần thục bước vào vào thang máy, đi lên phía trên.

Đến khi cô vào phòng thì giám đốc Vương liền gọi điện tới, nói cho cô biết những tư liệu cá nhân cùng với phương thức liên lạc của cô người mẫu kia, sau khi Hoa Ngữ Nông dùng giấy bút ghi chép lại xong lập tức dập máy.

Khoảng thời gian sau đó, cô bắt đầu khở sở suy nghĩ xem nên dùng cái gì để thuyết phục cô người mẫu kia bỏ qua cơ hội được gặp Ninh Quân Hạo vào đêm nay.

Kế hoạch của cô là ly miêu hoá thái tử*, chỉ cần cô có thể thuyết phục người mẫu kia không đến khách sạn Mance, như vậy cô sẽ có cơ hội thay thế cô ta hoàn thành vụ “giao dịch” này, cô thậm chí còn nghĩ đến việc trước khi Ninh Quân Hạo vào phòng, mình sẽ ở trên giường chờ anh ra sao, tắt hết đèn đi như thế nào, rồi sau đó mới tiếp tục...

(*Ly miêu hoá thái tử: một vụ án mà Bao Công từng phá. Đại loại chi tiết ra sao mời các bạn search GG ==])

Kế hoạch trong đầu này của cô quả thực không thể chê vào đâu được, cô nghĩ chỉ cần mình có thể thuận lợi leo lên giường lẫn lộn cùng anh sau đó liền trốn đi như lần trước là được, từ nay về sau...không bao giờ xuất hiện trước mặt anh thêm lần nữa.

Chỉ cần nghĩ đến việc Kính Huyền sẽ được cứu, từ nay về sau có thể trải qua cuộc sống bình thường hạnh phúc như bao đứa trẻ khác, cô liền cảm thấy ý chí chiến đấu của mình tăng vọt.

Sau khi soạn ra đủ loại lý do trong đầu xong, cô vẫn không thể tìm được phương án tốt nhất.

Một người mẫu mà lại đi bán thân, điều này chứng tỏ cô ấy rất cần tiền, hoặc cũng có thể, cô ta rất thích tiền. Lý do bình thường nhất định không thể thuyết phục được một kẻ mà ngay cả tôn nghiêm và thân thể cũng đem ra giao dịch được như thế. Mặt khác, tên của cô người mẫu này rất lạ, hơn nữa lúc giám đốc Vương nhắc đến cô ta cũng không dùng đến những từ ngữ khoa trương hay đặc thù gì hết, chứng tỏ cô ta cũng không phải người nổi tiếng gì lắm, trước mắt chắc vẫn đang ở trong cái vòng luẩn quẩn tranh đoạt địa vị. Nếu Hoa Ngữ Nông giả mạo người của đội chó săn đến uy hiếp cô ta, nói không chừng cô ta không những chẳng sợ hãi, mà còn có thể dựa vào thân phận của Ninh Quân Hạo để đấu lại, đến lúc ấy chẳng phải sẽ biến khéo thành vụng à. Xem ra cô chỉ còn cách sử dụng chiêu cuối cùng mà thôi.

Nếu như cô ta có thể vì tiền mà bán đứng thân thể của chính mình, như vậy cô ta nhất định cũng có thể vì tiền mà từ bỏ nó.

Nghĩ đến đây, cô liền không chậm chạp nữa, lập tức lấy điện thoại ra bấm số của cô người mẫu này.

48. Chương 48: Kế Hoạch(3)

“Ai đấy?” Một giọng nói vang lên không mấy thân thiện.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy tiếng nói này liền giật thót, nghĩ bụng không biết đây có phải người quản lý của cô người mẫu kia không? Nghĩ vậy, cô liền mở miệng hỏi: “Xin chào, tôi tìm Munday, xin hỏi cô ấy có ở đây không ạ?”

“Cô ấy đang tắm, cô là ai vậy?” Đối phương nghe thấy giọng của Hoa Ngữ Nông liền thu lại thái độ không mấy thân thiện lúc trước, trở nên khách khí hỏi.

“Vậy anh đây...là gì của cô ấy?” Hoa Ngữ Nông cảm thấy thái độ của đối phương đã dịu đi một chút, vì vậy lên tiếng dò hỏi.

“Tôi là bạn trai của cô ấy, cô tìm Munday có việc gì không? Cô là ai thế?” Người đàn ông đó hình như rất tò mò thân phận của Hoa Ngữ Nông, tiếp tục truy hỏi.

Hoa Ngữ Nông vừa nghe thấy thân phận của người đàn ông này, hai mắt lập tức tỏa sáng, ý định muốn ra giá gấp đôi cho Munday liền tạm dừng, cô hắng giọng một cái, nói với đối phương: “Thật thế sao? Munday có bạn trai? Sao tôi chưa từng nghe cô ấy nhắc qua nhỉ? Tôi còn tưởng cô ấy vẫn độc thân cơ đấy, lúc trước cô ấy còn thường xuyên bảo tôi giới thiệu cho cô ấy vài người có tiền đến để mình làm quen cơ mà, xem ra là cô ấy lừa tôi rồi. Đêm nay tôi đang muốn giới thiệu cho cô ấy làm quen với một anh chàng, nhưng có lẽ cô ấy không đi được rồi, thế thì anh giúp tôi nói với cô ấy một tiếng nhé, buổi hẹn với Ninh tiên sinh tối nay bị hủy bỏ, cô ấy không cần đến nữa. Hẹn gặp lại.”

Nói xong, không đợi đối phương phản ứng, cô liền cúp điện thoại.

Vốn tưởng mọi chuyện thế là xong, cô đang bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị cho tối nay, thế nhưng điện thoại vừa tắt không bao lâu đã vang lên vô cùng vui vẻ ngay sau đó.

Mở máy ra, nhìn thấy dãy số hiển thị có chút quen mắt, nhưng mà cô không nhớ đã nhìn thấy nó ở chỗ nào.

“Xin chào.” Thăm hỏi người bên kia điện thoại xong, cô liền lập tức nghe thấy tiếng của đối phương: “Tôi là Munday đây, cô là ai vậy? Mới vừa nãy là cô gọi điện tới bảo tôi đêm nay đừng đến khách sạn Mance sao?”

Nghe vậy, trong lòng Hoa Ngữ Nông thầm “lộp bộp” mấy tiếng, không lẽ mưu kế của cô đã bị bại lộ rồi sao?

Nhưng mà giờ phút này cô không thể không thừa nhận, chuyện đã đến nước này, nếu không thành công thì may ra còn tìm được biện pháp khác, cô chỉ còn cách kiên trì nói: “Vâng, tôi là thư ký của Ninh tổng, bởi vì ban nãy người nghe điện thoại là bạn trai của cô, thế nên để anh ta không hiểu lầm, tôi mới bảo anh ta dặn cô đêm nay không cần đến chỗ hẹn nữa. Trên thực tế là bởi vì đêm nay tổng tài của chúng tôi có một cuộc hẹn khác, nhưng ngài vẫn đồng ý để cô được nhận thù lao từ phía Thịnh Thế, bởi ngài ấy không hy vọng để Thịnh Thế biết được đêm nay hai người không ở cùng với nhau, cô hiểu không?”

“Thì ra là thế, vậy được rồi, tôi biết nên làm thế nào, nói với Ninh tổng của các cô, tôi sẽ giữ bí mật giấu ngài ấy.” Munday vừa nghe thấy thù lao vẫn được giữ nguyên, giọng điệu vốn có chút kích động dần dịu xuống, đồng ý sẽ giữ bí mật mọi chuyện rồi cúp điện thoại.

Hoàn thành xong bước này, có thể nói Hoa Ngữ Nông đã chuẩn bị xong hết mọi chuyện rồi, chỉ còn đợi đến tối nay nữa mà thôi.

49. Chương 49: Dã Tâm

Năm giờ chiều, Ninh Quân Hạo ra khỏi tòa nhà, tài xế đã đưa xe đến trước cổng chờ anh.

Thấy Ninh Quân Hạo bước đến, tài xế lập tức bước xuống, vòng ra sau giúp mở cửa xe, cung kính mời anh lên.

Ninh Quân Hạo không nói một lời, yên lặng xoay người vào trong xe. Cửa vừa đóng lại, một dáng người xinh đẹp bỗng xuất hiện ngay bên cạnh.

“Quân Hạo...” Người này không phải ai khác, chính là trưởng phòng quan hệ xã hội của tập đoàn Hoa Đình, Trần Nhược Hồng.

“Có chuyện gì?” Ninh Quân Hạo thản nhiên dời tầm mắt về phía cô ta.

“Anh đang chuẩn bị đi đâu thế? Về nhà sao? Xe của em đang có chút vấn đề, em muốn đi nhờ xe đến nhà anh một lúc, hôm trước em có hẹn cùng bác gái đến nhà dùng bữa, nhân tiện cùng bác đi xem ban nhạc trình diễn.” Trần Nhược Hồng mỉm cười nhìn Ninh Quân Hạo, giống như sớm biết anh sẽ không từ chối mình.

“Nhưng bây giờ tôi không trở về nhà.” Ninh Quân Hạo hơi nhíu mày, từ đầu đến cuối anh vẫn luôn cảm thấy hình như Trần Nhược Hồng có chút nhiệt tình quá mức đối với mẹ của mình, ít nhất anh thấy, đi cùng mẹ mình đến xem ban nhạc trình diễn không phải là việc mà một trưởng phòng quan hệ xã hội nên làm. Cho dù Trần Nhược Hồng luôn một mực nói rằng giữa họ chỉ là bạn bè, nhưng anh không cho là như vậy.

Trần Nhược Hồng biết Ninh Quân Hạo đang muốn từ chối mình, sắc mặt của cô ta trở nên thất vọng khó nói, giọng điệu có chút uể oải: “Vậy thì thôi, tuy rằng lúc này là giờ tan tầm cao điểm, nhưng mà gọi một cái xe chắc là cũng không quá khó khăn.”

Nói xong, cô ta liền xoay người chuẩn bị rời đi. Thấy vậy, Ninh Quân Hạo bỗng cảm thấy từ chối như vậy không được hay cho lắm, thế nên gọi cô ta lại, nói: “Lên xe đi, tôi đưa cô qua đó trước.”

Nghe vậy, Trần Nhược Hồng lập tức vui vẻ xoay người lại, nhanh chóng chui vào trong xe, ngồi bên người Ninh Quân Hạo.

Xe khởi động máy, chậm rãi lao đi trên đường cái, thế nhưng bên trong không gian rộng rãi của chiếc xe lại không hề có ai cất tiếng nói một lời nào. Trần Nhược Hồng nhìn thấy biểu tình trên mặt Ninh Quân Hạo, trong lòng bỗng thấy điên cuồng không thể diễn tả nổi.

Bảy năm, cô yêu anh đã bảy năm rồi, nhưng không dám để cho anh biết được.

Trước giờ cô chưa bao giờ làm chuyện gì không chắc chắn, không thổ lộ cùng anh, là bởi vì cô không muốn đến lúc ấy, nhờ anh không đồng ý, thì ngay cả cơ hội được làm việc cùng anh cũng sẽ mất đi, khi ấy, cô sẽ không còn bất cứ cơ hội nào để tiếp cận anh được nữa.

Mấy năm nay cô luôn tỉ mỉ sắp xếp các hành động để nắm bắt trái tim anh, nếu cô không thể để anh yêu mình, vậy thì sẽ bắt đầu từ người nhà của anh vậy. Cho nên mục tiêu đầu tiên của cô chính là mẹ của anh.

Từ chỗ bác Trương biết được rất nhiều điều về tính cách và sở thích của Dương Thái Phân, cô liền từng bước tiếp cận bà, trở thành một hậu bối mà bà vô cùng yêu thích. Hiện giờ cô cũng biết Dương Thái Phân đã có chút bực mình với việc bảy năm qua Ninh Quân Hạo không hề có ý định kết hôn cùng ai, cô biết cơ hội của mình đã đến rồi, chỉ cần mấy ngày này cô ở trước mắt Dương Thái Phân biểu hiện tốt với anh, như vậy trong danh sách chọn con dâu của bà nhất định sẽ có phần của mình.

50. Chương 50: Không Muốn Trở Về Nhà

Không bao lâu sau xe đã đi tới cửa biệt thự nhà họ Ninh trong khu nhà cao cấp bên hồ, Ninh Quân Hạo hình như không có ý định sẽ xuống, nên khi xe dừng lại, anh chỉ khép hờ mắt chờ Trần Nhược Hồng xuống xe.

“Anh không qua thăm bác một chút sao?” Trần Nhược Hồng có chút chần chừ nhìn Ninh Quân Hạo, không vội vã xuống xe trước.

“Không cần, tối nay tôi còn có cuộc hẹn khác.” Anh thản nhiên mở miệng, biểu cảm trên nét mặt không hề thay đổi.

Đúng lúc này, bác Trương chẳng biết nghe thấy tiếng xe dừng lại trước cửa khi nào, bà nhanh chóng bước ra, vừa nhìn thấy Ninh Quân Hạo ngồi trên xe liền lập tức lớn tiếng nói: “Cậu chủ đã về rồi? Tôi sẽ đi thông báo cho bà chủ ngay đây.” Nói xong, bà lại xoay người đi vào trong nhà.

Thấy vậy, Ninh Quân Hạo khẽ nhíu mày, xem ra bây giờ muốn không xuống xe cũng không được nữa rồi.

Sau khi xuống xe, Trần Nhược Hồng liền thấy Dương Thái Phân cùng bác Trương đã đi tới cửa, gặp cảnh Ninh Quân Hạo cùng Trần Nhược Hồng trở về, bà lập tức cười nói: “Mẹ vốn định bảo bác Trương gọi điện nhắc con tối nay về nhà ăn cơm, không nghĩ tới con lại tự mình về trước, xem ra nhất định là Nhược Hồng có công khuyến con trở về rồi.”

“Kìa bác, bác nói gì thế, cháu làm gì có công khuyến tổng giám đốc về đâu, là tổng giám đốc thấy xe cháu xảy ra vấn đề, sợ cháu không gọi được xe ở trên đường nên mới đưa cháu trở về đây chứ.” Trần Nhược Hồng mỉm cười nói.

“À, xem ra Quân Hạo khá là quan tâm cháu đấy.” Nói xong, nụ cười trên mặt Dương Thái Phân càng lan rộng, sau đó bà nhắc nhở: “Đi thôi, vào nhà đi, chuẩn bị dọn cơm rồi.”

Thấy vậy, Ninh Quân Hạo liền nói: “Mẹ, con không ăn cơm ở nhà đâu, đêm nay con có hẹn cùng người khác rồi.”

Dương Thái Phân nghe thế, vẻ mặt có chút không vui: “Thế nào? Bây giờ muốn anh ăn cùng tôi một bữa cơm cũng khó như vậy sao? Anh hẹn với người nào? Rất cuộc là người ta quan trọng hay là mẹ anh quan trọng đây?”

Nghe bà nói vậy, Ninh Quân Hạo không tiếp tục kiên trì nữa. Thật ra anh không hẹn ăn tối với ai hết, chẳng qua bắt đầu từ bảy năm trước sau khi ly hôn cùng Hoa Ngữ Nông, càng ngày anh càng không thích quay trở về căn nhà này, cảm giác chỉ cần ở trong đó một chút thôi cũng có thể nhìn thấy hình bóng Hoa Ngữ Nông từng giây từng phút vậy. Lúc ăn cơm cô sẽ hiện ra ngồi bên cạnh bàn ăn, lúc ngủ thì sẽ ở bên giường, ngay cả khi anh ngồi trong phòng khách cũng có thể cảm giác được cô đang yên ổn ngồi trên ghế salon bên cạnh. Vì vậy, anh càng không thể quên được cô.

Đã từng có lúc, anh không cho rằng mình thật sự yêu sâu đậm người con gái này, thậm chí còn không biết được mình có yêu cô ấy hay không. Anh chỉ tự nói với bản thân mình, cảm giác ở bên cô thật sự rất tốt. Thế nhưng khi cô hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của mình, anh mới biết được, thì ra cái cảm giác mà anh cho là tốt ấy, có thể khiến anh nhớ nhung đến mức này.

Thế nhưng, nhớ nhung và nghi ngờ tồn tại ứ đọng trong lòng suốt một thời gian dài, chậm rãi trở thành sự phẫn nộ, anh không biết vì sao khi ấy cô lại ra đi, thậm chí anh còn cảm giác ngay từ lúc đầu mình đã bị cô gái nhỏ này lừa dối, sao cô có thể tùy ý bước vào trái tim anh rồi lặng yên không tiếng động rời đi như vậy chứ?

Anh tức giận, thật sự rất tức giận.

Cho nên, tốt nhất cô hãy cầu nguyện cả đời này sẽ không để anh nhìn thấy mình đi, nếu không, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

51. Chương 51: Tổ Chức Party

Cuối cùng Ninh Quân Hạo cũng ở nhà dùng cơm tối, bởi anh thật sự không có cách nào từ chối lời mời của mẹ.

Trên bàn ăn, đại khái chắc là đã lâu lắm rồi không được ăn cơm cùng con trai, nên người bình thường vốn ăn không nói ngủ không nói đúng kiểu phu nhân nhà giàu như Dương Thái Phân cũng mở miệng phát thanh không ngừng. Bà vừa khách sáo nhắc nhở Trần Nhược Hồng ăn thêm nhiều thức ăn, vừa nửa đùa nửa thật nói: “Quân Hạo à, năm nay sinh nhật ba mươi tuổi của con, mẹ với ba tính làm một party thật hoành tráng, con cảm thấy thế nào? Nhà chúng ta đã lâu lắm không có việc vui gì rồi.”

“Năm nay chuyện của công ty tương đối nhiều, con sợ sẽ không có nhiều thời gian như vậy.” Ninh Quân Hạo không thêm suy nghĩ đã lập tức cự tuyệt đề nghị này, anh không thích náo nhiệt, lúc nào cũng không thích. Lần trước trong nhà có chuyện vui, lại còn là hôn lễ của mình, còn bây giờ anh không muốn trải qua cái cảm giác khắp sảnh đường toàn người nhà với khách khứa nữa.

“Nhược Hồng, công ty của cháu bạn đến mức nào mà ngay cả thời gian tham dự tiệc sinh nhật của mình ông chủ cũng không có thời?” Dương Thái Phân nói xong, quay đầu nhìn về phía Trần Nhược Hồng hỏi.

“Phu nhân, bây giờ việc của công ty tương đối bận rộn, cũng nhờ Quân Hạo lãnh đạo có phương pháp với mọi người cho nên việc làm ăn của công ty càng lúc càng lớn, thế nhưng mặc dù bận rộn đến vậy, ông chủ như anh ấy muốn nghỉ ngơi, ai dám nói điều gì chứ?” Trần Nhược Hồng cười dịu dàng nói.

“Nếu như vậy, cứ quyết định thế đi, tháng sau là sinh nhật của con, mẹ sẽ phát thiệp mời thêm bạn bè cùng với mấy người nổi tiếng, để nhà chúng ta náo nhiệt hơn chút, cũng giúp ba con vui vẻ.” Dương Thái Phân dứt khoát nói, chuyện này dù thế nào cũng đã được định rồi.

Ninh Quân Hạo chỉ còn cách tùy mẹ mình, dù sao loại chuyện này từ trước đến nay không cần anh phải bận tâm, đến lúc đó anh chỉ cần đi ra lượn vài cái là coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó Dương Thái Phân lại nhìn về phía Trần Nhược Hồng đang ngồi một bên nói: “Đúng rồi, hôm đó Nhược Hồng đến cũng không có việc gì, nhiệm vụ bạn gái của Quân Hạo để cháu đảm đương cũng tốt lắm, cô gái vừa hào phóng vừa tự nhiên như cháu đứng bên cạnh nó nhất định sẽ rất xứng đôi.”

“Chuyện này...” Trần Nhược Hồng nghe vậy, trong lòng hết sức vui mừng, nhưng cô ta vẫn lo lắng sợ Ninh Quân Hạo không vui, thế nên giả dối tỏ vẻ do dự, nhìn Quân Hạo bên phía đối diện giống như đang thăm dò ý kiến của anh.

Mà Ninh Quân Hạo hình như không hề nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của họ, vẻ mặt không chút thay đổi cứ tiếp tục ăn cơm trong bát, không hề biểu hiện ra chút vẻ dị nghị gì đối với quyết định của Dương Thái Phân.

Trần Nhược Hồng đem phản ứng này của Ninh Quân Hạo giải thích rằng anh đang cam chịu, thế là, cô ta liền vui vẻ gạt đầu với Dương Thái Phân, giờ phút này, trong đầu của cô ta đã bắt đầu tưởng tượng đến viễn cảnh mình mặc trên người lễ phục dạ hội xinh đẹp, đứng bên cạnh Ninh Quân Hạo đón nhận ánh mắt chăm chú của hàng vạn hàng nghìn người, giống như nữ chủ nhân của căn nhà này vậy, ngạo mạn ngăm nhìn bao hoa thơm cỏ lạ.

Đây là ước mơ tha thiết bao lâu nay của cô ta, giờ đã sắp trở thành hiện thực.

... ..

52. Chương 52: Tử Dục Dưỡng Nhi Thân Bất Tại*

(*Dịch: Con cái muốn phụng dưỡng mà cha mẹ chẳng còn)

Dùng xong bữa tối, Ninh Quân Hạo lau miệng, sau đó đứng dậy nói với Dương Thái Phân vẫn còn đang ăn cơm: “Con no rồi, mọi người cứ từ từ thưởng thức, con đi trước.”

“Đợi một chút, Quân Hạo, đêm nay rốt cuộc con hẹn với người nào? Rất quan trọng sao? Nếu không thực sự quan trọng lắm, không thể đi cùng mẹ nghe nhạc một lúc được à?” Dương Thái Phân gọi Ninh Quân Hạo lại, hy vọng anh có thể ở lại đừng đi.

“Không phải mẹ đi cùng Nhược Hồng sao? Nếu con ở lại, cô ấy sẽ không được tự nhiên, đêm nay cứ để cô ấy đi cùng mẹ là được rồi.” Nói xong, Ninh Quân Hạo nhắc chân chuẩn bị rời đi.

“Quân Hạo, anh cứ ở lại đi cùng bác đi, em không cảm thấy không được tự nhiên đâu.” Về mặt Trần Nhược Hồng tha thiết nhìn về phía Ninh Quân Hạo, cô ta thật lòng hy vọng anh sẽ ở lại, mấy năm nay đối với hành động của anh, Trần Nhược Hồng nắm rõ như lòng bàn tay, cô ta biết anh đây đưa cùng với người phụ nữ nào, cũng biết người ta tặng rất nhiều phụ nữ cho anh để trả thù lao, trực giác nói cho cô ta biết, đêm nay cái anh gọi là cuộc hẹn, nhất định là hẹn cùng phụ nữ, cho nên mới hy vọng anh có thể ở lại, như vậy ít nhất cũng có thể giảm thấp khả năng anh đi yêu người khác.

Ninh Quân Hạo phát hiện đêm nay hình như Trần Nhược Hồng không khéo hiểu lòng người giống bình thường, cô ta hình như mọi chỗ mọi nơi đều đối đầu với anh. Anh có chút không vui nhìn cô ta, nói: “Cô không cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà tôi sẽ cảm thấy vậy.”

Nói xong, anh không thèm quay đầu lại bước ra ngoài.

Trần Nhược Hồng nghe thấy sự khó chịu trong giọng nói của anh, cô ta thầm mắng mình ngu xuẩn, sao lúc đó lại khiến anh bức mình chứ?

Trước mắt kế hoạch của cô ta chỉ còn thiếu chút nữa thôi, chỉ cần khiến Dương Thái Phân mềm lòng, cô ta không sợ không được ở bên Ninh Quân Hạo nữa. Dù sao đối với Ninh Quân Hạo mà nói, cưới người phụ nữ nào mà chẳng như nhau.

Nghĩ đến đây, cô ta lập tức đứng dậy, nhìn về phía Dương Thái Phân nói: “Bác, thật ngại quá, xin lỗi cháu không tiếp bác được nữa.” Nói xong cô ta liền đuổi theo Ninh Quân Hạo, chạy ra khỏi nhà ăn.

“Quân Hạo...” Cô ta ở phía sau gọi tên anh.

“Còn chuyện gì nữa?” Ninh Quân Hạo nghe thấy tiếng Trần Nhược Hồng đuổi theo, anh liền dừng bước lại, cặp mắt lạnh băng đối diện với tầm mắt cô ta.

“Thật xin lỗi, có lẽ em hơi nhiều chuyện, nhưng em chỉ hy vọng bác được vui vẻ hơn mà thôi. Hai năm nay em thường xuyên ở cùng một chỗ với bác, thường xuyên nghe bác nhắc đến anh, nói anh về nhà càng ngày càng ít, thời gian ở bên bác trai bác gái cũng không còn nhiều, bọn họ hy vọng anh có thể bớt chút thời gian, theo chân họ hưởng thụ tình cảm gia đình...” Nói đến đây, hốc mắt Trần Nhược Hồng liền phấp phấp, cô ta thấy Ninh Quân Hạo không nói gì, liền tiếp tục nói: “Thật ra em rất hâm mộ anh, có được một gia

đình như vậy, cha mẹ đều khỏe mạnh. Anh cũng biết từ lúc em còn rất nhỏ ba mẹ đã mất, thậm chí em còn không nhớ rõ gương mặt của mẹ mình, cho nên từ bé em đã rất hâm mộ những đứa trẻ có cả cha lẫn mẹ. Nếu em là anh, em nhất định sẽ bớt thật nhiều thời gian để ở bên cha mẹ, sẽ không đợi đến lúc nào đó trong tương lai, phải trình diễn cái màn kịch con cái muốn phụng dưỡng mà cha mẹ chẳng còn...”

Những lời Trần Nhược Hồng nói hình như đã khiến Ninh Quân Hạo xúc động, anh im lặng một lúc lâu rồi mới hỏi: “Mấy giờ bắt đầu buổi hòa nhạc?”

Trần Nhược Hồng thấy những lời mình nói có tác dụng, hai mắt cô ta lập tức tỏa sáng, nhanh chóng đáp: “Bảy giờ rưỡi.”

Nghe vậy, Ninh Quân Hạo liền cúi đầu suy nghĩ, sau đó nói: “Tôi sẽ gọi điện thoại bảo Tuấn Hiền chuẩn bị thêm một tấm vé vào cửa nữa.”

53. Chương 53: Đến Khách Sạn Trước

Bảy giờ rưỡi tối, Hoa Ngữ Nông tự tắm rửa trong phòng mình, sau đó thay một bộ váy tơ tằm dài, chạy đến chỗ lễ tân, nói với cô nhân viên mới thay ca rằng mình là Munday do tập đoàn Thịnh Thế phái tới, nhờ họ giúp đỡ mở cửa phòng Tổng thống.

Cô nhân viên lễ tân nghe vậy, kiểm tra đối chiếu tình hình đặt phòng cụ thể và tỉ mỉ một lúc, sau đó gọi điện đến chỗ thư ký của tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế để hỏi lại: “Xin chào, có phải thư ký Tôn không ạ? Chỗ này có một cô gái tên là Munday nói mình được ngài phái tới đi vào phòng tổng thống, vâng, đúng vậy, cô ấy tên là Munday...” Nói xong, cô nhân viên lễ tân bất ngờ đưa tay che ống nghe, ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Ngữ Nông hỏi: “Thư ký Tôn nói không phải đã đưa cho cô thẻ phòng rồi còn gì? Sao phải đến chỗ lễ tân để lấy?”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, lập tức nói dối: “À, thẻ phòng bị tôi không cẩn thận làm mất, ngại quá.”

“Thư ký Tôn, cô Munday nói thẻ phòng đã bị cô ấy làm mất, đúng vậy, vâng, tôi hiểu rồi, vâng, hẹn gặp lại.” Cô nhân viên lễ tân trò chuyện xong liền cúp điện thoại, lấy từ trong ngăn ra kéo một tấm thẻ phòng đưa tới trước mặt Hoa Ngữ Nông rồi nói: “Cô Munday, thứ cô cần ở đây, chúc cô nghỉ ngơi vui vẻ.”

“Cám ơn.” Cầm thẻ phòng trong tay, trái tim lơ lửng treo trên không của Hoa Ngữ Nông cuối cùng cũng được hạ xuống, kế hoạch của cô đã hoàn thành được một nửa rồi.

Xoay người bước vào thang máy đi lên lầu, dường như cô nghe được cả tiếng nhịp tim khẩn trương của mình trong lồng ngực.

Nửa tiếng nữa thôi, anh sẽ lại xuất hiện trước mặt cô, nếu như anh nhận ra cô thì cô nên làm gì bây giờ?

Mang tâm tình thấp thỏm lo lắng, cô mở cánh cửa phòng Tổng Thống, đi về phía phòng ngủ. Đêm nay, mặc kệ dùng cách gì, cô nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của mình, nhất định như thế!!!

Ở chỗ sảnh chính lúc này, nhạc giao hưởng đang tràn ngập trong đầu óc mọi người, bên trong hội trường kín chỗ, tất cả đều đang tập trung lắng nghe và thưởng thức bữa tiệc âm nhạc. Trái lại, Ninh Quân Hạo không có chút hứng thú với mấy chuyện kiểu này, thế nên anh chỉ thoải mái ngồi vào vị trí, về mặt hết sức thả lỏng mà thôi.

Chín mươi phút đồng hồ nói dài thật ra cũng không hẳn là đúng, ít nhất đối với những người không biết thưởng thức nhạc giao hưởng mà nói, nó không hề ngắn.

Vì thế Ninh Quân Hạo nhả nài ngồi ngây người được có nửa tiếng đã bắt đầu cảm thấy có chút phiền chán, anh liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía cửa ra.

Trần Nhược Hồng nhìn theo bóng lưng anh rời đi, đứng dậy muốn gọi anh quay lại nhưng bất ngờ bị Dương Thái Phân giữ chặt: “Được rồi, thằng bé không thích nghe nhạc giao hưởng, nó ở cùng bác cũng được một thời gian dài rồi, không cần tiếp tục bắt ép nó nữa, để nó đi đi.”

Nghe vậy, Trần Nhược Hồng đành phải từ bỏ.

Ra đến sảnh chính, Ninh Quân Hạo liền cảm thấy cả người thư thái hẳn lên, anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút, mới tám giờ đúng. Anh bỗng nhớ đến thư ký Tôn của tập đoàn Thịnh Thế sáng nay có nói rằng đã chuẩn bị một bình rượu ngon ở khách sạn Mance cho anh, thời gian trước mắt vừa đúng, xem ra đêm nay anh nhất định phải từ từ mà nhắm nháp mùi vị của bình “rượu ngon” này mới được.

Bước lên xe, anh lập tức dặn dò tài xế chạy về phía khách sạn Mance.

54. Chương 54: Giữ Lại

Tại khách sạn, Hoa Ngữ Nông nằm trong phòng ngủ, toàn bộ đèn đã bị cô tắt đi, ánh sáng nê-ông từ ngoài cửa sổ thán nhiên chiếu vào khiến gian phòng lúc này trở nên mờ ảo.

Cô yên lặng tính toán thời gian trong lòng, lo lắng không yên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hẹn đúng tám giờ nhưng cô không hề nghe thấy tiếng cửa phòng mở.

Chẳng lẽ anh không muốn tới sao? Chẳng lẽ mọi lời đồn đại đều là giả mạo?

Trong lòng cô bắt đầu dấy lên sự bất an, nếu mọi thứ đều là giả, mọi sự sắp xếp của cô trước giờ chẳng phải đều phí công rồi hay sao?

Làm sao bây giờ? Cô có nên tiếp tục chờ đợi nữa không đây?

Thật ra trong lòng cô có một tia hy vọng mong manh là anh sẽ không đến, chỉ cần anh không đến, sẽ chứng minh rằng mọi chuyện mà tạp chí lá cải đăng là vu vơ, anh không phải là một kẻ playboy như những gì nó viết, vẫn là người đàn ông chung thủy mà cô yêu thương.

Ngày trước anh đã làm trái lòng mình, chịu cưới cô có lẽ là bởi vài chuyện bất đắc dĩ, nhưng bây giờ, những người đó đưa phụ nữ cho anh, anh hoàn toàn có thể cự tuyệt mà.

Thế nhưng, nếu như anh không đến, vậy cô làm sao có thể cứu Kính Huyền được đây?

Đợi thêm nửa tiếng nữa, nếu anh vẫn không xuất hiện, cô sẽ không tiếp tục chờ, ngày mai đi tìm thêm cách khác. Hoa Ngữ Nông trầm nghĩ, sau đó bắt đầu đếm thời gian.

Cô chưa bao giờ có cái cảm giác thời gian trôi đi chậm chạp như lúc này, bảy năm thấm thoát qua, thời gian khiến cô không sao trở tay kịp, mà hiện tại, cô lại có thể nghe được thanh âm từng giây đồng hồ chạy, giống như một con lửa đang kéo chiếc cối xay, sắp đem lòng của cô nghiền nát.

Rất lâu sau đó, cô vẫn không chờ thấy sự xuất hiện của anh như mong đợi.

Xem ra đêm nay anh sẽ không đến rồi. Nghĩ vậy, cô liền thở một hơi thật dài, vén chăn lên, đứng dậy chuẩn bị xuống giường.

Thế nhưng, đúng vào lúc cô đang mặc váy tính rời khỏi chỗ này, lại bất ngờ nghe thấy tiếng quẹt thẻ truyền tới từ bên ngoài.

Hoa Ngữ Nông bị tiếng động này làm cho kinh sợ không nhỏ, cô vội vàng tắt đèn phòng mới mở, vén chăn lên, sau đó vội vã chui vào bên trong.

Lúc Ninh Quân Hạo đi vào phòng Tổng Thống chỉ nhìn thấy sảnh chính không một bóng người, mà trên bàn có đặt một bình rượu nho lâu năm cùng hai chén rượu. Chén sạch sẽ bóng loáng, không giống như đã được người dùng qua, mà cánh cửa phòng ngủ bên cạnh thì đóng chặt.

Thư ký Tôn có nói đã chuẩn bị cho anh một bình rượu tốt, chẳng lẽ đúng là một bình rượu thật sao? Nghĩ đến đây, khóe miệng Ninh Quân Hạo cong thành một nụ cười nhạt đầy ý giấu cợt, giống như đang tự cười nhạo mình hiểu sai ý của thư ký Tôn.

Rượu đỏ đã được mở ra từ trước, anh cầm chén rượu trong tay, tự rót ỉnh non nửa chén để nhắm nháp. Bởi vì anh đến chậm khoảng mười mấy phút đồng hồ so với giờ hẹn, cho nên rượu đỏ tỉnh quá mức độ, đã qua thời điểm thưởng thức tuyệt vời nhất.

Ném một ngụm nhỏ xong, anh có chút tiếc nuối đặt chén rượu xuống, cũng không có ý định tiếp tục uống thứ rượu ngon không phải là tốt nhất này.

Bên trong phòng ngủ, Hoa Ngữ Nông khấn trương đến mức ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng, hai tay cô gắt gao túm chặt trước ngực mình, lỗ tai dựng thẳng nghe từng động tĩnh bên ngoài phòng khách, đầu trùm kín chăn không dám lộ ra.

Ninh Quân Hạo đặt chén rượu xuống, sau đó nhìn quanh phòng khách một vòng, tầm mắt cuối cùng cũng rơi vào cánh cửa phòng ngủ đóng chặt ở một góc.

Lý trí nói cho anh biết, nơi này đã không còn gì đáng để cho anh lưu lại, có thể rời đi được rồi. Thế nhưng trong đầu lại có một thanh âm khác nhắc nhở anh đi vào trong gian phòng kia nhìn xem một chút, biết đâu bên trong lại có việc vui vẻ bất ngờ.

Cuối cùng, suy nghĩ lý trí của anh bị tiếng nói khác trong đầu phá hủy, anh nhấc chân lên, từng bước đi về phía cửa phòng.

Đi tới cửa, nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy núm cửa phòng, bàn tay khê xoay, cánh cửa liền bị anh mở ra từ bên ngoài, đập vào mi mắt là một chiếc giường lớn, nhờ vào ánh sáng từ phòng khách chiếu vào, anh mơ hồ nhìn thấy một người nằm bên trong.

Anh bước vào phòng, theo thói quen định nâng tay tìm công tắc trên vách, thế nhưng Hoa Ngữ Nông đang chui đầu trong chăn có lẽ đã nhận ra anh đang cố gắng bật đèn, thế nên cách một lớp chăn dày, cô khấn trương nói: “Đừng bật đèn lên, xin anh...”

Bởi vì đầu Hoa Ngữ Nông chui ở trong chăn, tiếng nói qua lớp chăn dày truyền đến nên Ninh Quân Hạo không thể nghe rõ và nhận ra giọng nói này đối với mình có bao nhiêu quen thuộc, anh chỉ nghe được nội dung của nó. Cô gái này không muốn anh mở đèn, là bởi vì đang thẹn thùng hay sao?

“Tên cô là gì?” Bàn tay đang ở giữa không trung của Ninh Quân Hạo dừng lại, cũng không mở đèn lên, anh chỉ đứng ở cửa, hai tay tự nhiên đút ở trong túi quần, giọng nói có chút biếng nhác.

“Man...Munday...” Giờ phút này Hoa Ngữ Nông đã khấn trương đến độ trái tim sắp đập đến cổ họng rồi.

Bảy năm, cô đã bảy năm rồi chưa từng nói cùng anh một câu, thế nhưng đêm nay, cô lại không thể không dùng thân phận của một người phụ nữ khác cùng anh phát sinh quan hệ.

“Cô có vẻ rất khẩn trương, nếu đã như vậy, cứ việc nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Anh có thể nghe ra chút không bình tĩnh trong lời nói của cô, mà từ trước đến nay anh không có thói quen bắt ép hay miễn cưỡng phụ nữ, vì vậy liền định rời đi.

“Không...đừng đi...” Hoa Ngữ Nông thấy anh hình như đang muốn rời khỏi chỗ này, cô lập tức vội vàng cầu mong: “Em...em chỉ có chút khẩn trương thôi, không...nhưng mà, em sẽ vượt qua được, nhất định sẽ khiến cho anh thật thoải mái, mong anh ở lại...”

Đây là lần đầu tiên cô nói ra những lời mặt dày như vậy từ lúc trưởng thành đến giờ, nếu không phải vì muốn cứu Kính Huyền, cô có nghĩ cũng không dám cho rằng những lời đó sẽ thốt ra từ miệng mình.

“Thật sao?” Mấy năm nay Ninh Quân Hạo đã ngủ cùng không ít người phụ nữ, thế nhưng đây là lần đầu anh nhìn thấy người phụ nữ vừa khấn trương lại vừa mong mình lưu lại như cái cô “Munday” này. Nhất

thời, hứng thú của anh bị cái cô gái từ đầu đến cuối chui đầu trong chăn không dám lộ mặt ra hít thở không khí này khơi gợi.

“Chỉ cần anh không mở đèn, anh muốn em làm như thế nào để thỏa mãn mình cũng được.” Tiếng nói của cô bởi vì quá khản trương mà có chút run run, mặt cũng bởi vì những lời mình nói mà trở nên chín mọng như quả táo.

55. Chương 55: Triền Miên

Ninh Quân Hạo nghe thấy lời cô nói, liền tiện tay đóng cửa phòng phía sau lại, nương theo ánh sáng mờ hắt vào từ bên ngoài cửa sổ thủy tinh, bước tới chiếc giường.

Hoa Ngữ Nông nghe được tiếng bước chân của anh, cô chui đầu ra khỏi chăn một cách thật cẩn thận, phát hiện anh không hề bật đèn, hơn nữa cửa phòng cũng đã đóng lại, trong lòng liền bình tĩnh thêm một chút.

Lúc Ninh Quân Hạo đi đến bên giường, anh không hề vội vã nằm xuống đó mà chỉ đứng từ trên cao nhìn vào gương mặt không rõ hình dáng trong bóng đêm kia một lúc lâu, sau đó mới thản nhiên mở miệng nói: “Cô định sẽ làm gì để thỏa mãn tôi đây?”

Nghe vậy, trong lòng Hoa Ngữ Nông khẽ run lên một chút, cô ngồi dậy tách khỏi chăn, di chuyển cơ thể mình tới gần, quỳ gối trước người anh, sau đó nâng tay định giúp anh cởi áo khoác.

Ninh Quân Hạo vẫn không nhúc nhích, để mặc cho bàn tay nhỏ bé run run của cô tùy ý di động trên người mình, cởi bỏ từng chiếc quần áo một.

Lúc giúp anh cởi bỏ dây lưng, khuôn mặt bị vùi trong bóng đêm của cô nóng đến mức không sao tưởng tượng được, cô hoàn toàn không dám nghĩ nếu bây giờ đèn phòng bật sáng lên, liệu mình có thể xấu hổ tung người qua cửa sổ thủy tinh kia, trực tiếp rơi xuống lầu hay không nữa.

Sau khi không khác biệt lắm, cởi hết được quần áo trên người anh, bàn tay nhỏ của cô mới chậm rãi chuyển đến phần gáy, ôm lấy thân thể anh, sau đó đem đôi môi anh đào của mình dịu dàng dán lên bờ môi ấm áp ấy.

Ninh Quân Hạo vốn không thích bị những người phụ nữ hôn, ít nhất là bảy năm qua, trước khi gặp được cô gái tên “Munday” này, anh chắc chắn không cho phép bất kỳ người phụ nữ nào hôn lên môi mình, chẳng qua anh không nghĩ tới trong một khoảnh khắc khi cô gái này chạm lên môi anh, cảm giác lại không hề tệ lắm, khiến bàn tay định đẩy cô ra của anh dừng lại trong không khí.

Kỹ thuật hôn của Hoa Ngữ Nông cũng không được tốt lắm, chính xác mà nói, là thật sự kém, cho nên khi môi lưỡi của cô cắn nát loạn xạ trên miệng Ninh Quân Hạo, kiên nhẫn của anh cũng đã sắp bị rút hết sạch sẽ rồi.

“Đây là thứ mà cô nói sẽ thỏa mãn tôi? Một cô nàng ngay cả hôn còn không biết cách...” Anh dùng tiếng nói trầm khàn thốt lên, sau đó mạnh mẽ đẩy ngã cô xuống giường, thân mình cũng nhanh chóng đè lên.

“Để tôi dạy cô hôn môi phải là như thế nào.” Nói xong, anh lập tức che lại cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra vì kinh ngạc của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy hàm răng, trong nháy mắt đã linh hoạt tiếp xúc với chiếc lưỡi thơm tho mà mẫn cảm bên trong.

Hoa Ngữ Nông bị kỹ thuật hôn thành thạo của anh làm cho choáng váng, thiếu chút nữa mê muội cả đầu óc, quên đi mục đích đen tối mình đã mang lên giường, trong cơn hoảng hốt, cô giống như đang được quay trở về bảy năm trước đây, khi ấy cô vẫn còn là vợ của anh, bọn họ ở trong phòng tân hôn, không chút kiêng dè điên cuồng yêu thương lẫn nhau.

Nụ hôn khiêu khích và trêu chọc của Ninh Quân Hạo nhanh chóng khiến cho thân dưới của Hoa Ngữ Nông trở nên ướt át. Cô có chút khó chịu giãy dụa thân thể mình, giống như muốn anh cho cô nhiều hơn, dịu dàng nhiều hơn, ân ái và an ủi nhiều hơn.

“Xem ra cô cũng không tốt được như những gì mình nói...” Ninh Quân Hạo cảm giác được người phụ nữ dưới thân đã động tình, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười châm chọc, đồng thời thân thể cũng chậm rãi biến hóa. Không ngờ, thân thể anh cũng đã có phản ứng.

Thật đúng là buồn cười, anh thế mà lại có cảm giác với một người phụ nữ kỹ xảo non nớt này, thậm chí mình còn không biết bộ dạng cô ta trông như thế nào nữa.

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực đầy đặn của cô, không thể không nói, người phụ nữ dưới thân tuy rằng có dáng vóc nhỏ xinh, nhưng bộ ngực lại cực kỳ tròn trịa, sờ lên có cảm giác tốt vô cùng.

“A...” Hoa Ngữ Nông bị anh trêu đùa đến suýt chút mất mạng, hai bàn tay gắt gao đan vào nhau phía sau lưng anh, kéo thân thể anh lại gần chính mình.

“Muốn sao?” Anh thấp giọng trêu đùa bên tai cô.

“Uhm...” Cô ngượng ngùng gật đầu, nhẹ giọng đáp lời.

Ninh Quân Hạo nghe được đáp án của cô rồi, liền vươn tay sờ phía đầu giường, giống như đang tìm kiếm cái vật gì đó.

Hoa Ngữ Nông biết anh đang tìm áo mưa, vì thế lập tức che miệng dùng thanh âm cực thấp nói: “Em có uống thuốc, cho nên không cần áo mưa cũng không sao đâu...”

Ninh Quân Hạo không nghĩ tới cô sẽ chủ động yêu cầu mình không cần áo mưa, đã không còn gì băn khoăn nữa, động tác của anh liền không hề tạm dừng, nháy mắt tách hai chân của cô ra, động thân một cái, thân thể của hai người liền chặt chẽ kết hợp làm một.

“A...” Cảm giác căng đầy kia thỏa mãn đến mức Hoa Ngữ Nông thở phào một tiếng, có cảm giác dường như tế bào khắp cơ thể đều đang run rẩy theo từng cử động của anh.

Hai người kết hợp đầy ăn ý, cùng nhau đi lên đỉnh khoái hoạt...

Một buổi tối này, bọn họ không ngừng có được lẫn nhau, thẳng cho đến khi vàng trăng lười liềm treo bên ngoài cửa sổ dần dần biến mất, thay vào đó là tia nắng ban mai ánh sắc hồng.

Trời vừa sáng, Hoa Ngữ Nông bất ngờ bừng tỉnh từ trong giấc mộng đẹp, cô biết mình không thể ở lại. Tro bụi xám nếu không rời đi đúng thời gian liền sẽ mau chóng bị vùi lấp, mà cô cũng vậy, nhất định phải rời đi trước khi mặt trời lên, biến mất trước khi anh tỉnh lại.

Tầm mắt dịu dàng rơi vào gương mặt của người đàn ông nằm trên giường, anh vẫn luôn đẹp trai, mê người như vậy, chỉ có điều đã sớm không còn thuộc về riêng cô nữa.

“Quân Hạo, cảm ơn anh!” Cô ghé vào bên tai anh im lặng nói, sau đó nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má anh, khẽ vén chăn lên, rời khỏi lồng ngực ấm áp ấy...

***** Đường phân cách YD (ý dâm)*****

Khi Ninh Quân Hạo tỉnh dậy phát hiện chỉ có một mình nằm trên giường, trong chốc lát, anh bỗng có chút mất mát trong lòng.

Người phụ nữ tối hôm qua, hình như không giống với những người đàn bà mà bình thường anh vẫn hay tiếp xúc, trên người cô ấy, giống như có một điều gì đó rất quen thuộc.

Vì sao lại như vậy?

Anh bỗng giật mình nhận ra bản thân đang nghĩ về người phụ nữ tối qua, Ninh Quân Hạo cảm thấy mình thật buồn cười, nghĩ bụng, nếu để Lâm Tuấn Hiền biết được anh đang nhớ về người phụ nữ xa lạ ấy, nhất định anh ta sẽ cười đến rụng răng mất.

Đứng dậy mặc quần áo, anh đi ra khỏi phòng, rời khách sạn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

56. Chương 56: Con Muốn Cha

Lại là bảy ngày sau, tại phòng làm việc của bác sĩ trong bệnh viện tư nhân Gera Nada, Tây Ban Nha.

“Thật thế sao? Xác định sao? Tôi...mang thai thật rồi? Không có nhầm lẫn chứ?” Hoa Ngữ Nông cầm phiếu xét nghiệm trong tay, ngạc nhiên nhìn chằm chằm vị bác sĩ chuyên khoa thực tập trước mặt.

“Đúng vậy, cô quả thật đã mang thai một tuần rồi, trước mắt tình trạng thân thể cô đều bình thường, nhớ chú ý cẩn thận, đầu xuân sang năm là đứa bé có thể sinh ra.” Bác sĩ thực tập mỉm cười nói với cô.

Hoa Ngữ Nông dùng sức gật đầu, sau đó cầm phiếu xét nghiệm đi về phía khoa xét nghiệm máu.

Khi cô đưa phiếu xét nghiệm cho bác sĩ điều trị chính của Kính Huyền – Aida, Ai da cũng vui mừng nở nụ cười nói: “Chúc mừng cô, Hoa, cô là một người mẹ vĩ đại, Kính Huyền đã được cứu rồi.”

“Aida, tôi rất vui vẻ, cô không biết tôi đã trông mong đứa bé này nhiều đến thế nào đâu.” Hoa Ngữ Nông cười chảy nước mắt, từ sau khi phát hiện Kính Huyền bị mắc bệnh bạch cầu, cô liền không ngừng tìm cách chữa trị cho thằng bé, thậm chí còn tuyệt vọng đến mức hy vọng có thể dùng mạng sống của mình để đổi cho con. Bây giờ, cuối cùng cô cũng thành công tìm được “phương thuốc” chữa bệnh cho Kính Huyền, sao cô có thể không vui vẻ được chứ?

“Thượng Đế sẽ phù hộ cho cô và đứa con.” Nói xong, Aida liền vẽ một cây thập tự giá ở trước ngực.

“Tôi đi thăm Kính Huyền đã.” Hoa Ngữ Nông thật mong có thể nhanh chóng nói với Kính Huyền tin mừng này để thằng bé cũng được vui vẻ, nói xong, cô vội vàng rời khỏi phòng bác sĩ, đi về phía phòng bệnh.

Lúc này trong phòng bệnh, một bóng người nho nhỏ đang nằm trên giường, dùng chăn che lấp người mình, hai mắt mở to sợ hãi nhìn chằm chằm cô y tá trước mặt.

“Cháu không tiêm, không muốn tiêm...” Cái miệng nhỏ nhắn phát ra những thanh âm vỡ vụn, bộ dạng thê lương thể chết không chịu nghe theo.

“Cháu bé ngoan, đừng từ chối nữa, cô sẽ tiêm cho cháu thật nhẹ nhàng thôi, cam đoan sẽ không đau đâu...” Cô y tá giống hệt như con sói đuôi dài đang lừa dối Kính Huyền bé nhỏ.

“Cô gái lừa gạt người khác sẽ giống như mẹ cháu, không gả được ra ngoài đâu, tốt nhất cô đừng có lừa cháu.” Tiểu Kính Huyền nói xong, cẩn thận vươn cánh tay mình ra khỏi chăn, còn không quên cảnh cáo cô y tá một chút.

Hoa Ngữ Nông đứng ở cửa nghe thấy thế, thiếu chút nữa thì tức đến hôn mê, thì ra con trai cô ở sau lưng bôi xấu mẹ nó như vậy.

“Cái đó...Trẻ con cần phải nghe lời người lớn.” Cô y tá cũng không ngờ tới từ miệng cậu bé này sẽ thốt ra những lời nói kinh thiên động địa như vậy, toát mồ hôi hột một lúc xong, cô liền gỡ kim tiêm lên nói: “Ngaoan nào, hôm nay chúng ta không tiêm cánh tay, không đau đâu, mau cởi quần nhỏ của cháu ra, để cô xoa xoa cái mông nhỏ một chút là xong rồi.”

“Mông...” Kính Huyền nghe xong lời của cô y tá, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng lên, ngượng ngùng vùi đầu vào trong chăn nói: “Nhưng người ta sẽ thẹn đấy, hay là thôi không cần đâu...”

Cô y tá sắp bị đánh về già mồm cãi láo của cậu bé này chọc cho phát điên rồi, cô cố gắng nhẫn nhịn cơn tức mênh mông trong lòng, gần như là nghiến răng nghiến lợi nói: “Anh bạn nhỏ, cô đã ở chỗ này của cháu lâu lắm rồi, muộn mất rất nhiều thời gian, còn có rất nhiều người bệnh đang chờ cô tới tiêm thuốc, cháu mau phối hợp cởi quần ra đi, tiêm một phát là xong ngay rồi.”

“Kim châm trên mông có để lại hố về sau không? Liệu có hủy hoại đi dung nhan của người ta không? Mông của cháu rất quan trọng đấy nhé, có được một cái bàn tọa hoàn mỹ thì mới có thể đạt được nhân sinh thuận lợi, cô y tá ơi, trên mông cô có hố như vậy không?” Kính Huyền chớp mắt chăm chú nhìn cô y tá, cất tiếng hỏi.

Cô y tá nghe vậy, vẻ mặt đầy hắc tuyến nhìn cậu nhóc, khiến Hoa Ngữ Nông đang đứng ở cửa không sao nhìn tiếp được, cô lập tức đi vào phòng, ôm lấy Kính Huyền rồi cho cậu nhóc nằm sấp trên đùi mình, kéo quần nhỏ của bé xuống, nói với cô y tá: “Cô cứ làm đi.”

Hai tay Kính Huyền vung vẩy loạn xạ, vừa giãy dựa vừa la lớn: “Cô y tá, cô nói không đau, con gái nói dối sẽ không gả được ra ngoài đâu đấy...”

Khóe miệng cô y tá khẽ cong lên thành một nét cười u ám, giờ kim tiêm lên cao, lóe ra ánh sáng lạnh lùng chói mắt đầy châm chọc, ánh sáng ấy dường như đang muốn nói: “Chịu chết đi, thằng bé xấu xa.”

Một châm vừa đi xuống, chỉ nghe thấy một tiếng khóc vang dội truyền ra từ phòng bệnh, cả bệnh viện thiếu chút nữa bị tiếng khóc rung trời này làm cho run rẩy.

Sau khi tiêm xong, cô y tá rời đi, chỉ còn lại Kính Huyền đang rúc đầu trong chăn khóc nức nở và Hoa Ngữ Nông đang ngồi một bên an ủi thằng bé.

“Bảo bối, ngoan, đừng khóc, bây giờ không phải là hết đau rồi sao? Phải tiêm thì bệnh mới mau khỏi được đúng không? Đừng khóc, đừng khóc, đừng giận mẹ mà, mẹ yêu con nhất...”

“Mẹ là mẹ phù thủy chuyên bắt nạt trẻ em, thật đáng sợ, con không cần mẹ nữa...” Kính Huyền đáng thương dùng chăn trùm kín người, vừa khóc vừa nói.

Hoa Ngữ Nông không nhịn được nổi gân xanh đầy đầu, nhìn con mình, muốn nổi giận nhưng mà không thể, chỉ còn cách tiếp tục khuyên can: “Mẹ yêu Kính Huyền nhất, làm sao có thể là mẹ phù thủy được chứ, không thì Kính Huyền nói đi, muốn thế nào con mới tha thứ ẹ đây? Mẹ mua cho con đồ chơi siêu nhân mà con thích nhất nhé!”

“Con muốn cha, con muốn một người cha, cần một người cha thật tuần tú cực kỳ tuần tú thật lợi hại cực kỳ lợi hại...” Kính Huyền lau nước mắt, sau đó mở to mắt nhìn Hoa Ngữ Nông nói.

“Cái đó... Sao tự dưng đột nhiên con...” Hoa Ngữ Nông không nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày bị con trai làm náo loạn đòi đi tìm cha, trước kia cô chưa từng nghe thấy Kính Huyền nói với mình cần có cha cả, nhiều nhất thằng bé chỉ đòi cô đi tìm bạn trai mà thôi.

“Con muốn cha bảo vệ con, mẹ là mẹ phù thủy thích bắt nạt trẻ nhỏ, con muốn cha cơ...” Nói xong, Kính Huyền lại khóc lên.

“Con thật là...” Hoa Ngữ Nông không biết nói gì nhìn con trai trước mặt, trong lòng hết sức tổn thương, uống công mình nuôi nó nhiều năm như vậy, lại biến thành một cái kẻ kiêu ngạo thế này.

“Con muốn cha, một người mẹ không thể cho con một người cha không phải là một người mẹ tốt...” Kính Huyền ôm chân lẫn lộn ở trên giường gào thét nói.

“Con ngoan, đừng khóc, trước tiên con nói với mẹ đã, vì sao đột nhiên con lại muốn cha?”

57. Chương 57: Cuộc Gặp Bất Ngờ

“Không phải đột nhiên, là luôn luôn muốn có, chẳng qua mẹ không chịu cho con đi tìm cha bao giờ thôi...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kính Huyền trông vô cùng nghiêm trọng như đang đi đòi nợ vậy.

“Cái đó... Trước kia con cũng đâu có muốn cha ghê gớm đến vậy đâu.” Hoa Ngữ Nông bĩu môi không cho là đúng nói. Cô còn tưởng rằng Kính Huyền sẽ nói mình là đứa trẻ không cha nên hay bị những bạn bè khác chế giễu, sau đó chịu nhiều đả kích nên mới khóc lóc nhớ đến chuyện xưa bi thảm muốn đi tìm cha.

“Mặc kệ, mặc kệ, con chỉ cần cha thôi, tất cả mọi người đều nói con dễ nhìn, cho nên cha của con nhất định cũng là một người đẹp trai, con muốn nhìn người đẹp trai, con muốn có cha cơ...” Kính Huyền dùng khả năng logic học phi thường dũng mãnh của mình suy luận ra dáng vẻ của cha.

Hoa Ngừ Nông âm thầm đổ mồ hôi, con trai nàng không phải thích nhất mấy cô em xinh đẹp à? Sao giờ lại chuyển sang thích người đẹp trai rồi? Sự đổi hướng này có phải quá nhanh hay không đây?

Chẳng lẽ là từ nhỏ cùng cô sinh hoạt chung một chỗ, cho nên tính cách cũng trở nên càng ngày càng giống mẹ?

“Cực kỳ ngoan, không cãi mẹ nữa, mẹ nói cho con một chuyện thật vui được không?” Không dám tiếp tục dây dưa cái vấn đề “tìm cha” này với con nữa, Hoa Ngừ Nông lập tức thay đổi chủ đề câu chuyện.

“Chuyện gì?” Kính Huyền hít hít mũi, ngừng khóc tò mò hỏi.

“Trong bụng mẹ bây giờ có một em bé, chờ mẹ sinh em bé ra xong, bệnh của con có thể chữa khỏi, con nói xem đây có phải tin tốt lành hay không? Con có vui không?” Nói xong, vẻ mặt cô có chút chờ mong nhìn về phía Kính Huyền, hy vọng thằng bé có thể cho cô một nụ cười thật rạng rỡ.

Chẳng qua, không ngờ Kính Huyền nghe thế, chỉ mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào bụng của Hoa Ngừ Nông, sau đó chìa ngón tay béo múp ra chọc chọc cái bụng còn chưa có lộ rõ, nói: “Thật sự có em bé bên trong này sao? Gọi nó ra chơi với con đi, mau gọi nó đi ra đi.”

“Cái đó...” Hoa Ngừ Nông tiếp tục đổ mồ hôi: “Chuyện này...Em bé còn chưa lớn, chưa thể ra ngoài chơi với con được.”

“Lừa người, mẹ lừa người, mẹ là mẹ phù thủy chuyên đi lừa người...Trong bụng mẹ căn bản không có em bé, căn bản không có, con muốn cha cơ, con muốn cha cơ...” Nói xong, Kính Huyền lại bắt đầu gào khóc.

“Cái thằng bé này...Mẹ đâu có lừa con? Thật sự có em bé bên trong mà, chẳng qua bây giờ em bé mới chỉ lớn xíu xíu thôi, đợi đến sang năm em bé mới trưởng thành, mới đi ra chơi với con được. Con đừng khóc nữa được không? Con còn khóc nữa, mẹ cũng muốn khóc theo đấy.” Hoa Ngừ Nông không nghĩ tới Kính Huyền càng lớn càng khó bảo, chỉ còn cách nhẫn nại dỗ dành.

“Thế em bé có cha không?” Kính Huyền lại ngừng gào khóc, nghiêm túc hỏi.

“A...Chuyện này...Chuyện này...” Hoa Ngừ Nông lại bị vấn đề của thằng bé làm khó.

“Chẳng lẽ em cũng giống con, đều là những đứa trẻ đáng thương không có cha sao? Hu hu hu...Làm con của mẹ vì sao đều đáng thương như vậy chứ, chúng ta đều không có cha, thật đáng thương quá, không thích làm con của mẹ đâu, không thích đâu...”

“Đủ rồi, không phải là cần cha thôi sao? Cho con là được chứ gì.” Hoa Ngừ Nông đã sắp bị Kính Huyền làm cho phát điên rồi, trong lúc nhất thời nhanh mồm nhanh miệng rống lên.

“A?” Có lẽ Kính Huyền cũng không nghĩ tới lần này Hoa Ngừ Nông sẽ đáp ứng, thằng bé hơi im lặng một chút, sau đó lập tức leo lên người cô nhìn trái nhìn phải: “Ồ chỗ nào? Cha ở chỗ nào?”

“Con tìm loạn cái gì ở đây? Làm sao cha có thể ở trên người của mẹ được chứ? Cha con đang ở Z quốc, Z quốc xa xôi ấy, một nơi cần phải đi máy bay thật lâu thật lâu mới đến được, biết không?”

“Con muốn đi Z quốc, con muốn đi tìm cha...” Nói xong, Kính Huyền liền từ trên giường nhảy xuống, đi chân trần đến chỗ cái tủ nhỏ bên cạnh, bê một chiếc ghế qua để đứng, đem cánh cửa tủ nhỏ mở ra muốn thu thập hành lý bên trong.

Giờ phút này Hoa Ngừ Nông mới ý thức được việc điên rồ mình vừa làm, không phải điều cô sợ nhất chính là Ninh Quân Hạo biết được mình có con hay sao? Giờ Kính Huyền muốn đi tìm anh, cô nên làm gì chứ? Ngăn cản thằng bé nhất định không được, dựa theo cái tính cách khó chơi của nó, không chừng sẽ náo loạn đến gà chó không yên mới thôi. Thế nhưng thật sự dẫn thằng bé đi tìm Ninh Quân Hạo cô lại có chút bận lòng, sợ rằng anh sẽ đoạt mất con đi.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm cái gì bây giờ?

***** đường phân cách rồi rầm rồi rầm *****

Z quốc, thành phố Y, lúc này thời gian là mười giờ tối.

Trong một quán bar xa hoa ở trung tâm thành phố, âm nhạc rộn ràng cùng chất cồn kích thích khiến nét mặt mọi người đều trở nên mê say, chìm đắm trong thế giới mờ ảo và hào nhoáng này.

Trên một chiếc ghế dài tương đối im ắng, hai người Ninh Quân Hạo cùng Lâm Tuấn Hiền đang ngồi cùng nhau uống rượu trò chuyện.

Lúc này, đối diện chỗ bọn họ đang ngồi có ba cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, tầm mắt của họ thường xuyên liếc về phía Ninh Quân Hạo, giống như đem hai người bọn họ trở thành đối tượng để mình dụ dỗ đêm nay.

Về mặt Lâm Tuấn Hiền giờ phút này rất thả lỏng, anh tựa lưng vào ghế ngồi, trong tay cầm ly rượu nhẹ nhàng lắc, dưới ánh đèn mập mờ không ngừng toát ra những thứ ánh sáng khác nhau.

Ánh mắt anh vô tình quét qua phía đối diện, lại phát hiện trong số đó có một cô gái đang nhìn thẳng mặt mình, trong ánh mắt lộ ra chút toan tính.

Anh khẽ cong môi cười, tính dùng ánh mắt đáp lại cô, lại không nghĩ tới cô bé kia giống như được cổ vũ, lập tức cùng hai cô gái bên cạnh đi về phía mình.

Tâm trạng Ninh Quân Hạo lúc này không tính là quá tốt, từ sau đêm điên cuồng đó ở khách sạn Mance, trong đầu anh thường xuyên không tự chủ được nhớ về bóng hình nhỏ xinh ấy, điều này làm cho anh cảm thấy thật phiền toái, lý trí nói rằng bản thân không cần tiếp tục nhớ đến cô ta nữa, nhưng suy nghĩ lại hoàn toàn không nghe lời điều khiển.

Lúc ba cô gái đi về phía này anh cũng đã nhận ra, vì thế nhú mày nhìn Lâm Tuấn Hiền nói: “Là cậu đùa giỡn hả?”

“Nếu quyết định ra ngoài thả lỏng, thì vẫn nên chơi cùng nhiều người mới vui.” Lâm Tuấn Hiền mỉm cười nói giỡn.

Ninh Quân Hạo chắc cũng hiểu được lời anh ta nói có lý, nên không nói thêm gì nữa, trên thực tế, anh cũng muốn thử xem, khi mình ở cùng người phụ nữ khác có thể quên được bóng dáng “chết tiệt” kia hay không.

Sau khi ba cô gái tiến đến trước mặt, Lâm Tuấn Hiền liền mời họ ngồi xuống.

“Chào ba em xinh đẹp, không biết nên xưng hô thế nào đây?” Lâm Tuấn Hiền mỉm cười chào hỏi cùng họ.

“Em tên Lynda, còn mỹ nữ tóc dài này là Joy, mỹ nữ tóc ngắn là Munday. Chúng em đều là người mẫu, không biết hai anh tên gọi là gì đây? Chắc không để ý cho chúng em danh thiếp của hai người đâu nhỉ?” Cô gái vừa phóng điện ban nãy với Lâm Tuấn Hiền cũng mỉm cười giới thiệu.

“Munday?” Ninh Quân Hạo nghe thấy tên này, ánh mắt thoáng chốc trở nên sáng ngời.

58. Chương 58: Cô Nàng Chết Tiệt

“Lâm Tuấn Hiền, rất hân hạnh được quen biết ba người, vị này là bạn của tôi, Ninh thiếu. Ngại quá, hôm nay trên người không mang theo danh thiếp.” Lâm Tuấn Hiền tùy ý giới thiệu vài câu, rồi nhắc đến Ninh Quân Hạo đơn giản trước mặt họ, sau đó rót chút rượu vào ba chiếc ly rộng trên bàn, cầm lên đưa tới chỗ ba cô gái: “Gặp mặt là có duyên, nào, cạn một ly vì sự quen biết của chúng ta.”

Ba cô gái nghe vậy liền ồn ào cầm lấy ly rượu, cùng bọn họ cụng ly.

Uống hết ly đầu tiên, Lynda tò mò nhìn về phía Ninh Quân Hạo đang ngồi một bên: “Nhìn Ninh thiếu trông thật sự rất quen, không biết chúng ta đã gặp qua ở nơi nào rồi?”

“Vậy sao?” Ninh Quân Hạo không cho là đúng, anh chỉ khẽ cười, không định đáp lại.

“Đúng vậy đấy, tôi cũng thấy Ninh thiếu trông rất quen mắt, chỉ không nhớ đã gặp qua ở chỗ nào thôi.” Cô gái đi cùng tên Joy cũng kêu lên.

Rất nhanh sau đó, Lynda giống như đã nhớ ra điều gì, chỉ vào Ninh Quân Hạo nói: “Tôi...tôi nhớ ra rồi, anh là Ninh Quân Hạo đúng không? Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Đình, Ninh Quân Hạo đúng không?” Nói xong, cô dùng cánh tay chọc chọc cô gái tên Munday ngồi bên cạnh mình: “Munday, lần trước không phải cậu nói được Thịnh Thế giới thiệu cho gặp mặt với Ninh Quân Hạo hay sao?”

Nghe vậy, ánh mắt Munday nhanh chóng mở to, cô nhìn Ninh Quân Hạo nói: “Đúng rồi, đáng tiếc hôm ấy Ninh tổng bận việc đột xuất cho nên cuộc hẹn của chúng ta bị hủy bỏ giữa chừng. Nhưng mà anh yên tâm, tôi đã dựa theo phân phó của thư ký, không nói ra chuyện chúng ta chưa từng gặp mặt với trợ lý Tôn. Xem ra chúng ta quả thật là có duyên, lần trước không thể gặp mặt, nhưng lần này lại vô tình gặp gỡ, có thể thấy anh ở đây, thật là vui quá!”

Nghe xong lời của cô ta, Ninh Quân Hạo lập tức nhướn mày, nghi ngờ hỏi: “Cô nói cuộc hẹn là chỉ lần trợ lý Tôn sắp xếp ở khách sạn Mance sao?”

“Thì ra Ninh tổng còn nhớ rõ, hihi... Đúng vậy đó, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là tiếc nuối mà...” Nói xong, vẻ mặt Munday có chút tiếc hận.

Thế nhưng lời nói đi vào tai Ninh Quân Hạo lại giống như sấm sét đi ngang, cô gái này là Munday, vậy người phụ nữ lần đó cùng anh mưa bụi thất thường trong khách sạn Mance là ai? Chẳng lẽ...

Là cô? ? ? ?

Trong đầu Ninh Quân Hạo đột nhiên hiện ra một gương mặt quen thuộc.

Nhất định là thế, khó trách đêm ấy cô không chịu bật đèn, thì ra là sợ anh sẽ nhận ra mình.

Người phụ nữ chết tiệt này, rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Vì sao lại nhiều lần dùng đủ mọi cách để lên giường với anh nhưng không dám xuất hiện trước mặt chứ?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức đứng dậy khỏi ghế salon, ném một câu lại cho Lâm Tuấn Hiền: “Đi, đi làm một việc với tôi.” Sau đó lập tức đi về phía cửa quán bar.

Nghe vậy, Lâm Tuấn Hiền cũng không dám tiếp tục ở lại, chỉ đành nở nụ cười tạ lỗi với ba cô gái, đem tiền đặt ở trên bàn rồi đi ra ngoài theo.

“Tổng tài, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên phải rời đi?” Ra khỏi cửa quán bar, trên đường đi đến bãi đỗ xe, Lâm Tuấn Hiền có chút tò mò hỏi.

“Lập tức đi đến khách sạn Mance điều tra xem đêm hôm đó người phụ nữ đi đến phòng Tổng Thống là ai.” Về mặt Ninh Quân Hạo lạnh băng, vừa đi vừa nói.

“Đêm hôm đó? Chẳng lẽ là...” Lâm Tuấn Hiền hình như cũng đã đoán được nguyên nhân Ninh Quân Hạo rời đi, anh lập tức hiểu ra chỗ khác lạ của chuyện này, liền lấy điện thoại ra gọi cho giám đốc của khách sạn Mance.

Dẫn dò sắp xếp vài câu với giám đốc khách sạn để anh ta sai người đem băng ghi hình hôm đó lên xong, anh liền cùng Ninh Quân Hạo vào xe, nhanh chóng đi về phía khách sạn Mance.

20 sau, bọn họ đi tới phòng theo dõi của khách sạn Mance, khi đoạn băng ghi hình ngày hôm đó được mở lên, hai người liền nhìn chăm chú vào màn hình, ánh mắt mở lớn.

“Tại sao có thể như vậy? Đây không phải là phu nhân hay sao?” Lâm Tuấn Hiền không tin nổi nhìn vào cô gái đang cầm lấy tấm thẻ phòng kia, thốt lên tiếng hỏi.

“Lập tức đi tìm thám tử tư, mặc kệ dùng cách gì, cho dù lật cả Trái Đất lên cũng phải tìm ra Hoa Ngữ Nông cho tôi.” Ninh Quân Hạo nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc kia, lạnh lùng ra lệnh cho cấp dưới, lúc này anh tuyệt đối sẽ không để cô tiếp tục đánh lừa mình nữa.

Rốt cuộc cô coi anh là cái gì? Nói đến là đến, nói đi là đi, muốn liên muốn, không muốn liên biến mất sao?

“Vâng, tôi biết mình nên làm thế nào.” Lâm Tuấn Hiền gật đầu, trong lòng lại đổ mồ hôi thay cho Hoa Ngữ Nông, anh thật sự không hiểu nổi cô vợ trước của tổng tài nhà mình đang muốn làm gì nữa, vì sao gần đây luôn thích dùng những phương pháp cổ quái tới đón tiếp Ninh Quân Hạo như thế?

Đi ra khỏi khách sạn Mance, sắc mặt Ninh Quân Hạo vẫn khó coi như cũ, sau khi tạm biệt Lâm Tuấn Hiền, anh liền lái xe đi về phía bờ biển, có lẽ là muốn đi hóng gió để làm bình ổn lại nội tâm tràn ngập lửa giận của mình.

Ba ngày sau, tại sân bay quốc tế thành phố Y, một cậu bé trai sắc mặt có chút tái nhợt nắm tay một người phụ nữ về mặt hơi nghiêm trọng đi ra từ lối vào.

“Mẹ à, hôm nay chúng ta có thể nhìn thấy được cha không?” Cậu bé trai vừa đi vừa hỏi.

“Hôm nay không được, trước tiên mẹ phải đưa con đến bệnh viện để làm thủ tục cho con đã, chờ sắp xếp cho con xong mẹ mới đi tìm cha, dẫn cha đến gặp con, được không?” Hoa Ngữ Nông cũng vừa đi vừa nói chuyện.

“Vậy sao, vậy mẹ nhớ phải hóa trang cho xinh xắn một chút đấy nhé, con sợ cha gặp lại thấy mẹ không có chút mùi vị phụ nữ nào sẽ giả vờ không biết mẹ luôn đó.” Kính Huyền dặn dò.

“Biết rồi biết rồi, thật đúng là một đứa bé đông dài. Con có muốn tự cầm một túi hành lý nhỏ hay không? Nhìn xem này, mẹ đang phải xách rất nhiều hành lý đấy, không rảnh tay chút nào luôn.” Ra đến chỗ để đồ, Hoa Ngữ Nông đem một chiếc túi nhỏ của Kính Huyền đưa cho thằng bé, lên tiếng hỏi.

“Sao mẹ lại có thể bắt một đứa bé nhỏ như con cầm hành lý được chứ? Lấy hành lý vốn là chuyện của người lớn mà, nếu cầm không hết, vì sao phải mang nhiều đồ đến vậy chứ? Mẹ không được phép ngược đãi trẻ nhỏ đâu đấy.” Kính Huyền cực kì quyết đoán cự tuyệt đề nghị của Hoa Ngữ Nông, hai tay dứt trong túi áo, ngẩng đầu nói.

“Cũng chẳng phải bắt con cầm thứ gì nặng nhọc, trẻ con không nên lười như vậy chứ.” Hoa Ngữ Nông không biết nói gì nhìn con trai mình, thấy hành lý đã sắp đến, cô liền dẫn thằng bé đứng yên một chỗ dừng nhúc nhích, còn mình thì đi lấy một xe đẩy đồ.

Chờ đến khi cô chất hết hành lý lên xe đẩy xong, quay đầu lại đi tìm Kính Huyền mới phát hiện không còn thấy thằng nhóc kia đâu nữa.

59. Chương 59: Tán Gái

Hoa Ngữ Nông cảm thấy sợ hãi, vội vàng đưa mắt khắp bốn phía tìm kiếm bóng dáng con mình, cuối cùng cũng nhìn thấy thân hình nho nhỏ của tiểu quỷ kia đang đỡ tường tỏ vẻ phóng khoáng ở một góc nào đó.

Cô nhanh chóng đi đến bên người Kính Huyền, đang chuẩn bị phê bình thằng nhóc vì sao lại tùy ý chạy loạn, lại bất ngờ nghe thấy con mình hất tóc, nói với cô gái xinh đẹp trước mặt: “Loại việc nặng nhọc giống như cầm hành lý này phải nên giao cho đàn ông làm mới đúng, tiểu thư xinh đẹp, không biết tôi có vinh dự và may mắn được giúp cô chia sẻ sức nặng của đồng đồ này hay không?” =]]

“Ha ha ha... Em trai, không cần đâu, hành lý của chị không nhiều lắm, có thể tự mình cầm được.” Cô gái xinh đẹp cười híp mắt từ chối sự giúp đỡ của cậu nhóc, sau đó tự mình kéo hành lý đi về phía cửa ra.

“Aiz, người đẹp quả nhiên là người đẹp, đến tiếng nói cũng thật dịu dàng.” Kính Huyền nhìn theo bóng lưng của cô gái xinh đẹp, khẽ cảm thán.

“Kính Huyền, cái thằng nhóc vô lương tâm đáng ghét này.” Cuối cùng Hoa Ngữ Nông cũng không nhịn được nữa, nổi điên lên, ném túi hành lý trong tay mình rồi ra sức gõ đầu Kính Huyền.

Kết quả, Kính Huyền rơi lệ đầy mặt vác theo túi đồ nhỏ của mình, bị Hoa Ngữ Nông lôi ra khỏi sân bay, lên xe taxi rời đi.

(Kết quả của việc tán gái không thành =]])

Đi vào bệnh viện trẻ em đã sớm liên hệ tốt từ trước đó, làm xong mọi thủ tục nằm viện rồi sắp xếp tốt cho Kính Huyền xong thì trời đã sớm trở thành tối.

Hai mẹ con ăn bữa tối rồi sau đó Hoa Ngữ Nông ôm Kính Huyền ngủ một giấc thật đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Hoa Ngữ Nông tỉnh lại liền phát hiện Kính Huyền đã sớm tỉnh, đang ngồi trên giường nói chuyện phiếm với cô y tá vào lấy máu.

“Thật thế sao? Em cho chị lấy máu, chị sẽ đem số điện thoại cho em?” Hai mắt Kính Huyền hiện rõ hai hình trái tim, nhìn cô y tá hỏi.

“Thật, chị cam đoan không lừa em, đưa bàn tay nhỏ bé cho chị đi nào.” Cô y tá dịu dàng nói, sau đó cầm cánh tay cậu bé lên, bắt đầu khử trùng để lấy máu.

Khi Hoa Ngữ Nông nhìn thấy ống kim chui vào trong cánh tay Kính Huyền, cô còn tưởng thằng nhóc sẽ đau đến khóc lớn, thậm chí cô còn làm xong công tác chuẩn bị che lỗ tai ình rồi, không nghĩ tới máu đã lấy xong mà thằng bé không hề có chút dấu hiệu muốn khóc, cuối cùng, sau khi kim tiêm được rút ra, Kính Huyền liền vươn tay cầm chiếc túi nhỏ của mình, rút một cuốn sổ nhỏ từ bên trong ra, câu đầu tiên mở miệng nói lại là: “Phiền chị hãy đem số điện thoại của mình viết lên trên đây.”

Hoa Ngữ Nông thấy thế, sau gáy lập tức như có một đàn quạ bay qua, không nghĩ tới hiệu ứng người đẹp ở trước mặt con trai cô lại có thể tốt đến vậy, thậm chí ngay là lấy máu cũng không hề sợ.

Cô y tá cười híp mắt viết một dãy số lên cuốn sổ nhỏ đó, còn kèm theo một cái tên.

“Tiểu Thủy, tên của chị nghe thật là hay nha.” Kính Huyền nhìn thấy cái tên trên cuốn sổ, nét mặt tỏ vẻ lấy lòng nói.

(Tiểu Thủy: chả hiểu sao trong convert có thể dịch thành nước tiểu được =]])

“Không phải Tiểu Thủy, là Tiểu Băng, chữ Thủy thêm hai nét đọc là Băng, đọc chữ không thể chỉ đọc một phần như thế đâu em trai.” Cô y tá Tiểu Băng nói xong liền sờ cái đầu nhỏ của cậu nhóc.

Nghe vậy, Hoa Ngữ Nông lập tức xấu hổ nói với cô y tá: “Ngại quá cô y tá, từ nhỏ thằng bé đã lớn lên ở Tây Ban Nha, cho nên chữ Hán nhận mặt được không nhiều lắm, để cô chê cười rồi.”

“Không sao, trẻ con còn nhỏ, học hỏi mọi thứ rất nhanh, chịu khó dạy dỗ nhiều hơn là tốt liền.” Nói xong, cô y tá thu dọn dụng cụ rồi chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Thủy, chừng nào chị lại đến thăm em?” Kính Huyền thấy cô y tá sắp sửa rời đi rồi, cậu nhóc lập tức dò hỏi.

“Là Tiểu Băng.” Nghe thế, Hoa Ngữ Nông cùng cô y tá liền cùng đồng thanh lên tiếng cải chính.

“Em nhớ ngoan ngoãn nhé, đợi chị làm xong mọi việc sẽ đến chơi cùng em nữa.” Tiểu Băng dụ dỗ trẻ nhỏ cực kỳ tốt.

“Ừm, chị thích ăn bánh chocolate không? Em có rất nhiều, cho chị mấy cái nhé.” Kính Huyền gật đầu đáp, sau đó lại lấy đồ ăn ngon ra hấp dẫn người ta.

“Được, vậy chị cảm ơn em trước nhé.” Nói xong, Tiểu Băng liền ra phòng bệnh.

Hoa Ngữ Nông nhìn kỹ xảo tán gái thành thạo của con mình, bắt đầu thầm khinh bỉ trong lòng, nhớ ngày hôm qua trên máy bay, cô có chút đói bụng, muốn ăn một miếng bánh chocolate của nó, thế mà thằng nhóc này còn sống chết không chịu đưa, một bộ dạng sống chết keo kiệt tới cùng, không nghĩ tới ở trước mặt người đẹp, cu cậu lại hào phóng đến vậy.

Sau khi rời giường, cô rửa mặt xong xuôi liền thay một bộ váy liền áo màu vàng nhạt bằng lụa mềm, trang điểm nhẹ nhàng một chút rồi đi dạo một vòng trước mặt Kính Huyền nói: “Cục cưng thấy thế nào, mẹ có xinh đẹp không?”

“Con phải đội thêm một cái mũ màu trắng nữa thì mới hoàn hảo.” Nói xong, Kính Huyền nhảy xuống từ trên giường, mở rương hành lý ở một bên, tìm kiếm lục lọi nửa ngày mới lôi ra một chiếc mũ che nắng vành rộng màu trắng cùng một cái kính râm.

“Ấy...Cái này liệu có trông quá cầu kỳ không con?” Hoa Ngữ Nông nhìn chiếc mũ kiểu Âu siêu lớn trước mắt, yếu ớt hỏi.

“Không cầu kỳ làm sao có thể quyến rũ ba đến đây ở được chứ?” Kính Huyền không cho là đúng nhảy lên giường, sau đó đứng ở trên giường đội mũ lên đầu thay cho Hoa Ngữ Nông.

“Không phải quyến rũ, cái này gọi là hấp dẫn.” Hoa Ngữ Nông thở dài uốn nắn cách dùng từ của cậu nhóc, sau đó để mặc cu cậu đội mũ rồi đeo kính râm ỉn, thử ra gương soi, quả nhiên đã trở thành một mỹ nhân phong hoa tuyết đại*.

(*phong hoa tuyết đại: ý chỉ nét đẹp như đóa hoa rung rinh trong gió, đầy sức sống, xinh đẹp, không ai sánh bằng.)

“Như vậy là hoàn hảo rồi, đi thôi, cố lên ma ma.” Kính Huyền làm một dấu tay “tất thắng” với Hoa Ngữ Nông, sau đó nhìn theo bóng cô rời khỏi phòng.

...

Đi ra khỏi bệnh viện, Hoa Ngữ Nông liền lên xe taxi, tâm trạng của cô lúc này vô cùng khẩn trương nôn nóng.

Thật ra từ sau một đêm trong khách sạn Mance ấy, trong lòng cô liền có xúc động muốn trở lại bên người Ninh Quân Hạo, chỉ có điều cô không dám mà thôi. Năm đó là vì cô muốn thành toàn cho tình yêu của anh nên mới yên lặng rời đi, cô chỉ không ngờ tình yêu giữa anh và Trần Nhược Hồng lại không thành. Cô không biết vấn đề giữa hai người là gì, trong lòng cô có chút ích kỷ hy vọng bọn họ đừng tiếp tục ở bên nhau, nếu không phải ngày trước rời đi, cô cũng sẽ không biết mình yêu anh sâu đậm nhiều đến vậy. Mà đêm triền miên sau bảy năm xa cách ngày đó cũng đã đủ để khiến cô sa vào lưới tình, cô đã không còn là cô gái trẻ đơn thuần vô tội như xưa, cô trưởng thành, đã trở thành mẹ của một bé trai, cô có trách nhiệm và nghĩa vụ cho con mình một gia đình hoàn thiện. Hơn nữa, nhìn vào quan hệ hiện tại của Trần Nhược Hồng và Ninh Quân Hạo thì xem ra, bọn họ cũng không phải là tình yêu sâu sắc như ngày xưa cô nghĩ, bằng không, làm sao đã bảy năm rồi mà họ vẫn không cùng một chỗ, mà Ninh Quân Hạo hình như còn trở thành một anh chàng play boy như vậy.

Cô không cần tiếp tục bỏ lỡ nữa, lúc này đây cô không chỉ chiến đấu vì mình, mà còn vì một đứa con sáu tuổi của anh và một cục cưng chưa thành hình trong bụng, cô muốn trở lại thành Ninh phu nhân, cho con mình một người cha, một gia đình hoàn thiện.

60. Chương 60: Cô Đã Đến

Tòa nhà Hoa đình, cao ốc chín mươi chín tầng đứng vững giữa mảnh đất trung tâm của thành phố.

Mười giờ sáng, khi bóng hình màu vàng nhạt xinh xắn xuất hiện ở cửa của tòa nhà, lập tức thu hút rất nhiều ánh nhìn của mọi người xung quanh.

“Cô à, xin hỏi cô tìm ai?” Bảo vệ nhìn cô gái trước mắt, lễ phép hỏi.

“Ninh Quân Hạo.”” Hoa Ngữ Nông tao nhã nói ra ba chữ ấy, sau đó lập tức đi về phía thang máy chuyên dụng của tổng tài.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Bảo vệ vẫn còn do dự không biết có nên ngăn cản cô hay không nhưng lại không dám, thời gian công tác ở Hoa Đình của hắn không ngắn, đã sớm luyện được ánh mắt nhanh nhạy

tựa như hỏa nhãn kim tinh rồi, biết rõ người nào có thể chặn, người nào không, cho nên giờ phút này hẳn chỉ lên tiếng hỏi theo lẽ thường.

“Anh ấy chắc hẳn rất muốn nhìn thấy tôi đấy.” Hoa Ngữ Nông tự tin ném lại một câu như vậy, sau đó nhấn nút thang máy, lẳng lặng chờ nó đi qua chín mươi chín tầng lầu.

Trong nháy mắt khi cửa thang máy mở ra, Hoa Ngữ Nông nở một nụ cười thản nhiên nhìn anh bảo vệ vẫn còn đang tỏ vẻ nghi hoặc, nhấn nút tiếp, cửa thang máy nhanh chóng đóng lại, thang tấp đi lên.

Giờ phút này trong phòng làm việc của tổng tài, Ninh Quân Hạo vừa mới ký xong một phần giấy tờ, đang xử lý nốt mấy bản hợp đồng còn lại.

Lâm Tuấn Hiền từ ngoài cửa đi vào, cầm một cái thiệp mời trong tay nói: “Tổng tài, đây là thiệp mời mà ngài thị trưởng phái người đưa tới, con trai ngài ấy sẽ kết hôn vào ngày kia, mời anh đến đó tham dự.”

“Tôi biết rồi, để thư ký Lý đi cùng, hôm nay cậu cũng bớt thời gian giúp tôi chuẩn bị một phần quà cưới cho họ.” Ninh Quân Hạo không hề ngẩng đầu, chỉ hạ giọng phân việc.

“Được, tôi hiểu rồi.” Lâm Tuấn Hiền gật đầu, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đợi một chút...” Ninh Quân Hạo bỗng ngẩng đầu gọi anh ta quay lại.

“Tổng tài, ngài còn có chuyện gì cần dặn dò nữa sao?” Lâm Tuấn Hiền dừng bước, quay đầu lại nhìn Ninh Quân Hạo hỏi.

“Chỗ thám tử tư bên kia đã tra được gì chưa?” Ninh Quân Hạo dừng lại một chút, lên tiếng hỏi.

Lâm Tuấn Hiền biết anh đang muốn nhắc đến chuyện của Hoa Ngữ Nông, vì thế liền trả lời: “Tạm thời vẫn chưa, nhưng một khi có tin tức gì mới, bọn họ sẽ liên lạc với chúng ta ngay.”

“Cậu ra ngoài đi.” Nghe thế, Ninh Quân Hạo liền phát tay, để anh ta rời khỏi phòng.

Lâm Tuấn Hiền đi ra khỏi phòng làm việc, thuận tay đem cửa phòng đóng lại.

Đến chỗ văn phòng, anh liền nhìn thấy thư ký Lý đang ngồi ở bàn làm việc ngoài chỗ cửa, ra sức vẩy tay gọi mình.

“Có chuyện gì?” Lâm Tuấn Hiền khó hiểu, ung dung đi đến trước bàn làm việc của cô ấy rồi hỏi.

“Hôm nay tổng tài bị làm sao vậy? Tôi đưa mấy giấy tờ cho anh ấy kí, tự anh nhìn thử xem, ngay cả vị trí anh ấy cũng kí nhầm đây này.” Nói xong, thư ký Lý bày mấy giấy tờ đó ra trước mặt Lâm Tuấn Hiền, chỉ vào chỗ kí tên.

“Chắc là trong lòng có chuyện gì đó thôi, mấy chỗ kí sai cũng không có vấn đề gì, chỉ cần được tổng tài ký tên thì đều có tác dụng. Cô đừng đoán mò nữa, kệ chúng đi, làm tốt công việc của mình là được rồi.” Lâm Tuấn Hiền nói xong vài câu liền chuẩn bị quay trở về phòng làm việc của mình, chỉ có điều lúc anh ta xoay người bỗng nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra. Khi bóng dáng Hoa Ngữ Nông xuất hiện trong tầm mắt, anh ta gần như kinh sợ đến mức suýt lọt cả tròng mắt ra ngoài.

Cái gì gọi là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công, một khắc này Lâm Tuấn Hiền đã hoàn toàn cảm nhận được.

Hoa Ngữ Nông mang theo tâm tình vô cùng kích động đi ra khỏi thang máy, khi nhìn thấy Lâm Tuấn Hiền đang đứng trước cửa phòng làm việc của tổng tài thì vẻ mặt liền hiện lên nét vui mừng.

“Chào anh, trợ lý Lâm...” Cô nhanh chóng đi đến chỗ Lâm Tuấn Hiền, cất tiếng chào.

“Xin...chào...cô...Hoa...” Lâm Tuấn Hiền, có chút không phản ứng kịp, vội vàng đáp lại.

Thư ký Lý đứng ở một bên nhìn thấy Hoa Ngữ Nông, vẻ mặt liền trở nên kinh sợ: “Phu nhân, cô thật sự là phu nhân sao? Trời ạ, sao cô lại đến được chỗ này? Đã lâu lắm rồi tôi không gặp cô...”

Hoa Ngữ Nông cũng không thân quen lắm với thư ký Lý, nhưng thấy cô ấy nhận ra mình, cô cũng lễ phép mỉm cười với người ta, thử dò hỏi: “Ninh Quân Hạo đang ở bên trong sao?”

“Ồ... Ồ... Ồ bên trong đấy...” Lâm Tuấn Hiền nghe vậy, liên tục gật đầu nói.

“Vậy... Để tôi đi vào tìm anh ấy...” Nói xong, Hoa Ngữ Nông đi về phía văn phòng.

Lâm Tuấn Hiền cùng thư ký Lý im lặng nhìn theo bóng lưng cô tiến dần đến cửa phòng làm việc.

“Trợ lý Lâm, anh nói xem phu nhân đến tìm tổng tài là có chuyện gì đây? Nghe nói bảy năm trước sau khi tổng tài và phu nhân ly hôn liền không thấy cô ấy đâu, cũng không có ai biết cô ấy đã đến chỗ nào, bây giờ phu nhân đột nhiên xuất hiện, liệu có phải là muốn phục hôn cùng tổng tài không? Ai, bảy năm, cô ấy một chút cũng không khác so với bảy năm trước, vẫn còn xinh đẹp, chẳng giống tôi, sau khi lấy chồng sinh con, mỗi năm đi qua lại già thêm một chút.” Thư ký Lý mang theo vẻ mặt hóng chuyện, cảm khái nói.

“Cô vẫn giống như trước kia thôi mà, chẳng có gì thay đổi cả.” Lâm Tuấn Hiền liếc mắt nhìn thư ký Lý một cái, sau đó nói.

“Thật thế sao? Thật thế sao? Tôi thật sự không hề thay đổi gì sao?” Thư ký Lý nghe vậy, lập tức vui vẻ vuốt mặt mình tìm lời xác nhận từ Lâm Tuấn Hiền.

“Ừ, thật, vẫn xấu giống y như trước kia thôi mà.” Nói xong, Lâm Tuấn Hiền liếc mắt thâm thúy nhìn về phía cánh cửa phòng đã khép lại kia, sau đó quay người đi về phía văn phòng của mình.

“Cậu...nguyên rửa cậu cả đời cũng không cưới được vợ.” Thư ký Lý phẫn nộ buông lời nói ác độc với Lâm Tuấn Hiền, nhìn theo bóng lưng anh ta mà nguyền rủa.

Bên trong phòng làm việc của tổng tài, lúc Hoa Ngữ Nông tiến vào liền nhìn thấy Ninh Quân Hạo đang ngồi trên bàn công tác.

“Có chuyện gì?” Ninh Quân Hạo nghe thấy tiếng cửa mở, tưởng thư ký bước vào, vì thế đầu cũng không ngẩng lên đã hỏi.

“Là em.” Hoa Ngữ Nông đứng ở trước cánh cửa đã khép lại, không dám tiến gần lên phía trước, cô nhẹ giọng mở miệng nói.

Ninh Quân Hạo nghe thấy tiếng nói đã từng rất quen thuộc với mình, lập tức giống như bị kích thích, bắt ngờ ngẩng đầu lên.

Hoa Ngữ Nông đang đứng trước mặt anh lúc này mặc một bộ váy liền thân mềm mại màu vàng nhạt bằng lụa mỏng, trên đầu đội chiếc mũ duyên dáng thật lớn, xinh đẹp đến mức khiến người ta muốn đui mù.

61. Chương 61: Anh Không Cần Cô

Nhìn chăm chú cô một lúc lâu, Ninh Quân Hạo mới hồi phục tinh thần lại từ trong nỗi khiếp sợ, đến khi ánh mắt của anh chạm rãi chuyển từ kính ngạc thành lãnh đạm thì tầm mắt cũng thu trở về, quãng chiếc bút ký tên đang cầm trên tay lên bàn, hai tay ôm ngực, dựa sát vào chiếc ghế dày phía sau, không nói một lời, chỉ im lặng quan sát người phụ nữ không biết từ chỗ nào xuất hiện.

“Em...” Hoa Ngữ Nông hé miệng thở gấp, lại không biết nên nói điều gì. Cô bắt đầu hối hận vì sao trước khi đến gặp anh mình không chuẩn bị và luyện tập nói những điều cần thiết trước, để đến bây giờ thấy anh nhìn mình chăm chú như vậy, cô liền khản trương chẳng biết phải nói sao.

Ninh Quân Hạo nhìn dáng vẻ khản trương, có phần không được tự nhiên của cô, vẫn im lặng chờ cô lên tiếng.

Hoa Ngữ Nông thấy Ninh Quân Hạo cũng không mở miệng nói gì, chỉ nhìn mình mà thôi, giống như đang chế giễu vậy, thế nên cô cắn môi, dứt khoát nói thẳng vào vấn đề: “Chồng cũ, em và anh phục hôn đi.”

“Phục hôn?” Ninh Quân Hạo đã từng nghĩ ra trong đầu rất nhiều lý do để cô trở về tìm mình, nhưng không một người nào, một lý do nào có liên quan đến chuyện phục hôn hết, thậm chí anh thà tin tưởng rằng vì quan hệ lợi ích mà cô mới tìm tới anh thêm lần thứ hai. Cho nên, khi anh nghe thấy hai chữ này, khóe miệng nhanh chóng cong lên thành một nụ cười lạnh, bàn tay trái đang ôm ngực khẽ gõ lên mu bàn tay phải, giống như đang nhìn thấy một chuyện cười lớn trong thiên hạ.

“Đúng vậy, phục hôn.” Hoa Ngữ Nông đã không còn đường lui nữa, cô dùng sức gật đầu, ôm quyết tâm nhất định phải thành công.

“Bây giờ cô đã không còn là đại tiểu thư Hoa Thị nữa, cô nói xem, vì sao tôi phải đồng ý phục hôn cùng cô chứ?” Giờ phút này trong lòng Ninh Quân Hạo tuy rằng rất muốn đem người phụ nữ trước mặt mình bắt đến trừng phạt một phen, nhưng mà lý trí nói cho anh biết không nên gấp gáp, anh vẫn còn muốn nhìn xem cô định diễn trò gì.

“Con trai anh nói với em nó cần ba, cho nên em chỉ có thể đến tìm anh.” Nói xong, Hoa Ngữ Nông đưa điện thoại di động ra, trên màn hình chính là ảnh chụp của cô cùng Kính Huyền, đưa đến trước mặt anh.

Khoảng cách là một cái bàn làm việc, nhưng Ninh Quân Hạo vẫn nhìn thấy rõ cậu bé trai trong ảnh, chính là chú nhóc trong tấm ảnh trên điện thoại di động mà anh nhặt được, thì ra đứa bé này chính là con anh.

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin lời cô nói hay sao?” Sau khi biết được tin mình có con trai xong, tuy rằng trong lòng Ninh Quân Hạo rất kích động, có điều lý trí lại không cho phép anh có bất kỳ phản ứng nào quá khích, bảy năm qua, gần như mỗi ngày mỗi đêm anh đều muốn người phụ nữ trước mặt này, mà cô lại có vẻ rất tốt, vì sao cô có thể ung dung đến vậy, nói đi là đi, nói đến là đến.

“Anh có thể làm kiểm tra quan hệ cha con.” Hoa Ngữ Nông cũng đoán trước anh sẽ nghi ngờ, cho nên liền đề nghị.

“Kiểm tra quan hệ cha con đương nhiên tôi sẽ làm. Có điều cho dù đứa bé thật sự là con tôi, tôi cũng không tìm thấy lý do cần thiết phải phục hôn cùng cô.” Thái độ của Ninh Quân Hạo vẫn lạnh lùng. Cô nghĩ cô là ai? Vì cái gì mà chuyện ly hôn hay phục hôn giữa hai người đều do cô định đoạt? Người phụ nữ này vẫn còn chưa rõ tình trạng của mình bây giờ hay sao?

“Nếu em cho anh biết, trong bụng của em còn có một đứa con của anh thì sao? Đây cũng không thể coi như một lý do để chúng ta phục hôn ư?” Coi như bằng bất cứ giá nào, Hoa Ngữ Nông cũng đem con bài cuối cùng của mình lật ra.

Nghe thế, vẻ mặt Ninh Quân Hạo lập tức cứng đờ, sau đó, anh cười lạnh nói: “Quả nhiên cô rất có thủ đoạn.”

Thì ra đây là nguyên nhân khiến cô xuất hiện hai lần trước, vì muốn mang thai nên cô mới tìm anh, mang thai rồi, cô liền có thể trở về bên cạnh anh. Bảy năm không gặp, không ngờ tâm cơ của cô lại sâu đến vậy.

“Là vì tiền sao?” Tầm mắt của anh dừng lại trên gương mặt xinh xắn của cô, hỏi từng chữ một.

“Cái gì?” Trong lúc nhất thời, Hoa Ngữ Nông không hiểu được những gì anh đang nói.

“Phục hôn cùng tôi, là vì cô muốn tiền sao?” Trừ chuyện đó ra, anh thật sự không tìm ra được lý do nào khác. Năm đó bọn họ kết hôn chính là vì ích lợi, giờ lại ở cùng nhau, anh không nghĩ ra được lý do nào khác ngoài chuyện đó hết.

“Không... Không phải... Là bởi vì...” Thì ra ở trong lòng anh, cô lại là một người phụ nữ đáng ghét đến vậy. Cô muốn giải thích nhưng đã bị anh lạnh lùng cắt lời: “Tôi sẽ đưa chi phiếu cho cô, sau khi sinh con ra, cô có thể rời đi, con sẽ do tôi nuôi nấng.”

“Ý anh là...muốn tách em và cục cưng ra?” Hoa Ngữ Nông không thể tin được vào lỗ tai của mình, mọi chuyện sao lại biến thành như vậy? Anh chỉ cần con, không cần cô!

Lúc này Ninh Quân Hạo không hề nhìn cô nữa, anh nhắc điện thoại trên bàn, bên trong nhanh chóng truyền đến giọng nói của Lâm Tuấn Hiền: “Tổng tài, xin hỏi có chuyện gì vậy?”

“Tôi đây một chút, tôi có chuyện muốn nhờ cậu làm giúp.” Ninh Quân Hạo truyền đạt mệnh lệnh xong, cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Ngữ Nông: “Cô đưa Tuấn Hiền đi cắt tóc của con làm kiểm tra quan hệ cha con đi, nếu xác định đó là con của tôi, tôi sẽ đưa cô năm trăm ngàn, trước khi đứa trẻ trong bụng cô sinh ra, cô có thể ở cùng với nó, chờ khi đứa bé sinh ra rồi, cô phải rời đi một mình, hiểu chưa?”

Ngoài cửa, Trần Nhược Hồng đi thang máy từ dưới lên trên, dường như đang định tìm Ninh Quân Hạo nói chuyện gì đó. Thư ký Lý thấy thế, vươn tay ngăn cản cô ta lại.

“Cô làm cái gì vậy?” Trần Nhược Hồng nhìn thấy thư ký Lý ngăn đường đi của mình, lập tức nhíu mày hỏi.

“Trong văn phòng của tổng tài hiện đang có khách quan trọng, không muốn bị bất cứ ai quấy rầy.” Thư ký Lý nhướn mày nói.

“Bất cứ ai? Tôi cũng thuộc trong đám người đó sao?” Trần Nhược Hồng nhìn thư ký Lý rất không thuận mắt, cô không hiểu nổi rốt cuộc người phụ nữ trước mặt này có chuyện gì, mọi người trong tập đoàn Hoa Đình này gần như đều hiểu rõ quan hệ mập mờ của cô và Ninh Quân Hạo, vì sao cái cô thư ký Lý này lại cố tình không biết chứ? Chẳng lẽ cô ta không sợ đắc tội “nữ chủ nhân tương lai”, về sau sẽ không có ngày lành ở chốn này hay sao?

“Ý của câu bất cứ ai, chẳng lẽ còn cần tôi giải thích cho cô nữa sao?” Thái độ kiêu căng của thư ký Lý đối với Trần Nhược Hồng có lẽ đã tập mãi thành thói quen, cô vẫn không hề nhúc nhích chặn trước mặt cô ta, không hề có ý định muốn nhường đường.

“Chẳng lẽ cô không biết quan hệ giữa tôi và Quân Hạo hay sao? Rốt cuộc vì cái gì mà cô nhất định phải đối đầu cùng tôi chứ? Cô cứ tiếp tục như vậy, không sợ tương lai có một ngày tôi đuổi cô ra khỏi Hoa Đình à?” Trần Nhược Hồng có chút thở hổn hển nhìn thư ký Lý, lên tiếng uy hiếp.

62. Chương 62: Tình Dịch

“A... Ha ha... Sợ là ngày đó sẽ không đến đâu, tôi quên nói cho cô biết, về chuyện này vị khách quan trọng không phải ai khác đâu, chính là phu nhân đấy.” Thư ký Lý vừa dứt lời đã thấy Lâm Tuấn Hiền vội vàng đi về phía này, thế là cô lại nói với Trần Nhược Hồng tiếp: “Cô xem đi, tổng tài lại gọi trợ lý Lâm đến, nhất định là muốn anh ta lo liệu chuyện riêng của mình với phu nhân rồi. Cô muốn trở thành vợ của ông chủ tôi, đợi kiếp sau đi.”

“Cái gì? Cô nói Hoa Ngữ Nông đã trở lại?” Trần Nhược Hồng nằm mơ cũng không nghĩ tới cô ta sẽ trở về, lập tức sững sờ đứng tại chỗ.

Lâm Tuấn Hiền đi tới cửa, nhìn thấy Trần Nhược Hồng ở chỗ này, cũng không kịp lên tiếng chào hỏi với cô ta, trực tiếp thẳng đi vào bên trong phòng làm việc.

“Thế nào? Cô còn muốn đi vào không? Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, trước đó vài ngày tổng tài đã phái trợ lý Lâm đến chỗ thám tử tư tìm kiếm tung tích của phu nhân đấy, ngài ấy đã sớm muốn tìm vợ trở về rồi.” Thư ký Lý nhìn thấy vẻ mặt xám tro của Trần Nhược Hồng, càng thêm kiêu ngạo nói.

Trần Nhược Hồng không phản ứng lại, giờ phút này trong đầu cô ta đều là cảnh tượng Hoa Ngữ Nông hoa lệ trở về. Cô ta không biết về mặt Ninh Quân Hạo khi nhìn thấy Hoa Ngữ Nông sẽ như thế nào, càng không biết vì sao Hoa Ngữ Nông đã biến mất một thời gian dài như vậy nay lại quay trở về.

Trong văn phòng, sau khi Lâm Tuấn Hiền đi vào liền nhìn thấy sắc mặt Hoa Ngữ Nông trắng bệch đứng trước bàn làm việc, không khí bên trong vô cùng yên tĩnh, không ai nói chuyện.

“Tổng tài, không biết anh có chuyện gì cần dặn dò?” Tiến tới đứng bên người Hoa Ngữ Nông, Lâm Tuấn Hiền hướng về phía Ninh Quân Hạo đang ngồi, lên tiếng hỏi.

“Cùng cô Hoa đây đến chỗ ở lấy vài thứ đồ, rồi đem theo cả sợi tóc này của tôi đưa tới chỗ bệnh viện làm xét nghiệm quan hệ cha con, ngoài ra, hãy tìm thêm hai bảo mẫu có kinh nghiệm phong phú một chút đưa

đến chỗ biệt thự bên Nam Hồ, để cô Hoa ở lại trong đó.” Về mặt Ninh Quân Hạo không chút thay đổi, giao nhiệm vụ cho Lâm Tuấn Hiền xong, lại nhìn về phía Hoa Ngữ Nông lúc này đang cứng đờ người nói: “Chúc cô may mắn, vợ trước của tôi.”

“Không...Em không cần tiền của anh, em chỉ muốn phục hôn với anh, để cục cưng có cả ba lần mẹ, có một gia đình đầy đủ mà thôi, anh không thể tách em và con ra được.” Hoa Ngữ Nông lắc đầu, bật khóc nói.

Thế nhưng Ninh Quân Hạo lại không muốn nghe cô nói nhiều, anh chỉ khẽ phất tay, nói với Lâm Tuấn Hiền: “Còn không đưa cô Hoa ra ngoài đi?”

Lâm Tuấn Hiền có chút khó xử nhìn Hoa Ngữ Nông nói: “Cô Hoa, chúng ta đi thôi.”

Hoa Ngữ Nông biết giờ phút này mình có nói gì cũng vô dụng, cô lau nước mắt, xoay người đi cùng Lâm Tuấn Hiền ra khỏi phòng làm việc.

Ra ngoài phòng, cô liền thấy Trần Nhược Hồng đang đứng ngoài cửa, sắc mặt lập tức trở nên áy náy nói với cô ta: “Cô Trần, thật xin lỗi...tôi...”

Cô vốn định nói lời xin lỗi với Trần Nhược Hồng, mình lại xen vào giữa cô ấy và Quân Hạo, thế nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị Trần Nhược Hồng gấp gấp cắt đứt: “Không cần nói xin lỗi, tôi sẽ không tha thứ cho cô.”

Sở dĩ Trần Nhược Hồng vội vàng cắt lời Hoa Ngữ Nông như vậy là do cô ta lo lắng Hoa Ngữ Nông sẽ không cẩn thận nói ra mấy lời năm đó mình lừa cô, cái gì mà mình cùng Ninh Quân Hạo có cảm tình rất sâu đậm linh tinh gì đó, nghe thấy lời giải thích của Hoa Ngữ Nông, cô ta khẳng định cô còn chưa biết rõ chân tướng, hơn nữa tất cả mọi người vẫn chưa biết mưu kế mà cô ta dùng năm đó.

Hoa Ngữ Nông thấy Trần Nhược Hồng không chịu tha thứ, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ cúi đầu cùng Lâm Tuấn Hiền bước vào thang máy.

... ..

Lúc này trong văn phòng tổng tài đang vô cùng tĩnh lặng, về mặt Ninh Quân Hạo buồn bực ngồi trên ghế lớn, đưa tay mở ngăn kéo bên cạnh ra, lấy từ bên trong một chiếc điện thoại màu trắng.

Di động này là thứ anh cầm của Hoa Ngữ Nông lúc trước, mở khóa máy ra, tấm ảnh chụp chung của cô và Kính Huyền liền hiện rõ. Tầm mắt của anh dừng trên gương mặt của cậu bé trai một lúc lâu, không hề muốn dời đi.

Từ gương mặt của thằng bé anh có thể xác định đây quả thật là con trai mình, có điều nội tâm của anh lại không muốn chắc chắn như thế, anh nghĩ mãi mà không ra vì sao năm đó Hoa Ngữ Nông phải rời khỏi anh, nhất là trong tình huống đã mang thai con của anh như vậy. Là bởi vì năm đó cô gả cho anh nhưng lòng không tình nguyện, vì lợi ích gia tộc nên mới không thể không làm, sau khi anh giúp gia đình cô qua cơn nguy hiểm liền lựa chọn rời đi tìm kiếm tình yêu đích thực của mình sao? Nếu vì chuyện đó, vì sao bây giờ cô lại trở về? Vì tiền? Không, cô không phải là hạng phụ nữ giống vậy, nếu cô thật sự vì tiền, ngày trước cũng sẽ không lựa chọn rời xa anh. Có lẽ thật sự như lời cô nói, là vì muốn cho con một gia đình hoàn chỉnh, mà mục đích cô dùng trăm phương ngàn kế để mang thai với anh là vì muốn đảm bảo chắc chắn sẽ được phục hôn cùng anh.

Bây giờ bất kể chuyện như thế nào cũng được, tóm lại anh sẽ không để mình bị rơi vào thế bị động như trước nữa, lúc này đây, anh nhất định phải bắt cô trả giá thật nhiều vì sự tùy hứng của mình.

...

Hai người Hoa Ngữ Nông và Lâm Tuấn Hiền ra khỏi tòa nhà Hoa Đình liền đi về phía bệnh viện nhi.

Lúc Lâm Tuấn Hiền xuống xe, nhìn thấy nơi họ tới là bệnh viện, có chút kì quặc hỏi: “Sao lại tới bệnh viện? Cậu chủ bị bệnh?”

“Uhm, bị bệnh, thằng bé luôn náo loạn muốn tôi giúp nó tìm ba trở về, đến lúc thằng bé gặp anh, chắc sẽ tưởng anh là cha của nó đấy, xin đừng trách móc.” Hoa Ngữ Nông gật đầu, sau đó đưa anh đến phòng bệnh của khoa huyết học.

Lâm Tuấn Hiền đi theo bước chân của Hoa Ngữ Nông, khi vừa tiến vào khoa huyết học, anh bỗng như nhận ra được điều gì, dừng chân lại.

“Cậu chủ mắc phải bệnh gì?” Anh nhìn bóng lưng Hoa Ngữ Nông phía trước, lên tiếng hỏi.

“Bệnh bạch cầu.” Nói xong, Hoa Ngữ Nông cảm giác cái mũi của mình hơi chua xót. Mấy năm nay vì bệnh tình của Kính Huyền cô quả thực đã lao lực quá độ rồi, giờ vất vả lắm mới có thể cứu được con, thế nhưng Ninh Quân Hạo lại muốn sau khi cô sinh con xong sẽ tách hai người ra, chuyện này khiến cô thật sự rất khó chấp nhận.

“Sao có thể như vậy?” Lâm Tuấn Hiền khó tin mở to mắt nhìn cô, sau đó lại hỏi: “Cho nên cô mới mang bầu con của tổng tài lần nữa, dùng máu của cuống rốn để cứu cậu chủ sao?”

“À vâng, đúng vậy, ha ha...đi thôi, để tôi cho anh thấy Kính Huyền nhà tôi đáng yêu bao nhiêu nhé.” Nói xong, Hoa Ngữ Nông khẽ hít mũi, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.

Giờ phút này trong lòng Lâm Tuấn Hiền có chút cảm giác khác lạ, tiếp tục đi theo bước chân của cô.

63. Chương 63: Con Trai Của Anh

“Lùi ra phía sau lùi ra phía sau, tất cả mọi người lùi ra phía sau vạch này đi, làm phiền không được phép vượt qua nó, phí đến thăm mỗi người một vạn đồng...” Bên ngoài phòng bệnh, Kính Huyền đang cầm một chiếc bút vẽ ngoằn ngoèo trên mặt đất, bên trong vòng tròn xiên xẹo là một chiếc xe của trẻ con.

“Cục cưng, con ở trong đây làm cái gì vậy?” Hoa Ngữ Nông đi đến trước mặt Kính Huyền, xoay người hỏi.

“Vị phu nhân này, mời người lùi ra phía sau, đây là hiện trường xảy ra sự cố giao thông, làm phiền bà không được gây trở ngại cho cảnh sát xử lý công việc.” Về mặt Kính Huyền thành thật đẩy Hoa Ngữ Nông ra, rất nhanh sau đó đã phát hiện Lâm Tuấn Hiền đứng ở phía sau, nháy mắt, hai mắt của cậu nhóc liền tỏa sáng, vọt tới trước mặt anh, ôm lấy chân anh hồ hởi: “Ba, người là ba của con sao? Quả nhiên là đẹp trai giống như con, tuyệt quá, tuyệt quá!”

“Ấy...Người bạn nhỏ...Cháu hiểu lầm rồi, chú không phải ba của cháu...” Tuy rằng trước đó Lâm Tuấn Hiền đã được Hoa Ngữ Nông nhắc nhở qua, trong lòng đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng lúc đối mặt với sự “nhiệt tình” của Kính Huyền, anh vẫn còn có chút xấu hổ, vội vàng mở miệng giải thích nói.

“Cái gì...không phải ba?” Kính Huyền nghe được đáp án phủ định của Lâm Tuấn Hiền, vẻ mặt liền trở nên bi thương, hít hít cái mũi, thất vọng đi vào trong phòng bệnh, vừa đi vừa tự nhủ thầm: “Sao tôi lại mạng khổ thế trời ơi? Vì sao người ta có ba, mà tôi lại không có?”

Về mặt Hoa Ngữ Nông có chút tội lỗi nhìn Lâm Tuấn Hiền nói: “Ngại quá trợ lý Lâm, thằng bé nhà tôi lúc nào cũng có cái dạng không ai chịu nổi như thế...Anh chờ một chút nhé, tôi đi lấy tóc của nó đến cho anh mang đi xét nghiệm quan hệ cha con.”

“Không sao, cậu chủ rất đáng yêu, tôi nghĩ nếu tổng tài nhìn thấy nhất định sẽ rất thích.” Lâm Tuấn Hiền mỉm cười không chút để tâm, cùng Hoa Ngữ Nông đi vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Kính Huyền bởi vì không gặp được ba mà vẻ mặt rất không vui, Hoa Ngữ Nông đi đến trước mặt cậu bé, đưa tay giắt hai cọng tóc trên đỉnh đầu chú nhóc xuống, đau đến chú nhóc lập tức hét lớn lên: “Mẹ thật là xấu, sao lại đi giắt tóc con? Rất đau đấy nhé...”

“Bảo bối, ngoan nào, chú này chính là trợ lý của ba con, mẹ lấy tóc của con giao cho chú ấy đi xét nghiệm, chờ làm xét nghiệm xong, con có thể nhìn thấy cha rồi.” Hoa Ngữ Nông an ủi.

Kính Huyền vừa nghe nói rằng Lâm Tuấn Hiền là trợ lý của ba mình, lập tức chạy đến trước mặt anh, con người chớp nháy nhìn anh vài lần, sau đó mở miệng hỏi: “Thật thế sao? Chú là trợ lý của ba cháu ư?”

“Đúng vậy cậu chủ, cháu yên tâm, rất nhanh là cháu có thể nhìn thấy ba của mình rồi.” Lâm Tuấn Hiền mỉm cười sờ cái đầu nhỏ của cậu bé nói.

“Vậy chú giúp cháu nói với ba, bảo ba mau đến đây tìm cháu nhé, chỗ này của cháu có rất nhiều số điện thoại của người đẹp đấy, còn có rất nhiều bánh chocolate nữa cơ, cháu sẽ giữ lại để giành cho cha.” Kính Huyền cực kì trình trọng nói với Tuấn Hiền.

“Chú biết rồi, chú sẽ bảo ba cháu nhanh đến tìm cháu.” Nói xong, Lâm Tuấn Hiền nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của chú nhóc, rồi ngẩng đầu lên nói với Hoa Ngữ Nông: “Phu nhân, tôi đi trước xem xét chỗ ở, chờ tôi xử lí mọi việc xong sẽ đến đón cô và cậu chủ đến biệt thự.”

“Không cần đâu, Kính Huyền ở chỗ này có y tá chăm sóc sẽ tốt hơn.” Nghe vậy, Hoa Ngữ Nông lắc đầu, khéo léo từ chối.

“Cô yên tâm, tôi sẽ báo cáo tình huống này cho tổng tài, đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ sắp xếp y tá đặc biệt đến chăm sóc riêng cho thân thể cậu chủ. Tạm biệt trước.” Nói xong, Lâm Tuấn Hiền lại cúi đầu nhìn Kính Huyền trước mặt nói: “Cậu chủ, tôi đi trước nhé, hẹn gặp lại.”

Kính Huyền thấy anh ta muốn rời đi, lập tức hai chân đứng nghiêm, xoay người cúi đầu nói: “Đi thông thả, hoan nghênh ngài tới lần sau.”

Hoa Ngữ Nông nhìn thấy con trai mình học theo dáng vẻ của nhân viên thương mại, không nhịn được bật cười.

Một ngày sau, Lâm Tuấn Hiền cầm xét nghiệm quan hệ cha con đưa tới trước mặt Ninh Quân Hạo, anh nhìn thấy bản báo cáo xong, thở dài một hơi thật thoải mái: “Quả nhiên đứa bé ấy là con tôi.”

“Đúng vậy, tổng tài, chẳng qua bây giờ thân thể cậu chủ có chút vấn đề, trước mắt đang ở trong bệnh viện nhi.” Lâm Tuấn Hiền báo cáo.

“Thân thể của nó xảy ra vấn đề gì? Vì sao ngày hôm qua lúc quay về cậu không nói cho tôi biết?” Ninh Quân Hạo vừa nghe Kính Huyền mắc bệnh, lập tức vô cùng khẩn trương truy hỏi.

“Bởi vì ngày hôm qua chưa có kết quả kiểm tra nên vẫn chưa xác định đó có phải là con của ngài hay không, nên tôi chưa đem tình huống mắc bệnh của cậu chủ nói cho ngài. Là bệnh bạch cầu, tuy nhiên bây giờ đã có kế hoạch trị liệu rồi, cho nên...”

“Cậu nói cái gì? Bệnh bạch cầu? Sao lại mắc bệnh bạch cầu? Giờ cậu lập tức dẫn tôi đi gặp thằng bé, gọi điện thoại thông báo cho viện trưởng bệnh viện Nhân Tâm, để ông ta an bài chuyên gia khoa huyết học đến kiểm tra lại toàn diện cho thằng bé.” Nói xong, Ninh Quân Hạo đã đứng dậy đi về phía cửa phòng làm việc.

Lâm Tuấn Hiền cũng không dám chậm trễ, lập tức vừa gọi điện thoại, vừa đi theo bên người Ninh Quân Hạo.

.....

Trong bệnh viện, Kính Huyền vừa mới tiêm xong, cả người có chút mệt mỏi nằm trong lòng Hoa Ngữ Nông, bắt cô cùng mình nói chuyện.

“Mẹ, hôm nay ba có đến không? Tiểu Minh nằm ở phòng cách vách nói bởi vì bạn ấy sinh bệnh cho nên ba của bạn ấy không cần bạn ấy nữa...”

“Đứa nhỏ ngốc, yên tâm, ba của con sẽ không bao giờ không cần con đâu, bây giờ ba con đang trên đường tới đây rồi, để cho con có thể gặp mặt mình.” Hoa Ngữ Nông triu mến vỗ lưng Kính Huyền, dịu dàng dỗ dành cậu nhóc.

“Vậy con đi đem bánh Chocolate ra chiêu đãi ba nhé.” Nói xong, Kính Huyền lập tức ngồi dậy từ trong lòng cô, chuẩn bị đi mở túi hành lý của mình.

“Ngoan, không cần vội, chờ ba đến đây rồi con đi lấy bánh chocolate cũng được mà.” Hoa Ngữ Nông ôm lấy thân thể nho nhỏ của cậu nhóc, muốn để bé được nghỉ ngơi một chút.

“Nhưng mà con không muốn để ba thấy con giấu bánh chocolate ở đâu, con sợ ba sẽ trộm bánh chocolate của con mất...” Kính Huyền tránh khỏi vòng tay của Hoa Ngữ Nông, nhảy xuống dưới giường, bắt đầu lôi kéo túi hành lý của mình.

Nghe vậy, vẻ mặt Hoa Ngữ Nông liền tràn đầy vạch đen nhìn bóng dáng bận rộn của con mình, trong lòng thầm nghĩ, còn tưởng trong lòng nó yêu cha bao nhiêu cơ, hóa ra còn không bằng sức hấp dẫn của bánh chocolate nữa.

64. Chương 64: Đi Vệ Sinh

Kính Huyền đi lấy bánh chocolate ra không bao lâu sau thì đột nhiên ôm bụng, vẻ mặt vô cùng khổ sở.

“Cực cực, con làm sao vậy?” Hoa Ngữ Nông nhận ra con mình có vẻ không thoải mái, lập tức khẩn trương hỏi.

“Con muốn đi tiểu...” Nói xong, Kính Huyền hơi cong người lại, hai chân quăn chặt vào một chỗ với nhau.

“Thế thì mau đi vệ sinh đi.” Hoa Ngữ Nông không biết anh bạn nhỏ này đang nhịn để làm cái gì nữa.

“Nhưng mà...nhưng mà ba sắp đến rồi, con không muốn bỏ lỡ cơ hội gặp mặt...” Kính Huyền cắn chặt hàm răng, gian nan nói.

Sau ót Hoa Ngữ Nông toát đầy mồ hôi, cô nói: “Con yên tâm, ba đến mẹ sẽ bảo ba ở lại chờ con. Mau đi nhà vệ sinh đi.”

“Nhưng mà...Nhưng mà...Con chờ một chút cũng được...” Kính Huyền còn có chút do dự, xem ra đối với cậu nhóc bảy giờ, được nhìn thấy ba quan trọng không kém so với việc đi nhà vệ sinh đâu đấy.

“Đứa nhỏ này, nếu nhịn không được thì làm sao bây giờ? Con mau đi WC đi, chờ ba đến đây, mẹ giúp con giữ chặt lại, bảo ba nhất định phải chờ con.” Lúc này Hoa Ngữ Nông đã cực kỳ hết chỗ nói rồi, cô vỗ vỗ cái hông nhỏ của con, ý bảo thằng bé mau chóng đến nhà vệ sinh để giải tỏa.

Nghe vậy, Kính Huyền lập tức chạy ra bên ngoài phòng bệnh.

“Không phải con muốn đi vệ sinh à? Sao lại chạy ra ngoài làm gì?” Thấy thế, Hoa Ngữ Nông kỳ quái hỏi.

“Con muốn đi ra ngoài nhìn xem ba đã đến chưa...” Kính Huyền vừa chạy vừa nói.

Hoa Ngữ Nông: “...”

Lúc này, tại cửa thang máy của khoa huyết học, Ninh Quân Hạo và Lâm Tuấn Hiền vừa đi ra thì điện thoại của Lâm Tuấn Hiền rung lên.

“Tổng tài, anh cứ đi về phía trước, cậu chủ ở phòng bệnh số 502, tôi đi nghe điện thoại một chút, sẽ lập tức đến sau.” Nói xong, Lâm Tuấn Hiền bước qua một góc để nhận điện thoại.

Ninh Quân Hạo liền nhấc chân đi về phía phòng bệnh.

Khi anh vừa đến cửa phòng 501 liền nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ chạy đến trước mặt mình, bất ngờ bị anh đụng ngã.

“Oa... Đau quá...” Người vừa bị ngã ngửa ra không phải ai khác, chính là Kính Huyền vừa chạy ra từ phòng bệnh nói muốn đi tìm cha, cú ngã này khiến cậu nhóc bắt đầu òa khóc.

Ninh Quân Hạo vốn không định để ý đến tiểu quý bị ngã ngửa này, nhưng mà nghe thấy cậu nhóc khóc ầm lên, anh có chút không đành lòng, vì thế xoay người bế cậu nhóc lên từ dưới đất, hỏi: “Cháu có làm sao không?”

Khi anh nhìn thấy mặt của Hoa Kính Huyền thì lúc này nó đã sớm nhăn nhúm lại vì nghẹn nước tiểu, trên mặt còn có nước mắt, nên dù cảm thấy cậu bé này rất quen thuộc, nhưng anh không hề nghĩ tới đây chính là con mình, dù sao từ ảnh chụp đến thực tế vẫn có nhiều chênh lệch.

Kính Huyền không nói gì, cũng không tiếp tục khóc nữa.

Ninh Quân Hạo thấy cậu bé không lên tiếng, cho là không có việc gì, vì thế buông chú nhóc ra, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

Ai ngờ anh vừa mới nhấc chân liền phát hiện quần của mình bị một bàn tay nhỏ túm chặt.

“Cháu làm cái gì vậy?” Không biết cậu nhóc nghịch ngợm này muốn gì, Ninh Quân Hạo đành quay đầu hỏi.

“Cháu...muốn...đi tiểu...tiểu...” Kính Huyền đã nhìn đến mức khuôn mặt nhỏ bé sắp tái nhợt rồi, khó khăn cất tiếng.

“Vậy cháu mau đi đi, túm quần chú làm gì?” Ninh Quân Hạo kỳ quặc nhìn cậu bé này. Trên thực tế, anh không muốn tiếp tục lãng phí thời gian cùng bé chút nào hết, anh còn vội đi nhìn mặt con mình cơ.

“Cháu...đi...không...được...chú...ôm cháu đi nhà...vệ sinh...đi...mà...” Về mặt Kính Huyền vô cùng khổ sở nói, xem ra cậu nhóc đã nín đến cực hạn rồi.

“Hả...Chuyện này...” Đối với yêu cầu quái đản của cậu nhóc, Ninh Quân Hạo bỗng chẳng biết làm sao, anh đến bệnh viện này để gặp mặt con trai, sao lại biến thành ôm chú nhóc này đi nhà vệ sinh rồi thế?

“Nhanh lên chú, cháu sắp tè ra quần rồi đây này...” Kính Huyền thấy Ninh Quân Hạo không có động tác gì, vội lên tiếng thúc giục.

“Được rồi, được rồi, WC ở chỗ nào?” Ninh Quân Hạo bất đắc dĩ đành đáp ứng, vươn một tay bế cậu nhóc từ dưới đất lên.

“Trong phòng bệnh có WC.” Kính Huyền cuộn tròn người, cả thân thể đều phát run nói.

Không còn cách nào khác, Ninh Quân Hạo đành phải bước vào phòng bệnh 501 mượn tạm buồng vệ sinh.

Đưa cậu nhóc vào WC xong, Ninh Quân Hạo liền chuẩn bị xoay người rời đi, thế nhưng vẫn bị một cái tay nhỏ bé túm lấy ống quần.

“Cháu lại làm sao nữa vậy?” Ninh Quân Hạo sắp bị chú nhóc nghịch ngợm này quấy rối đến chết rồi.

“Bồn cầu cao quá, cháu không với được...” Kính Huyền gấp đến độ sắp khóc lên rồi, mếu máo nói.

Nghe vậy, Ninh Quân Hạo đành phải bế cậu bé lên, giúp cậu bé đi tiểu.

Kính Huyền cuối cùng cũng chuẩn bị đi vệ sinh, nhưng khi cậu nhóc tiểu được một nửa, đột nhiên dừng lại, quay đầu nghiêm túc nói với Ninh Quân Hạo: “Không cho chú nhìn lên đâu đấy...”

Thế là Ninh Quân Hạo đành “...”.

Đi WC xong, cả người Kính Huyền đều thoải mái, cậu nhóc nhảy xuống khỏi người Ninh Quân Hạo, xoay người nói với anh: “Cháu không khách khí nhé!”, xong liền chạy nhanh như chớp ra khỏi phòng.

“Không khách khí?” Ninh Quân Hạo cực kỳ bức bối nhìn bóng lưng rời đi của cậu nhóc kia, không rõ vì sao nó lại nói với mình là không khách khí, đáng lẽ phải nói cảm ơn, sau đó...dù sao cũng không phải nói một câu không khách khí là được!

Khẽ lắc đầu, Ninh Quân Hạo đi ra khỏi phòng bệnh, không hề để tâm đến cậu nhóc đó nữa, giờ phút này trong lòng anh đang mong ngóng được nhìn thấy con trai của mình.

Đi đến cửa phòng bệnh 502, anh nhìn thấy Lâm Tuấn Hiền đã tới, Hoa Ngữ Nông ở trong phòng bệnh, trong lòng cô còn ôm một cậu bé trai, đầu của cậu bé đang xoay ra nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

“Tổng tài, anh vừa mới đi chỗ nào thế?” Lâm Tuấn Hiền nhìn thấy Ninh Quân Hạo tiến đến, lập tức hỏi.

“Không đi đâu cả.” Ninh Quân Hạo không muốn nhắc tới chuyện vừa xảy ra, ánh mắt của anh chỉ vững vàng đặt trên người cậu bé mà Hoa Ngữ Nông ôm trong lòng, anh cảm thấy quần áo trên người cậu bé nhìn trông hơi quen mắt.

“Cực căng, mau nhìn kìa, ba của con đến rồi đấy.” Lúc này Hoa Ngữ Nông mới vỗ vỗ cái mũi nhỏ của Kính Huyền, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai con nói.

“A? Ở chỗ nào? Chỗ nào thế?” Kính Huyền lập tức quay đầu lại, hết nhìn đông lại nhìn tây hỏi.

Ninh Quân Hạo nhìn thấy cậu bé này hóa ra chính là chú nhóc ban nãy nhất quyết không ngừng lôi kéo mình đòi đi nhà vệ sinh, vẻ mặt liền trở nên sửng sốt.

“Chú, làm sao chú lại tới đây?” Kính Huyền nhìn thấy Ninh Quân Hạo, kỳ quặc hỏi.

65. Chương 65: Nhà Của Bọn Họ

“Kính Huyền, con đang nói gì đấy? Đó là ba của con, không phải chú.” Hoa Ngữ Nông nghe vậy liền lập tức cãi chính.

“A? Ba? Thật thế sao? Chuyện này có thật không?” Kính Huyền nghe nói người chú trước mặt chính là ba, vẻ mặt nhất thời tỏ ra không sao tin được.

Ninh Quân Hạo cũng không đoán ra đây chính là con mình, trong giây lát cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Kính Huyền nhảy xuống khỏi lòng Hoa Ngữ Nông, đi quanh người Ninh Quân Hạo vài vòng, đánh giá trên dưới một lần, sau đó đứng trước mặt anh, cực kì nghiêm túc hỏi: “Nếu chú là ba của cháu, chú có chứng cứ gì để chứng minh không?”

“Chứng minh? Cái này...” Lâm Tuấn Hiền không đoán trước được cậu nhóc này lại nhiều chuyện như vậy, còn đòi chứng minh nữa, trong giây lát anh cũng ngẩn người không biết làm sao.

“Con muốn ba chứng minh thế nào?” Ninh Quân Hạo nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt buồn cười nhìn cậu bé đang tỏ vẻ nghiêm túc nói chuyện cùng mình, hỏi ngược lại.

Kính Huyền cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói: “Cháu hỏi mấy vấn đề, chú trả lời, nếu chú trả lời đúng, vậy chứng minh chú chính là ba của cháu.”

“Được, con hỏi đi.” Ninh Quân Hạo cũng muốn biết con mình có thể hỏi những vấn đề gì, vì vậy anh hứng thú nói chuyện cùng thằng bé.

“Nhớ là phải giống như trong TV, hỏi phát trả lời luôn đấy nhé. Chuẩn bị, bắt đầu, cháu hỏi chú, bộ ngực của mẹ cháu có hình gì?” Kính Huyền nhanh chóng đặt ra vấn đề thứ nhất.

“Ừm, chuyện này...” Nghe vậy, ánh mắt Ninh Quân Hạo hơi tối nhìn thoáng qua Hoa Ngữ Nông đang đứng đằng sau Kính Huyền, rơi trúng vào gương mặt đỏ bừng như trái táo của cô. Cô liền lập tức nhéo lỗ tai Kính Huyền nói: “Con hỏi cái vấn đề linh tinh gì vậy hả?”

“Ui ui ui...Đau...Mẹ không được bắt nạt trẻ con như thế...” Kính Huyền đau quá kêu ầm lên, sau đó giãy dụa nói.

Ninh Quân Hạo nhìn hai mẹ con trước mặt, buồn cười nói: “Bộ ngực của mẹ con rất đầy đặn.”

“Anh...” Hoa Ngữ Nông không ngờ Ninh Quân Hạo lại thật sự trả lời vấn đề của Kính Huyền, mặt lập tức đã đỏ nay càng đỏ hơn.

“Đáp án, bộ ngực của mẹ rất to, rất co dãn.” Kính Huyền lớn tiếng tuyên bố.

Lâm Tuấn Hiền đứng xem một bên cảm thấy mình không thích hợp ở đây trong trường hợp này, vì vậy anh khẽ ho khan một tiếng, nhỏ giọng nói bên tai Ninh Quân Hạo: “Tổng tài, tôi qua bên kia trước, hỏi xem bên phía bệnh viện Nhân Tâm đã mời được chuyên gia tới chưa...”

“Cậu đi đi.” Ninh Quân Hạo gật đầu, đồng ý để anh ta rời đi.

“Sau đây là đề thứ hai.” Kính Huyền tiếp tục hỏi: “Mông của mẹ thế nào?”

“Kính Huyền, con còn hỏi mấy vấn đề kì quái này nữa, mẹ liền tức giận đấy.” Hoa Ngữ Nông nghe vậy, lại thường cho Kính Huyền mấy cú cốc vào đầu.

Kính Huyền bị đánh rất đau, vô cùng ai oán dẫu môi nói: “Mẹ đã tức giận rồi mà.”

Ninh Quân Hạo bị dáng vẻ đáng yêu của Kính Huyền chọc cười, anh suy nghĩ một chút rồi đáp: “Cái mông của mẹ con cũng rất đầy đặn.”

“Đáp án, mông của mẹ rất cong, rất đầy đặn.” Kính Huyền lại lớn tiếng tuyên bố. Sau đó cậu nhóc liền hai mắt rưng rưng, bổ nhào tới trước mặt Ninh Quân Hạo, ôm chân của anh nói: “Ba, chú đúng là ba của cháu rồi...” =))))

Kế tiếp chính là màn tái ngộ cảm động của cha và con, nhưng bởi vì trò đùa của Kính Huyền khiến cho cảnh tượng này nhìn qua hết sức mắc cười, mà Hoa Ngữ Nông thì lại bị hai cha con làm ặt mũi đen xì cả.

Hai cha con gặp mặt xong rồi, Lâm Tuấn Hiền liền từ ngoài cửa bước vào, báo cáo với Ninh Quân Hạo: “Tổng tài, bên phía bệnh viện Nhân Tâm đã chuẩn bị xong phòng bệnh rồi, chuyên gia khoa huyết học cũng đã đến, chỉ chờ chúng ta qua liền lập tức làm kiểm tra.”

“Được, phía bên này cậu lo liệu nốt đi, tôi dẫn bọn họ qua bệnh viện Nhân Tâm trước.” Nói xong, Ninh Quân Hạo ôm lấy Kính Huyền bước ra ngoài.

Thấy thế, Hoa Ngữ Nông lập tức nhanh chóng đi theo.

***** đường phân cách giây phút cảm động *****

Chạng vạng tối, tại biệt thự bên bờ Nam Hồ, một nhà ba người “hạnh phúc” cùng nhau ăn cơm trong phòng khách.

“Kính Huyền, con thích ngôi nhà này không?” Ninh Quân Hạo vừa ăn cơm vừa cùng con trai bồi dưỡng tình cảm.

“Có, so với nhà của con bên Tây Ban Nha còn đẹp hơn. Ba, đây là nhà của ba sao?” Kính Huyền vừa bỏ đồ ăn mỹ vị đầy miệng vừa gật đầu nói.

“Nơi này về sau sẽ là nhà của con.” Ninh Quân Hạo sửa lại lời cậu nhóc.

“Thật sao, con không phải ở lại bệnh viện nữa sao?” Nói xong, Kính Huyền còn lén lút nhìn trộm nét mặt của Hoa Ngữ Nông, giống như đang đợi cô ỉn đáp án khẳng định.

“Không cần ở lại bệnh viện, sẽ có bác sĩ đến kiểm tra thân thể cho con, sau này con ở trong nhà sẽ tốt hơn.” Nói xong, Ninh Quân Hạo nhìn về phía Hoa Ngữ Nông: “Tôi sắp xếp hai bảo mẫu chăm sóc cuộc sống thường ngày của em và Kính Huyền, nếu như có chuyện gì có thể gọi điện đến cho tôi.”

“Được, biết rồi.” Hoa Ngữ Nông gật đầu, thấp giọng đáp.

“Thật thế sao? Con thật sự không được ở lại bệnh viện nữa sao? Tốt quá tốt quá, có điều, cứ thế thì không được nhìn thấy những chị y tá xinh đẹp rồi, tiếc quá...” Kính Huyền nói xong còn làm ra vẻ mặt tiếc nuối.

“Thế hay là mang con ra bệnh viện ở tiếp nhé.” Hoa Ngữ Nông nghe thế liền cố tình trêu đùa Kính Huyền.

“Không thèm, con không muốn sống ở bệnh viện...” Kính Huyền lắc đầu như trống bỏi, phản đối nói. Sau đó cậu bé hiếu kỳ nhìn Ninh Quân Hạo hỏi: “Ba cũng sẽ ở lại nơi này sao? Sau này chúng ta sẽ là người một nhà sao?”

“Ba...” Ninh Quân Hạo vừa định nói mình không ở nơi này, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt con tràn ngập khát vọng tình thương của ba, liền đem lời nói bên môi nuốt xuống, sửa lại: “Ba sẽ thường xuyên ở lại chỗ này.”

“Tốt quá, sau này con chính là đứa trẻ hạnh phúc có ba có mẹ...tuyệt vời, tuyệt vời...” Kính Huyền vui vẻ vỗ tay hô.

Hoa Ngữ Nông đột nhiên cảm thấy có chút chua xót trong lòng, cô nhớ lúc trước Ninh Quân Hạo từng nói, chờ đứa bé trong bụng cô sinh ra, cô sẽ phải rời đi. Hạnh phúc mà Kính Huyền mong muốn, chẳng qua chỉ có thể duy trì được mấy tháng mà thôi. Cô phải làm thế nào mới có thể để Ninh Quân Hạo phục hôn với mình, để bọn họ thật sự trở thành người một nhà đây?

66. Chương 66: Vì Sao Lại Trở Về?

Dùng bữa tối xong, Kính Huyền ở phòng khách xem phim hoạt hình một lúc, lại cùng Ninh Quân Hạo đùa giỡn náo loạn một hồi mới cùng bảo mẫu quay về phòng ngủ.

Hoa Ngữ Nông ngồi trên xích đu ở ban công phòng ngủ, hóng những cơn gió phát phơ từ mặt hồ thổi tới, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên cao, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Hai tay Ninh Quân Hạo đút trong túi quần, đứng ở sau lưng cách chỗ cô không xa, yên lặng nhìn bóng dáng cô, trong đầu cũng suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn chuyện.

“Vì sao lại trở về?” Rất lâu sau đó, anh mới đi đến phía sau cô, thấp giọng hỏi.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy tiếng của anh, cô há miệng thở dốc, lại không biết nên trả lời thế nào mới là tốt nhất.

“Em đã mang thai đứa bé có thể cứu sống Kính Huyền, vì sao còn muốn trở lại tìm tôi làm gì?” Ninh Quân Hạo tiếp tục truy vấn, lần này tiếng của anh cao hơn trước mấy phần.

Hoa Ngữ Nông lại cúi thấp đầu, không lên tiếng.

Ninh Quân Hạo bị sự im lặng của cô chọc tức, anh vòng ra phía trước mặt, nắm chặt lấy cổ tay cô, kéo cô xuống khỏi xích đu, đứng đối diện với mình. Sau đó, anh chăm chú nhìn gương mặt đã có phần tái nhợt của cô, lạnh lùng nói: “Vì sao em không trả lời vấn đề của tôi? Em cho rằng, đứng trước mặt tôi chỉ cần giữ vững sự im lặng sẽ tốt hơn hay sao?”

Hoa Ngữ Nông cảm giác được cổ tay mình bị anh nắm rất đau, nhưng cô không hề nhú mào, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt mờ hơi nước nhìn anh nói: “Có lẽ thật sự em không nên trở về, em vốn chỉ muốn cho Kính Huyền một gia đình đầy đủ, thỏa mãn tâm nguyện có cha của con mà thôi, bây giờ nghĩ lại, khi ấy em hiểu mọi chuyện quá đơn giản, vì em quả thật không có tư cách yêu cầu anh phục hôn, sao có thể yêu cầu anh vì con mà phục hôn với em chứ, cho tới lúc này anh cũng chưa từng yêu em...”

“Đây chính là đáp án của em?” Ninh Quân Hạo nhìn Hoa Ngữ Nông, hiển nhiên anh không vừa lòng đối với đáp án này của cô.

“Phải, đây chính là đáp án của em. Em biết mình sai rồi, nhưng anh yên tâm, chờ đứa bé này được sinh ra, em sẽ để nó lại cho anh, còn Kính Huyền, con đã lớn như vậy rồi, em hi vọng chúng ta có thể tôn trọng lựa chọn của thằng bé, để nó tự chọn sẽ đi theo em hay ở lại bên cạnh anh, được không?” Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà cô có thể nghĩ đến. Đứa trẻ trong bụng vốn dùng để cứu Kính Huyền, nếu nó đã là cốt nhục của Ninh Quân Hạo, cô cũng nguyện ý để con ở lại. Nhưng còn Kính Huyền, cô không thể nào dứt bỏ được, sáu năm qua, nếu không có thằng bé bên cạnh, cô sẽ không thể sống được vui vẻ tích cực đến thế này, cô không muốn mất đi Kính Huyền, cũng tin tưởng Kính Huyền không thể rời xa mình.

“Nhanh như vậy đã nghĩ xong cách xử lý hai đứa con của tôi, xem ra là tôi đã coi thường năng lực ứng biến của em thì phải, cái gì mà muốn cùng tôi phục hôn chứ, đây cũng chỉ là những lời tùy tiện của em mà thôi.”

Đối với việc cô dễ dàng buông tha cho ý định phục hôn của hai người, Ninh Quân Hạo cực kì thất vọng, anh lạnh lùng cất tiếng châm chọc cô.

“Không phải là lời tùy tiện, em thật sự muốn phục hôn cùng anh, chỉ cần anh đáp ứng, em nguyện ý trả bất cứ giá nào. Thế nhưng...em biết anh sẽ không bao giờ đáp ứng, dù sao người anh yêu cho đến bây giờ cũng không phải là em...” Hoa Ngữ Nông vội vàng giải thích.

“Bất cứ giá nào sao?” Ninh Quân Hạo hình như đang muốn thử lòng quyết tâm của Hoa Ngữ Nông.

“Đúng, bất cứ giá nào.” Cô gật đầu lần nữa, cảm giác giống như đang giãy dụa trước khi sắp chết vậy.

“Được, vậy hãy để cho tôi nhìn thử xem, thành ý của em có bao nhiêu.” Nói xong, bàn tay to lớn của Ninh Quân Hạo đã nâng mặt cô lên, thô bạo hôn lên đôi môi anh đào của cô.

“Ừm...” Hoa Ngữ Nông hoảng sợ vì động tác bất ngờ của anh, phản xạ có điều kiện co rụt về phía sau. Thế nhưng anh lại không để cho cô chạy thoát, làn môi như có ma lực mút chặt lấy đôi môi cô, nhanh chóng dẩy đưa không rời.

“Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, biểu hiện cho tốt, có lẽ tôi sẽ xem xét đến chuyện phục hôn cùng với em.” Sau khi quần quít hôn một lúc lâu, cuối cùng anh cũng buông cô ra, ném lại một câu như vậy rồi xoay người bước ra khỏi biệt thự.

Hoa Ngữ Nông đứng dưới ánh trăng, lẳng lặng nhìn bóng lưng anh rời đi, chẳng biết tại sao lại cảm thấy lòng mình đau đớn.

Tại sao bọn họ lại biến thành như vậy? Đây không phải là kết quả mà cô mong muốn, tuyệt đối không phải.

Buổi sáng hôm sau, bên trong phòng làm việc của trưởng phòng quan hệ xã hội, tòa nhà Hoa Đình, Trần Nhược Hồng đang gọi điện thoại, người ở đầu dây bên kia không phải ai khác chính là bà mẹ đẻ mà cô ta không muốn ai biết được, bác Trương.

“Tối qua Quân Hạo có về nhà không?” Cô ta hỏi từ đầu dây điện thoại bên này.

“Có về, còn về sớm hơn mọi hôm nữa, mẹ còn đang thắc mắc sao hôm qua cậu chủ về nhà sớm như vậy.” Bác Trương ở bên kia đáp.

“Vậy anh ấy có nói gì với phu nhân không? Hoặc là sáng nay phu nhân có nói với bà chuyện gì quan trọng không?” Trần Nhược Hồng tiếp tục hỏi.

“Không có, sáng nay lúc ăn điểm tâm, bà chủ chỉ nhắc nhở cậu chủ chuyện chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật của thôi, để cậu ấy không quên. Cậu chủ cũng không nói gì cả.”

“Xem ra Quân Hạo cũng không có ý định đem chuyện Hoa Ngữ Nông đã trở về nói cho phu nhân, vậy cũng tốt, như thế thì bạn gái trong bữa tiệc sinh nhật của anh ấy nhất định vẫn là tôi. Đến lúc đó, tôi phải để người biết được, tôi mới là người phụ nữ của Ninh Quân Hạo, Ninh phu nhân tương lai.” Trần Nhược Hồng nói xong, trong mắt liền tỏa ra ánh sáng tham lam.

“Con nói cái gì? Hoa Ngữ Nông đã trở lại? Sao có thể như vậy? Vì sao cô ấy lại đột nhiên trở về?” Bác Trương nghe thấy chuyện Hoa Ngữ Nông trở về, lập tức khẩn trương hỏi.

“Không biết, bà ở bên đó theo dõi phu nhân và Quân Hạo cho tốt, bất kể họ có hành động gì cũng phải nói cho tôi, tuyệt đối không được để cho bọn họ có cơ hội tái hợp lại.”

“Nhược Hồng, con đừng làm ra chuyện xúc động như bảy năm trước nữa, không phải lần nào cũng may mắn thoát khỏi ánh mắt của người ta đâu.” Bác Trương có chút bất an nói với cô ta.

“Yên tâm, tôi biết nên làm thế nào, giờ cảm tình của phu nhân với tôi đang càng ngày càng tốt, tôi tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc được. Chỉ cần sắp xếp ổn thỏa phía phu nhân, hy vọng làm bà Ninh của tôi lớn hơn nữa.”

“Được, đêm nay con có qua dùng cơm không? Ông chủ đã từ Nam Cực trở về, buổi chiều máy bay đến nơi, bà chủ muốn mời khách từ phương xa đến của ông ấy dùng cơm, đến lúc đó hẳn là cậu chủ cũng sẽ quay về.”

“Được, tôi biết nên làm thế nào, cứ vậy đi, tạm biệt.” Trần Nhược Hồng nói xong, trong đầu lại bắt đầu tính kế.

67. Chương 67: Về Nhà

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc, thư kí Lý cầm sổ ghi chép nói với Ninh Quân Hạo: “Tổng tài, ngày mai con của thị trưởng Triệu kết hôn, mở tiệc tối, thời gian là tám giờ, không biết anh đã có bạn gái chưa, có cần chuẩn bị lễ phục trước không?”

“Đêm mai à?” Ninh Quân Hạo không chút suy nghĩ thuận miệng nói: “Cô đi hỏi trưởng phòng Trần xem sao, hỏi cô ấy đêm mai có thời gian hay không, cùng tôi đi làm việc này. Lễ phục của tôi, cô giúp tôi quyết định, còn của trưởng phòng Trần thì cô và cô ấy bàn với nhau đi.”

“Tổng tài, ngài muốn để trưởng phòng Trần làm bạn gái của mình sao?” Thư kí Lý nghe vậy, có chút nghi ngờ hỏi.

“Sao vậy? Có vấn đề gì không?” Ninh Quân Hạo không hiểu rõ lắm, ngẩng đầu hỏi lại cô.

“Vấn đề thì không to tát lắm, có điều...đây là tiệc cưới con dâu của nhà thị trưởng, có ai mang cấp dưới của mình đi tham dự bao giờ đâu, truyền ra ngoài, không chừng người khác sẽ nói tổng tài không có sức hút, ngay cả một người bạn gái để tham gia hôn lễ cũng không tìm thấy cũng nên...” Thư kí Lý cố ý tỏ vẻ buồn chuyện nói.

Ninh Quân Hạo nghe thấy lời này, không khỏi nhú mày hỏi: “Cuối cùng là người ta cảm thấy tôi không có sức hút, hay là cô cảm thấy tôi không có sức hút đây?”

“A? Sao có thể chứ, tổng tài, ở trong mắt tôi, anh chính là người đàn ông có sức hút lớn nhất, nếu không phải tôi đã sớm kết hôn sinh con, nhất định sẽ mặt dày mày dạn theo đuổi anh cho xem, chỉ cần anh không chê tôi...” Thư kí Lý sợ bị Ninh Quân Hạo phát hiện chuyện mình cố ý nói những lời này để ngăn cản anh chọn Trần Nhược Hồng làm bạn gái, vì thế lập tức ra vẻ thành thật nói rõ quyết tâm.

Ninh Quân Hạo bị lời của cô làm cho buồn cười, anh khoát tay nói: “Được rồi được rồi, tôi không có phúc được hưởng cô đâu.”

“Ha ha...Tổng tài, anh đừng nói thế chứ, thật ra tôi là một người rất dịu dàng hiền thực đấy nhé.” Thư kí Lý cũng tự nở nụ cười, sau đó cô lại mở miệng. “Đúng rồi tổng tài, không phải phu nhân đã trở về ư? Sao anh không đưa cô ấy đến tham gia hôn lễ của thị trưởng? Đến lúc đó mang theo cả cậu chủ nhỏ, người một nhà cùng đi, nhất định sẽ làm mọi người hâm mộ ghen tị đến chết, tôi nghe trợ lý Lâm nói, cậu chủ nhỏ nhà anh đáng yêu vô cùng, cũng nên mang ra ngoài làm quen với mọi người nhiều một chút, thế mới tốt.”

“Người một nhà?” Ninh Quân Hạo nghe vậy, hơi nhú mày, cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó tiện tay lấy giấy ghi chú trên bàn, viết mấy con số rồi đưa cho thư kí nói: “Dựa theo số đo này, dùng sợi tơ tằm tổng hợp làm một bộ lễ phục theo yêu cầu, trước xế chiều mai bảo Lâm Tuấn Hiền đưa tới biệt thự phía Nam Hồ cho tôi.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Thư kí Lý cất giấy ghi chú cẩn thận, sau đó rời khỏi văn phòng.

Chờ thư kí Lý đi rồi, điện thoại của Ninh Quân Hạo liền vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị là một dãy số xa lạ, anh do dự một lúc mới nhấc ống nghe, đầu bên kia điện thoại nhanh chóng vang lên một tiếng nói thanh thúy: “Ba à, con là Kính Huyền...”

“Ngoan, có chuyện gì thế con?” Ninh Quân Hạo vừa nghe thấy giọng nói của Kính Huyền, tâm trạng liền lập tức tốt hẳn.

“Con muốn ba cùng con đi xem buổi ra mắt phim ‘Siêu nhân ánh sáng’, đêm nay ba có rảnh không?”

“Đêm nay sao? Thời gian thì đúng là có thể sắp xếp được, nhưng mà ba không thích xem phim đâu.” Ninh Quân Hạo nói thật lòng mình.

“Đàn ông không thích xem phim sao có thể cùng những cô em xinh đẹp hẹn hò được chứ? Ba à, ba không thể không thích xem phim đâu, cứ quyết định vậy đi, bây giờ tối ba nhớ về nhà đón con và mẹ đi rạp chiếu phim nhé, không được thất hẹn nha...” Kính Huyền ở bên kia điện thoại tự thay anh quyết định, sau đó mạnh mẽ cúp máy.

Ninh Quân Hạo nghe thấy tiếng “tút tut” truyền tới từ đầu bên kia, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, xem ra con anh không di truyền những thứ khác từ cha nó, riêng cái tính độc đoán này lại giống y hệt.

Di động im lặng được một lúc lại vang lên, lần này điện thoại không phải do người khác gọi tới mà là mẹ anh, Dương Thái Phân.

Đối với điện thoại của lão phật gia, từ trước đến nay anh không dám lạnh lùng, vì thế vội vàng nhận máy: “Mẹ, có chuyện gì không ạ?”

“Quân Hạo, đêm nay về nhà ăn cơm đi, ba của con đi Nam Cực xem chim cánh cụt đã về rồi.” Dương Thái Phân ở đầu bên kia điện thoại nói.

“Đêm nay? Nhưng mà con đã có hẹn với người khác rồi.” Lần này là thật, không phải Ninh Quân Hạo kiếm cớ từ chối mẹ.

“Mặc kệ con đêm nay hẹn ai, đều hủy hết ẹ, ba của con đi ra ngoài lâu như vậy, vất vả lắm mới trở về, sao có thể không mời khách của ông ấy dùng cơm được chứ?” Giọng điệu của Dương Thái Phân có phần bất mãn, ra lệnh cường chế.

“Lần này thật sự là không thể mà, đêm nay con không ăn cơm cùng bố mẹ được đâu, để hai ông bà được một mình trong thế giới lãng mạn còn gì. Cứ vậy đi, con còn đang có việc, không nghe mẹ nói được nữa, chào mẹ.” Nói xong, Ninh Quân Hạo không đợi Dương Thái Phân trả lời đã cúp điện thoại.

Chỗ Trần Nhược Hồng bên này, bởi vì nghe bác Trương nói Ninh Quân Hạo không trở về dùng bữa tối nên cũng bỏ đi ý định qua nhà họ Ninh ăn cơm, cô ta ở trong phòng làm việc suy nghĩ tới trưa, cuối cùng cũng quyết định hẹn Hoa Ngữ Nông ra để nói chuyện, hy vọng lần này có thể giống như lần trước, dễ dàng đẩy lui Hoa Ngữ Nông.

Tại biệt thự Nam Hồ, Hoa Ngữ Nông và Kính Huyền ăn cơm xong liền bắt thằng bé đi ngủ. Đợi con ngủ rồi, cô liền xuống lầu, chuẩn bị ra khỏi nhà một chuyến.

Năm đó bởi vì cô và Ninh Quân Hạo ly hôn cho nên ông đã trực xuất cô ra khỏi Hoa thị, nếu giờ cô đã quyết định phục hôn cùng Ninh Quân Hạo, cô muốn đến chỗ cha mẹ, nhờ họ nói đỡ ình trước mặt ông nội, để cô có thể một lần nữa trở lại làm người nhà họ Hoa.

Bảo mẫu gọi taxi tới giúp cô, sau khi lên xe, cô báo địa chỉ, xe liền đi về phía nhà họ Hoa ở khu biệt thự bên bờ sông Hướng Dương.

Khi xe dừng lại trước cửa lớn của nhà họ Hoa, cô không thể kiềm chế sự kích động trong lòng mình, mũi đã có phần chua xót.

Bảy năm rồi, cô đã bảy năm chưa quay trở lại căn nhà này, năm đó cô ở nước ngoài, năm mơ cũng muốn trở về nhà, trở lại bên người cha mẹ, chỉ có điều cô không thể làm được, sự uy nghiêm của ông nội không chấp nhận cho cô phản kháng.

Đứng ở cửa một lúc lâu sau, cô mới nâng tay bấm vào chuông.

Không bao lâu sau, người hầu già của nhà họ Hoa, vú Dương liền ra mở cửa, bà vừa nhìn thấy người bấm chuông là Hoa Ngữ Nông liền kinh ngạc há hốc mồm: “Cô chủ, sao lại là cô?”

“Vú Dương, là cháu, cháu đã về, cha mẹ có nhà không vú?” Hoa Ngữ Nông nhìn thấy vú Dương giống như là gặp được người thân vậy, kích động đến mức nước mắt cũng rơi.

68. Chương 68: Không Thể Tha Thứ

“Cô chủ, cô trở về là tốt rồi, mau vào nhà đi, hai năm qua thân thể của lão gia luôn không được tốt, trong bụng lúc nào cũng nhớ đến cô, chẳng qua ngoài miệng không muốn nói ra thôi, ai...” Vú Dương mở cửa sắt ra, để Hoa Ngữ Nông đi vào trong nhà.

“Ông nội mắc bệnh? Rồi sao? Bây giờ ông có khỏe không?” Hoa Ngữ Nông nghe thấy vú Dương nói Hoa Thương Hải bị bệnh, lập tức ân cần hỏi han.

“Vâng, là bệnh cũ tái phát, người già lớn tuổi khó tránh khỏi ốm đau, có điều lão gia mà biết cô đã trở lại, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Nói xong, vú Dương dẫn Hoa Ngữ Nông đi vào bên trong.

Nhìn cảnh vật trắng lè mà quen thuộc trước mắt, Hoa Ngữ Nông bỗng nhớ về những kí ức xa xưa, khi cô còn chưa lấy chồng.

Trên bãi cỏ ngoài sân, một ông lão tuổi đã cao ngồi trên chiếc xe lăn, bên cạnh có một người phụ nữ trung tuổi đang đứng hầu hạ.

Hoa Ngữ Nông nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức nhanh chân chạy tới trước mặt ông lão và người phụ nữ, bật khóc gọi: “Ông nội, mẹ..”

“Ngữ Nhi, Ngữ Nhi của mẹ... Là con sao? Là con thật sao?” La Tổ Dung, mẹ của Hoa Ngữ Nông nhìn thấy con mình, vui mừng không sao tả nổi, ôm lấy nàng thì thảo hỏi.

“Vâng, là con, con đã trở về, con xin lỗi, là con bất hiếu, đã khiến mọi người thương tâm suốt mấy năm qua.” Hoa Ngữ Nông bật khóc, vùi đầu vào sâu trong lòng La Tổ Dung.

“Mày còn quay về đây làm cái gì? Không phải tao đã bảo mày vĩnh viễn không được bước vào cửa chính Hoa gia nữa bước hay sao?” Hoa Thương Hải đang ngồi một bên thấy thế, tức giận trừng mắt, vênh râu quát lên.

Hoa Ngữ Nông lúc này mới rời khỏi lòng La Tổ Dung, ngồi xổm xuống trước mặt Hoa Thương Hải, cầm lấy tay ông nói: “Ông nội, cháu xin lỗi, cháu biết tất cả mọi chuyện đều do lỗi của cháu, mong ông tha thứ cho cháu, đừng tiếp tục giận cháu nữa...”

“Hừ...Mày cho là nói một câu biết sai rồi thì tao sẽ tha thứ ày sao? Đi ra ngoài, cái nhà này không chứa nổi kẻ như mày nữa.” Hoa Thương Hải thở phì phì, tức giận đẩy Hoa Ngữ Nông ra.

“Cha...Xin cha, cha đừng đuổi Ngữ Nhi đi nữa, vài ngày trước chẳng phải cha vẫn cầm chiếc bút lông mà Ngữ Nhi dùng lúc theo cha học viết hay sao? Giờ vất vả lắm con bé mới trở về, sao cha còn nhẫn tâm đuổi cháu nó đi nữa?” La Tổ Dung thấy Hoa Thương Hải vẫn tiếp tục ngoan cố không chịu tha thứ cho Hoa Ngữ Nông, đành lên tiếng khuyên nhủ.

“Cô câm miệng lại cho tôi, tôi không có đứa cháu gái bất hiếu như vậy. Vú Dương, bà còn chờ cái gì nữa? Chẳng lẽ bà muốn cùng nó rời khỏi nhà họ Hoa sao? Còn không mau đuổi cái kẻ bất hiếu này ra khỏi nhà cho tôi?” Nói xong, Hoa Thương Hải đã giận đến mức đỏ hết mặt mày.

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, biết dựa vào tính tình ngoan cố của Hoa Thương Hải, mình sẽ không dễ dàng được ông tha thứ, vì không muốn tiếp tục kích thích đến ông, cô đành nói với La Tổ Dung: “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, lần này con trở về cũng không định rời đi, giờ con đang ở trong biệt thự của Ninh Quân Hạo, con dẫn về ẹ một đứa cháu ngoại, thằng bé tên là Kính Huyền, nếu mẹ có thời gian có thể tới tìm con, nhìn mặt

thằng bé một chút.” Nói xong, cô lại nhìn về phía Hoa Thương Hải vẫn còn đang ngồi một bên tức giận. “Ông nội, ông đừng nóng, ông không muốn cháu trở về, cháu không đến đây nữa là được. Ông nhất định phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, nếu ngày nào đó ông hết giận rồi, cháu sẽ lại đến thăm ông...”

Nói xong, cô liền gạt nước mắt đi về phía cửa.

“Ngữ nhi... Ngữ nhi...” La Tổ Dung luyến tiếc con gái, chỉ còn cánh nhìn theo bóng lưng, gọi tên con.

Hoa Ngữ Nông cũng không dám quay đầu lại, giờ phút này nước mắt cô đã muốn tràn mi, cô thật không ngờ cảm giác có nhà không thể về lại đau lòng đến vậy.

Năm đó lúc cô khư khư cố chấp rời đi cũng chẳng có bao nhiêu tiếc nuối, chỉ cảm thấy rời khỏi nơi này sẽ thoải mái hơn thôi. Giờ cô muốn trở về, nơi này lại vẫn chưa chuẩn bị tốt để chào đón cô quay lại.

Vú Dương đưa Hoa Ngữ Nông đến cửa, nhẹ giọng khuyên can: “Cô chủ, cô đừng quá đau lòng, thật ra lão gia cũng không còn giận cô nữa, chẳng qua lúc trước chính miệng ông ấy nói sau này cô không còn là con cháu nhà họ Hoa nữa, giờ muốn ông ấy rút lại lời khi đó, ít nhiều gì lão gia cũng sẽ khó chịu, chờ mấy ngày nữa, lão gia nghĩ thông suốt rồi, chúng tôi sẽ cố gắng khuyên nhủ, nói không chừng ông ấy sẽ tha thứ cho cô thôi.”

“Vú Dương, cảm ơn bà, chỗ ông nội dành nhờ bà chăm sóc, đây là số di động của cháu, vú đưa ẹ giúp cháu, để có gì mẹ tiện liên lạc.” Nói xong, Hoa Ngữ Nông đưa tờ giấy viết số điện thoại mà cô đã chuẩn bị trước đó vào tay vú Dương, rồi xoay người đi về phía ven đường.

Vú Dương cất kỹ tờ giấy, nhìn theo bóng lưng cô lên xe taxi rồi mới khép cửa lại.

Trên xe taxi, Hoa Ngữ Nông khóc nức nở giống như người được làm bằng nước mắt, có trời mới biết mấy năm nay sống ở nước ngoài, cô nhớ cha mẹ và người thân của mình biết bao, thế nhưng hiện giờ họ ở ngay gần trong gang tấc, cô lại không có cách nào được ngồi bên cạnh họ trò chuyện như xưa.

Ngay cả trong mơ cô cũng luôn hy vọng ông nội có thể tha thứ ỉn, chẳng qua cô không hề nghĩ tới...nhiều năm đã qua như vậy, ông nội vẫn còn giận như thế, điều này khiến cô không khỏi thương tâm.

... ..

Trở lại biệt thự Nam Hồ, Kính Huyền đã sớm tỉnh, Ninh Quân Hạo cũng không biết đến đây từ lúc nào, hai cha con đang chơi đùa cùng nhau trong phòng khách.

“Không được nhúc nhích, người đã bị bắt, gờ tay lên, người bị phán bỏ tù với thời hạn một trăm vạn năm, hoãn thi hành hình phạt trong một triệu năm, nghiêm túc chấp hành, tuy nhiên nếu người chịu giao một trăm thanh chocolate cho ta, thì hình phạt có thể miễn giảm...” Kính Huyền cầm súng đồ chơi, chỉ vào ngực Ninh Quân Hạo, cao giọng tuyên bố.

“Một trăm thanh chocolate, con ăn hết được sao?” Ninh Quân Hạo bật cười vì điều kiện ngây thơ của thằng bé.

“Một vạn cái ta cũng có thể làm thịt được...” Nói xong, hai cánh tay nhỏ bé của Kính Huyền vẽ một vòng tròn thật lớn, để hình dung một vạn thanh chocolate.

Hoa Ngữ Nông đi vào phòng khách, cũng không định quấy rầy hai cha con, bởi vì cô vừa mới khóc nên ánh mắt và mũi vẫn còn hồng, lúc này cô chỉ muốn đi lên phòng ngủ trên lầu mà thôi.

Lúc đi ngang qua phòng khách, Kính Huyền nhìn thấy cô, thế là lập tức kêu lên: “Mẹ, mẹ trở về rồi à?”

“Ừ, mẹ đi lên lầu nghỉ ngơi một chút.” Hoa Ngữ Nông ậm ừ lên tiếng, sau đó quay người chạy lên lầu, cũng không hề chào hỏi với Ninh Quân Hạo.

Kính Huyền nhìn theo bóng lưng của Hoa Ngữ Nông, nhún vai nói với Ninh Quân Hạo: “Hôm nay mẹ thật là kỳ quái, không để cho con chạy qua hôn nhẹ gì cả...”

P/S: Ba vạn, rất cực cũng viết xong, tôi chạy qua một bên phun máu đã nhé. Lời phản hồi sao đạo này ít vậy? Mọi người không muốn trò chuyện với tôi sao? Để tôi biết thật ra đang có rất nhiều người đọc cuốn sách này á!!!

Momo said: Lời tâm tình hiếm hoi của tác giả, cũng là tiếng lòng của Momo

69. Chương 69: Sao Lúc Trước Lại Làm Như Vậy?

Ninh Quân Hạo cũng nhìn thấy dấu vết đã khóc trên mặt Hoa Ngữ Nông, anh để Kính Huyền chơi cùng với bảo mẫu trong nhà, còn mình thì bước lên lầu.

Bên trong phòng, Hoa Ngữ Nông vào nhà tắm giặt khăn mặt, sau đó ngồi trên xích đu ở ban công, hai mắt lẳng lặng nhìn về phía Nam Hồ cách đó không xa, suy nghĩ đã bay tới nơi nào nơi nào.

Ninh Quân Hạo đi vào phòng, thấy Hoa Ngữ Nông ngồi đó không nói lời gì, anh chậm rãi đi tới bên cạnh, đưa mắt nhìn về phía cô nói: “Sao lại khóc?”

Lúc này mặt trời đang dần ngả xuống, ánh sáng màu đỏ mờ ảo chiếu lên khắp nơi trên mặt đất, đồng thời cũng chiếu xuống gương mặt của Hoa Ngữ Nông. Ánh mắt cô hơi híp lại, mày nhíu vào cùng một chỗ với nhau, ngẩng đầu nhìn về phía ánh sáng đang phản quang lên gương mặt anh: “Em đi về nhà.”

Ninh Quân Hạo lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, anh nhìn cô, thấy trong ánh mắt ấy có sự yếu ớt và bất lực, giống như lần đầu tiên họ gặp nhau, cô cũng có dáng vẻ nhút nhát và e sợ như vậy.

“Ông nội không chịu tha thứ cho em, không cho em tiến vào cửa lớn của nhà họ Hoa...” Nói rồi, nước mắt cô lại rơi.

“Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước lại còn làm vậy?” Dáng vẻ đáng thương của cô không hề khiến cho Ninh Quân Hạo động lòng trắc ẩn, trái lại, anh còn bỏ đá xuống giếng, hừ lạnh nói.

“Lúc trước?” Hoa Ngữ Nông nghe vậy, nở nụ cười khổ: “Phải rồi, sớm biết dù em có rời đi cũng không thể thành toàn cho tình yêu của anh, em cần gì phải làm như vậy?”

“Em đang nói cái gì? Thành toàn cho tình yêu của tôi?” Ninh Quân Hạo nghe thấy những lời cô nói, cảm thấy có chút kỳ quái.

Hoa Ngữ Nông vừa chuẩn bị mở miệng nói mình đã biết chuyện giữa anh và Trần Nhược Hồng thì lại nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến, vì thế những lời đã đến bên môi liền nuốt lại, đưa mắt nhìn về phía cửa.

“Mẹ, có một bác nào đó gọi điện thoại đến tìm mẹ này.” Người đứng ở cửa là Kính Huyền, trên tay cậu bé đang cầm điện thoại của Hoa Ngữ Nông, không ngừng vung vẩy.

Nghe vậy, Hoa Ngữ Nông lập tức chạy đến trước mặt Hoa Ngữ Nông, cầm điện thoại lên “Alo” một tiếng.

Điện thoại là do La Tổ Dung gọi tới, bà thăm hỏi tình hình của Hoa Ngữ Nông một chút, rồi cẩn thận hỏi về chuyện của Kính Huyền, sau đó yêu cầu được trò chuyện cùng thằng bé.

Vì vậy Hoa Ngữ Nông lại đưa điện thoại cho Kính Huyền, nói: “Bà ngoại gọi điện cho con kìa, con mau gọi bà ngoại đi.”

Kính Huyền cầm điện thoại liền thanh thúy hô lên với đầu bên kia: “Bà ngoại, cháu là Kính Huyền, đứa trẻ xinh đẹp nhất vũ trụ...”

La Tổ Dung ở bên kia nghe thấy tiếng của Kính Huyền, kích động thiếu chút nữa bật khóc, bà liên tục nói: “Kính Huyền, bảo bố của bà, gọi vài tiếng bà ngoại nữa đi cháu...”

“Bà ngoại, bà ngoại, bà ngoại, bà ngoại...” Kính Huyền nghe lời lại gọi thêm vài tiếng, sau đó, cậu bé giống như nhớ ra cái gì, lập tức nói: “Bà ngoại, bà ở chỗ nào vậy? Trong nhà bà có bánh chocolate không? Bà mời cháu sang nhà làm khách, sau đó dùng bánh chocolate chiêu đãi cháu đi.”

“Được, được, được, chỉ cần Kính Huyền của bà thích, mặc kệ cháu muốn gì, bà ngoại đều chuẩn bị cho.” La Tổ Dung liền tức đáp ứng, sau đó bà còn muốn nói tiếp, lại nhìn thấy vú Dương đang đỡ Hoa Thương Hải

đi về phía này, vì thế bà lập tức nói với Kính Huyền: “Kính Huyền, cháu ngoan, nói vài câu với cụ ông được không?”

“Cụ ông? Đó là vật gì?” Kính Huyền ở bên này có chút không hiểu hỏi lại.

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, lập tức bịt chặt cái miệng nhỏ của Kính Huyền, sau đó ghé vào lỗ tai thẳng bé nhỏ giọng dặn dò: “Bảo bối, cụ ông chính là ông nội của mẹ, con ngoan, mau nói vài lời ngọt ngào, chúc cụ khỏe mạnh, trong nhà cụ có rất nhiều chocolate đấy, nếu con làm cụ thích mình, sau này sẽ có bánh chocolate ăn cả đời không hết.”

“Uhm...Thật thế sao?” Kính Huyền nghe thế, hai mắt liền tỏa sáng, lập tức gạt tay Hoa Ngữ Nông ra, lớn tiếng hô lên với đầu bên kia điện thoại: “Cụ ông, cụ ông đẹp trai nhất vũ trụ, cụ có khỏe không, cháu là Kính Huyền, rất vui được biết cụ, sau này xin chỉ giáo thêm.”

Bên này La Tổ Dung đưa điện thoại tới trước mặt Hoa Thương Hải, muốn ông nghe giọng của Kính Huyền một chút, tuy rằng vẻ mặt Hoa Thương Hải rất mất hứng, nhưng cũng không đẩy ra. Khi ông nghe thấy Kính Huyền nói đến câu “rất vui được biết cụ, sau này xin chỉ giáo thêm”, gương mặt cau có bỗng thả lỏng đi vài phần, lông mi cũng cong cong, tỏ vẻ mình khá hài lòng với thẳng chất nhỏ này.

Sau khi Kính Huyền nói xong, không nghe thấy đầu kia điện thoại có tiếng truyền đến, liền kỳ quái nhìn Hoa Ngữ Nông: “Lạ thật, sao cụ không trả lời con? Hay là cụ bị tiếng nói duyên dáng của con làm cho dính chặt rồi?”

“Là mê hoặc, không phải dính chặt.” Hoa Ngữ Nông thấy thẳng bé lại dùng từ linh tinh, không nhịn được lên tiếng cải chính. Nhưng rất nhanh sau đó cô liền cảm thấy lời này có chút kỳ quặc, vì thế nói tiếp: “Cái gì mà mê hoặc? Có thể là vì cụ không nghe thấy tiếng của con, con nói thêm vài câu nữa đi...”

Kính Huyền nghe vậy, lắc đầu cảm thán: “Thật là hết cách với mẹ, được rồi, vậy con đành cố nói thêm vài câu nữa vậy.”

Nói xong, cậu bé lại hắng giọng, hô lên với đầu kia điện thoại: “Cụ ông ở bên kia nghe cho kỹ nè, con là Kính Huyền cháu của cụ, năm nay con sáu tuổi, là một đứa trẻ cực kỳ xinh đẹp, nếu cụ chịu dùng một vạn thanh chocolate trao đổi, con có thể đưa cho cụ rất nhiều số điện thoại của các chị xinh đẹp đấy nhé...”

Cậu nhóc còn chưa nói xong, Hoa Ngữ Nông đã bạo lực thưởng ấy cái cốc đầu, lên giọng giáo huấn: “Con đang nói linh tinh cái gì vậy hả?”

“Oa oa oa...Đáng ghét, mẹ xấu xa, chỉ biết bắt nạt trẻ con, con không thèm nghe điện thoại nữa, oa oa oa...” Nói xong, Kính Huyền dúi điện thoại vào tay Hoa Ngữ Nông, chạy về phía Ninh Quân Hạo: “Ba xoa xoa...Kính Huyền đau quá...”

Đầu kia điện thoại, La Tổ Dung nghe thấy Kính Huyền gọi ba, lập tức hỏi Hoa Ngữ Nông: “Tiểu Ngũ, vừa nãy có phải Kính Huyền đang gọi ba không? Đây là chuyện gì? Ba của nó là ai thế?”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, lập tức giải thích nói: “A, cha của thẳng bé là Ninh Quân Hạo, bây giờ anh ấy đang ở đây. Mẹ, mẹ nói với ông nội, nếu như ông muốn gặp thẳng bé, con có thể mang nó về nhà để gặp ông.”

“Được rồi, mẹ biết nên nói thế nào, để chờ ba con trở về, mẹ sẽ gọi điện thoại tiếp cho con.” La Tổ Dung vừa nói chuyện, vừa không quên lên quan sát nét mặt của Hoa Thương Hải, phát hiện vẻ giận dữ trên mặt ông đã sớm biến mất, xem ra sức hút của thẳng bé này thật đúng là không nhỏ.

70. Chương 70: Khách Không Mời Mà Đến

Cúp điện thoại, cô quay đầu nhìn về phía Kính Huyền đang núp ở trong lòng Ninh Quân Hạo, phát hiện thẳng bé đang cảnh giác nhìn mình.

“Mẹ đi xuống lầu nhìn xem bữa tối đã chuẩn bị xong chưa.” Hoa Ngữ Nông thở dài, xoay người rời khỏi phòng.

Kính Huyền quay cái đầu nhỏ, nhìn về phía Ninh Quân Hạo nói: “Ba, ba có thể tặng con ảnh chụp có chữ kí của nữ diễn viên Tuệ Na trong ‘siêu nhân ánh sáng’ được không? Con muốn...cái đó lắm.”

“Chuyện này...” Ninh Quân Hạo nghe vậy liền do dự. Anh lớn bằng từng này nhưng chưa từng đi theo đuôi mình tinh nào hết, nếu để người ta biết được anh đi tìm nữ minh tinh nhờ kí tên, khó tránh khỏi bị đám phóng viên viết linh tinh một trận.

“Trên TV nói, ba là người vĩ đại nhất trên thế giới này, không gì không làm được, có thể giúp trẻ nhỏ đạt được mọi điều ước đấy...” Kính Huyền liếc mắng nhìn nọt, tăng tốc anh.

“Được rồi, ba sẽ nhờ người chuẩn bị cho con.” Ninh Quân Hạo hết cách với thằng bé, đành phải đáp ứng.

“Tốt quá tốt quá, nếu như có thể tiện tay mang cả số điện thoại qua thì không còn gì tốt hơn.” Kính Huyền vui vẻ khoa tay múa chân nói.

“Cái thằng nhóc này, thật đúng là tham lam...” Ninh Quân Hạo bật cười, vỗ nhẹ mông cậu bé, sau đó ôm con đi xuống dưới lầu.

Một nhà ba người dùng cơm dưới lầu xong đã là sáu giờ rưỡi, Kính Huyền lo không đến kịp giờ mở màn, vội vàng gào thét ầm ĩ nói muốn đi. Hoa Ngữ Nông lại cảm giác thân thể không thoải mái, cho nên muốn ở nhà nghỉ ngơi.

Ninh Quân Hạo cũng không định miễn cưỡng bắt cô đi cùng, thấy cô không muốn ra khỏi nhà liền tự mình mang Kính Huyền đi chơi.

Hoa Ngữ Nông ngồi ở phòng khách dưới lầu vài phút, sau đó cô lên gác, muốn tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ sớm.

Chờ cô tắm rửa, thay quần áo xong xuôi chuẩn bị nằm xuống thì người hầu lại đến gõ cửa phòng.

“Có chuyện gì vậy?” Hoa Ngữ Nông có chút mệt mỏi cất tiếng.

“Phu nhân, có cô Trần tới nhà, nói là bạn cũ muốn tới thăm cô.” Người hầu đứng ở cửa thông báo.

“Cô Trần? Chẳng lẽ là Trần Nhược Hồng?” Hoa Ngữ Nông nghĩ vậy, lập tức ngồi dậy, cài lại áo ngủ, sau đó đi xuống lầu.

Khi cô xuống đến nơi liền nhìn thấy người đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách chờ mình chính là Trần Nhược Hồng.

Trần Nhược Hồng nhìn thấy Hoa Ngữ Nông từ trên lầu đi xuống, lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Xin chào, cô Trần...” Hoa Ngữ Nông đi đến bên người cô ta, gật đầu chào hỏi.

“Ngữ Nông, ngại quá, đã quấy rầy cô nghỉ ngơi rồi.” Trần Nhược Hồng tỏ vẻ xin lỗi trên mặt, ái ngại nói. Thật ra sở dĩ cô ta xuất hiện ở trong này, hoàn toàn là bởi vì hôm nay nghe bác Trương nói Ninh Quân Hạo không về nhà cùng cha mình mở tiệc mời khách từ phương xa, cô ta đoán Ninh Quân Hạo nhất định tìm đến chỗ Hoa Ngữ Nông, cho nên mới tìm đến chỗ này muốn phá hủy cơ hội ở chung của hai người. Nhưng lúc cô ta đến đây lại không nhìn thấy Ninh Quân Hạo nên không tránh khỏi có chút ngoài ý muốn.

“Không quấy rầy đâu, tôi cũng chưa đi ngủ mà. Cô đến tìm tôi có chuyện gì không?” Hoa Ngữ Nông lắc đầu, thái độ ôn hòa nói. Đối với Trần Nhược Hồng, trong nội tâm cô vẫn luôn mang theo vài phần áy náy.

“Tôi...tôi đến là muốn giải thích với cô, chuyện lần trước ở công ty nhìn thấy cô, thái độ của tôi không thật sự tốt, hy vọng cô có thể tha thứ...” Trên mặt Trần Nhược Hồng lóe ra chút tươi cười miễn cưỡng, có thể cảm giác được câu giải thích này của cô ta nghĩ một đằng nói một nẻo đến cỡ nào.

Hoa Ngữ Nông cũng không ngờ cô ta sẽ đến giải thích với mình, vì vậy nhanh chóng nói: “Cô đừng nói như vậy, thật ra nói đến cùng, vấn đề vẫn ở trên người tôi. Tôi mong cô có thể tha thứ cho lần xuất hiện đột ngột này, thật sự là tôi ...không còn cách khác...”

“Không còn cách nào? Vì sao cô lại nói như vậy? Lần này cô trở về, là vì có chuyện gì sao?” Trần Nhược Hồng nắm bắt được ít đầu mối từ lời của Hoa Ngữ Nông, lập tức cao giọng truy vấn.

“Cô Trần, thật xin lỗi, tôi biết cô rất yêu Quân Hạo, nhưng xin lỗi, vì con, tôi không thể nào lùi bước được nữa, xin cô hãy tha thứ cho tôi...”

“Cái...cái gì? Con...cô...có con của Quân Hạo? Điều này sao có thể? Hai người như thế nào mà...” Trần Nhược Hồng hiển nhiên không ngờ rằng lần này Hoa Ngữ Nông trở về lại mang theo tin tức quan trọng như thế, về mặt của cô ta trở nên rất khó tin.

“Đúng vậy, thật ra năm đó lúc tôi rời đi cũng đã có mang rồi, mấy năm nay tôi ở nước ngoài cùng đứa bé, vốn định một mình nuôi lớn con, thế nhưng...con trai tôi mắc bệnh, là bệnh máu trắng, tôi phải tiếp tục mang bầu mới có thể cứu nó, cho nên...”

“Cho nên đây chính là lý do cô trở về lần này?” Trần Nhược Hồng cắt đứt lời của cô, lạnh lùng hỏi.

“Phải, là một người mẹ, tôi muốn ích kỷ một lần, tôi muốn cho bọn trẻ một gia đình đầy đủ. Tôi biết chuyện này mình có lỗi với cô, cho nên cũng đành mặc cô hận tôi, trách tôi ra sao, tôi đều nhận hết, nếu có thể, tôi nguyện ý làm bất cứ chuyện gì để có thể đổi lấy sự tha thứ của cô.” Hoa Ngữ Nông nói xong những lời từ đáy lòng mình, về mặt thật sự chân thành.

Thế nhưng Trần Nhược Hồng lại cười lạnh, biểu cảm phẫn nộ nhìn Hoa Ngữ Nông nói : “Cô cho là dùng con làm lợi thế liền có thể trở lại bên người Quân Hạo hay sao? Tôi cho cô biết, bác Ninh đã sớm coi tôi là người tốt nhất cho vị trí con dâu của mình, vài ngày nữa đến bữa tiệc sinh nhật của Quân Hạo, tôi sẽ dùng thân phận bạn gái của anh ấy để xuất hiện, đến lúc đó, mọi người đều sẽ biết đến địa vị của tôi ở trong nhà họ Ninh, cô nghĩ là cô còn có cơ hội hay không?”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, sắc mặt liền trở nên tái nhợt, lời nói của Trần Nhược Hồng giống như mũi dao đâm vào trái tim cô.

Đúng vậy, sao cô có thể quên được chứ? Bảy năm qua, tuy Trần Nhược Hồng không hề gả cho Ninh Quân Hạo, nhưng nếu bọn họ vẫn không ngừng nỗ lực thì bây giờ cũng chính là lúc thu hoạch. Như thế nào cô có thể khờ dại nghĩ rằng, mình có thể xen vào giữa bọn họ đây?

Có điều, nếu là như thế, sao đêm qua Ninh Quân Hạo vẫn nói cô có thể nghĩ đến chuyện phục hôn cùng anh? Anh đang cố ý đùa giỡn, trêu chọc cô ư? Vì sao anh phải làm như vậy? Vì sao mỗi lần họ đối mặt với nhau, về mặt của anh luôn tràn ngập phẫn nộ? Rốt cuộc anh tức giận vì điều gì cơ chứ?

Trần Nhược Hồng thấy Hoa Ngữ Nông không nói lời nào một lúc lâu, biết những lời mình nói đã có tác dụng, vì thế cô ta liền cao ngạo ngẩng đầu nhìn Hoa Ngữ Nông nói: “Nếu cô biết thức thời thì hãy mau chóng biến đi, bằng không chờ lúc sinh con xong, bị Quân Hạo vứt bỏ thì không khác gì bị chồng ruồng rẫy hết, sẽ bị người người nhạo báng.”

71. Chương 71: Anh Muốn Đưa Cô Đi Dự Tiệc

Đối với những lời cảnh cáo và nhục nhã của Trần Nhược Hồng, Hoa Ngữ Nông không thể phản bác. Nhưng dù thế, lòng của cô vẫn chưa từng dao động. Bởi vì cô biết, bây giờ mọi việc cô làm đều vì con, cho nên mặc kệ người khác nhìn mình thế nào, hận mình ra sao, cô đều phải kiên trì đến cùng.

“Được rồi, những gì muốn nói tôi đều đã nói hết, hy vọng chính cô tự biết thu xếp ổn thỏa mình, dù sao, tôi cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ người phụ nữ nào mơ tưởng Quân Hạo hết, đời này anh ấy chỉ có thể thuộc về tôi, chỉ có thể làm chồng của tôi mà thôi!” Cuối cùng, Trần Nhược Hồng lớn tiếng tuyên bố quyền sở hữu của mình với Ninh Quân Hạo, sau đó giận dữ rời đi.

Hoa Ngữ Nông nhìn theo bóng lưng rời đi của cô ta, hai tay nắm thật chặt thành quyền, răng nanh dùng sức cắn mạnh vào môi dưới.

Cô thật không ngờ khi một người phụ nữ quyết tâm muốn bảo vệ tình yêu của mình, về mặt có thể trở nên dữ tợn đến thế, nhớ lại dáng vẻ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục bảy năm trước của Trần Nhược Hồng, người trước mặt giống như đã hoàn toàn thay đổi.

Rốt cuộc cô ta thay đổi là bởi vì bảy năm rông chờ đợi, hay đó vốn chính là bản tính tự nhiên, chỉ có điều cô không hề phát hiện? Hoa Ngữ Nông đột nhiên cảm thấy tình địch này của mình vô cùng đáng sợ, ham muốn chiếm hữu mãnh liệt ấy khiến cô không khỏi chùn bước, nếu không phải vì con, cô nhất định sẽ không tiếp tục tranh giành cùng cô ta, bởi cô không có lòng tin mình sẽ đánh bại được người này.

... ..

Lúc Ninh Quân Hạo đưa Hoa Kính Huyền trở về đã là hơn chín giờ tối, Kính Huyền đã ngủ say lúc còn ở trên xe, được Ninh Quân Hạo ẵm lên lầu. Bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc còn ôm chặt tấm ảnh chụp có chữ kí của ngôi sao, đây là thứ Ninh Quân Hạo dặn dò Lâm Tuấn Hiền nghĩ cách tìm được, khiến Kính Huyền sung sướng vô cùng.

Đưa Kính Huyền đến phòng ngủ trên lầu, để người hầu thay quần áo giúp thẳng bé ngủ ngon, anh xoay người chuẩn bị đi xuống, bất ngờ phát hiện ánh sáng mờ nhạt toát ra từ phòng của Hoa Ngữ Nông.

Cô vẫn còn chưa ngủ sao?

Ninh Quân Hạo nghĩ ngợi, rồi nhấc chân đi đến trước cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Lúc này Hoa Ngữ Nông đang ngồi tựa vào đầu giường, ôm laptop đánh máy, Ninh Quân Hạo thấy thế liền tiến lên vài bước, đi đến bên giường, một tay cầm lấy chiếc máy tính, ngắt nguồn điện, đặt ở trên bàn.

“Không phải nói mình không thoải mái à? Sao không nghỉ ngơi cho thật tốt, lại còn ngồi lên mạng?” Anh có chút tức giận nhìn về mặt kính ngọc của Hoa Ngữ Nông, lên tiếng chất vấn.

“Em không ngủ được, cho nên...” Hoa Ngữ Nông cố gắng giải thích.

“Không ngủ được liền lên mạng? Em không biết máy tính có tia phóng xạ à? Nếu có ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng thì làm sao bây giờ? Không biết làm thế nào mà em trở thành mẹ được!” Ninh Quân Hạo mặc kệ lời giải thích của Hoa Ngữ Nông, ở trong mắt anh, phụ nữ có thai lên mạng chính là không biết chịu trách nhiệm với bào thai trong bụng, anh cũng không muốn con mình chưa sinh ra đã bị ảnh hưởng gì.

“Thật xin lỗi...” Hoa Ngữ Nông không thể giải thích, cảm thấy trong lòng rất tủi thân.

“Thân thể thế nào? Không thoải mái sao?” Ninh Quân Hạo thấy cô lên tiếng liền cảm thấy không còn tức giận như trước nữa, ngữ khí hơi dịu đi một chút.

“Có một chút tức ngực, nghỉ một lát chắc sẽ không sao nữa.” Hoa Ngữ Nông không dám mô tả cảm giác không thoải mái của mình quá nhiều, chỉ thuận miệng đáp.

Nghe cô nói vậy, Ninh Quân Hạo lập tức rút điện thoại ra bấm một dãy số: “Bác sĩ Giang đúng không? Phiên ông lập tức đến biệt thự Nam Hồ một chuyến, giúp tôi làm kiểm tra sức khỏe cho phụ nữ có thai. Vâng, ở trong biệt thự tư nhân của tôi, mang theo cả y tá đi cùng cũng được, đêm nay có thể sẽ cần người ở lại...”

“Em thật sự không có vấn đề gì lớn, không cần làm phiền người khác đâu...” Hoa Ngữ Nông thấy anh kêu bác sĩ đến, lập tức mở miệng muốn can ngăn.

“Chẳng qua tôi không muốn đứa bé trong bụng em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà thôi, em không cần suy nghĩ quá nhiều.” Ninh Quân Hạo lạnh lùng cắt đứt lời của cô, sau đó cúp máy điện thoại.

Hoa Ngữ Nông nghe thế, không biết nên nói gì, đành tiếp tục im lặng.

Bên trong gian phòng lớn như vậy, hai người không ai lên tiếng, khiến bầu không khí tĩnh lặng có phần xấu hổ.

Ninh Quân Hạo dứt tay vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống Hoa Ngữ Nông đang ngồi ở trên giường, ánh mắt không hề dịu dàng mà giống như đang nhìn ngắm con mồi của mình vậy.

“Nếu kiểm tra thấy thân thể của em không có việc gì, tối mai nhớ chuẩn bị cho tốt để ra ngoài.” Im lặng một lúc lâu, Ninh Quân Hạo mới mở miệng lần nữa, lần này anh đã nghĩ thông, muốn cô cùng mình đi tham gia bữa tiệc tối của nhà thị trưởng.

“Ra ngoài? Đi đâu cơ?” Hoa Ngữ Nông không nhịn được tò mò hỏi.

“Tham gia một bữa tiệc, tôi sẽ mang cả Kính Huyền đến, chuyện thằng bé là con trai tôi cũng đã đến lúc ọi người biết rồi.” Ninh Quân Hạo bình tĩnh nói, giống như ngày mai chẳng qua chỉ đi chợ mua chút đồ ăn đơn giản mà thôi.

Có điều chuyện này trong mắt Hoa Ngữ Nông lại là việc lớn.

Ninh Quân Hạo muốn để tất cả mọi người biết Kính Huyền là con trai mình, nói cách khác, sau ngày mai, Kính Huyền sẽ được đổi tên là Ninh Kính Huyền, Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân cũng sẽ biết mình có một đứa cháu, dựa theo tính cách của họ, nhất định sẽ yêu cầu mang Kính Huyền đến nhà họ Ninh sống, như vậy cô sẽ phải rời xa con.

“Nhất định phải để mọi người biết chuyện này nhanh như vậy hay sao?” Cô nhỏ giọng hỏi, trong lòng cực kỳ không tình nguyện.

Ninh Quân Hạo nhìn cô, đột nhiên anh vươn tay ra, ngón tay thon dài dùng sức nắm lấy người cô, nâng mặt cô lên, để tầm mắt cô đối diện thẳng với ánh mắt của mình, lạnh lùng nhấn mạnh từng từ một: “Hoa Ngữ Nông, hình như em vẫn còn chưa rõ ràng tình trạng bây giờ thì phải, hiện tại mọi chuyện đều do tôi quyết định, em đã hiểu chưa?”

“Anh đã nói, trước khi con sinh ra, anh sẽ để em ở lại bên người Kính Huyền.” Hoa Ngữ Nông cảm giác phần cảm bị anh nắm hơi đau, nhưng cô không dám giãy dụa, chỉ nhịu mảy nói.

“Em cảm thấy mình bây giờ có tư cách nói điều kiện gì với tôi hay sao?” Ninh Quân Hạo liếc mắt chằm chọc nhìn cô, hỏi ngược lại.

“Vậy chuyện lần trước anh nói, nếu biểu hiện của em khiến anh vừa lòng, anh có thể suy nghĩ đến chuyện phục hôn cùng em, còn có hiệu lực hay không?” Cô bất an muốn anh xác nhận lời của mình, ngày hôm nay Trần Nhược Hồng đến thăm quả thật đã khiến cô rối rắm, người phụ nữ ấy mạnh mẽ như vậy, trong tình huống bây giờ, cô thật sự không thể chiến thắng được.

72. Chương 72: Tên Quỷ Con Kia Thật Đáng Ăn Đòn

“Ngày mai thư ký sẽ mang lễ phục qua đây, buổi tối bảy rưỡi xe sẽ đến đón em và Kính Huyền đến hội trường.” Ninh Quân Hạo không trả lời vấn đề của cô, chỉ thu tay lại, lạnh lùng dặn dò, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa.

Khi bác sĩ Giang đến, Ninh Quân Hạo đang ngồi ở trên ghế salon dưới lầu chờ ông ta.

“Ninh tổng, ngại quá, để cậu phải đợi lâu rồi.” Bác sĩ Giang đi đến trước mặt anh giải thích.

“Còn nhanh hơn so với tôi nghĩ nữa, người ở trên lầu, tôi để bảo mẫu đưa ông đi lên.” Nói xong, Ninh Quân Hạo khẽ vẫy tay với bảo mẫu, ý bảo bà ta đưa bác sĩ Giang và y tá đi lên lầu khám bệnh cho Hoa Ngữ Nông.

Bác sĩ Giang liền theo bảo mẫu đi lên lầu, Ninh Quân Hạo tiếp tục ngồi trên ghế salon chờ kết quả kiểm tra.

Nửa giờ sau, bác sĩ Giang xuống lầu, nói với Ninh Quân Hạo: “Vấn đề không lớn, bởi vì số tuần mang thai còn ít, cho nên thai chưa ổn định, ba tháng đầu lúc mang thai là thời kỳ tương đối nguy hiểm, trong lúc này, tâm trạng của phụ nữ có thai tốt nhất nên bảo trì vui vẻ, không nên chịu kích thích, sau đó phối hợp cùng chế độ dinh dưỡng hợp lý, bình thường chú ý một chút, không nên quá vất vả sẽ tốt hơn. Tôi đã sắp xếp y tá ở lại chăm sóc cho cô ấy, cậu có thể yên tâm.”

“Ngại quá, sau đó có thể còn phiền ông định kỳ qua đây giúp cô ấy kiểm tra sức khỏe.” Ninh Quân Hạo nghe bác sĩ Giang nói thân thể Hoa Ngữ Nông không có trở ngại gì liền lập tức yên lòng.

“Đây là chuyện mà bác sĩ riêng của nhà họ Ninh nên làm, Ninh tổng cần gì khách khí, nếu như không còn gì dặn dò, tôi xin cáo từ trước.” Bác sĩ Giang mỉm cười nói tạm biệt.

“Ông đi thông thả.” Ninh Quân Hạo gật đầu, sau đó nhìn theo bóng bác sĩ Giang rời đi.

Lúc này, người hầu đã tới, đứng trước mặt Ninh Quân Hạo hỏi: “Ông chủ, đêm nay ông sẽ ở lại đây sao?”

“Không, tôi có chuyện, bà cứ làm việc của mình đi.” Khoát tay áo, Ninh Quân Hạo liền nhấc chân đi về phía cửa lớn.

Giữa trưa ngày hôm sau, hai mẹ con Hoa Ngữ Nông ăn cơm xong, thư kí Lý liền cầm lễ phục may gấp theo yêu cầu đến nhấn chuông cửa.

Đi vào biệt thự, khi thư kí Lý biết chủ nhân của lễ phục là Hoa Ngữ Nông, cô lập tức vui vẻ nở nụ cười, đi đến trước mặt Hoa Ngữ Nông nói: “Tôi còn đang nghĩ sao tổng tài có thể nhớ rõ số đo của một cô gái thế, hóa ra lễ phục này là làm cho phu nhân.”

Hoa Ngữ Nông nhìn thấy quần áo thư kí Lý đang cầm trong tay, hơi sửng sốt, rất nhanh sau đó mới kịp thời phản ứng, hỏi lại: “Cô nói, lễ phục này là Quân Hạo đặt may theo số đo của tôi sao?”

“Còn không phải ư, phu nhân, dáng người của cô thật là tốt, làm tôi hâm mộ chết đi được.” Nói xong, thư kí Lý mở lễ phục ra, mang đến ước thử trên người Hoa Ngữ Nông.

Kính Huyền đang ngồi một bên thấy thế, lập tức bu đến gần, lớn tiếng kêu: “Oa oa...bộ váy này trông thật tuyệt, mẹ, mẹ mau mặc vào thử xem đi...”

Thư kí Lý nhìn thấy Kính Huyền vừa chạy tới, lập tức cười híp mắt đưa tay nhéo gương mặt nhỏ nhắn nói: “Vị này chính là cậu chủ nhỏ của chúng ta đi, dáng vẻ thật là xinh xắn, như đúc từ một khuôn với tổng tài vậy...”

“Này, dì kia, nam nữ khác biệt, sao dì có thể tùy tiện sờ soạng mặt mũi của nam tử hán thế chứ? Dì làm như vậy không thấy có lỗi với cha mẹ già ở thôn quê cùng chồng con ở trên núi sao?” Kính Huyền đối với bà dì cứ “mê đắm” nhìn mình này vô cùng cảnh giác, giống như đang lo sẽ bị móng vuốt ma quỷ của bà ta vô lễ vậy, hai tay ôm ngực, khẩn trương nói.

“Cái...bạn nhỏ này, thật đúng là...đáng yêu quá...” Thư kí Lý gần như là nghiêng răng nghiêng lợi đem hai từ “đáng yêu” đó nói ra, trên mặt tuy rằng vẫn tươi cười, nhưng nụ cười kia cũng đủ khiến cho Kính Huyền run sợ.

Hoa Ngữ Nông chỉ còn cách cốc đầu Kính Huyền một phát, sau đó tỏ vẻ xin lỗi nói với thư kí Lý: “Ngại quá, đứa nhỏ này bị tôi chiều hư cho nên mới không có phép tắc gì như vậy, chúng ta lên lầu thử lễ phục đi thôi.”

“Ha ha... phu nhân à, cậu chủ nhỏ thế này gọi là ngây thơ hồn nhiên mới đúng.” Thư kí Lý miễn cưỡng cười nói.

Hai người cùng nhau lên lầu, Kính Huyền cũng tung tăng theo sau, làm một quần chúng vây xem hết sức đúng mực, đem phần diễn của mình phát huy tốt nhất có thể.

Khi Hoa Ngữ Nông đi vào phòng thay đồ ở trong phòng ngủ để thử quần áo thì thư kí Lý và Kính Huyền phải chờ ở bên ngoài, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn đối phương một lúc xong, vẫn là Kính Huyền mở miệng trước, chỉ có điều câu mà thằng bé nói khiến thư kí Lý xúc động đến mức muốn phát điên.

“Dì này, dì đừng có bất kỳ ý tưởng không an phận nào đối với cháu đó nhé, cháu không thích dì đâu...” Về mặt của cậu nhóc còn cực kỳ chân thành, dáng vẻ kiên trì bất khuất nói với thư kí Lý.

“Tiểu quỷ này...nếu không phải nhìn mặt mũi cha mi là ông chủ của bà, bà đã sớm đánh i ngay cả mẹ cũng không nhận ra được rồi nhé.” Thư kí Lý nổi hết cả gân xanh, thầm mắng ở trong lòng.

Tuy rằng cô rất muốn đánh tên nhãi này một trận, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra cảm xúc gì, chỉ híp mắt cười nhìn Kính Huyền, dụ dỗ nói: “Người bạn nhỏ, cháu yên tâm, dì đã kết hôn rồi, dì chỉ muốn làm bạn tốt với cháu thôi, cháu cảm thấy thế nào?”

“Cái gì? Dì đã kết hôn? Nói mau, nói mau, dì lừa chồng mình đến tay như thế nào, nếu dì không nói, cháu sẽ đi mách với chú cảnh sát...” Kính Huyền nhấp nháy mắt, cao giọng chất vấn.

“Cái thằng bé này...” Thư kí Lý cảm thấy mình sắp bị tên quỷ nhỏ này làm cho điên mất, khóe miệng không ngừng run rẩy, rất muốn đánh nó mà lại không thể.

“Được rồi, được rồi, thấy dì đáng thương vậy, cháu cũng chẳng thèm quản chuyện của mấy người, cháu cũng rất bận rộn mà, dì mau lấy một vụn thanh chocolate đến tặng cho cháu đi...” Nói xong, thằng bé còn khoát tay áo ra về người lớn.

Thư kí Lý nghe cậu nhóc nhắc đến chocolate, lập tức bắt được nhược điểm, liền giống như con sói đuôi dài nói: “Cháu rất thích ăn chocolate sao?”

“Vâng, đúng vậy, cháu thích nhất là bánh hương thảo có nhân chocolate, cắn vào miệng, vừa mềm vừa thơm, rất tuyệt vời. Sao thế? Dì muốn đưa cho cháu một vụn cái sao?” Kính Huyền vừa chép miệng vừa hỏi.

73. Chương 73: Chọn Ba Hay Chọn Mẹ?

“Dì cho cháu chocolate, cháu phải đồng ý làm bạn tốt với dì, được không?” Thư kí Lý muốn dùng chocolate để bày tỏ thành ý của mình với cậu nhóc.

“Chuyện này...dì đưa chocolate cho cháu trước, cháu sẽ suy nghĩ lại xem sao.” Kính Huyền sờ cằm nói.

Lúc này, Hoa Ngữ Nông đã thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng: “Thế nào? Có phải hơi chật không?”

Thư kí Lý nhìn chiếc váy dài hoàn hảo bằng chất liệu tơ tằm màu champagne, được thiết kế lộ vai mặc trên người Hoa Ngữ Nông, ánh mắt không nhịn được phải nhìn chăm chú, rất nhanh sau đó liền tấm tắc khen ngợi: “Không chật, không chật, một chút cũng không chật, chiếc váy này giống hệt như sinh ra để dành cho cô vậy, hoàn mỹ giống hệt nhau. Tôi dám cam đoan, đêm nay cô nhất định sẽ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.”

“Mẹ, mẹ mặc váy mới là muốn đi tham gia party sao? Con cũng muốn đi, con cũng muốn đi, con muốn ăn bánh ngọt siêu lớn ở party, còn muốn đi làm quen với nhiều chị gái xinh đẹp nữa...” Kính Huyền ngửi được mùi party trong lời nói của thư kí Lý, vì vậy lớn tiếng hét lên.

“Ha ha...cậu chủ nhỏ đừng nóng vội, sẽ mang cả cậu đi cùng, đêm nay nói không chừng cậu còn trở thành diễn viên nữa đấy.” Thư kí Lý mỉm cười lấy lòng Kính Huyền nói.

“Thật thế sao? Làm diễn viên, con muốn làm diễn viên...” Kính Huyền nghe vậy liền vui vẻ hô ầm lên. Rất nhanh sau đó, cậu nhóc liền tái mặt, cau mày nhìn về phía thư kí Lý. “Của cháu thì sao?”

“Hả...của cháu? Cái gì cơ?” Thư kí Lý nhất thời không hiểu rõ ý tứ của cậu bé, tò mò hỏi ngược lại.

“Không phải dì nói cháu sẽ trở thành diễn viên sao? Thân là diễn viên, sao cháu lại không có một bộ lễ phục đặt may riêng chứ? Mau đưa cho cháu lễ phục, cho cháu lễ phục...” Kính Huyền nói xong, bắt đầu nhảy đến trước mặt thư kí Lý, kiễng chân giật lấy túi trong tay cô cùng với ví tiền, lục khắp nơi tìm lễ phục của mình.

“Ha... Ha ha ha... Ha ha...” Thư kí Lý bị bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc thọc lét, vừa cười vừa né tránh.

“Nhanh lên, mau đem lễ phục của cháu ra đây, bằng không cháu sẽ gọi siêu nhân ánh sáng chính nghĩa đến, đánh dì thành bánh thịt luôn đó...” Kính Huyền không tìm thấy lễ phục, liền dùng vẻ mặt uy hiếp nhìn thư kí Lý nói.

Kết quả cậu nhóc vừa dứt lời, Hoa Ngữ Nông liền cốc ột cú vào đầu: “Con yên lặng chút ẹ, đừng có dọa di sợ.”

Thế là, Kính Huyền lập tức an tĩnh, hai hàng nước mắt như mì sợi tuôn rơi, im lặng lui về một góc trên ghế salon.

“Thư kí Lý, thật sự là ngại quá, Kính Huyền nhà tôi lúc nào cũng như vậy, không để cho người bớt lo gì cả, hy vọng cô không thấy phiền lòng.” Hoa Ngữ Nông tỏ vẻ xin lỗi nhìn thư kí Lý nói.

“Ha ha...Phu nhân, cô không cần xin

lỗi tôi đâu, không có chuyện gì cả. Được rồi, lễ phục đã đưa đến, nhiệm vụ của tôi cũng hoàn thành, thế nên tôi đi trước đây, buổi tối tổng tài sẽ đưa xe đến đón cô và cậu chủ nhỏ, tôi đi trước nhé.” Thư kí Lý mỉm cười nhìn Hoa Ngữ Nông, sau đó chuẩn bị cáo từ.

“Cô đi thông thả.” Hoa Ngữ Nông lễ phép chào tạm biệt.

Thư kí Lý vừa mới xoay người, đột nhiên giống như nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại thấp giọng nói bên tai Hoa Ngữ Nông: “Lén nói cho cô biết một điều, đêm nay vốn dĩ tổng tài định đưa Trần Nhược Hồng đi tham dự yến hội cùng mình, nhưng mà bị tôi dùng hai câu nói thay đổi suy nghĩ đó, ha ha...Phu nhân, cô nhất định phải cố lên đấy nhé, không thể để Trần Nhược Hồng cướp đi vị trí của mình bên cạnh tổng tài được.”

Nói xong, thư kí Lý còn không quên mỉm cười nhìn Hoa Ngữ Nông, sau đó rời khỏi phòng.

Hoa Ngữ Nông lại bị câu nói cuối cùng này của thư kí Lý khiến cho khó chịu trong lòng, cô ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, thần thờ mất nửa ngày.

Kính Huyền đang ngồi trên ghế salon thấy thư kí Lý đi rồi, phát hiện Hoa Ngữ Nông ngẩn người đứng yên một chỗ liền chạy đến bên cạnh cô, bàn tay nhỏ bé béo múp kéo váy của cô nói: “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Chẳng lẽ bị cái bà di kia làm phép định thân cho nên không thể động đấy rồi?”

“Không...Mẹ không có việc gì...” Nghe tiếng Kính Huyền gọi mới bình tĩnh lại, Hoa Ngữ Nông lắc đầu, xoay người bế cậu bé từ dưới mặt đất lên, ôm thật chặt vào trong ngực.

“Uhm...Mẹ...Con sắp không thở được nữa rồi đây này...” Bởi vì bị ôm chặt, gương mặt nhỏ nhắn của Kính Huyền khổ sở vằn vẹo rồi giãy dụa.

“Cực cực, mẹ hỏi con, có phải con rất thích ba đúng không?” Hoa Ngữ Nông ôm Kính Huyền lên giường ngồi xuống, sờ cái đầu nhỏ của cậu nhóc, dịu dàng hỏi.

“Đương nhiên rồi, tuy rằng con là con trai, nhưng mà người đẹp trai giống như ba vậy á, con nhìn cũng rất thích...” Kính Huyền không chút do dự gật đầu, cho Hoa Ngữ Nông một đáp án khẳng định.

“Vậy...nếu có một ngày, cho con lựa chọn giữa ba và mẹ, con sẽ chọn sống cùng với ba, hay vẫn chọn sống cùng với mẹ?” Hoa Ngữ Nông cẩn thận dò hỏi, cô cảm thấy ngày đó sớm muộn gì cũng sẽ tới, nhất định phải biết trước ý định trong lòng Kính Huyền.

Ai ngờ Kính Huyền nghe xong vấn đề của cô, hai mắt đột nhiên rưng rưng nhìn về phía Hoa Ngữ Nông, dùng giọng điệu đáng thương hỏi: “Chẳng lẽ mẹ muốn giống cái cô trong TV kia, vứt bỏ con của mình, chạy trốn với người đàn ông khác sao?”

“Hả...Cái này...Con xem cái TV nào thế? Làm sao có chuyện đó được...” Hoa Ngữ Nông bị con nói vậy liền sững sốt, lập tức hỏi ngược lại.

“Bên trong ‘Siêu nhân ánh sáng’ có một đứa bé, mẹ của nó bởi vì chồng không kiếm được tiền mua chocolate cho nên đã chạy trốn cùng người đàn ông khác, trước khi bà ta chạy trốn cũng hỏi con mình vấn đề giống như mẹ, sau đó cậu bé kia chọn ở cùng ba mình, thế là ba cậu bé liền biến thành siêu nhân ánh sáng, còn quen biết với một cô cực kì xinh đẹp nữa...Mẹ, mẹ thật sự muốn bỏ trốn cùng người đàn ông khác sao? Mẹ bỏ đi rồi, như thế ba của con cũng có thể biến thành siêu nhân ánh sáng, sau đó làm quen với những cô xinh đẹp...” Nói xong, vẻ mặt của Kính Huyền liền trở nên YY không sao tả được.

“Cái tên nhóc vô lương tâm này...” Hoa Ngữ Nông thở dài không biết nói sao, bắt đầu cực kì hoài nghi tình cảm mẹ con giữa hai người bọn họ.

74. Chương 74: Nói Với Mọi Người

Bảy rưỡi tối, tài xế đứng giờ đến biệt thự đón hai mẹ con Hoa Ngữ Nông. Về mặt Kính Huyền hưng phấn lên xe cùng mẹ, còn Hoa Ngữ Nông thì không ngừng dặn dò Kính Huyền một loạt những điều cần chú ý khi tham dự tiệc.

Kính Huyền nghe một lát liền có chút không kiên nhẫn, bàn tay nhỏ bé cởi khóa dây an toàn, sau đó nói: “Mẹ, sao mẹ có thể biến thành bà già đông dài như vậy chứ? Chẳng lẽ mẹ không sợ sau này không gả đi được nữa hay sao?”

“Con...Mẹ đây là đang dạy con, để đến lúc đó con khỏi xấu mặt trước mọi người, làm cho ba con mất mặt...” Hoa Ngữ Nông lập tức quở trách và răn dạy cậu bé, sau đó bị ai tự nhủ: “Sao con không thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của mẹ chứ?”

“Tài xế tiên sinh, chú là bạn tốt của ba cháu sao? Là ba cháu nhờ chú đến đón cháu và mẹ sao?” Kính Huyền không muốn nói chuyện cùng với Hoa Ngữ Nông nữa, vì vậy bò ra khỏi chỗ ngồi, nằm úp sấp lên khe hở giữa hai ghế trước, chọc chọc cánh tay của tài xế, bắt chuyện với người ta.

“A, cậu chủ nhỏ, tôi là tài xế của tổng tài, là nhân viên của ngài ấy, ha ha...” Chú lái xe rất hiền hậu trả lời Kính Huyền.

“Nhân viên?” Kính Huyền không hiểu rõ lắm ý tứ của từ này, cậu nhóc cúi đầu suy nghĩ, sau đó hỏi: “Nhân viên là cái gì thế chú? Là thứ tròn tròn giống ông mặt trời sao? Thế sao chú không sáng lên như ông ấy? Thành thật khai báo, chú là ông mặt trời đúng không?”

“Kính Huyền, con đừng có giải thích linh tinh, nhân viên tức là, chú lái xe này làm việc cho ba con, giống như chú Lâm và dì Lý ấy, bọn họ đều là nhân viên của ba.” Hoa Ngữ Nông cực kì hết chỗ nói với năng lực lý giải phi thường của Kính Huyền, nhưng lại không thể không giải thích rõ ràng cho cậu nhóc.

“Thì ra là thế, con hiểu rồi.” Cuối cùng Kính Huyền cũng hiểu được ý của cái từ ‘nhân viên’, cậu nhóc tiếp tục dựa vào gần ghế lái xe, nói chuyện phiếm cùng tài xế: “Chú nhân viên, chú có biết ba của cháu bây giờ đang ở đâu không? Vì sao ba không đích thân đến đón cháu và mẹ chứ?”

“Hả...Chuyện này...” Lái xe nghe vậy, suy nghĩ một chút liền trả lời: “Tổng tài chắc là còn bận rộn nhiều việc chưa xử lí xong, cho nên mới gọi tôi đến đây đón hai người, nhưng mà cháu sắp gặp ba nhanh thôi, yên tâm đi...”

“Vậy được rồi, một khi đã như vậy, cháu đành phải làm một đứa trẻ có hiểu biết thôi, tha thứ cho ba vậy.” Kính Huyền tỏ vẻ nhiều kinh nghiệm nói.

Hoa Ngữ Nông nghe lời của thằng bé, chỉ muốn mở cửa xe chạy luôn, sao cô lại sinh ra một đứa con da mặt dày đến vậy chứ?

Ôm Kính Huyền trở lại ghế ngồi, rồi thắt chặt dây an toàn cho cậu nhóc, cô nghiêm túc cảnh cáo nói: “Con thành thật ngồi yên ẹ, đừng có nói chuyện linh tinh với chú lái xe làm chú ấy phân tâm như thế, sẽ rất dễ xảy ra tai nạn giao thông đấy.”

“Con biết rồi biết rồi, đúng là một bà già đông dài không gả được ra ngoài...” Kính Huyền không cho là đúng, lắc đầu than thở.

“Con...” Hoa Ngữ Nông suýt chút nữa bị cậu nhóc làm cho tức điên lên, nhưng giờ đang ở trên xe, lại còn có người ngoài, cô cũng không tiện phát tác.

...

Xe đưa mẹ con họ trực tiếp đến cửa khách sạn cử hành bữa tiệc, lúc này Ninh Quân Hạo cũng vừa bước ra, nhìn thấy Hoa Ngữ Nông bước xuống xe, hai mắt anh đột nhiên tỏa sáng, không sao dời mắt được.

“Ba...” Kính Huyền nhìn thấy Ninh Quân Hạo liền hưng phấn hô lên.

Lúc này trước cửa khách sạn đang tụ tập không ít phóng viên đến theo dõi hôn lễ, cho nên tiếng ‘Ba’ này của Kính Huyền lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ trong nháy mắt, gần như toàn bộ đèn flash đều tập trung trên người cậu nhóc.

“Cậu bé này là ai vậy? Sao trước giờ chưa từng thấy qua?”

“Mẹ của cậu bé là ai thế? Nhìn qua trông rất được, trong số những người phụ nữ tham dự có người này sao?”

“Mau, mau chụp thêm vài tấm, nói không chừng là con của nhân vật quan trọng nào đó đấy...”

Đủ loại thanh âm của những ký giả kia rơi vào trong tai Hoa Ngữ Nông, điều này khiến người chưa từng đối mặt với cảnh tượng này như cô khó thích ứng ngay lập tức, cô vội giơ túi xách đang cầm trong tay lên, muốn che mặt mình lại theo bản năng.

Ninh Quân Hạo thấy thế, lập tức đẩy những phóng viên đang chắn ở hai bên ra, đi đến bên cạnh Hoa Ngữ Nông, xoay người bế Kính Huyền lên, sau đó lại đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô, thấp giọng nói bên tai: “Tự nhiên một chút, tôi gọi em đến đây không phải để làm mình bẽ mặt.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, trong lòng khê run sợ, trên mặt lập tức nở một nụ cười gượng ép với những ánh đèn không ngừng chớp nháy của bọn chó săn.

“Ninh tổng, đây là con của anh sao? Vì sao trước đó chưa từng nghe qua anh có con trai chứ?” Phóng viên nhìn thấy Ninh Quân Hạo ôm lấy Hoa Ngữ Nông, lập tức đặt câu hỏi.

“Thằng bé luôn sống cùng mẹ ở nước ngoài, vài ngày trước mới về nước, không phải bé vừa về, tôi liền để mọi người đều biết đó sao?” Ninh Quân Hạo mỉm cười trả lời vấn đề của phóng viên.

“Ninh tổng, mẹ của đứa bé mà anh vừa nhắc tới, là người bên cạnh anh đây sao? Cô ấy là vợ hiện tại của anh? Mấy năm trước có truyền ra tin tức anh ly hôn cùng vợ cũ, có phải bởi vì quan hệ với người vợ bây giờ nên mới phải chia tay không?” Phóng viên tiếp tục truy hỏi kỹ càng sự việc bằng tinh thần nghề nghiệp cao cả.

“Ngại quá, ngày hôm nay chúng tôi tới đây để tham gia hôn lễ, không phải để mở cuộc họp báo với phóng viên, mong mọi người hãy chú ý đến những nghi lễ trong này, xin lỗi không tiếp mọi người được nữa.” Ninh Quân Hạo chỉ muốn để mọi người biết đến sự tồn tại của Kính Huyền, cũng không định để Hoa Ngữ Nông bị truyền thông chú ý quá nhiều, cho nên anh lựa chọn trả lời một vấn đề xong liền kéo Hoa Ngữ Nông đi vào khách sạn.

Sau khi đi vào khách sạn liền có nhân viên phụ trách giữ phóng viên ở lại bên ngoài, cuối cùng Hoa Ngữ Nông cũng rời xa khỏi ánh đèn loang loáng khiến mình khó xử, lúc này cô mới phát hiện ra, bàn tay đang nắm tay cô của Ninh Quân Hạo vẫn chưa hề rời khỏi.

75. Chương 75: Tiếng Nói Quen Thuộc

Tiệc tối cử hành ở tầng hai mươi của khách sạn, Ninh Quân Hạo đi vào thang máy liền bỏ Kính Huyền xuống.

“Aiz, vừa nãy nhiều người chụp ảnh con như vậy, con lại quên không bày ra một tư thế POSE thật anh tuấn, đúng là chán đời mà...” Kính Huyền hình như vẫn còn chưa thoát ra khỏi ánh đèn loang loáng kia, đứng trên mặt đất vừa lắc đầu vừa ca thán.

“Yên tâm, cho dù con không bày ra được một tư thế POSE thật anh tuấn, ảnh chụp ra cũng nhất định rất đẹp trai.” Mặt Hoa Ngữ Nông đầy vạch đen, lên tiếng ‘an ủi’ cậu nhóc.

“Thật thế sao? Sớm biết như vậy, nên để họ chụp con nhiều hơn một chút.” Nói xong, Kính Huyền lại làm ra một cái động tác đùa bỡn, lông mày còn không quên

nhú nhú lên phía trên, như đang vút ánh mắt quyến rũ người ta vậy.

Hoa Ngữ Nông cực kì hết chỗ nói nhìn thẳng bé, cuối cùng đành lựa chọn im lặng.

“Nghe nói ba mẹ em cũng nhận được lời mời tham dự bữa tiệc hôm nay, đến lúc em có thể nhìn thấy bọn họ, nhớ không chế tốt cảm xúc của mình, tôi không hy vọng nhìn thấy dáng vẻ quá kích động của em nữa.” Ninh Quân Hạo đột nhiên mở miệng, thấp giọng nói bên tai Hoa Ngữ Nông.

“Thật...thế thế sao? Anh nói ba mẹ của em cũng tới?” Hoa Ngữ Nông tưởng rằng mình nghe nhầm, vẻ mặt khó tin nhìn về phía Ninh Quân Hạo.

“Chuyện này thì có gì lạ? Hoa thị của nhà em bây giờ cũng coi như là đầu rỗng trong ngành du lịch của thành phố Y, tuy rằng trước mắt chuyện thu mua Mỹ Hân đã khiến Thịnh Thế trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Hoa thị thì thực lực của nhà em vẫn hùng hậu như trước, loại chuyện như ngày hôm nay, được mời đến cũng là chuyện bình thường.” Về mặt Ninh Quân Hạo không chút thay đổi nói.

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, đột nhiên bỗng im lặng.

Thật ra cô biết, nếu như không có đám cưới năm ấy cùng với tập đoàn Hoa Đình, Hoa thị sẽ không có ngày hôm nay. Chỉ tiếc là đám cưới tưởng rằng hoàn mỹ ấy lại bị việc cô rời đi làm cho hỏng hết, giờ Hoa thị được cứu rồi, cô đứng ở bên người Ninh Quân Hạo cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cô biết từ hôm nay trở đi, thân phận của mình sẽ trở thành đề tài nóng hổi nhất trong thời gian ngắn tại thành phố Y. Chuyện này đối với Ninh Quân Hạo mà nói, nhất định sẽ tạo thành quấy nhiễu, bây giờ nhớ lại những vấn đề sắc bén mà phóng viên đưa ra ban nãy, da đầu cô không khỏi run lên bần bật.

“Keng...” Cửa thang máy mở ra, đã tới tầng hai mươi rồi.

Nam nữ chính của buổi tiệc ngày hôm nay đang đứng ở sảnh để đón khách. Kính Huyền vừa nhìn thấy cô dâu xinh xắn kia, lập tức nhanh chân chạy tới trước mặt người ta, hấp tấp lên tiếng chào hỏi: “Ôi, cô dâu xinh đẹp, được nhìn thấy cô thật đúng là vinh hạnh và may mắn...”

“Ha ha...Người bạn nhỏ, xin chào, hoan nghênh đã tới, ba mẹ của cháu là ai thế?” Cô dâu nhìn thấy cậu bé đáng yêu đột nhiên chạy tới trước mặt mình, không khỏi vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của bé rồi hỏi.

Lúc này, Ninh Quân Hạo cùng Hoa Ngữ Nông cũng đã đi tới, chú rể lập tức chào hỏi cùng anh: “Ninh tổng, hoan nghênh đã tới.”

“Triệu công tử, tân hôn vui vẻ nhé, chúc mừng...” Ninh Quân Hạo cũng khách sáo gật đầu nói chuyện với chú rể.

“Kính Huyền, con mau nói chúc chú đi tân hôn vui vẻ đi.” Hoa Ngữ Nông nhắc nhở Kính Huyền bên cạnh đang mãi mê bắt chuyện cùng cô dâu.

“Nhưng mà bây giờ trong lòng con đang cảm thấy tiếc lắm... Vì sao cô dâu xinh đẹp như vậy không gả cho con chứ?” Kính Huyền vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, vẻ mặt buồn bực nói.

“Ha... Ha ha... Cậu bé này thật là đáng yêu, không biết có quan hệ thế nào với Ninh tổng đây?” Chú rể bật cười vì lời nói của Kính Huyền, nhìn Ninh Quân Hạo đang đứng một bên hỏi.

“Con trai tôi.” Ninh Quân Hạo mỉm cười giới thiệu.

“Con trai anh? Trước kia chưa từng nghe nói qua anh có con trai mà, còn vị tiểu thư này chẳng phải là...” Chú rể có vẻ rất bất ngờ với đáp án này.

“Là mẹ của con trai tôi, cũng là...” Ninh Quân Hạo nhìn thoáng qua nét mặt xấu hổ của Hoa Ngữ Nông, phun ra hai chữ cuối cùng: “...vợ trước của tôi.”

(Momo: Hai chữ theo đúng nguyên tác, tớ không sửa nhé. Bốn chữ là do tớ chuyển ngữ thành thôi.)

“Thì ra là cô Hoa, rất vui được gặp cô, hoan nghênh hoan nghênh...” Chú rể nghe vậy, lập tức vươn tay về phía Hoa Ngữ Nông muốn bắt tay cùng cô.

Hoa Ngữ Nông không ngờ chú rể biết mình là ai, cô lập tức lễ phép vươn tay ra, cùng anh chào hỏi.

“Mời ba người vào bên trong, cha tôi đang chào hỏi khách khứa bên trong đó, hôm nay khách đến tương đối nhiều, nếu có tiếp đón không chu đáo, mong mọi người rộng lòng bỏ qua.” Nói rồi, chú rể vươn tay ý bảo ba người tiến vào hội trường lớn.

Ninh Quân Hạo nói vài lời khách sáo, sau đó nắm lấy Kính Huyền đang dính chặt cô dâu không chịu rời đi bước vào hội trường, Hoa Ngữ Nông cũng cùng đi bên cạnh anh, làm tròn bổn phận ‘bạn gái’ của mình.

Ở hội trường, Ninh Quân Hạo lại gặp rất nhiều người quen cùng với những khách hàng quan trọng của mình, anh vô cùng kiên nhẫn giới thiệu thân phận của Kính Huyền, cho đến lúc cậu bé bị mấy người lớn sờ đầu có chút phiền, chạy ra chỗ khác làm quen với mấy chị xinh đẹp mới tạm dừng.

Hoa Ngữ Nông cùng Ninh Quân Hạo trò chuyện xã giao một lúc, cô cảm thấy mình giả cười đến sắp thoải hóa cơ mặt rồi, vì vậy cô liền lặng lẽ cầm chén rượu đi sang một bên, muốn thả lỏng mặt mũi một chút.

Cô vừa trốn đến góc phòng yên tĩnh chưa đến hai phút đã nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng trò chuyện của hai người phụ nữ, một trong hai giọng nói đó khiến cô cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Nghe nói gì chưa? Ngày hôm nay Ninh Quân Hạo mang theo con trai tới tham dự bữa tiệc, thấy bảo bạn gái chính là vợ trước của anh ta đấy.” Đây là giọng của một người phụ nữ khác, trong thanh âm đã tràn ngập mùi vị buồn chuyện.

“Thì làm sao? Vợ trước chính là vợ trước, ly hôn chính là ly hôn, tưởng rằng bây giờ cùng xuất hiện trước mặt người khác thì có thể che đậy sự thật đã ly hôn của mình sao?” Đây là tiếng của một người phụ nữ khác, giọng nói này đối với Hoa Ngữ Nông mà nói là cực kỳ quen thuộc.

“Ai, tôi nói bà Hoa này, nếu tôi không nhớ nhầm, vợ trước của Ninh Quân Hạo hình như là cháu gái của bà đúng không, có vẻ như bà không thích chuyện hai người họ hợp lại cùng một chỗ thì phải.” Hai người đằng sau tiếp tục rĩ tai nhau nói.

“Cũng chính bởi vì nó là cháu gái mình cho nên tôi mới thấy xấu hổ, phụ nữ nhà họ Hoa như chúng tôi luôn lấy chữ ‘văn’ làm lối sống, chưa từng có ‘người’ phá bỏ tiền lệ không ly hôn, nó đọc nhiều ‘sách’ thế mà vẫn còn bôi tro trát trấu vào Hoa thị như vậy, nếu không phải vì chuyện ly hôn năm ấy, ba tôi cũng sẽ không tức đến đuổi nó khỏi Hoa thị, còn làm bệnh nặng thêm. Con bé chết tiệt ấy, đừng để cho tôi thấy mặt, bằng không, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho nó đâu.” Cô của Hoa Ngữ Nông, Hoa Tĩnh Nhân tức giận nói.

76. Chương 76: Ướt Người

Hoa Ngữ Nông nghe hai người trò chuyện, trong lòng có chút không biết nói sao, có điều cô chợt nhớ ra nếu cô của mình đến đây, vậy có phải chứng tỏ ba mẹ cũng tới rồi hay không? Nghĩ vậy, cô lập tức đi đến chỗ sáng, chuẩn bị đi tìm ba mẹ mình.

Có điều, không ngờ cô vừa mới xoay người liền đụng phải ai đó phía sau, ly rượu trong tay cũng bị đổ, rơi vào người đối phương.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Hoa Ngữ Nông ý thức được sai lầm của mình, lập tức cúi đầu nhận sai.

“Không sao, chỉ bị dính một chút Champagne thôi mà, rửa chút sẽ sạch.” Đối phương thấy nét mặt tỏ vẻ xin lỗi của Hoa Ngữ Nông, lập tức khoát tay nói.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy đối phương nói bỏ qua ừm, liền ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông rộng lượng trước mặt.

Tầm mắt hai người vừa tiếp xúc với nhau, ánh mắt người đàn ông lập tức sáng ngời.

“Xem ra mấy năm nay cô ở bên ngoài, bản lĩnh gì cũng không học, khả năng tìm rắc rối lại càng ngày càng lợi hại thêm.” Đúng lúc Hoa Ngữ Nông đang đứng đối diện cùng người đàn ông nọ, một giọng nói cay nghiệt

bỗng truyền vào tai cô, trong chốc lát, cô không thể không quay đầu sang chỗ đó, nhìn về phía chủ nhân của tiếng nói này, cũng chính là người cô ruột đã bảy năm không gặp – Hoa Tĩnh Nhân.

“Cô...” Mặc dù biết cô có lẽ không muốn quen biết với người cháu gái như mình, nhưng cô vẫn lễ phép gọi một tiếng.

“Đừng có gọi tôi là cô, cô đã quên chuyện mình bị đuổi ra khỏi Hoa thị rồi sao?” Hoa Tĩnh Nhân nhìn thấy vẻ mặt Hoa Ngữ Nông liền cực kì chán ghét, giống như người đứng trước mặt mình là kẻ thù chứ không phải cháu gái vậy.

Hoa Ngữ Nông thấy Hoa Tĩnh Nhân lạnh lùng với mình như vậy, cũng không biết nên đối mặt với bà ta ra sao, chỉ có thể chọn cách quay đầu đưa ánh mắt thật có lỗi với người đàn ông bị mình ‘làm ướt người’, sau đó nâng váy đi về phía khác.

Hoa Tĩnh Nhân nhìn thấy bóng lưng Hoa Ngữ Nông rời đi, oán hận liếc mắt một cái, sau đó mỉm cười nói với người đàn ông bên cạnh chưa từng rời mắt khỏi Hoa Ngữ Nông: “Trịnh công tử, thật ngại quá, để cậu phải sợ hãi rồi.”

“Sợ hãi?” Người đàn ông được gọi là Trịnh công tử hình như không hiểu rõ lắm ý tứ của bà ta. Có điều rất nhanh sau đó, anh phát hiện Hoa Tĩnh Nhân đang nhìn chằm chằm vết rượu champagne bị đổ trên người mình, hiểu được mọi chuyện, anh ta liền cười nói: “Chút chuyện nhỏ này sao có thể khiến tôi hoảng sợ được chứ, không sao đâu. Cô gái vừa nãy hình như rất quen thuộc với bà, không biết hai người có quan hệ gì đây?”

“À, nó ấy à, trên thực tế, bây giờ chúng tôi cũng không được tính là có quan hệ với nhau, nó là con gái của anh trai tôi, có điều đã bị cha tôi đuổi khỏi nhà họ Hoa rồi, cho nên hiện tại nó không có bất cứ quan hệ gì với Hoa thị nhà tôi nữa.” Khi Hoa Tĩnh Nhân nhắc đến Hoa Ngữ Nông, vẻ mặt đều trở nên khó chịu.

“Vậy sao, không biết vị tiểu thư ấy phạm phải lỗi gì mà khiến lệnh tôn tức giận đến mức đuổi cháu mình ra khỏi Hoa thị thế, tôi đã từng được cha mình giới thiệu gặp lệnh tôn một lần, ông ấy cũng không phải là cái kiểu người tính tình nóng nảy như vậy.” Trịnh công tử có vẻ rất hứng thú đối với chuyện về Hoa Ngữ Nông, anh ta tò mò hỏi.

Hoa Tĩnh Nhân thấy thế, chỉ đành xấu hổ cười: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, cũng không phải việc hay ho gì cho lắm, vào ngày có chuyện vui như hôm nay không nên đề cập tới nó. Chẳng qua nếu như Trịnh công tử thực sự muốn biết, không bằng lần sau rảnh rồi, chúng ta đi uống trà, tâm sự một chút, tôi liền tiếp tục kể cho cậu nghe.”

“Ha ha...Bà Hoa nói rất đúng, nếu đã vậy, tôi đây sẽ không truy hỏi nữa.” Trịnh công tử hình như cũng không có ý định sẽ gặp mặt lần sau với bà ta, cho nên anh chỉ thản nhiên cười, nói một câu ‘xin lỗi không tiếp được’ rồi rời khỏi.

Phía bên này, sau khi Hoa Ngữ Nông đi liền đứng bên ngoài đám người tìm kiếm bóng dáng cha mẹ mình, có điều tìm nửa ngày cũng không thấy, đành nhụt chí đứng vào một góc.

Ninh Quân Hạo chẳng biết đi tới bên cạnh cô lúc nào, nhìn về mặt thất vọng của cô, mở miệng nói: “Đêm nay ba mẹ em không tới, nghe nói là vì sức khỏe của ông em có chút vấn đề nên ba ở nhà cùng ông, để cô của em tham dự bữa tiệc này.”

“Sức khỏe của ông nội có vấn đề sao? Có nghiêm trọng không?” Hoa Ngữ Nông nghe vậy, lập tức khẩn trương hỏi.

“Không biết, có điều em nhìn vẻ mặt tươi cười nói chuyện xã giao cùng người ta của cô em liền hiểu, chắc chắn là không có chuyện gì lớn, bằng không giờ phút này bà ấy sẽ không tiếp tục ở lại chỗ này, đúng không?” Nói xong, ánh mắt Ninh Quân Hạo lại nhìn về một phía khác, rất nhanh sau đó, anh hỏi cô: “Em quen biết với Trịnh công tử?”

“Hả? Trịnh công tử? Là ai cơ?” Hoa Ngữ Nông không hiểu lời của anh, vẻ mặt có chút mơ hồ.

“Anh ta đang chào hỏi cùng em kìa.” Ánh mắt Ninh Quân Hạo nhìn về phía trước, mặt không chút thay đổi nói.

Vì vậy Hoa Ngữ Nông nhìn theo tầm mắt của anh, lập tức phát hiện ra người đàn ông ban nãy bị cô đổ rượu lên quần áo đang nâng chén tỏ ý mời về phía mình, cô liền lễ phép hướng gậy đầu với anh ta.

“Em không biết anh ta.” Cô trả lời vấn đề của Ninh Quân Hạo.

Có điều Ninh Quân Hạo lại tỏ vẻ không tin lời cô, chỉ hừ lạnh nói: “Không biết mà anh ta lại nhìn em chào hỏi hay sao? Từ nãy đến giờ, ánh mắt của anh ta chưa từng rời khỏi người em đấy!”

“Hả...có sao? Nhưng mà em thật sự không quen anh ta, ban nãy em chỉ sơ ý làm đổ rượu champagne lên người anh ta thôi.” Hoa Ngữ Nông giải thích.

“Đổ champagne?” Ninh Quân Hạo nghe vậy liền khinh miệt nhìn cô một cái, châm chọc nói: “Đây là cách làm quen với đàn ông mà em học được trong bảy năm ở Tây Ban Nha sao?”

“Cái gì? Anh...Sao anh có thể nói như vậy? Em không phải cố ý...” Đối với việc bị anh hiểu lầm như vậy, trong lòng Hoa Ngữ Nông khó có thể chấp nhận, cô có phần tủi thân giải thích.

“Sao cũng được, xem ra em đã thành công để người đàn ông kia sinh ra hứng thú với mình rồi.” Lời giải thích của Hoa Ngữ Nông qua tai Ninh Quân Hạo đều là che dấu, nói xong, anh cầm ly rượu đi về phía Trịnh công tử.

“Này, anh muốn làm gì?” Hoa Ngữ Nông cảm giác anh có chút ý đồ, lập tức khẩn trương đi theo.

77. Chương 77: Ngôi Sao Gây Rắc Rối

“Trịnh công tử, xin chào, nghe nói mấy năm nay anh luôn ở nước ngoài, không nghĩ tới lần này có thể gặp được anh ở đây, thật là hân hạnh.” Ninh Quân Hạo đi đến trước mặt Trịnh công tử liền chào hỏi cùng với anh ta.

“Xin chào, ngại quá, lâu lắm chưa trở về cho nên rất nhiều bạn bè ở trong nước cũng không còn nhớ rõ, xin hỏi anh là?” Trịnh công tử hình như cũng không nhận ra Ninh Quân Hạo, anh ta nhìn Hoa Ngữ Nông đi theo người này, cảm thấy có chút nghi hoặc.

“Ninh Quân Hạo, chúng ta cũng chưa từng gặp mặt, cho nên anh không biết tôi cũng không phải chuyện lạ gì, chẳng qua tôi từng được nhìn thấy tác phẩm của anh thôi. Vẫn là Triệu thị trưởng có danh tiếng, ngay cả họa sĩ tiếng tăm ở nước ngoài cũng có thể mời đến tham dự hôn lễ của con mình.” Ninh Quân Hạo khách khí trả lời, trên gương mặt vẫn giữ nụ cười tao nhã từ đầu đến cuối, giống như là một thân sĩ giỏi về giao tiếp vậy.

“Ninh Quân Hạo? Hình như tôi đã từng nghe thấy cha mình nhắc đến cái tên này, anh chắc là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Đình – một trong mười tập đoàn lớn nhất nước? Cha tôi từng nói trong các tập đoàn lớn bây giờ, thực lực của anh là hùng hậu nhất.” Trịnh công tử có lẽ đã nhớ ra nhân vật Ninh Quân Hạo này, anh mỉm cười tỏ vẻ thưởng thức đối với người ta, sau đó chuyển đến Hoa Ngữ Nông đang đứng bên cạnh, tiếp tục nói: “Vị Hoa tiểu thư này là...?”

“Vợ của tôi.” Nói xong, Ninh Quân Hạo đưa tay kéo đầu vai của Hoa Ngữ Nông, trên mặt vẫn giữ nụ cười tao nhã, thanh âm cũng rất ôn hòa, nhưng bàn tay nắm bả vai lại dùng lực rất lớn, khiến cô không thể giãy dụa.

“A...thì ra là thế...” Nghe vậy, trên mặt Trịnh công tử hiện lên chút mất mát, ngữ khí có phần không được tự nhiên nói.

Hoa Ngữ Nông cũng không ngờ Ninh Quân Hạo sẽ giới thiệu mình như vậy, mười mấy phút trước anh vẫn còn nói với mọi người cô chỉ là vợ trước của anh thôi mà.

“Ba mẹ, hai người ở trong đó làm gì? Mau nhìn súng của con nè, toàn bộ giờ tay lên, bằng không ta sẽ tiêu diệt toàn bộ.” Đúng lúc ba người ba tâm tư khác nhau đang đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm thì một thanh âm non nớt truyền tới từ trong đám đông, ngay sau đó một bóng dáng nhỏ xinh xuất hiện.

Hoa Ngữ Nông quay đầu lại, chỉ thấy Kính Huyền không biết tìm được từ chỗ nào mấy cây nhang ghép lại thành súng máy, chạy về phía bọn họ.

“Kính Huyền, con đang làm cái trò gì vậy? Đừng có nghịch ngợm nữa.” Hoa Ngữ Nông sợ Kính Huyền thất lễ trước mặt Trịnh công tử, vì vậy hạ giọng cảnh cáo cậu bé.

“Mẹ đi chơi với con đi, con muốn chơi trò cảnh sát bắt tên trộm...” Kính Huyền mặc kệ lời cảnh cáo của Hoa Ngữ Nông, túm lấy tay cô kéo sang một góc.

“Hả...chuyện này...” Hoa Ngữ Nông cảm thấy cứ rời đi như vậy có phần không lễ phép, cho nên cô có chút khó xử nhìn sang Ninh Quân Hạo.

Thấy vậy, anh liền mỉm cười nói: “Em đi chơi cùng con đi, anh sẽ nói chuyện cùng Trịnh công tử.”

“Vậy được rồi.” Hoa Ngữ Nông không còn cách nào, đành đi theo Kính Huyền sang một góc ít người khác.

“Không nghĩ tới con của anh đã lớn đến thế rồi.” Trịnh công tử nhìn theo bóng lưng Hoa Ngữ Nông, cảm khái nói.

“Nếu Trịnh công tử thích trẻ con, chắc sẽ có rất nhiều người phụ nữ nguyện ý sinh cho anh đấy.” Giọng điệu của Ninh Quân Hạo có phần trêu đùa nói.

“Ha ha...Có điều, nếu không phải là đứa bé do người con gái mình yêu sinh thì đâu còn ý nghĩa gì nữa.” Cảm xúc của Trịnh công tử có chút mất mát đáp lại.

“Người đàn ông ưu tú giống như Trịnh công tử đây, muốn tìm được người con gái mình yêu lại không dễ dàng sao?” Ninh Quân Hạo không cho là đúng, hỏi ngược lại.

“Tôi cũng đâu may mắn được như anh, có thể gặp được người con gái đáng yêu như Hoa tiểu thư vậy.” Khi nói những lời này, cảm xúc hâm mộ trong mắt Trịnh công tử không cần nói cũng hiểu.

Nghe xong lời anh ta nói, Ninh Quân Hạo hơi nhũn mảy, sau đó nói: “Ngại quá, tôi nhìn thấy một người bạn cũ nên phải đi sang chào hỏi chút, xin lỗi không tiếp anh được.”

Trịnh công tử khẽ gật đầu nhìn anh, sau đó ngẩng đầu uống cạn rượu trong ly.

Phía bên này, Hoa Ngữ Nông bị Kính Huyền kéo sang một góc, hai người vừa mới chuẩn bị chơi trò chơi thì cậu nhóc không cẩn thận đập trúng váy của một cô gái, hại người ta thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô à, cô không sao chứ?” Hoa Ngữ Nông làm người giám hộ của đứa trẻ, chỉ có thể chạy đến nhận lỗi và giúp đỡ.

“Tôi nói vị phu nhân này, nếu cô mang theo con đến đây thì nên quản cho kĩ chút, sao lại để cho nó chạy loạn rồi giẫm phải váy của người ta?” Cô gái bị giẫm phải có lẽ vì bị ngã mà khó chịu, không khỏi oán giận nói.

“Cái này gọi là mẹ nào con nấy, mẹ là một kẻ chuyên gây rắc rối, tự nhiên con trai cũng chẳng thể tốt được ở chỗ nào.” Lúc này, Hoa Tĩnh Nhân lại đi ra từ trong đám người, đứng trước mặt Hoa Ngữ Nông mở lời châm chọc.

“Này, bà cô lớn tuổi mặt mũi đầy nếp nhăn kia, sao bà có thể tùy tiện nói người khác là kẻ gây họa được chứ? Chẳng lẽ ba mẹ của bà không dạy rằng nói như vậy rất không lễ phép hay sao?” Đầu số gây chuyện – Kính Huyền nhìn thấy mẹ mình bị người ta vây mắng, lập tức chạy đến lớn tiếng nói với Hoa Tĩnh Nhân.

“Cái... Cái gì? Mà vừa mới gọi tao là gì? Bà cô...lớn tuổi...mặt đầy nếp nhăn?” Hoa Tĩnh Nhân nghe vậy, gần như tức điên lên, tuy rằng năm nay bà ta đã sắp bốn mươi tuổi, nhưng nhờ bảo dưỡng thỏa đáng cho nên chưa từng bị ai nói là mặt nhiều nếp nhăn linh tinh gì đó.

“A, chắc là cháu phải gọi là bà cụ hoặc là bà già rồi, ôi, thật đúng là đau đầu quá, sao phụ nữ lớn tuổi bây giờ tính tình càng lúc càng kỳ quặc vậy. Mẹ, chúng ta không cần chấp với bà ấy, đi thôi, chúng ta đi ăn cái gì đó đi.” Kính Huyền vừa nói vừa lắc đầu cảm thán.

“Này, cái thằng quý con thối tha kia, mày vừa mới nói cái gì? Rốt cuộc là ai không chấp ai? Thật là, tức chết tôi mất, Hoa Ngữ Nông, đây là đứa con mà cô dạy dỗ thành sao?” Hoa Tĩnh Nhân bị Kính Huyền nói có chút khó chịu, chỉ còn cách đem lửa giận đổ lên đầu Hoa Ngữ Nông đang đứng một bên.

“Cách dạy con của tôi có vấn đề gì sao?” Đúng lúc này, một giọng nam truyền tới từ trong đám người, Hoa Ngữ Nông đưa mắt về phía tiếng nói phát ra, lập tức đối diện với tầm mắt của Ninh Quân Hạo.

78. Chương 78: Nhân Vật Trên Tin Tức

“Ninh...Ninh Quân Hạo...Cậu...” Hoa Tĩnh Nhân vừa nhìn thấy Ninh Quân Hạo, nét mặt lập tức biến đổi, giọng điệu vênh vác đặc ý lúc trước cũng nhỏ đi không ít.

“Nếu con trai tôi có làm gì thất lễ, xin mọi người hãy thông cảm, dù sao trẻ con còn nhỏ, tôi nghĩ mọi người không nên chấp nhặt, đúng không?” Ninh Quân Hạo thản nhiên nhìn về phía Hoa Tĩnh Nhân cùng với cô gái bị Kính Huyền đạp lên váy lúc trước.

“Hóa ra là con trai của Ninh tổng, không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, ha ha...” Cô gái kia biết là con trai của Ninh Quân Hạo, trên mặt lập tức nở nụ cười, không chút để tâm nói.

Hoa Ngữ Nông đứng ở một bên, nhìn thấy mọi người nể mặt Ninh Quân Hạo như vậy, trong lòng được an ủi phần nào, cô kéo Kính Huyền về phía sau mình, nhỏ giọng nói với con: “Lần sau cẩn thận một chút, đừng nghịch ngợm như vậy nữa biết không?”

“Người ta không cố ý mà...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kính Huyền tràn ngập vẻ tủi thân, chu môi nói.

“Kính Huyền, chơi lâu như vậy có phải rất mệt không? Muốn về nhà nghỉ ngơi không?” Ninh Quân Hạo xoay người, quay sang đưa mắt tiến gần đến Kính Huyền, sờ gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé, quan tâm hỏi.

“Nhưng mà con vẫn chưa mệt...” Kính Huyền lắc đầu, hoạt bát gấp trăm lần nói.

“Kính Huyền, ngoan, chúng ta đã chơi lâu lắm rồi, con quên bác sĩ đã nói với con những gì sao? Cần nghỉ ngơi nhiều, đi ngủ sớm, giờ trời cũng đã muộn rồi, ngày mai ba còn phải đi làm, chúng ta về nhà được không?” Hoa Ngữ Nông không thể không dụ dỗ cậu bé.

“Như vậy sao? Được rồi, chúng ta đành phải nói lời tạm biệt với cô dâu xinh đẹp thôi.” Kính Huyền nghe vậy, liếc mắt nhìn Ninh Quân Hạo một cái, có lẽ cậu bé sợ anh quá mệt mỏi mà hôm sau vẫn còn phải làm việc, cho nên quyết định nghe lời.

“Đi thôi.” Nói xong, cô vươn tay chuẩn bị nắm lấy tay Kính Huyền.

Đúng lúc này, Ninh Quân Hạo cũng vươn tay ra muốn bế Kính Huyền, bàn tay hai người lơ đãng chạm vào nhau, cảm giác giống như chạm phải điện cao thế, cả hai đều phản xạ có điều kiện rút tay trở về.

“Thôi để em ôm con cho.” Trong lòng Hoa Ngữ Nông có chút xấu hổ, cô ngại ngùng nói.

“Để anh, em mặc váy, đi đường không tiện.” Nói xong, Ninh Quân Hạo dùng một tay bế Kính Huyền từ dưới đất lên, sau đó đi về phía cửa lớn.

Thấy vậy, Hoa Ngữ Nông đành đuổi theo sau bước chân anh.

Hoa Tĩnh Nhân đứng một bên nhìn theo bóng lưng họ rời đi, đáy mắt hiện lên một chút ý nghĩ tối tăm không rõ hàm xúc, không biết giờ phút này trong lòng bà ta đang tính toán điều gì.

Trở lại biệt thự, Kính Huyền đã ngủ say, đưa con vào phòng rồi đặt lên giường xong, Ninh Quân Hạo liền chuẩn bị xuống lầu.

Hoa Ngữ Nông đứng ở cửa phòng Kính Huyền, nhìn thấy Ninh Quân Hạo đi ra, cô muốn nói chuyện cùng anh nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, vì vậy hai người cứ lẳng lặng nhìn đối phương như vậy. Sau vài giây im ắng, cuối cùng Ninh Quân Hạo cũng cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Cái đó...Chuyện Kính Huyền là con của anh nhất định sẽ xuất hiện trên báo chí ngày mai, lúc ấy ba mẹ anh biết được, bọn họ sẽ muốn gặp cháu, nếu có thể, em muốn...” Nói đến đây, Hoa Ngữ Nông liền dừng lại, ánh mắt vô cùng cẩn thận quan sát từng biểu cảm biến hóa trên gương mặt Ninh Quân Hạo..

“Em muốn như thế nào?” Ninh Quân Hạo thấy cô đột nhiên tạm dừng liền hỏi.

“Em muốn tự mình đưa Kính Huyền đến nhà ba mẹ anh để họ gặp cháu, nhân tiện giải thích với hai người chuyện em rời đi năm ấy, nhất định chuyện đó cũng từng tạo nên không ít rắc rối cho họ.” Hoa Ngữ Nông chân thành nói. Trên thực tế, từ trước cô cũng đã nghĩ đến việc tới nhà họ Ninh gặp Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân, cô luôn cố gắng nói ra suy nghĩ này với anh. Bây giờ Ninh Quân Hạo đã để người biết chuyện Kính Huyền là con mình, nếu cô đưa ra yêu cầu này, có lẽ anh sẽ không cự tuyệt.

Quả nhiên, Ninh Quân Hạo nghe xong lời cô nói, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp lại: “Vậy thì mai em hãy dẫn con đến nhà ăn bữa tối đi, có điều tạm thời đừng nhắc đến bệnh tình của Kính Huyền trước mặt mẹ, tôi không muốn để bà lo lắng.”

“Được, em hiểu rồi, cảm ơn anh.” Hoa Ngữ Nông không nghĩ tới Ninh Quân Hạo sẽ dễ dàng đáp ứng mình như vậy, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui sướng.

“Tôi đi đây.” Đối với vẻ mặt vui mừng của Hoa Ngữ Nông, Ninh Quân Hạo lựa chọn cách tự động bỏ qua, nói xong anh liền xoay người đi xuống lầu.

Hoa Ngữ Nông đưa mắt nhìn anh đi đến chân cầu thang, sau đó xuống dưới nhà, cho đến khi bóng dáng ấy hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, đúng như Hoa Ngữ Nông dự đoán, bất kể là báo chí hay internet, TV, tất cả đều là tin tức về Kính Huyền ừn ừn kéo tới. Chỉ trong chốc lát, trước cửa biệt thự Nam Hồ tụ tập không ít những phóng viên muốn tìm hiểu về mẹ của đứa trẻ.

Kính Huyền ngồi trong phòng khách xem TV, khi cậu bé nhìn thấy mình ở bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hưng phấn chỉ vào TV lớn tiếng gọi Hoa Ngữ Nông: “Mẹ, mau nhìn này...con được lên TV đó...”

Hoa Ngữ Nông còn đang phiền lòng vì đám phóng viên tụ tập trước cửa lớn, nghe thấy con gọi mình, cô liền ngẩng đầu nhìn lên màn hình TV, sau đó ngại ngùng nói: “Ừ, con lên TV rồi, rất tuần tú đấy.”

“Mẹ, sao mẹ lại có dáng vẻ như người bệnh tâm thần vậy? Như này không giống mẹ lúc bình thường đâu.” Kính Huyền thấy cô có vẻ hữu khí vô lực, kỳ quái hỏi.

“Là không có tinh thần, không phải bệnh tâm thần, cái thằng bé này, lại ăn nói lung tung...” Hoa Ngữ Nông cực kì hết chỗ nói uốn nắn lại lời của Kính Huyền, sau đó vươn tay kéo thằng bé vào trong ngực mình, ôm vào lòng hỏi: “Cục cưng à, con có muốn gặp ông bà nội không?”

79. Chương 79: Mẹ Có Tình Nhân Bên Ngoài

“Ông bà nội? Chính là những ông già râu bạc cùng bà già tóc trắng giống như trên đường sao?” Kính Huyền chưa từng nghe mẹ nhắc đến chuyện về ông bà nội, thế nên trong ấn tượng của thằng bé, ông bà nội chính là những ông cụ bà cụ già nua xa lạ ở trong công viên.

“Không phải, ông bà nội này chính là ông nội và bà nội của Kính Huyền, là ba và mẹ của ba con, bọn họ rất yêu Kính Huyền đấy nhé, thế nào? Con có muốn gặp bọn họ không?” Hoa Ngữ Nông dùng hết khả năng

của mình để có thể giải thích cho Kính Huyền hiểu cái quan hệ nhân thân cũng không tính là quá phức tạp này.

“À, thì ra là vậy, sao mẹ không nói sớm, con biết rồi, cũng là ba mẹ của mẹ giống ông bà ngoại thôi chứ gì... Con thấy trong TV ông bà nội của mấy đứa bé đều ở quê cả, có phải ông bà nội của con cũng ở quê không? Mẹ muốn dẫn con về quê gặp ông bà nội à? Thật là nhức đầu nha...Làm sao bây giờ? Con còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt đâu...” Kính Huyền tỏ vẻ cực kì rối rắm nói.

Hoa Ngữ Nông hết chỗ nói nhìn con mình, đáp lại: “Ai bảo con là ông bà nội nhất định phải ở quê hả? Thật là, con yên tâm, ông bà nội của con cũng ở trong thành phố, hơn nữa chẳng qua con chỉ đến đó gặp mặt họ mà thôi, cần gì phải chuẩn bị tâm lý chứ?”

“Không đúng không đúng, mẹ à, trong TV thường nói, người con gái xấu muốn gặp cha chồng, trước đó nhất định phải ăn mặc sang trọng thật tốt, phải thật xinh đẹp mới có thể xuất hiện được, mẹ à, mẹ như thế này, sao con có dũng khí mang mẹ đi cùng để gặp ông bà nội được đây?” Kính Huyền phát tay áo, vẻ mặt đau khổ nhíu mày, ghét bỏ nhìn Hoa Ngữ Nông nói.

“Là con dẫu xấu muốn gặp cha mẹ chồng mới đúng, cái gì mà con gái xấu thấy cha chồng...” Hoa Ngữ Nông lại không thể không uốn nắn lời Kính Huyền, có điều rất nhanh sau đó, cô liền cảm thấy câu này không đúng, một cái cốc tàn bạo lại giáng xuống trên đầu Kính Huyền: “Rốt cuộc con đang ăn nói bậy bạ cái gì vậy? Mẹ đâu phải là con dẫu xấu gặp cha mẹ chồng chứ, hơn nữa cũng không phải là con dẫn mẹ đi gặp bọn họ, là mẹ đưa con đến gặp ông bà nội mới đúng, con có hiểu rõ tình huống hay không hả?”

Kính Huyền bị cái cốc tàn bạo làm cho lệ rơi đầy mặt, nhỏ giọng tủi thân nói: “Sao mẹ không nói sớm...”

“Mẹ luôn luôn nói vậy, là tự con nghe không hiểu đấy chứ...” Hoa Ngữ Nông thở dài một hơi, sau đó quyết định không lãng phí tế bào não nói chuyện cùng thằng bé nghịch ngợm này nữa.

... ..

Buổi trưa, La Tổ Dung nhìn thấy tin tức cho nên vội vàng gọi điện thoại hỏi thăm hai mẹ con, Hoa Ngữ Nông liền hỏi thăm bệnh tình của Hoa Thương Hải, sau khi biết định sức khỏe của ông đã ổn định lại rồi, trái tim treo lủng lẳng của cô mới hạ xuống.

“Tiểu Ngử à, tối nay con có rảnh không? Ba con muốn hẹn con ra ngoài ăn cơm, hôm nay ông ấy nhìn thấy tin tức về Kính Huyền trong TV và báo chí, rất muốn trông thấy cháu ngoại của mình.” Hai người hàn huyên được vài câu xong, La Tổ Dung đột nhiên nói với cô điều này.

“Tối nay? Mẹ ơi xin lỗi, đêm nay con đang muốn đưa Kính Huyền đến gặp ông bà nội của mình, tối qua con đã hẹn với Quân Hạo rồi, hôm nay bọn họ nhìn thấy tin tức, nhất định cũng muốn gặp Kính Huyền...Nếu không trưa mai con đưa Kính Huyền ra ngoài ăn cơm cùng mọi người được không?” Hoa Ngữ Nông có chút khó xử từ chối.

“Vậy à, vậy cũng được, trước hết để ông bà nội Kính Huyền gặp nó vẫn tốt hơn, chúng ta không sao. Còn nữa, mẹ đã nói với con rồi đấy, sáng nay ông của con cũng thấy tin tức, ông nhìn thấy Kính Huyền trong TV, có vẻ rất thích thằng bé, vù Dương còn nói đáng về Kính Huyền rất giống ông, thế là ông liền cười rất vui vẻ, có lẽ ông sẽ tha thứ cho con nhanh thôi.”

“Thật thế sao? Nếu là thật thì tốt quá. À đúng rồi, mẹ à, hôm qua con gặp cô ở trong bữa tiệc, hình như cô có vẻ rất giận con, con không biết nên làm thế nào để cô tha thứ ỉn nữa.” Hoa Ngữ Nông vui vẻ nói, có điều rất nhanh sau đó, cô nhớ đến thái độ của Hoa Tĩnh Nhân đối với mình, không khỏi có chút bần lòng kể ẹ.

“Đừng để ý đến cô ta, mấy năm nay, cô ta luôn vọng tưởng đoạt vị trí thừa kế Hoa thị của cha con, đương nhiên sẽ không có sắc mặt tốt lúc nhìn con rồi. Con yên tâm, chỉ cần ông nội tha thứ cho con rồi, sau này cô ta có muốn cũng không dám đối xử với con như thế nữa.” La Tổ Dung ở đầu bên kia điện thoại có chút tức giận an ủi Hoa Ngữ Nông.

“Vâng, con biết rồi, vậy trước mắt cứ như vậy đi, mẹ, còn có chuyện gì ngày mai chúng ta gặp mặt bàn tiếp, mẹ nhớ nhắn với ba giúp con, nói con nhớ ba nhiều lắm.”

“Biết rồi biết rồi, con nhớ chăm sóc tốt cho Kính Huyền đi, ngày mai gặp.”

“Chào mẹ.”

Hoa Ngữ Nông nói chuyện điện thoại xong, thở hắt một hơi, sau đó ném điện thoại lên bàn trà.

“Mẹ, mẹ gọi điện xong chưa?” Kính Huyền mở to mắt nhìn Hoa Ngữ Nông hỏi.

“À, xong rồi.” Hoa Ngữ Nông híp mắt nằm ở trên ghế sa lon nói.

Kính Huyền nghe vậy liền cầm lấy di động, bấm nhanh một dãy số gọi đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, bỗng nghe thấy cậu bé nói với đầu bên kia điện thoại: “Ba, mẹ có tình nhân bên ngoài, còn hẹn với một người lạ là ngày mai ra ngoài hẹn hò nữa.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, lập tức mở to mắt ngồi dậy từ ghế salon, lớn tiếng nói với Kính Huyền: “Thằng bé này, con đang nói bậy bạ cái gì thế?”

“A a a...Mẹ đừng có lại đây...” Kính Huyền lo Hoa Ngữ Nông sẽ đánh mình, cầm di động nhanh như chớp chạy tới bên kia bàn trà.

“Con đưa điện thoại ẹ mau.” Hoa Ngữ Nông vô cùng phần nộ ra lệnh.

“Không đâu, mẹ sẽ đánh con mất...” Kính Huyền hiển nhiên đã sớm quen thuộc với những động tác của Hoa Ngữ Nông, cậu bé nắm chặt di động trong tay, dảng vẻ thà chết không chịu khuất phục nói.

Đầu kia điện thoại, Ninh Quân Hạo nghe thấy Kính Huyền nói Hoa Ngữ Nông sẽ đánh mình, lập tức mất bình tĩnh rống lớn trong điện thoại: “Hoa Ngữ Nông, ai cho em đánh con tôi?”

80. Chương 80: Ngắt Xỉu

Hoa Ngữ Nông đứng rất xa cũng có thể nghe được tiếng cảnh cáo của Ninh Quân Hạo trong điện thoại, cô có chút khóc không ra nước mắt lên tiếng giải thích: “Em đâu có đánh con, anh đừng nghe nó nói bậy.”

“Ba, ba mau đến đây, mẹ sắp sửa đánh con thật đấy, vẻ mặt của mẹ bây giờ đáng sợ hết như bà cô nặng ba trăm cân không gả được ra ngoài ấy, mau tới cứu con...” Kính Huyền phát hiện Hoa Ngữ Nông hình như có chút sợ ba của mình, vì vậy tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa nói.

“Hoa Ngữ Nông, em đừng có xằng bậy, không được phép động đến một cọng tóc của con tôi.” Ninh Quân Hạo nghe lời gièm pha của Kính Huyền, lập tức quát lên trong điện thoại, đồng thời hình như còn đứng dậy khỏi ghế, đi về phía cửa phòng, giống như đang muốn về nhà cứu Kính Huyền thật vậy.

Hoa Ngữ Nông sắp tức chết vì Kính Huyền rồi, cô đứng dậy, vừa chuẩn bị bắt lấy thằng nhóc đâm bị thọc chọc bị gào này thì trước mắt đột nhiên tối đen một mảnh, cả người nặng nề ngã xuống ghế salon.

Kính Huyền vốn đang sợ Hoa Ngữ Nông xông đến đánh mình một trận, thế rồi cậu nhóc phát hiện mẹ bỗng nhắm mắt lại ngã xuống ghế salon, Kính Huyền sợ hãi kêu to lên: “Mẹ ơi mẹ làm sao vậy? Sao mẹ bỗng nhiên lại ngủ thế?”

Bên kia điện thoại, Ninh Quân Hạo nghe thấy tiếng của Kính Huyền, lập tức nét mặt hơi run, cất tiếng hỏi: “Kính Huyền, mẹ con làm sao vậy?”

“Con không biết, đột nhiên mẹ ngã xuống rồi ngủ mất...Ba, có phải mẹ chết rồi hay không?” Kính Huyền nói xong bỗng bất ngờ lớn tiếng khóc ầm ĩ.

“Con nói cái gì? Mau gọi y tá qua xem mẹ thế nào đi.” Ninh Quân Hạo nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét, anh cúp điện thoại, gọi đến số của bác sĩ Giang, bảo ông đến ngay biệt thự xem Hoa Ngữ Nông thế nào, mình cũng sẽ đến đó nhanh nhất có thể.

Tiếng khóc của Kính Huyền nhanh chóng thu hút sự chú ý của y tá trong nhà, cô vội vàng chạy tới, nhìn tình trạng của Hoa Ngữ Nông một chút, đang chuẩn bị gọi điện kêu xe cứu thương thì điện thoại của bác sĩ Giang đến.

“Y tá Chu, phu nhân bị ngất xỉu đúng không?” Bác sĩ Giang vừa mới lên xe cứu thương, vội vàng gọi điện hỏi tình trạng của Hoa Ngữ Nông hiện tại.

“Dạ vâng, bác sĩ Giang, tôi nên làm gì bây giờ?” Y tá nói vào trong điện thoại.

Hôm nay cô ấy có ăn thứ gì lạ, hoặc là vận động khác linh tinh gì đó không?” Bác sĩ Giang tiếp tục hỏi tình hình bên đó.

“Không ăn gì khác lạ cả, thức ăn dành cho phụ nữ có thai của cô ấy đều làm theo thực đơn dinh dưỡng ông đưa, không có vấn đề. Vừa nãy cô ấy cũng không vận động mạnh gì cả. Bác sĩ Giang, tôi nghi ngờ cô ấy mắc phải hội chứng nằm ngửa, bởi vì trước khi ngất xỉu cô ấy đang nằm nghỉ trên ghế salon.” Y tá Chu nói xong, quay đầu nhìn Kính Huyền đang đứng một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sợ đến mức tái nhợt, cất tiếng hỏi: “Kính Huyền, con nói cho dì biết, trước khi mẹ ngất có phải đang nằm trên ghế salon không?”

“Vâng, mẹ nằm trên ghế, sau đó đứng lên muốn bắt con, có điều vừa mới đứng lên liền ngất mất.” Kính Huyền liên tục gật đầu, thành thực đáp.

“Được rồi, y tá Chu, bây giờ cô thử đặt người cô ấy nằm nghiêng, sau đó vỗ vỗ xem có thể đánh thức cô ấy hay không.” Bác sĩ Giang nắm rõ vấn đề xong, lập tức hướng dẫn.

Nghe vậy, y tá Chu lập tức làm theo, có điều Hoa Ngữ Nông vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Bác sĩ Giang, bệnh nhân không tỉnh.” Y tá Chu vỗ vào má Hoa Ngữ Nông vài cái, thấy cô không có phản ứng liền báo cáo với người bên kia điện thoại.

“Vẩy ít nước lạnh lên mặt cô ấy xem sao.” Bác sĩ Giang tiếp tục dặn.

Y tá Chu liền bảo người hầu đang đứng phía sau đi lấy nước lạnh.

Rất nhanh sau đó, người hầu bưng một chậu nước lạnh đến, y tá Chu dùng tay vốc một ít nước lên vỗ vào mặt Hoa Ngữ Nông, lát sau, Hoa Ngữ Nông liền nhũn mày, mí mắt khẽ run run.

“Phu nhân, cô đã tỉnh chưa? Bây giờ cô cảm thấy thế nào?” Y tá Chu thấy Hoa Ngữ Nông có vẻ đã tỉnh lại, lập tức nói chuyện cùng cô.

Hoa Ngữ Nông gian nan mở to mắt, hướng về phía Kính Huyền đang đứng một bên nói: “Thằng bé xấu xa...Mau đưa điện thoại đây ẹ...”

Kính Huyền bị dọa sợ, nhìn thấy Hoa Ngữ Nông tỉnh lại liền dời đi động, không dám không nghe lời nữa, cậu bé lập tức đưa điện thoại đến tay Hoa Ngữ Nông, sau đó nhào vào lòng cô lớn tiếng khóc nói: “Mẹ ơi con xin lỗi...Mẹ đừng chết mà...Kính Huyền không muốn mất mẹ đâu...”

Hoa Ngữ Nông vốn vẫn còn rất tức giận, nhưng nghe thấy cậu bé khóc thê thảm như vậy liền mềm lòng, đưa tay vỗ vỗ lưng an ủi Kính Huyền: “Yên tâm, mẹ không có việc gì, mẹ sẽ không chết đâu...”

“Thật thế sao?” Kính Huyền nghe thấy lời an ủi của Hoa Ngữ Nông, hít hít mũi, sau đó quay đầu nhìn về phía y tá Chu, tìm kiếm lời xác nhận: “Cô y tá, mẹ cháu nói thật sao? Mẹ không có việc gì chứ?”

“Yên tâm đi Kính Huyền, mẹ cháu không có việc gì, vừa nãy xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn mà thôi.” Y tá Chu cười híp mắt sờ cái đầu nhỏ của Kính Huyền, an ủi cậu bé.

“Phù...Thế thì cháu yên tâm rồi, vẫn còn có thể đi gặp ông nội bà nội được...” Kính Huyền nghe thấy đáp án khẳng định từ y tá Chu xong, thở dài một hơi, tự nhủ với mình.

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, vẻ mặt liền lập tức đen xì, thì ra vừa nãy thằng nhóc này không thật sự lo lắng đến sống chết của cô mà chẳng qua là lo cô chết rồi thì tối nay không ai dẫn nó đi thăm ông bà nội mà thôi.

... ..

Khi Ninh Quân Hạo về đến nhà, thấy Hoa Ngữ Nông đã tỉnh lại, trái tim treo lủng lẳng của anh cuối cùng cũng hạ xuống.

Bác sĩ Giang kiểm tra thân thể của cô một lần xong, nói với Ninh Quân Hạo: “Tình trạng ngắt xỉu ngày hôm nay của phụ nhân thường là do nằm ngửa hoặc nửa nằm nửa ngồi trên sofa xem TV rồi thấy đầu óc choáng váng gây nên. Nó thuộc về hội chứng nằm ngửa, do lúc có thai tử cung lớn, chèn ép lên cột sống và tĩnh mạch lớn hai bên, tạo ra tình trạng thiếu máu về tim. Chỉ cần tránh nằm ngửa hoặc nửa nằm nửa ngồi thì có thể cải thiện việc choáng váng đầu óc như thế này.”

“Thì ra là vậy, tình trạng như thế của cô ấy sau này liệu còn phát sinh không?” Ninh Quân Hạo có chút bận tâm hỏi.

“Cậu yên tâm, sau này tôi sẽ nhắc y tá Chu chú ý nhiều hơn, loại chuyện này vẫn có thể tránh được.” Bác sĩ Giang giúp anh yên lòng lại.

“Cám ơn ông, bác sĩ Giang.” Nghe vậy, cuối cùng Ninh Quân Hạo cũng an tâm.

81. Chương 81: Đội Chó Săn

Tiến bác sĩ Giang đi rồi, Ninh Quân Hạo lên phòng của Hoa Ngữ Nông trên lầu, lúc này cô đã được y tá đưa lên giường nghỉ ngơi.

Anh đi đến bên giường, sau khi ngồi xuống liền kéo Kính Huyền đến trước mặt mình, giống như cảnh sát đang gặng hỏi người mật báo: “Nói cho ba nghe, vừa nãy chuyện con báo trong điện thoại rốt cuộc là sao?”

“Không phải do con làm mà...” Kính Huyền sợ Ninh Quân Hạo cho rằng mình làm hại Hoa Ngữ Nông ngắt xỉu nên vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Ba đang hỏi chuyện mẹ có tình nhân bên ngoài mà trước đó con nói trong điện thoại ấy, còn có chuyện mẹ đánh con là sao?” Ninh Quân Hạo nhìn đáng vẻ sợ hãi của con mình, khẽ thở dài nói.

“Có, chính là mẹ hẹn với người đàn ông khác ngày mai đi ăn cơm trưa đấy, còn nữa, mẹ chưa đánh con đã ngủ mất tiêu rồi...” Kính Huyền giống như tiểu mật thám, đưa cái miệng nhỏ nhắn đến gần tai Ninh Quân Hạo, nhỏ giọng nói.

Có điều, bởi vì biện pháp phòng tránh của cậu nhóc làm không được tốt cho nên toàn bộ những lời bé vừa nói không sót một chữ rơi vào trong tai Hoa Ngữ Nông.

Cô vừa nghe thấy liền mặt đầy vạch đen nhìn cậu nhóc.

Ninh Quân Hạo cũng không tin những lời Kính Huyền nói, có điều anh lại muốn nghe Hoa Ngữ Nông giải thích, vì thế liền xoay đầu, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Hoa Ngữ Nông đang ngồi dựa vào tường.

“Đây là mẹ của em gọi điện thoại tới, muốn tới nay em đưa Kính Huyền đến gặp bà và cha, nhưng mà em nói là tới nay đã hẹn cha mẹ chồng rồi, cho nên liền đổi thành ngày mai đi ăn cơm trưa cùng bọn họ...” Tuy rằng Hoa Ngữ Nông cảm thấy lời Kính Huyền nói cực kì thái quá, nhưng nhìn thấy đáng vẻ muốn biết chân tướng của Ninh Quân Hạo, cô đành kiên nhẫn giải thích.

Hiểu rõ mọi chuyện rồi, Ninh Quân Hạo liền gật đầu, hai tay đặt lên vai Kính Huyền, dùng giọng điệu hết sức nghiêm túc nói với cậu nhóc: “Kính Huyền, trong bụng mẹ bây giờ đang có em bé, cho nên con cần phải chăm sóc mẹ cho tốt, biết không? Không được chọc tức mẹ nữa.”

Hoa Ngữ Nông nghe thấy anh nghiêm túc dạy con như vậy, trong lòng bỗng thấy rất ấm áp.

“Hà? Thế sao em bé lại không đi ra đây thế ba? Nó còn muốn ở trong bụng mẹ ngây ngốc bao lâu nữa?” Kính Huyền có vẻ rất hứng thú với cục cưng trong bụng Hoa Ngữ Nông, vì thế cậu nhóc liền bò lên giường, vươn bàn tay nhỏ bé chọc chọc bụng cô, ngây thơ hỏi.

“Còn phải ngốc thêm mấy tháng nữa cơ, sao vậy? Con muốn em nhanh ra bên ngoài chơi với con sao?” Hoa Ngữ Nông vuốt cái đầu nhỏ của con hỏi.

“Chờ em ra rồi, con có thể bắt nạt em mà, mẹ, sau này nếu mẹ bắt nạt con, con liền bắt nạt em bé, sau đó em bé sẽ khóc ầm ĩ lên, như thế chơi rất là vui...” Kính Huyền nói xong, nét mặt liền bắt đầu chìm vào trong ảo tưởng ngược luyến tình thâm giữa ba mẹ con.

Hoa Ngữ Nông: “...”

Ninh Quân Hạo cũng: “...”

“Kính Huyền à, mẹ bảo con này, sau này em bé sinh ra, con chính là anh đấy, biết không? Anh trai không thể bắt nạt em trai em gái được, phải yêu thương, bảo vệ em, con có hiểu không?” Hoa Ngữ Nông cảm thấy suy nghĩ của Kính Huyền thật có vấn đề, vì vậy liền nhân cơ hội giáo dục con.

“Thế trong bụng mẹ là em trai hay em gái thế?” Kính Huyền vô cùng nghi hoặc với vấn đề này.

“Con muốn có em trai hay em gái đây?” Hoa Ngữ Nông chưa từng nghiêm túc thảo luận vấn đề này cùng với con trai mình, hôm nay thấy thằng bé chủ động nhắc tới, cô liền hỏi lại bé.

Kính Huyền vô cùng cẩn thận cúi đầu cân nhắc tự hỏi một lúc, sau đó đáp: “Con muốn có em gái, mặt em gái mềm mềm, bốp chắc sẽ rất thoải mái...”

“Cái thằng bé này, con không thể thôi nghĩ cách chà đạp em đi được sao? Thật không biết điểm này con học từ ai nữa.” Hoa Ngữ Nông cực kì buồn bực nói, sau đó lại ngược mắt lên nhìn Ninh Quân Hạo đang ngồi bên giường không nói một lời.

“Ánh mắt của em là thế nào? Chẳng lẽ em cảm thấy điểm này của thằng bé được di truyền từ anh?” Ninh Quân Hạo nhìn thấy ánh mắt của Hoa Ngữ Nông, lập tức hỏi ngược lại cô.

“Không...không phải vậy...sao em có thể nghĩ vậy được chứ...a...ha ha...” Hoa Ngữ Nông phát hiện tâm tư nhỏ của mình bị vạch trần, lập tức xấu hổ cười, thu hồi ánh mắt đang lén nhìn trộm anh lại.

“Được rồi, anh đi trước, mẹ con hai người ở nhà chú ý một chút, bây giờ bên ngoài biệt thự đều là đám chó săn, cũng chẳng biết khi nào sẽ giải tán. Tối nay anh sẽ cho lái xe tới đón hai người ra ngoài, buổi chiều cũng đừng có đi đâu.” Nói xong, Ninh Quân Hạo đứng lên khỏi giường, nhìn về phía Hoa Ngữ Nông dặn dò.

“Anh...chuẩn bị đi sao?” Hoa Ngữ Nông nhìn thấy Ninh Quân Hạo sắp rời đi, hình như có phần không nỡ.

“Ừ.” Ánh mắt Ninh Quân Hạo cố ý né tránh tầm mắt của Hoa Ngữ Nông, nhìn Kính Huyền một chút rồi không hề quay đầu, bước nhanh ra khỏi phòng.

Còn Kính Huyền thì chui vào lòng Hoa Ngữ Nông như một chú mèo nhỏ đang đi tìm cái tổ thoải mái, còn không quên ngáp một cái: “Mẹ, con mệt...”

“Ngoan, vậy nằm trong lòng mẹ rồi ngủ đi.” Hoa Ngữ Nông dịu dàng đắp kín chăn cho thằng bé, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng cho con.

...

Vừa đi ra khỏi biệt thự, Ninh Quân Hạo liền bị phóng viên vây quanh, không ngừng truy hỏi.

“Anh Ninh, xin hỏi mới vừa rồi trong biệt thự đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại cần có bác sĩ tới? Có phải con trai của anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không?”

“Anh Ninh, nghe nói đứa con này của anh là do vợ trước sinh, mọi chuyện đúng là như thế sao? Vậy người hiện tại đang ở trong biệt thự này cùng con trai anh có phải cũng chính là vợ cũ của anh không?”

“Anh Ninh, xin anh hãy trả lời vấn đề của chúng tôi.”

“Anh Ninh, có tin đồn rằng vì chuyện vợ trước của anh mang theo con trở về, rất có thể anh sẽ phục hôn cùng cô ấy, có chuyện này hay không?”

“Anh Ninh, anh để vợ trước ở lại trong biệt thự của mình, có phải là ý muốn nói với mọi người rằng mình sẽ nối lại tình xưa với tập đoàn Hoa thị không?”

Ninh Quân Hạo ngồi yên trong xe, có điều đoạn đường phía trước đều bị phóng viên chen chúc như nêm cối, còn có không ít máy ảnh hướng về phía này chụp liên hồi, khiến anh vô cùng khó chịu.

Đúng lúc mọi người đang chờ mong câu trả lời từ Ninh Quân Hạo nhưng anh lại không thèm quan tâm thì phía trước đột nhiên có một chiếc xe thể thao màu đỏ phóng tới, sau khi dừng lại, một người phụ nữ xinh đẹp, áo quần chỉnh tề từ bên trong bước ra. Sự xuất hiện của cô gái ấy ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

82. Chương 82: Trả Lời Câu Hỏi Của Phóng Viên

“Xin chào các anh chị phóng viên, ngại quá, nếu mọi người có vấn đề gì thì hãy hỏi tôi đây, không cần ngăn cản đường đi của Ninh tổng nữa.” Sau khi cô gái kia bước xuống xe liền đứng lại, mỉm cười cao giọng nói với mọi người.

Lúc ấy, có một phóng viên nhận ra được cô ta, liền không khỏi kỳ quái hỏi: “A, đây không phải là trưởng phòng quan hệ xã hội Trần Nhược Hồng của tập đoàn Hoa Đình hay sao?”

“Cô Trần, giờ cô đến đây là muốn giúp đỡ sao? Về chuyện của Ninh tổng, cô biết rõ ràng chứ?” Phóng viên thấy có người đồng ý chủ động đứng ra trả lời mình, lập tức quay mũi súng hướng về phía Trần Nhược Hồng.

“Đúng vậy, mọi người đều biết, tuy rằng tôi là trưởng phòng quan hệ xã hội của tập đoàn Hoa Đình, nhưng đồng thời tôi cũng là bạn bè tốt với Ninh tổng, khi chúng tôi còn đi học đã quen biết với nhau, tôi với Ngũ Nông cũng là bạn tốt, cho nên mọi người có vấn đề gì có thể hỏi tôi cũng được, không cần phải làm mất thời gian của Ninh tổng.” Nói xong, Trần Nhược Hồng đi tới bên cạnh xe Ninh Quân Hạo, gõ vào cửa kính phía người lái, nói với anh: “Ngại quá Quân Hạo, em đã đến muộn.”

“Không sao, chỗ này giao cho cô.” Ninh Quân Hạo gật đầu nhìn cô ta, vô cùng tin tưởng nói.

“Được, vậy anh cứ đi trước đi.” Trần Nhược Hồng đồng ý, sau đó ý bảo lái xe đưa Ninh Quân Hạo rời khỏi chỗ này.

Bởi vì Trần Nhược Hồng đã xuất hiện nên phóng viên cũng không dây dưa bám theo Ninh Quân Hạo nữa, chủ động nhường đường cho xe của anh, rồi đồng loạt bao vây chỗ của Trần Nhược Hồng.

“Cô Trần, cô vừa mới nói, mình và Ninh tổng là bạn bè tốt, cũng rất quen thuộc với nhau, không biết đã đến mức độ nào rồi? Đối với chuyện riêng của anh ấy liệu cô có hiểu hết toàn bộ không?” Lúc này, trong đám đông có một phóng viên lên tiếng hỏi đầu tiên.

“Ha ha...Thật ra chuyện tôi và Quân Hạo là bạn bè tốt với nhau cũng không còn là bí mật ở Hoa Đình nữa. Trên thực tế, không chỉ với Quân Hạo, giữa tôi và mẹ anh ấy cũng có mối quan hệ không tồi, còn không tồi đến mức độ nào thì đây là việc riêng tư giữa chúng tôi, có lẽ không thích hợp để tiết lộ ọi người biết.” Trần Nhược Hồng mỉm cười, lễ phép đáp lại.

Trần Nhược Hồng vừa dứt lời, trong đám phóng viên lại có người đặt câu hỏi: “Cô Trần, cô vừa mới nói quan hệ giữa mình và Ninh tổng là chuyện riêng giữa hai người, không thích hợp tiết lộ ra bên ngoài, vậy chúng tôi có thể suy đoán rằng, trên thực tế, quan hệ giữa cô và Ninh tổng hơn hẳn một bậc so với bạn bè bình thường được không?”

“Phóng viên các anh đúng là thích nói mò, tôi đâu có nói như vậy chứ, hi hi...” Nghe vậy, Trần Nhược Hồng không hề phủ nhận, trái lại chỉ mỉm cười đầy mờ ám.

“Cô Trần, cô cũng rất thân thiết với Hoa Ngũ Nông, như vậy xin hỏi năm đó cô có biết chuyện hai người họ ly hôn hay không? Nghe nói bảy năm trước sau khi để lại đơn ly hôn, Hoa Ngũ Nông liền biến mất không thấy tung tích, cô biết cô ấy đi đến chỗ nào chứ? Có không ít lời đồn đãi rằng cô ấy đã bỏ trốn cùng người khác, cho nên Hoa Thương Hải mới trực xuất cô ấy khỏi Hoa thị, có đúng là có chuyện như vậy không?”

“Chuyện này thì...Thật ra đây là chuyện riêng tư của người khác, tôi thật sự không tiện để lộ ra, huống hồ, tôi với Ngũ Nông là chỗ bạn tốt, tôi không thể bán đứng cô ấy được, cho nên hy vọng mọi người sẽ không hỏi đến những vấn đề khó xử này nữa.” Về mặt Trần Nhược Hồng có chút giấu đầu hở đuôi nói.

“Cô Trần, cô nói như vậy có phải nghĩa là lời đồn đại đúng là sự thật hay không?” Phóng viên chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy hỏi.

“Ôi trời, tôi đã bảo mọi người đừng hỏi nữa mà, chuyện này...tôi...tôi không rõ ràng lắm đâu...” Trần Nhược Hồng tiếp tục cố che giấu nói.

“Cô Trần, vậy chuyện con trai của Ninh tổng liệu có phải do vợ trước của anh ấy sinh ra hay không? Hai người bọn họ phải chăng đã tính đến chuyện phục hôn rồi?”

“Đúng vậy, con trai của Quân Hạo đúng là do vợ trước Hoa Ngũ Nông sinh ra, còn việc họ có tính đến chuyện phục hôn hay không, tôi cũng không rõ ràng lắm, có điều, theo như tôi được biết, Quân Hạo không hề có ý định này, bởi vì anh ấy chưa từng nói với tôi chuyện đó, nếu mọi người thực sự muốn biết rõ, lần tới tôi sẽ giúp mọi người hỏi thăm một chút.” Khi Trần Nhược Hồng trả lời vấn đề này, sắc mặt có chút âm trầm.

“Vậy thì cô Trần, trước đó cô có nói rằng quan hệ giữa mình và mẹ của Ninh tổng rất tốt, vậy cô có biết ý kiến của bà ấy đối với việc đưa bé bất ngờ xuất hiện này không? Bọn họ đồng ý nhận đứa trẻ này chứ?”

“Ngại quá, vấn đề này của anh tôi không thể giải đáp được, bởi vì theo tôi được biết, trước khi mọi người đưa tin, bác Ninh không hề biết đến sự tồn tại của đứa bé này, ngay cả việc bác ấy có đồng ý nhận nó hay không tôi cũng không rõ ràng lắm. Được rồi, tôi còn có việc phải làm, các vấn đề thắc mắc chỉ đến đây thôi, tôi xin đi trước.” Nói xong, Trần Nhược Hồng liền xoay người chui vào trong xe, khởi động máy chuẩn bị rời đi.

Phóng viên thấy thế, còn muốn tiến lên hỏi thêm vài câu nhưng lúc này Trần Nhược Hồng đã giẫm vào bộ ly hợp [1], xe chậm rãi chuyển động rồi rời đi.

... ..

Bởi vì phía truyền thông lựa chọn cách phỏng vấn rồi phát sóng trực tiếp, cho nên những lời ban nãy Trần Nhược Hồng nói với phóng viên nhanh chóng thông qua TV và mạng lưới internet truyền ra ngoài. Lâm Tuấn Hiền ngồi trong phòng làm việc nhìn thấy tin tức liền gọi điện ngay cho Ninh Quân Hạo, báo cáo với anh toàn bộ những gì Trần Nhược Hồng đã nói. Nghe xong, sắc mặt Ninh Quân Hạo lập tức trở nên lạnh lùng.

“Tổng tài, Trần Nhược Hồng trả lời như vậy chẳng những không giúp được anh, ngược lại còn hướng cho phóng viên suy nghĩ đến việc khác, rốt cuộc cô ta muốn làm gì chứ?” Lâm Tuấn Hiền cũng nhận ra những lời Trần Nhược Hồng nói không ổn, vì thế mới báo cáo lại.

“Gọi điện thoại cho cô ta, nói rằng về công ty thì đến phòng làm việc của tôi ngay lập tức.” Nói xong, Ninh Quân Hạo liền cúp máy.

Thế là Lâm Tuấn Hiền lập tức gọi điện thoại cho Trần Nhược Hồng, chuyển lời của Ninh Quân Hạo lại, sau đó ném điện thoại lên bàn.

Đúng lúc này, thư ký Lý đi vào phòng tìm anh, trên mặt mang theo vẻ bất quá tràn ngập.

“Trợ lý Lâm, tin tức vừa nãy...” Cô đi đến trước bàn làm việc của Lâm Tuấn Hiền, nhỏ giọng tìm hiểu.

“Tổng tài sẽ lập tức trở về, cô còn không quay lại chỗ làm việc của mình đi?” Lâm Tuấn Hiền không muốn buôn chuyện cùng cô nàng, vì thế lập tức lên tiếng đuổi người.

[1] Bộ ly hợp: Ly hợp là bộ phận trung gian thường nằm giữa động cơ và hộp số.

83. Chương 83: Đổ Thêm Dầu Vào Lửa

“Ngừng...Tổng tài ít nhất phải hai mươi phút nữa mới có thể lên đến đây, anh mau nói cho tôi biết một chút đi, những lời Trần Nhược Hồng vừa nói với phóng viên có phải do tổng tài bày kế không?” Thư ký Lý không chịu buông tha cho cơ hội hóng chuyện lần này, cực kỳ cố chấp hỏi.

“Tổng tài sao có thể bày mưu đặt kế cho cô ta nói những chuyện như vậy chứ? Uổng công cô làm thư ký bên người tổng tài lâu như vậy còn đến đây hỏi tôi vấn đề ngu ngốc này!” Lâm Tuấn Hiền khinh bỉ nhìn cô nói.

Thư ký Lý nghe vậy liền vỗ tay đánh đét một cái, hét lớn: “Xem đi, tôi biết ngay là thế mà, con hồ ly tinh Trần Nhược Hồng này đã thêm nhỏ dãi sếp của chúng ta lâu rồi, cuối cùng hôm nay cũng lộ đuôi cáo ra. Còn lớn tiếng nói với truyền thông rằng mình có quan hệ bí mật với tổng tài tốt bao nhiêu, quan hệ bí mật với người giàu có tốt bao nhiêu, toàn là nói dối mọi người hết...”

“Được rồi, việc này không cần cô quan tâm, cô mau trở về đi, lúc tổng tài trở lại đừng có nhắc đến chuyện này trước mặt anh ấy, bằng không đến lúc đó tổng tài muốn xử lý cô, đừng trách tôi thấy chết mà không cứu.” Lâm Tuấn Hiền chịu không nổi tài hóng chuyện của cô nàng này, đành phải dặn dò trước.

“Biết rồi, biết rồi, aiz, phu nhân đáng thương của chúng ta, ngàn vạn lần đừng để bị con hồ ly tinh này quật ngã.” Thư ký Lý vừa lắc đầu vừa thở dài, xoay người đi ra bên ngoài phòng làm việc.

Khoảng hai mươi phút sau, Ninh Quân Hạo về tới văn phòng tổng tài, không bao lâu sau đó, Trần Nhược Hồng cũng đến toà nhà Hoa Đình, cô ta lập tức lên thẳng tầng chín mươi chín, bước vào văn phòng của anh.

Đi vào bên trong, phát hiện sắc mặt Ninh Quân Hạo có phần tăm tối, cô ta chậm rãi bước đến trước mặt anh, nhỏ giọng hỏi: “Quân Hạo, anh gọi em đến phòng làm việc của anh, là có chuyện cần em đi xử lý sao?”

“Vì sao lại nói như vậy?” Sắc mặt Ninh Quân Hạo âm u nhìn vào cô ta, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, ngữ khí lạnh như băng.

“Em...em nói sai điều gì sao?” Trần Nhược Hồng cố ý giả ngu nói.

“Vì sao phải khiến phóng viên hiểu lầm rằng Hoa Ngữ Nông chạy theo người khác, bỏ rơi tôi? Vì sao phải cường điệu quan hệ bạn bè giữa chúng ta với đám phóng viên, còn cả quan hệ giữa cô và mẹ tôi nữa? Hình như đây không phải là chuyện mà một trưởng phòng quan hệ xã hội như cô nên nói ra, hoặc cũng có thể là...nhiều năm qua, sự chuyên nghiệp của cô đã sắp thoái hoá đến ngay cả nhân viên mới vào nghề cũng không bằng rồi?” Ninh Quân Hạo ép hỏi cô ta từng câu, nói năng không hề khách khí.

Trên đường trở về, Trần Nhược Hồng đã sớm đoán được Ninh Quân Hạo sẽ chất vấn mình như vậy, cô ta cúi đầu trầm ngâm một lúc, vẻ mặt vô cùng tủi thân, cuối cùng, ngược đôi mắt ngấn nước nhìn về phía Ninh Quân Hạo nói: “Thật xin lỗi...em...em không cố ý...chẳng qua em...không hy vọng mọi người hiểu lầm anh mà thôi...”

“Lời này của cô có ý gì? Mọi người sẽ hiểu lầm gì tôi chứ?” Ninh Quân Hạo có chút không rõ, hỏi ngược lại.

“Thật ra mấy năm nay truyền thông luôn có không ít phỏng đoán với chuyện ly hôn của anh, có hai trường hợp được mọi người truyền tai nhau nhiều nhất, một cái là Ngữ Nông phản bội anh, bỏ trốn cùng người khác, cái còn lại là anh ngoại tình ở bên ngoài, bị Ngữ Nông phát hiện nên mới giận dữ rời đi. Hôm nay phóng viên hỏi em nguyên nhân ly hôn của anh năm đó, em không muốn để mọi người hiểu lầm là anh ngoại tình, khiến Ngữ Nông giận dữ rời đi, cho nên chỉ có thể trả lời như vậy...” Trần Nhược Hồng sử dụng cái cớ mà mình đã bịa ra sẵn lúc đi xe để trả lời.

“Nói như vậy, cô thật sự là suy nghĩ cho tôi sao...” Nghe thế, Ninh Quân Hạo liền cười lạnh một tiếng, sau đó nói: “Vậy việc cô nói quan hệ bí mật giữa chúng ta rất tốt, là vì chuyện gì đây?”

“Quân Hạo...Em...Em thừa nhận...Lúc nói những lời này, trong lòng em có chút tư tâm, em cố ý muốn để ọi người hiểu lầm quan hệ của chúng ta, như vậy, bọn họ sẽ không tin việc anh muốn phục hôn cùng Ngữ Nông nữa, không phải sao? Chuyện này cũng giúp anh đỡ phải chính mồm nói không phục hôn cùng Ngữ Nông với mọi người sau này...” Trần Nhược Hồng đáp.

“Ai nói với cô rằng tôi sẽ không phục hôn cùng cô ấy?” Ninh Quân Hạo hơi khó chịu với thái độ tự cho là đúng của cô ta, anh nhíu mày, hỏi ngược lại.

“Chuyện này...” Trần Nhược Hồng nghe vậy, cố ý tỏ vẻ khó xử, lông mày cũng nhíu lại với nhau, cô ta giả vờ do dự một lúc rồi mới ngắc đầu đáp: “Bởi vì Ngũ Nông từng nói với em, cô ấy muốn phục hôn với anh hoàn toàn là vì con, nếu như không có con, cô ấy tuyệt đối sẽ không quay về tìm anh. Cô ấy không yêu anh, chưa từng yêu anh, em biết anh sẽ không bao giờ sống chung một chỗ với người phụ nữ không yêu mình, đúng không?”

Ninh Quân Hạo nghe vậy, hai bàn tay chợt nắm lại, nét mặt giống như giận quá hoá cười, chỉ có điều nụ cười kia lạnh lùng đến đáng sợ, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hoa Ngũ Nông, thì ra trong lòng em vẫn luôn nghĩ như vậy, vì con sao? Đúng vậy, chính miệng cô đã nói với anh rằng mình vì con nên mới trở về, cô muốn cho con một gia đình toàn vẹn, sao anh có thể quên được chứ?

“Quân Hạo...Anh...Khoẻ không?” Trần Nhược Hồng nhìn thấy nét mặt làm người ta sợ hãi của Ninh Quân Hạo, trong lòng biết những lời mình nói đã phát huy tác dụng, liền cố ý giả vờ quan tâm hỏi.

“Đi ra ngoài.” Ninh Quân Hạo lạnh lùng ra lệnh.

“Thật ra...Anh đừng quá tức giận, cũng nên thông cảm cho Ngũ Nông, dù sao cô ấy là một người mẹ, vì suy nghĩ cho con mà hy sinh hạnh phúc của mình cũng là điều dễ hiểu...Anh đừng giận cô ấy...”. Trần Nhược Hồng tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, giả dối khuyên can.

“Cút!” Ninh Quân Hạo cuối cùng cũng bị câu nói ‘hy sinh hạnh phúc của mình’ của cô ta chọc tức, tiện tay nắm lấy chiếc điện thoại trên bàn, ném mạnh về phía trước khiến Trần Nhược Hồng sợ đến mức nhảy dựng lên, không dám tiếp tục ở lại chỗ này nữa, nhanh chóng rời khỏi phòng.

84. Chương 84: Đi Gặp Ông Bà Nội

Lúc sắp tối, Ninh Quân Hạo sắp xếp lái xe đi đến biệt thự Nam Hồ đón mẹ con Hoa Ngũ Nông, lúc này, đám chó săn vốn canh giữ bên ngoài cửa đã giải tán toàn bộ.

Sau khi Hoa Ngũ Nông đưa Kính Huyền lên xe, trong lòng có chút khẩn trương, cô không biết khi cha mẹ chồng nhìn thấy mình sẽ có vẻ mặt gì, cũng không biết bọn họ có thể tha thứ tình hình hay không. Dù sao trong mắt họ, năm đó cô là người không chịu trách nhiệm, bắt nạt biến mất.

“Mẹ, mẹ nắm tay con chặt quá, tay đau đau...” Bàn tay nhỏ bé của Kính Huyền bị Hoa Ngũ Nông nắm chặt trong tay, sắp bị nghiền thành nước mất rồi, cậu bé giả vờ nói.

“Ồi...Xin lỗi con...” Hoa Ngũ Nông nhận ra sự khẩn trương của mình, vội vàng buông tay ra, ôm Kính Huyền vào trong ngực.

“Mẹ, ông bà nội trông như thế nào? Bọn họ có biết con không?” Lúc này Kính Huyền bỗng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt nghi hoặc nói.

“Bọn họ ấy à, là ông bà nội rất hiền lành của Kính Huyền, nhất định sẽ cực kỳ yêu thích Kính Huyền đó, con cứ yên tâm đi.” Hoa Ngũ Nông an ủi con, đồng thời cũng giống như đang an ủi chính mình.

“Nhưng mà, con còn chưa chuẩn bị quà gặp mặt cho ông bà mà...Ông bà có tức giận hoặc không vui không?” Kính Huyền chớp chớp đôi mắt đen to, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“Không sao, con đưa chocolate mà mình thích nhất cho ông bà ăn một miếng, ông bà sẽ rất vui vẻ.” Hoa Ngũ Nông tiếp tục an ủi Kính Huyền.

“Vây được rồi...” Kính Huyền gật gật đầu, phát hiện cảm xúc của Hoa Ngữ Nông hình như có chút xuống thấp, nên cũng biết điều ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, không làm phiền cô nữa.

Xe đi lên cầu vượt, sau đó chạy như bay trên đường tầm hai mươi phút, cuối cùng dừng lại trước cửa một khu nhà cấp cao bên cạnh hồ.

“Cục cưng, chúng ta đến nơi rồi, xuống xe đi.” Hoa Ngữ Nông vỗ bả vai Kính Huyền, sau đó khi lái xe đến mở cửa liền bước xuống.

Kính Huyền cũng xuống xe theo cô.

Đứng trước khu nhà cao cấp này, Kính Huyền nhìn những căn nhà xinh đẹp giống như những toà thành, cái miệng nhỏ nhắn liền hơi mở ra, vẻ mặt có phần khiếp sợ.

Mặc dù nơi bọn họ ở bây giờ là biệt thự Nam Hồ đã rất xa hoa, nhưng bởi vì nơi đó chỉ là nơi ở trên danh nghĩa, bình thường mới ghé qua của Ninh Quân Hạo cho nên diện tích cũng không đặc biệt lớn, ít nhất, so với nhà họ Ninh trước mắt này là vô cùng nhỏ.

“Mẹ, cái toà thành này là nhà của ông nội sao?” Kính Huyền chớp mắt nhìn cảnh vật xinh đẹp trước mắt, nói.

Lúc này, bà Trương đã nhận được thông báo từ trước, đi đến cửa nghênh đón mẹ con hai người. Khi nhìn thấy Hoa Ngữ Nông, vẻ mặt của bà có phần hơi mất tự nhiên, nhìn cô chào hỏi rồi nói: “Cô Hoa, cô đã đến rồi, ông chủ và mọi người đang chờ ở bên trong.”

“Bác Trương, xin chào.” Hoa Ngữ Nông gật đầu nhìn bà Trương, sau đó nắm tay Kính Huyền đi qua cửa lớn.

“Vị này chính là cậu chủ nhỏ đúng không, đáng vẻ thật là đáng yêu quá.” Bà Trương nhìn vật thể nhỏ xinh đi bên người Hoa Ngữ Nông, vừa đi trước dẫn đường, vừa nhìn Kính Huyền nói.

“Đúng vậy, Kính Huyền, ngoan, gọi bà Trương đi con.” Hoa Ngữ Nông dạy Kính Huyền nói.

“Bà Trương, xin chào, cháu tên là Kính Huyền, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn ạ.” Kính Huyền lễ phép tự giới thiệu mình với bà Trương.

“Cậu chủ nhỏ thật ngoan...” Bà Trương nhìn dáng vẻ phần điều ngọc mài của Kính Huyền, trong lòng có chút chua xót nói. Bà nghĩ, nếu Trần Nhược Hồng không cố chấp muốn chia rẽ Ninh Quân Hạo và Hoa Ngữ Nông, cố chấp muốn gả cho Ninh Quân Hạo, nói không chừng con bé đã sớm kết hôn, rồi sinh ra đứa trẻ đáng yêu như vậy lâu rồi.

Ba người đi qua khu vườn, bước tới phòng khách, lúc này vợ chồng Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân đã sớm ngồi trên ghế salon chờ bọn họ xuất hiện, Ninh Quân Hạo cũng ngồi ở một bên, giống như vừa mới đến đây được vài phút.

Khi bóng dáng hai mẹ con Hoa Ngữ Nông xuất hiện trong phòng khách thì tầm mắt Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân lập tức rơi vào Kính Huyền đứng bên người Hoa Ngữ Nông, trong chốc lát, vẻ mặt của họ đều kích động không nói nên lời.

“Kính Huyền, mau gọi ông nội, bà nội đi con.” Hoa Ngữ Nông đưa Kính Huyền đến trước ghế salon, sau đó chỉ về phía Dương Thái Phân và Ninh Húc Đông lúc này vành mắt đã có chút đỏ, dạy con nói.

Kính Huyền nghe vậy, lập tức xoay người cúi đầu thật thấp, sau đó mở miệng nói: “Ông bà nội, chào hai người, cháu là cháu trai ngoan ngoãn của ông bà đây, cháu tên là Kính Huyền, hôm nay cháu và mẹ đến thăm ông bà, có điều thật xin lỗi, cháu quên chuẩn bị quà gặp mặt cho ông bà rồi, cho nên cháu đem chocolate mình thích ăn nhất cho ông bà, mong ông bà đừng tức giận.”

“Kính Huyền, mau đến đây ông ôm một cái nào, cháu ngoan của ông...” Ninh Húc Đông nghe thấy đứa trẻ gọi mình là ông nội, vẻ mặt kích động vô cùng, ngay cả năm mơ ông cũng muốn được ôm cháu nội, giờ ông trời bất ngờ đưa đến cho ông một đứa cháu, sao ông có thể mất hứng được chứ.

Kính Huyền nghe thấy ông cụ đứng trước mặt gọi mình đi qua, cậu bé có chút chần chừ nhìn về phía Hoa Ngữ Nông, giống như đang chờ cô quyết định.

Hoa Ngữ Nông gạt đầu, cho bé một ánh mắt khẳng định, ý bảo bé đi qua.

“Ông nội...” Kính Huyền được Hoa Ngữ Nông cho phép xong, lập tức hai mắt rưng rưng, giọng nói chát chúa thâm tình gọi một tiếng, sau đó sà vào lòng Ninh Húc Đông.

Ninh Húc Đông bị tiếng gọi bao hàm tình thân vô tận của cậu bé động chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng, một tay ôm Kính Huyền thật chặt, miệng thì thào nói: “Cháu ngoan của ông, cháu ngoan, cuối cùng ông nội cũng được nhìn thấy cháu rồi...”

“Không đúng, ông nội... Ông phải nói như thế này cơ...” Kính Huyền giãy dụa trong lòng Ninh Húc Đông, sau đó thò cái đầu nhỏ ra, hai tay gấp lại ôm không khí, như đang bắt chước người lớn, dè nén thanh âm nói: “Cháu ngoan của ông, ông nhớ cháu lắm, từ khi ba mẹ cháu qua đời, chúng ta chính là người thân duy nhất trên đời này của cháu, chúng ta cần phải sống cùng nhau thật hạnh phúc cháu nhé.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, trên đầu không khỏi toát mồ hôi lạnh, mà Ninh Quân Hạo cũng nhìn con với vẻ mặt đen xì.

“Trong TV đều diễn như vậy cả mà.” Kính Huyền thấy tất cả mọi người đều nhìn mình không nói lời nào, liền cực kỳ nghiêm túc giải thích.

(Momo: Bạn chế này sát phong cảnh quá =||)

85. Chương 85: Anh Muốn Phục Hôn

Người đầu tiên phản ứng là Dương Thái Phân, bà nghe xong lời Kính Huyền nói, lập tức vươn tay ôm bé vào trong ngực, vẻ mặt phần nộ nhìn Hoa Ngữ Nông nói: “Cô xem cô dạy cháu ngoan của tôi thành cái dạng gì đây này?”

Kính Huyền nghe thấy Dương Thái Phân phê bình Hoa Ngữ Nông, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía bà, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Bà nội chính là mẹ chồng già chỉ biết bắt nạt con dâu trẻ tuổi xinh đẹp trong truyền thuyết đúng không? Như vậy là không hay đâu...”

“Kính Huyền, con mau câm miệng lại, sao có thể nói bà như vậy được chứ?” Hoa Ngữ Nông bị mấy lời nói của Kính Huyền dọa cho sắc mặt tái nhợt cả, vội vàng bắt thẳng bé im miệng.

Dương Thái Phân cũng bị mấy lời “đồng ngôn vô kỵ”* của Kính Huyền làm cho sợ hãi, bà có phần kinh ngạc mở to mắt nhìn cậu bé dễ thương trong lòng mình, chỉ có điều những lời từ cái miệng “ngây thơ” kia phun ra thiếu chút nữa khiến bà ghen chết.

(*Đồng ngôn vô kỵ: lời của trẻ nhỏ không có cố kỵ)

“Mẹ, chúng ta về nhà đi, ông bà nội hình như không hoan nghênh chúng ta rồi.” Nói xong, Kính Huyền tránh khỏi vòng tay của Dương Thái Phân, đi về phía Hoa Ngữ Nông.

Ninh Quân Hạo thấy thế, vươn một tay bế cậu nhóc lên, nghiêm mặt nói: “Từ hôm nay trở đi, đây sẽ là nhà của con, đâu cũng không được đi nữa.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, ánh mắt thoáng kinh ngạc, quay sang nhìn anh.

Tiếp đó, Ninh Quân Hạo lại hướng về phía Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân đang sững sờ nói: “Trong bụng Hoa Ngữ Nông bây giờ đang có con của con, con sẽ phục hôn cùng cô ấy, hy vọng tin tức này sẽ là điều tốt lành đối với hai người.”

“Cái gì? Quân Hạo, con...con nói thật sao? Con muốn phục hôn cùng cô ta?” Dương Thái Phân nghe vậy, nét mặt tỏ vẻ không sao tin nổi.

“Trừ phi mẹ muốn cháu mình sau này gọi người đàn ông khác là ba.” Nói xong, Ninh Quân Hạo nhìn về phía Hoa Ngữ Nông nói: “Để tôi bảo người mang hành lý của em và Kính Huyền sang đây, đêm nay em không cần trở về nữa.”

Nói rồi, anh cũng không để tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, nhét Kính Huyền vào lòng Ninh Húc Đông, sau đó lập tức đi về phía cửa.

Hoa Ngữ Nông thật không ngờ anh lại đột nhiên quyết định phục hôn cùng mình, trong nỗi bàng hoàng, cô vội vàng đuổi theo anh ra ngoài.

“Quân Hạo...chờ em một chút...” Đuổi đến cửa, cô gọi với theo bóng lưng của anh.

Ninh Quân Hạo nghe thấy tiếng của cô, cả người đứng lại, bước chân cũng dừng.

Hoa Ngữ Nông chạy đến trước mặt anh rất nhanh, nhìn thấy nét mặt không chút thay đổi của anh, cô há miệng thở dốc, chần chừ nói: “Vì sao anh lại đột nhiên quyết định như thế?”

“Đó không phải là mong ước của em sao?” Ánh mắt Ninh Quân Hạo thản nhiên dừng lại trên mặt cô, tuy rằng nét mặt vẫn không thay đổi như cũ, nhưng thanh âm lại không bình tĩnh được như vậy, cô có thể mơ hồ nhận thấy sự giận dữ phát ra từ trong nội tâm anh.

“Em chỉ là...không rõ vì sao anh đột nhiên...” Cô muốn biết nguyên nhân, chỉ có điều, anh lại không muốn tiếp tục nói bất cứ điều gì cùng cô cả, lạnh lùng ngắt lời: “Tôi thành toàn ơng ước được làm Ninh phu nhân của em, em không phải nên mang ơn tôi hay sao? Có điều, em cũng đừng vui mừng quá sớm, thứ em có được, cũng chỉ là cái tên gọi Ninh phu nhân mà thôi.”

Nói rồi, anh không hề quay đầu lại đi về phía trước.

Hoa Ngữ Nông ngây ngốc đứng nguyên một chỗ, giây phút ấy, cô cảm thấy lòng mình như bị một tảng đá lớn đè lên, có phần vô lực.

Ý của anh vừa nãy, là muốn nói rõ ràng với cô rằng, đừng nên si tâm vọng tưởng gì với anh hay sao?

Giữa hai người bọn họ, chỉ có thể là một cặp vợ chồng hữu danh vô thực thôi ư?

Vậy là đủ rồi, cũng giống như lúc trước khi cô gả cho anh vậy, lúc ấy, không phải anh cũng không hề yêu cô hay sao?

Trong phòng, Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân tuy rằng có chút nội thương vì những lời nói không cổ kị của Kính Huyền, nhưng chung quy cũng là cháu nội của mình, còn có dáng vẻ phần điêu ngọc mài hết sức đáng yêu nữa, hết như đúc từ một khuôn với Ninh Quân Hạo trước đây, khiến bọn họ vô cùng yêu thích.

“Cháu ngoan, mau nói cho ông nội, mấy năm nay cháu sống ở nước ngoài với mẹ thế nào? Cuộc sống của hai người có tốt không?” Ninh Húc Đông quan tâm tới hoàn cảnh sinh sống trước đây của cháu nội bảo bối, ông ân cần hỏi han.

“Có ạ, ở Tây Ban Nha cháu có một ngôi nhà xinh xắn, mẹ còn trồng một cái cây ở trước nhà lúc sinh ra cháu nữa cơ, nói là để cây nhỏ lớn dần theo cháu. Có điều, về sau cháu phải đến bệnh viện, thế nên mẹ không còn vui vẻ như trước nữa.” Nói rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn của Kính Huyền dần biến thành vẻ buồn bã.

“Đến bệnh viện? Vì sao cháu phải đến bệnh viện? Cháu bị làm sao? Hay là mẹ cháu có bệnh gì?” Dương Thái Phân vừa nghe đến hai chữ “bệnh viện”, thần kinh lập tức trở nên căng thẳng, cầm lấy bàn tay nhỏ bé béo mạp của Kính Huyền hỏi.

“Họ nói là một căn bệnh kỳ quái gì đó, những dì ở phòng bệnh cách vách mắc phải bệnh này đều đã lên thiên đường, cháu cũng có thể sẽ phải đi lên đó...” Nét mặt Kính Huyền có chút ngầy thơ nói.

Lúc này Hoa Ngữ Nông cũng vừa quay trở lại nhà, chợt nghe thấy Kính Huyền nói với Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân như vậy, lập tức khẩn trương chạy tới trước mặt thằng bé, muốn bắt nó im miệng: “Kính Huyền, con đang nói lung tung cái gì thế?”

“Cô mau nói đi, chuyện Kính Huyền vừa nhắc tới cuối cùng là như thế nào? Thằng bé mắc phải chứng bệnh kỳ quái gì? Còn có cái gì mà lên thiên đường, đó là chuyện thế nào hả?” Hai mắt Ninh Húc Đông chăm chú nhìn vào Hoa Ngữ Nông, không để cho cô có cơ hội trả lời lấy lệ.

“Vâng...Thật xin lỗi...Chuyện này đáng lẽ nên sớm nói cho hai người, chỉ là...chúng con không muốn để mọi người lo lắng, cho nên...” Hoa Ngữ Nông thật không ngờ bí mật mình muốn giấu diếm lại bị vạch trần nhanh như vậy, trong chốc lát không biết nên nhắc đến chuyện bệnh tình của Kính Huyền trước mặt hai vị như thế nào.

“Cô mau nói đi, rốt cuộc Kính Huyền mắc phải bệnh gì?” Dương Thái Phân không bình tĩnh được như Ninh Húc Đông, lúc nói chuyện bà đã đứng lên cầm chặt tay Hoa Ngữ Nông, giống như quyết định nếu cô không ình đáp án sẽ không buông tay ra vậy.

“Dạ vâng...” Hoa Ngữ Nông do dự một chút, cuối cùng biết chuyện này có muốn cũng không giấu diếm được nữa, vì vậy nói: “Là bệnh bạch cầu ạ...”

“Cái... Cái gì?” Dương Thái Phân nghe vậy, nhất thời chỉ cảm thấy trước mắt mình tối sầm, cả người ngã về phía ghế salon đằng sau.

86. Chương 86: Một Đêm Không Về

“Giờ đã tìm được phương pháp trị liệu rồi, cho nên...”

“Có phải cần ghép tủy hay không? Chúng ta có thể đi làm xét nghiệm.” Nghe vậy, Ninh Húc Đông lập tức đề nghị.

Hoa Ngữ Nông nhìn Ninh Húc Đông quan tâm đến Kính Huyền như vậy, trong lòng thấy được an ủi, liền lắc đầu nói: “Nhóm máu của hai người không giống với Kính Huyền, cho nên không thể làm phẫu thuật được. Kế hoạch trước mắt tốt nhất là chờ đứa bé trong bụng con sinh ra, sau đó dùng máu cuống rốn để ghép...”

“Nếu như vậy, cô liền an tâm ở chỗ này đi, cố gắng bình an sinh ra đứa bé.” Nói xong, Ninh Húc Đông liền hướng ánh mắt về phía Dương Thái Phân ngồi bên cạnh mình, nét mặt vẫn lạnh băng như cũ, như đang nhắc nhở bà không được tiếp tục nhắc nhở với Hoa Ngữ Nông nữa.

Dương Thái Phân nhận được tín hiệu từ ánh mắt Ninh Húc Đông truyền tới, bà hơi trợn mắt, nhìn Hoa Ngữ Nông đứng trước mặt, nói với bà Trương đang đứng một bên: “Bác Trương, bác sửa sang lại phòng khách trên lầu cho tốt, để cô ấy ở lại chỗ đó.”

“Dạ vâng, phu nhân.” Bà Trương nghe vậy, gật đầu, sau đó xoay người chuẩn bị đi sắp xếp hai người giúp việc tới thu dọn.

Kính Huyền nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn Dương Thái Phân hỏi: “Thế còn cháu? Cháu thì sao? Bà nội, cháu sẽ ở chỗ nào?”

Dương Thái Phân thấy Kính Huyền cuối cùng cũng khôi phục dáng vẻ đáng yêu của trẻ con, liền sủng ái sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu bé: “Cháu ấy à, bà bảo người ta chuẩn bị cho cháu một căn phòng trẻ em cực kỳ xinh đẹp nhé, được không?”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kính Huyền lập tức tối sầm, ánh mắt cực kỳ tà ác nói: “Quả nhiên là mẹ chồng già thích bắt nạt con dâu...”

Dương Thái Phân muốn ngắt ngay tại chỗ, trong lòng bà nhận định, quả nhiên tiểu gia hỏa này là kẻ thù kiếp trước của mình.

“Kính Huyền, sao con có thể nói với bà nội như vậy? Con còn như thế, mẹ sẽ giận đấy.” Hoa Ngữ Nông lo lắng nếu Kính Huyền còn tiếp tục ăn nói lung tung như vậy sẽ chọc giận Dương Thái Phân, đến lúc đó ngay cả thằng bé bà ấy cũng sẽ không nể mặt nữa.

“Mẹ, mẹ đừng giận mà, mẹ mà giận thì em bé trong bụng cũng sẽ không vui đấy.” Lúc này Kính Huyền liền ra về người lớn chạy đến trước mặt Hoa Ngữ Nông, vươn tay ra sờ soạng cái bụng của cô, vỗ vỗ nói.

Hoa Ngữ Nông chưa từng thấy bé quan tâm mình đến vậy, nhất thời có chút cảm động.

“Ông chủ, phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, giờ đã có thể ăn chưa ạ?” Người từ phòng bếp đi ra thì thào vào tai bà Trương vài câu, bà ta liền quay sang vợ chồng Ninh Húc Đông hỏi.

“Dọn cơm đi, buổi tối tôi còn hẹn Nhược Hồng đi xem triển lãm tranh nữa.” Nói xong, Dương Thái Phân đứng dậy khỏi ghế salon, đi về phía phòng ăn.

Ninh Húc Đông cũng đứng lên theo, lúc đi ngang qua người Hoa Ngữ Nông, ông liền vươn tay bế Kính Huyền lên, dỗ bé rồi nói: “Kính Huyền, đi ăn cơm với ông nội đi.”

“Vâng!” Kính Huyền gật đầu lia lịa.

Lúc ăn tối, Hoa Ngữ Nông vô cùng im lặng, cô có thể cảm giác mình không được hoan nghênh trong cái nhà này, nếu không bởi vì con, có lẽ cả đời này cô cũng không có cơ hội được bước vào trong đây lần nữa.

Câu nói trước lúc ăn cơm của Dương Thái Phân đã cho cô một lời nhắc nhở vô cùng quan trọng, cũng giống như những lời Trần Nhược Hồng nói với cô trước đó, Dương Thái Phân quả nhiên rất thích cô ta. Cô không thể tưởng tượng được sau khi sinh đứa bé ra, cô còn thứ gì để tiếp tục được họ giữ lại căn nhà này, ở lại bên cạnh Ninh Quân Hạo và bọn nhỏ nữa.

Buổi tối, Hoa Ngữ Nông ngồi trước cửa sổ trong phòng khách, chẳng biết từ lúc nào, mưa đã rơi xuống bên ngoài cửa sổ, từng giọt mưa bắn lên lớp kính, thanh âm tí tách khiến cô cảm thấy lạnh buốt từng đợt.

Nhìn gian phòng xa lạ, nhớ về cảnh tượng trước kia mình bước vào nhà họ Ninh, cô cảm thấy tất cả mọi chuyện tựa như một giấc mộng.

Lúc trước cô nở mày nở mặt gả vào đây, sống trong phòng của chủ nhân, còn gian phòng khách này, thậm chí cô chưa từng bước vào. Nhưng hôm nay, cô dùng thân phận vợ trước của anh để tiến vào nhà, chỉ có thể ở lại phòng khách mà thôi.

Đây cũng xem như một cách biểu đạt thái độ của Dương Thái Phân đối với người không được chào đón giống như cô đi, bà ấy đang cảnh cáo cô, cần phải chú ý thân phận của mình, đối với cái nhà này, cô chẳng qua chỉ là một người khách qua đường mà thôi!

Thời gian trôi đi từng chút, cô nhìn những vết nước mưa trong suốt bám trên cửa sổ thủy tinh, cảm thấy giống như là tuổi thanh xuân đã mơ màng trôi đi mất của mình, đến khi ngày mới lên liền biến mất không còn vết tích.

Không biết đã ngồi trước cửa sổ như thế bao lâu, cô cảm giác chân mình đã có chút tê dại, vì vậy đứng dậy đi đến bên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bởi vì Kính Huyền lần đầu tiên đến nhà này, lại khiến Ninh Húc Đông cực kỳ yêu thích, thế nên cả đêm hai ông cháu đều cùng chơi cùng ngủ, hết sức vui vẻ.

... ..

Sáng ngày hôm sau, Hoa Ngữ Nông rời giường, sau khi rửa mặt xuống lầu liền vừa vặn bắt gặp Ninh Quân Hạo đi từ ngoài vào trong, trên người vẫn mặc áo khoác âu phục và quần áo của ngày hôm qua, cả vạt cũng không được ngay ngắn như lúc trước, ánh mắt hơi đỏ, đáng vẻ nhìn qua có phần mệt mỏi.

Chẳng lẽ tối qua anh không trở về nhà? Hoa Ngữ Nông ngẩng ngốc nhìn anh đi lướt qua mình, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không hề dừng lại dù chỉ một giây trên người cô, giống như cô chỉ là một món đồ trang trí bình thường vậy.

“Anh...” Hoa Ngữ Nông muốn quan tâm hỏi han anh.

Ninh Quân Hạo nghe thấy tiếng của cô, bước chân liền chậm lại nhưng vẫn không quay đầu.

“Tối hôm qua anh...” Cô muốn hỏi anh có phải tối qua không được ngủ ngon hay không, có điều, lời chưa kịp nói ra đã bị anh thô lỗ cắt ngang.

“Nhớ kỹ thân phận của mình, em không có tư cách hỏi bất cứ chuyện gì của tôi, bây giờ chẳng qua em chỉ là một công cụ sinh đẻ mà thôi, biết chưa?” Anh nhanh chóng quay đầu, ánh mắt tràn ngập lửa giận, giống như muốn ăn sống nuốt tươi cô ngay lập tức.

Hoa Ngữ Nông bị tổn thương vì nét mặt và lời nói của anh, nhất thời không sao nói nên lời, cặp mắt tủi thân rưng rưng ngược nhìn người đàn ông trước mặt, không biết nên ứng xử thế nào.

87. Chương 87: Không Cần

“Thật xin lỗi...” Cuối cùng, cô nhỏ giọng phun ra ba chữ kia, rồi cúi thấp đầu, xoay người chuẩn bị rời đi.

Ninh Quân Hạo nghe xong ba chữ ấy, thần kinh như bị kích thích, xúc động vọt tới trước mặt cô, nắm lấy cổ tay cô kéo lên trên lầu.

“Anh muốn làm gì?” Hoa Ngữ Nông bị anh túm rất đau, cau mày thất thanh hỏi.

Thế nhưng Ninh Quân Hạo lại không hề để ý đến cô, chỉ nhanh chóng chạy lên lầu.

Hoa Ngữ Nông không biết anh muốn đưa mình đi đâu, càng không biết anh muốn làm gì, giờ phút này ngay cả kêu to cô cũng không dám, chỉ đành tùy ý để anh nắm tay mình, đi thẳng đến cửa phòng của anh.

Khoảnh khắc khi anh mở cửa phòng, Hoa Ngữ Nông nhìn thấy những thứ quen thuộc bên trong, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nơi này, từng là phòng tân hôn của bọn họ, ở trong phòng này, họ từ những người xa lạ trở nên quen thuộc.

Trên vách tường còn treo ảnh cưới của hai người, cô ở trong tranh mỉm cười không màng danh lợi, trong mắt toát ra nét hạnh phúc mơ hồ và sự khát khao với tương lai, khiến lòng người say đắm. Còn anh thì tao nhã và phong độ, giống như một cây cột vững chãi khó thể lay động, tạo nên cho cô một khoảng trời, nguyện ý giúp cô che mưa chắn gió mãi mãi.

Tình cảnh này khiến Hoa Ngữ Nông không nhận được lệ đầm khóe mi.

Thì ra, cô đã từng hạnh phúc đến vậy!!!

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này, má phấn, hoa đào ửng đỏ hây, má phấn giờ đâu, đâu vắng tá, hoa đào còn bốn gió xuân đây [1]—— đây chính là lý do suốt bảy năm qua Ninh Quân Hạo không muốn trở về nhà, chỉ cần tiến vào căn phòng này, nhìn thấy tất cả mọi thứ nơi đây, anh liền không khỏi nhớ về gương mặt quen thuộc của Hoa Ngữ Nông ngày ấy. Thật ra anh có thể buông tha hết, ném đi hết, nhưng anh vẫn cố tình không muốn làm như vậy, cho nên mấy năm qua, anh chỉ có thể tận lực không nhớ, không nhìn, không bước vào căn phòng này mà thôi.

Nhìn thấy Hoa Ngữ Nông rơi nước mắt, Ninh Quân Hạo liền nở nụ cười châm chọc, vươn tay ra nâng cằm cô lên, để tầm mắt của cô đối diện thẳng với mình.

“Giờ em tỏ vẻ khổ sở đáng thương để diễn cho ai xem? Muốn đổi lấy cái gì chứ?” Anh cười lạnh hỏi cô.

Hoa Ngữ Nông không nói lời nào, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, giờ phút này cô vô cùng hối hận, hối hận bản thân mình năm đó đưa ra quyết định quá vội vàng, từ bỏ cơ hội đạt được hạnh phúc, càng hối hận năm ấy đã không trao cho anh quyền lựa chọn, mà cứ khư khư cố chấp tự thực hiện một mình.

Bây giờ nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, sao cô có thể tin tưởng Ninh Quân Hạo không hề thích mình dù chỉ một chút được nữa đây?

Nếu anh thật sự không có nửa điểm cảm tình với cô, vậy vì sao phòng của anh bây giờ vẫn còn nguyên dáng vẻ như đêm tân hôn của hai người ngày ấy?

Vì sao ảnh cưới của họ còn treo nguyên trên tường?

Nhìn thấy Hoa Ngữ Nông không ngừng lau nước mắt, Ninh Quân Hạo càng phần nộ mạnh mẽ hơn, anh dùng lực chà xát trên má cô để xóa đi nước mắt, ngón tay thô ráp khiến gương mặt cô xuất hiện những vết màu hồng, sau đó lạnh lùng nói bên tai cô: “Thu nước mắt của em lại, tôi còn nhớ, em đã từng nói qua, chỉ cần tôi đồng ý phục hôn, muốn em làm điều gì cũng được, đúng không?”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, hơi thở giống như bị kiềm hãm, kinh ngạc ngẩng đầu, ngược đời mắt mờ sương nhìn anh.

“Bây giờ, hãy dùng thành ý của em để tôi thử nhìn xem, lời em nói chính xác đến mức nào.” Nói xong, hai tay Ninh Quân Hạo nắm lấy vai áo cô, dùng lực xé rách, chỉ nghe ‘rẹt’ một tiếng, chiếc váy tơ tằm bị anh xé thành hai nửa, rơi xuống khỏi người cô, lộ ra bờ vai bóng loáng và bộ ngực đầy đặn.

Bởi vì động tác của anh quá mức bất ngờ, đến khi Hoa Ngữ Nông kịp phản ứng lại, bản thân mình đã áo rách quần manh đứng trước mặt anh.

Cô phản xạ có điều kiện nâng tay che ngực mình, im lặng lắc đầu nhìn anh, giống như đang cầu xin anh dừng tay lại.

Ninh Quân Hạo nhìn thấy dáng vẻ khấn cầu đáng thương của cô, nụ cười lạnh bên khóe môi càng lan rộng, nắm lấy cổ tay cô, kéo lên trên giường rồi đè xuống.

Hoa Ngữ Nông cảm giác giờ phút này mình sắp bị lửa giận của anh bao phủ, cô muốn giãy dụa, nhưng vừa nghĩ đến việc mình chống cự sẽ khiến mong ước phục hôn tan thành bọt nước, cô chỉ có thể lặng lẽ nằm yên, để mặc anh đè lên trên người mình.

Ninh Quân Hạo hung hăng hôn lên môi cô như muốn trừng phạt, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng, bắt người đang nhắm mắt không dám giãy dụa là cô không thể không đáp lại nụ hôn của mình. Bàn tay to lớn không chút thương tiếc chạy loạn trên người cô, quần áo trên người anh ma sát thân thể cô, nụ hôn nóng ẩm dần dần chuyển từ bờ môi đến cần cổ, đầu vai, rồi dùng sức cắn mạnh một cái, khiến cô đau đớn kinh hoàng thét lên.

“Thì ra em còn biết đau sao, cứ tưởng em đã mất đi cảm giác đối với mọi thứ rồi chứ!” Anh nhìn gương mặt nhú vào một chỗ với lông mày của cô, đáy mắt lộ vẻ khinh thường. Sau đó, bàn tay to tiếp tục chậm rãi trượt theo đường cong duyên dáng trên người cô, chuẩn bị thăm dò vào nơi thần bí, thế nhưng khi bàn tay lướt qua phần bụng còn chưa hở ra thì động tác bỗng nhiên dừng lại, mà bàn tay nhỏ bé của cô cũng vội vàng nắm lấy tay anh, dường như đang muốn ngăn lại.

“Dừng mà...” Cô rưng rưng nhìn anh lắc đầu, tiếng nói tràn ngập sự cầu khẩn.

[1] Cửa đây năm ngoái cũng ngày này, má phấn, hoa đào ửng đỏ hây, má phấn giờ đâu, đâu vắng tá, hoa đào còn bốn gió xuân đây: Bài thơ Đề đô thành Nam trang(thơ đề ở ấp phía nam Đô thành) của nhà thơ Thôi Hộ. Bản dịch thơ của thi sĩ Tần Đà.

Theo “Tình sử” của Phùng Mộng Long, Thôi Hộ nhân tiết thanh minh một mình đi chơi về phía nam đô thành, thấy một ấp trại chung quanh đầy hoa đào. Thôi Hộ gõ cửa xin nước uống, một người con gái mở cổng, hỏi tên họ rồi bưng nước đến, người con gái sắc đẹp đậm đà, duyên dáng, tình ý, dịu dàng kín đáo. Năm sau, cũng vào tiết thanh minh, Thôi Hộ lại đến tìm người cũ thì cửa đóng then cài, nhân đó mới đề lên cánh cửa bên trái bài thơ này. Người con gái xem thơ, nhớ thương rồi ốm chết. Chợt Thôi Hộ đến, nghe tiếng khóc bên cửa vào ôm thây mà khóc. Người con gái bỗng hồi tỉnh rồi sống lại. Ông bèn đem cô gái gả cho Thôi Hộ. Cũng từ điển này, người ta thường ví mặt người con gái đẹp với hoa đào.

Không đọc thì thôi, đọc rồi mới thấy cái “Tình sử” này chuỗi quá thể =]]

Đại ý tức là nơi này năm ấy còn bóng dáng ai, năm nay đã chẳng còn.

88. Chương 88: Thắt Cà Vạt

Đúng rồi, bây giờ cô đang mang thai, còn chưa đến ba tháng, vẫn trong thời gian nguy hiểm.

Ninh Quân Hạo chậm rãi tỉnh táo lại, di chuyển thân thể đang đè trên người cô, nặng nề nằm xuống ngay bên cạnh.

Tầm mắt đã khôi phục sự bình tĩnh dừng tại nửa thân trên trần trụi của cô, trải qua một phen gây sức ép, làn da vốn hoàn hảo đã xuất hiện từng dấu hôn rải rác, trên ngực và bụng còn có nhiều chỗ nổi lên như bệnh sỏi.

Làn da mẫn cảm!!! Trong đầu anh đột nhiên nhớ đến ngày tân hôn của hai người, bởi vì phải mặc váy áo truyền thống mà cả người cô bị phát ban đỏ.

Cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, anh lập tức hiểu rõ nguyên nhân khiến cô dị ứng, lập tức đứng dậy đi vào phòng tắm, cầm một chiếc khăn tắm sạch ném lên trên người cô rồi sau đó xoay người đi ra ngoài cửa.

Hoa Ngữ Nông nhìn thấy bóng lưng anh rời đi, trong lòng có chút cảm xúc khó hiểu, cô chậm rãi đứng dậy, dùng khăn tắm bọc lấy thân thể mình rồi đi vào phòng tắm.

... ..

Khi cô tắm rửa xong, quần khăn tắm định đi ra khỏi phòng thì bỗng nhớ tới váy của mình đã bị Ninh Quân Hạo xé rách, không còn mặc được nữa, khiến cô có chút khó xử.

Cô phải ra khỏi phòng thế nào đây?

Mở cửa phòng tắm, cô bước ra ngoài liền nhìn thấy trên ga giường hỗn loạn có đặt một chiếc váy của mình.

Dựa vào dáng vẻ nhăn nhúm của nó, trực giác nói cho cô biết, bộ váy này chắc chắn bị người ta tiện tay ném lên trên giường.

Là anh đã lấy váy cho cô sao?

Có lẽ vậy, bởi nếu là người hầu trong nhà, nhất định sẽ gấp váy ngay ngắn đặt ở trên giường.

Hoa Ngữ Nông gần như có thể tưởng tượng ra nét mặt của anh khi ném chiếc váy lên giường, nhất định anh sẽ cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Nghĩ đến đây, nét mặt của cô không tự giác hiện ra một nụ cười bình thản.

Có lẽ, anh cũng không hề chán ghét cô giống như những biểu hiện bên ngoài, cô lặng lẽ an ủi mình như vậy.

Sau khi thay váy, cô chuẩn bị rời khỏi phòng thì cửa lại bị người ta đẩy vào.

Người bước đến không phải ai khác, chính là Ninh Quân Hạo. Chỉ thấy lúc này trên người anh mặc áo tắm, tóc vẫn chưa khô hẳn, vài sợi vẫn còn vương trên trán.

Tầm mắt anh lãnh đạm nhìn Hoa Ngữ Nông đã thay xong váy, cô cũng nhìn thấy anh, hơn nữa cũng biết anh đã tắm ở trong căn phòng cách vách rồi mới quay lại.

Ánh mắt hai người tiếp xúc với nhau, Hoa Ngữ Nông lập tức nhanh chóng dời tầm mắt của mình.

Ninh Quân Hạo đi lướt qua người cô, bước tới bên cạnh tủ quần áo, mở cửa ra, bắt đầu thay đồ.

Hoa Ngữ Nông đứng yên tại chỗ một lúc, phát hiện không khí lúc này có chút xấu hổ, vì vậy xoay người nhặt chiếc váy ban nãy bị Ninh Quân Hạo xé rách lên, đưa lưng về phía anh nói: “Em...Đi ra ngoài trước...”

Ninh Quân Hạo không để ý tới cô, chỉ im lặng mặc quần, thay áo sơ mi, sau đó thắt cà vạt.

Hoa Ngữ Nông thấy anh không để ý tới mình, cũng không định nói gì thêm, chỉ quay đầu lại nhìn anh một cái liền chuẩn bị rời đi.

Có điều, khi cô nhìn thấy anh cau mày, dùng sức lôi kéo chiếc cà vạt trên cổ thì liền không nhịn được muốn tiến đến giúp đỡ.

Cô nhanh chóng xoay người, đi tới trước mặt anh, chậm rãi giơ tay lên, muốn giúp anh thắt lại cho cẩn thận.

Ngay tại khoảnh khắc cô đưa tay đến cổ áo, ánh mắt sắc bén của anh liền dừng lại trên gương mặt cô, khiến cô sợ đến mức thoáng chần chừ.

“Em...Giúp anh thắt nó lại cho tốt...” Cô thật cẩn thận mở miệng, giống như sợ sẽ chọc giận anh.

Ninh Quân Hạo vốn muốn định từ chối, nhưng chẳng biết tại sao lại không làm vậy, chỉ tùy ý để bàn tay nhỏ bé của cô linh hoạt và thành thạo giúp anh thắt lại cho thoải mái, sau đó còn sửa cổ áo lại cho anh, ngón tay khéo léo nhẹ nhàng vuốt phẳng rồi hài lòng nói: “Được rồi.”

Nhưng mà, động tác của Hoa Ngữ Nông không hề khiến nét mặt của Ninh Quân Hạo dịu đi chút nào, ngược lại, anh càng xem thường mở miệng nói: “Xem ra mấy năm nay không hề thiếu đàn ông để em thắt cà vạt giúp nhỉ, động tác thuần thục như thế.”

“A...” Hoa Ngữ Nông sững sốt vì lời anh nói, rất nhanh sau đó, cô liền phản ứng kịp, thì ra anh đang muốn khích bác mình, cô ảm đạm cười nói: “Trước khi mắc bệnh Kính Huyền vẫn đến nhà trẻ bình thường, nhà trẻ của con mỗi tuần đều cần mặc áo sơ mi thắt cà vạt, cho nên...”

“Không ai muốn nghe em giải thích!” Ninh Quân Hạo nghe xong lời cô nói, cặp mày vốn nhíu chặt rõ ràng thoáng thả lỏng, nhưng giọng điệu vẫn cứ không kiên nhẫn như cũ.

Thấy vậy, Hoa Ngữ Nông cũng không nói thêm nhiều, chỉ yên lặng nhìn anh rồi xoay người đi đến cửa.

Bước ra ngoài, cô thở dài một hơi, trong lòng bắt đầu lo lắng, loại tình huống như này, có lẽ mới chỉ là bắt đầu mà thôi, sau này, cô nên đối mặt với anh mỗi giây mỗi phút như thế nào đây?

Khi cô xuống lầu thì Kính Huyền cũng đã rời giường, đang ngồi trước bàn chờ ăn điểm tâm.

Thấy Hoa Ngữ Nông xuống lầu, cậu bé lập tức hưng phấn hô: “Mẹ, chào buổi tối...”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, thầm toát mồ hôi, nói: “Là chào buổi sáng mới đúng.”

“Mẹ, ông bà nội nói ăn sáng xong sẽ đưa con đi công viên giải trí chơi cả ngày đấy, mẹ có đi cùng chúng con không?” Kính Huyền hí mắt cười nhìn Hoa Ngữ Nông, vẻ mặt chờ mong nói.

Nghe vậy, nét mặt của Hoa Ngữ Nông có phần chững lại, tầm mắt nhìn về phía Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân ngồi một bên, sau đó nói: “Nhưng mà, trưa nay chúng ta hẹn gặp mặt với bà ngoại rồi...”

“Hoãn lại đi, gặp mặt kiểu đó không phải đi lúc nào cũng được sao? Hôm nay tôi và ông nội thằng bé muốn dẫn nó đi công viên giải trí để chơi đùa, nghe thằng bé nói, nó đã rất lâu rồi chưa đi chơi, không biết cô làm mẹ kiểu gì nữa, chẳng mang con đi đến đó chơi đùa.” Dương Thái Phân ngay cả liếc mắt nhìn cô cũng không màng, lạnh lùng nói.

(Momo: *ném đá* Không muốn làm hồng nhũ hững của mọi người, nhưng thật sự tớ rất anti bà già này đây -_____. *** nhà bà, cái lý do đó mà cũng nói ra được -_____-)

“Nhưng...” Hoa Ngữ Nông cắn cắn môi dưới, đang muốn mở miệng giải thích liền bị Dương Thái Phân ngắt lời: “Cô không cần nhưng mà, cứ quyết định như vậy đi, cô gọi điện thoại ẹ mình, bảo bà ấy lần sau gặp mặt. Khó có lúc Kính Huyền vui vẻ như vậy, sao có thể để thằng bé mất hứng được chứ!”

89. Chương 89: Cảnh Cáo

“VẬY...ĐƯỢC RỒI...” Hoa Ngữ Nông nhìn thấy dáng vẻ không cho thương lượng của Dương Thái Phân, đành cắn môi chuẩn bị đồng ý cho bà đưa Kính Huyền đến công viên giải trí.

“Mấy ngày nữa hẵng đi công viên.” Ai ngờ, cô vừa dứt lời, phía sau lại truyền tới tiếng nói trầm thấp của một người, ngay sau đó cô liền nhìn thấy bóng dáng Ninh Quân Hạo xuất hiện bên mình.

“Quân Hạo, con đang nói gì vậy? Chúng ta đã quyết định hôm nay muốn đi công viên trò chơi rồi.” Dương Thái Phân không nghĩ tới Ninh Quân Hạo sẽ đứng về phía Hoa Ngữ Nông, vẻ mặt liền trở nên kinh ngạc.

“Phòng viên dạo này mỗi ngày đều nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của chúng ta, mặc kệ mọi người đi đâu cũng đều có bóng dáng của họ, cho nên mẹ con hai người tốt nhất không nên xuất hiện trong tầm mắt của công chúng. Không được đi công viên trò chơi, cũng không được đi gặp ba mẹ.” Nói xong, nét mặt Ninh Quân Hạo không chút thay đổi ngồi xuống bàn, bắt đầu dùng điểm tâm.

Việc này khiến Hoa Ngữ Nông hiểu rõ, thì ra Ninh Quân Hạo không đứng ở phía cô, mà anh không định giúp bất kỳ ai cả, chỉ đứng trên lập trường khách quan truyền đạt mệnh lệnh của mình.

Sau khi Ninh Quân Hạo nói xong, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Bữa sáng được dùng xong trong im lặng, trong đó người không vui nhất chính là Kính Huyền, bé đã không được đi công viên giải trí, còn không được đi thăm ông bà ngoại, cho nên nét mặt cứ rầu rĩ không vui.

Ăn xong bữa sáng, Ninh Quân Hạo liền rời khỏi nhà đến công ty.

Hoa Ngữ Nông thì đọc truyện cổ tích cho Kính Huyền một lúc, sau đó bởi vì đêm qua ngủ không ngon, muốn bảo vệ thai nhi cho nên liền đi ngủ.

... ..

Giữa trưa, tại biệt thự nhà họ Hoa.

Bởi vì Hoa Ngữ Nông gọi điện thoại sang nói với La Tổ Dung là buổi gặp mặt trưa nay bị hủy bỏ, nên ông bà ngoại vốn đang mong gặp cháu hết sức thất vọng.

Dùng cơm trưa với Hoa Thương Hải xong, bà liền cùng ông vào vườn hoa đi dạo, cũng muốn nhân cơ hội này nhắc đến chuyện của Hoa Ngữ Nông, để ông nguôi cơn giận.

Ngày hôm nay Hoa Tĩnh Nhân khó có dịp ghé về nhà chơi, bà ta vừa vào cửa liền lập tức đi đến chỗ vườn hoa.

Đi đến trước mặt Hoa Thương Hải, bà ta lập tức mỉm cười ngồi xổm xuống trước xe lăn, tỏ vẻ hiếu thuận ân cần hỏi thăm ông: “Ba, mấy ngày nay ba cảm thấy thế nào? Thân thể vẫn khỏe chứ?”

“Sao hôm nay chị lại tới đây?” Hoa Thương Hải nhìn thấy con gái đến, trên mặt không hề có nét gì gọi là vui mừng, ngược lại chỉ thản nhiên nhìn bà ta hỏi.

“Con tới thăm ba mà, ba, hai ngày nay ba có xem tin tức không?” Nói rồi, Hoa Tĩnh Nhân lặng lẽ đưa mắt nhìn La Tổ Dung đang đứng phía sau như có ý đồ khác.

“Chị muốn nói cái gì?” Hoa Thương Hải hiểu trong câu nói của bà ta có hàm ý nên không chút gợn sóng hỏi ngược lại.

“Không...không có gì, con chỉ lo lắng ba nhìn thấy tin tức liền nổi giận nên mới đến thăm thôi. Ba cũng biết mà, lúc ba tự tay đuổi Ngữ Nông ra khỏi nhà họ Hoa, ba còn nói rằng đời này sẽ không để con bé bước vào nhà họ Hoa nữa bước nữa...” Hoa Tĩnh Nhân mới nói được một nửa đã bị La Tổ Dung tức giận ngắt lời: “Cô à, sao cô phải nói với ba những chuyện này chứ? Nói gì thì nói, Ngữ Nông cũng là con cháu Hoa gia, máu chảy trong người cũng là huyết thống của nhà họ Hoa. Hơn nữa, năm đó con bé tuổi nhỏ nên mới phạm phải sai lầm, đã biết sửa sai, nhà họ Ninh bên kia cũng đang tính toán chấp nhận nó, như vậy không tốt hay sao? Con bé đã phải trả giá rất nhiều cho lỗi lầm của mình, vì sao không thể tha thứ cho nó được chứ?”

“Chị dâu, chị nhìn lại mình xem, kích động như thế để làm gì? Em còn chưa có nói gì đâu, có điều lúc trước ba đã đuổi Ngữ Nông ra khỏi Hoa thị rồi, còn xóa tên trong gia phả nữa, toàn bộ họ Hoa đều biết chuyện này, bây giờ cứ thế mà tha thứ cho con bé, để nó quay về làm con cháu nhà họ Hoa, chẳng phải là bảo ba tự vả miệng mình à? Để các cô các chú trong dòng họ chê trách sao?” Hoa Tĩnh Nhân bĩu môi không cho là đúng, sau đó nói.

Lời của bà ta cực kỳ sắc bén, chọc đúng chỗ uy hiếp đến Hoa Thương Hải, bà ta hiểu rõ hơn so với bất cứ ai, chuyện mà Hoa Thương Hải đã quyết định tuyệt sẽ không dễ dàng thay đổi.

Quả nhiên, bà ta vừa dứt lời liền nghe thấy Hoa Thương Hải tức giận nói: “Ai bảo tao sẽ tha thứ cho nó? Mày lo chuyện của mình cho tốt đã đi, việc này không mượn mày quan tâm!”

Hoa Tĩnh Nhân thấy mục đích của mình đã đạt được, nghe thấy Hoa Thương Hải chính miệng nói ra lời, liền thỏa mãn gật đầu, mỉm cười đầy thắng lợi nhìn La Tổ Dung nói: “Nếu vậy thì cứ coi như con xen vào chuyện của người khác đi.”

Nói rồi, bà ta lại ân cần thăm hỏi tình trạng sức khỏe của Hoa Thương Hải một chút, đến khi nét mặt của ông đã có phần không kiên nhẫn mới xoay người đi vào trong nhà.

Lúc này trong lòng La Tổ Dung cũng đang bốc hỏa rất lớn, nhưng không tiện phát tiết trước mặt cha chồng, giờ nhìn thấy Hoa Tĩnh Nhân đã đi vào trong phòng, bà lập tức gọi vú Dường đến chăm sóc Hoa Thương Hải, còn mình thì đi theo Hoa Tĩnh Nhân.

Trên ghế salon trong phòng khách, Hoa Tĩnh Nhân đang thưởng thức hồng trà từ nước Anh do người làm đem đến, nhàn nhã vắt chân, bày ra tư thế của người chiến thắng.

“Vì sao cô phải nói với ba những lời như vậy?” La Tổ Dung vừa bước vào liền nhìn thấy dáng vẻ của Hoa Tĩnh Nhân, trong lòng càng tức hơn, đi thẳng đến trước mặt bà ta chất vấn.

“Em có nói lời nào không nên nói sao? Hình như không có thì phải?” Về mặt Hoa Tĩnh Nhân không cho là đúng, cố tình giả ngu hỏi ngược lại.

“Ngữ Nông dù sao cũng là cháu gái ruột của cô, sao cô có thể nhẫn tâm với nó như vậy? Khiến nó không thể trở lại nhà họ Hoa rồi cuộc có chỗ tốt nào với cô chứ?” La Tổ Dung hết sức khó hiểu hỏi.

“Chắc chắn...Chị dâu à, em bảo chị này, chị không thể ngậm máu phun người như thế được, em làm gì với con bé chứ? Em có làm gì nó sao? Tất cả chuyện này chẳng phải đều là do nó tự làm tự chịu à?” Nói rồi, Hoa Tĩnh Nhân tiếp tục thanh thoi thưởng thức hồng trà.

La Tổ Dung vô cùng tức tối với dáng vẻ này của bà ta, tính tình dịu dàng khéo léo ngày thường cũng vì lòng mẹ mà biến đổi, biểu lộ ra nét cứng rắn quyết liệt, lạnh lùng nhìn Hoa Tĩnh Nhân nói: “Tôi cảnh cáo cô, sau này nếu còn tiếp tục nói lung tung trước mặt ba, buông lời chửi bới Ngữ Nông, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô đâu.”

90. Chương 90: Người Phụ Nữ Ác Độc

Hoa Tĩnh Nhân chưa từng nhìn thấy chị dâu dùng nét mặt và giọng điệu này nói chuyện với mình, khiến bà ta nao núng trong phút chốc, nhưng rất nhanh sau đó liền phục hồi tinh thần lại, về mặt có chút mất tự nhiên, miệng giật giật, đứng dậy rời khỏi ghế salon, trừng mắt nhìn bà một cái rồi xoay người đi đến cửa lớn, muốn ra khỏi nhà.

La Tổ Dung nhìn theo bóng lưng Hoa Tĩnh Nhân rời đi, một lúc sau mới thở phào một hơi, thứ còn lại chỉ có tổn thương và mệt mỏi trong lòng.

... ..

Hai ngày sau, buổi sáng Hoa Ngữ Nông nhận được tin mới trên bàn ăn, đó chính là, hôm nay là sinh nhật của Ninh Quân Hạo, trong nhà sẽ tổ chức một bữa tiệc gia đình loại nhỏ.

Tuy rằng gọi là bữa tiệc gia đình loại nhỏ, nhưng Hoa Ngữ Nông vẫn hiểu được, tiệc tối ở những nhà giàu có như thế này, dù có nhỏ đi chăng nữa cũng không biết sẽ nhỏ ở chỗ nào.

Đột nhiên nhớ tới lúc trước Trần Nhược Hồng có nói qua với cô rằng, bạn gái của Ninh Quân Hạo trong bữa tiệc này là cô ta, xem ra, đêm nay cô không xuất hiện vẫn là tốt hơn, tránh phải xấu hổ.

Nghĩ vậy, cô liền thay quần áo xong rồi xuống lầu, lúc này Dương Thái Phân và Ninh Húc Đông đang ngồi trên ghế salon cùng Kính Huyền chơi xếp hình.

Cô đi đến bên người họ, mở miệng hít thở, nói: “Cha, mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người.”

“Chuyện gì?” Dương Thái Phân mở miệng trước tiên, tuy rằng trong lòng không muốn nhận cô con dâu này, nhưng Ninh Quân Hạo đã nói sẽ phục hôn cùng chị ta, trong bụng chị ta còn có cháu của nhà họ Ninh nữa, cho nên đối với cách xưng hô theo thói quen này của Hoa Ngữ Nông, bà cũng không quá để ý.

“Hôm nay con muốn ra ngoài một chuyến, tới gặp một người bạn trước kia, con về nước lâu như vậy cũng chưa liên lạc với cô ấy, cho nên hôm nay có lẽ sẽ không về nhà ăn tối...” Hoa Ngữ Nông còn chưa nói hết câu đã thấy Kính Huyền ngẩng đầu nhìn mình nói: “Thật thế sao? Mẹ muốn đi gặp bạn? Đưa con đi, đưa con đi với, con cũng muốn đi gặp dì xinh đẹp cùng mẹ...”

“Hả...Chuyện này...” Hoa Ngữ Nông không nghĩ tới Kính Huyền sẽ chen ngang, tạm thời hơi do dự.

Dương Thái Phân nghe vậy, mặt lập tức dài ra, nói: “Sao nhất định phải là hôm nay, chị không biết hôm nay là sinh nhật Quân Hạo à? Hay chị muốn bạn bè thân thích đến nhà cười chê chúng ta?”

“Con...” Hoa Ngữ Nông muốn giải thích, nhưng cô vừa mới mở miệng đã bị Ninh Húc Đông cắt lời: “Hôm khác hãy đi gặp bạn sau, bữa nay là sinh nhật Quân Hạo, chắc nó cũng muốn nhân cơ hội này tuyên bố chuyện phục hôn của hai người, cha đã đưa thiệp mời qua nhà con rồi, chắc lúc đó bọn họ cũng sẽ tới.”

“Thật vậy sao? Người nhà của con cũng sẽ đến?” Hoa Ngữ Nông có chút khó tin, mở to mắt nhìn Ninh Húc Đông hỏi.

“Để tôi gọi người qua thử lễ phục cho chị, đêm nay lực chú ý của mọi người đều sẽ đặt lên người chị và Kính Huyền, đừng có thất lễ.” Nói rồi, Dương Thái Phân quay đầu nhìn bà Trương đang đứng một bên nói: “Không phải lúc trước đã nhờ Nhược Hồng giúp làm bạn gái của Quân Hạo sao? Bà giúp tôi gọi điện thoại cho con bé, uyển chuyển nói với nó, đêm nay bạn gái của Quân Hạo đã có người khác làm, nhưng vẫn hoan nghênh con bé tới tham dự bữa tiệc.”

“Dạ vâng, tôi...tôi biết rồi...” Bà Trương nghe vậy, sắc mặt hơi biến đổi nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục như bình thường.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy lời Dương Thái Phân nói, vẻ mặt liền thay đổi, nháy mắt trong đầu hiện ra dáng vẻ Trần Nhược Hồng khi nói với mình lúc trước, đột nhiên cô thấy có chút bị ai.

“Mẹ, bà nội nói, sẽ tìm người đến làm cho con một bộ lễ phục thật đẹp đấy nhé.” Kính Huyền thấy mấy người lớn trong nhà chẳng ai nói gì, liền ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Ngữ Nông nói.

“Ừ, Kính Huyền nhà ta đẹp trai như vậy, mặc lễ phục gì cũng đẹp.” Hoa Ngữ Nông mỉm cười dỗ dành cậu bé thích làm điệu này.

... ..

Trần Nhược Hồng nhận được điện thoại của bà Trương lúc vừa mới trở về phòng làm việc, nghe thấy lời bà nói, cô ta lập tức nổi trận lôi đình, quát lên trong điện thoại: “Sao lại thế? Không phải đã nói từ trước là đêm nay bạn gái của Quân Hạo sẽ do tôi đảm nhiệm hay sao?”

“Nhược Hồng, con đừng tức giận, mọi chuyện biến thành thế này, phu nhân cũng không nghĩ tới. Không thì chúng ta đừng làm nữa, cũng đừng tranh giành, nhiều năm như vậy, nếu là thứ của con thì đã sớm là của con rồi, giờ con xem...Bát tự của con và cậu chủ còn chưa so, cô chủ đã trở về, chuyện này...” Bà Trương ở đầu bên kia điện thoại vô cùng khó xử nói.

“Cái gì mà cô chủ? Bà đừng có quên, bây giờ cô ta còn chưa phục hôn với Quân Hạo đâu. Cũng đã đến nước này rồi, tôi dùng thời gian bảy năm từ từ tiến vào nhà họ Ninh, bà nghĩ tôi sẽ buông tay như vậy sao? Bảy năm trước tôi có thể khiến Hoa Ngữ Nông chủ động rời khỏi Ninh Quân Hạo, bảy năm sau tôi cũng có thể làm được như thế, bà đừng khuyên tôi, tôi biết mình đang làm gì, thay vì lo lắng cho tôi, chẳng thà bà giúp tôi suy nghĩ biện pháp, xem làm thế nào để Hoa Ngữ Nông dứt khỏi nhà họ Ninh đi còn hơn.”

“Chuyện này sao có thể? Bây giờ trong bụng cô chủ còn đang mang cốt nhục của thiếu gia, hơn nữa nhìn dáng vẻ của cô ấy bây giờ, chắc sẽ không chủ động rời đi, chúng ta muốn cô ấy đi khỏi nhà, quả thực còn khó hơn so với lên trời nữa. Mà ông chủ và bà chủ cũng không ghét bỏ đứa bé trong bụng cô ấy, đối xử với

cô ấy không tồi, chúng ta không có cơ hội xuống tay đâu.” Trong giọng nói của bà Trương tràn ngập lo lắng, lần này bà thật sự không cho rằng Trần Nhược Hồng còn có cơ hội thắng.

“Cái gì? Bà nói, Hoa Ngữ Nông lại có thai?” Trần Nhược Hồng nghe xong, khiếp sợ không nói nên lời.

“Đúng vậy, cho nên, Nhược Hồng à, chúng ta vẫn nên...”

“Mang thai thì sao? Nếu hai ông bà già nhà họ đã coi trọng đứa bé trong bụng cô ta như vậy, bà nói xem, nếu cô ta không còn đứa bé này, còn có thể ở lại nhà họ Ninh vững vàng được không?” Nói rồi, trên mặt Trần Nhược Hồng lộ ra một nụ cười dữ tợn.

“Nhược Hồng, con muốn làm cái gì? Con đừng có xằng bậy, trong bụng cô ấy không phải là một mạng đâu, mà chính là hai mạng đấy. Cậu chủ nhỏ bị bệnh bạch cầu, cần phải có đứa bé trong bụng cô chủ để ghép tủy cứu chữa mới được.” Bà Trương bị lời cô ta nói hù dọa, lập tức vội vàng cảnh cáo.

91. Chương 91: Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Ninh (thượng)

Nghe vậy, nét mặt của Trần Nhược Hồng liền càng u ám hơn, thoáng hiện ra một nụ cười tà ác, cô ta lạnh lùng nói: “Nếu đã thế, tôi càng không thể buông tha cho Hoa Ngữ Nông được...”

Nói rồi, cô ta cúp điện thoại, vẻ mặt đầy toan tính.

Phía bên này, bà Trương cất điện thoại xong, đành phải sang chỗ Dương Thái Phân báo cáo lại: “Bà chủ, cô Trần nói đêm nay sẽ có mặt đúng giờ.”

“Con bé ấy đúng là biết thời thế, không hay giận dỗi náo loạn.” Nói rồi, ánh mắt bà liền rơi vào Hoa Ngữ Nông đang ngồi bên cạnh, dặn dò tiếp: “Chị cũng đừng ngồi ở chỗ này nữa, lên lầu chuẩn bị một chút đi, đợi lát nữa lễ phục đến sẽ có người đem vào phòng.”

“Dạ vâng, vậy con về phòng trước.” Nghe vậy, Hoa Ngữ Nông hết sức biết điều không nán lại lâu, xoay người chạy lên lầu.

Bảy giờ tối, Ninh Quân Hạo về đến nhà, lúc này bữa tiệc tại nhà họ Ninh đã sớm chuẩn bị xong.

Hoa Ngữ Nông thay một bộ lễ phục màu nhạt, để lộ vai, đi ra từ trong phòng ra, vừa vặn đụng phải Ninh Quân Hạo đang trở về phòng thay quần áo, khi tầm mắt của hai người giao nhau, ánh mắt của Ninh Quân Hạo bỗng nhiên toả sáng, chỉ có điều rất nhanh sau đó anh đã thần nhiên dời tầm mắt, giống như không hề nhìn thấy người phụ nữ trước mặt vậy.

Đối với thái độ của Ninh Quân Hạo, Hoa Ngữ Nông đã có thể dự đoán trước, vì vậy cô không chủ động bắt chuyện cùng anh nữa mà chỉ yên lặng chăm chú nhìn theo bóng lưng anh rời đi, xoay người bước vào phòng.

“Mẹ, mẹ nhìn xem con có đẹp trai không?” Đúng lúc cô đang ngẩn ngơ nhìn vào khoảng không, một thân hình bé nhỏ bỗng xuất hiện trong tầm mắt, đi vòng quanh người cô.

Hoa Ngữ Nông lập tức cúi đầu nhìn về phía Kính Huyền đang diện áo vest màu đen, sơ mi trắng, cổ áo còn cài nơ con bướm trước mặt mình, híp mắt cười nói: “Đẹp trai, Kính Huyền nhà chúng ta là đứa trẻ xinh đẹp nhất thế giới.”

“Thật thế sao? Xinh đẹp hơn cả em bé trong bụng mẹ nữa à?” Kính Huyền nghe vậy, vẻ mặt liền vui mừng hơn hử hử ngược lại.

“Hả...Cái đó...Đó là đương nhiên rồi...Ha ha...” Hoa Ngữ Nông chỉ còn cách hùa theo cậu nhóc, sau đó dặt bàn tay nhỏ bé của con đi về phía cầu thang.

... ..

Bảy rưỡi đã bắt đầu rải rác có khách đến, Ninh Quân Hạo cũng thay quần áo xong, đứng chờ dưới lầu, Hoa Ngữ Nông còn đang đợi cha mẹ mình đến cho nên có vài phần nôn nóng.

Không biết từ lúc nào Ninh Quân Hạo đã đi tới bên cạnh cô, hạ giọng nói thầm bên tai: “Đừng quên người mà đêm nay em phải sắm vai.”

“Cái đó...Xin lỗi...Em đang đợi cha mẹ mình...” Hoa Ngữ Nông đối mặt với Ninh Quân Hạo, chỉ biết luôn miệng xin lỗi, cô cảm giác đối với những gì anh nói mình đều sai cả.

“Em lo lắng họ đến đây sẽ không có người tiếp đón?” Trong giọng nói của Ninh Quân Hạo đã đầy ý châm chọc.

“Anh biết em không hề có ý này mà...” Hoa Ngữ Nông không chịu được đáng vẻ anh cố ý khiến mình khó xử, hít thở khó khăn nói.

“Vậy thì em hãy thành thật đứng chờ bên cạnh tôi đi, đừng có nhìn đông nhìn tây nữa.” Nói rồi, Ninh Quân Hạo bắt lấy cánh tay, kéo cô đến gần mình, dùng ánh mắt để cảnh cáo.

Nghe vậy, Hoa Ngữ Nông đành phải nghe lời, cùng anh đứng đó chào hỏi, đón tiếp mọi người.

“Ninh thiếu, mấy ngày nay trên tivi và báo đài đều tràn ngập tin tức về anh, vốn dĩ tôi còn chưa tin, tưởng giới truyền thông bịa chuyện, bây giờ nhìn thấy cô Hoa đây, đúng là không muốn tin cũng khó đấy.” Nói câu này là một người đàn ông tuổi tác không cách xa Ninh Quân Hạo lắm, trong mắt anh ta đầy ý cười trêu chọc, chế nhạo nói.

“Để Lý thiếu phải chê cười rồi, tôi cũng không nghĩ tới giới truyền thông lại có hứng thú với đời sống riêng tư của mình đến vậy, xem ra mấy ngày này đã làm phiền đến mọi người không ít, để các vị không có lúc nào là không thấy mặt tôi, thật là có lỗi quá.” Trên mặt Ninh Quân Hạo nở nụ cười khách sáo, đáp lễ nói.

“Chuyện này thì, Ninh thiếu à, bây giờ anh chính là đối tượng mà chúng tôi hâm mộ đấy, cổ phiếu của Hoa Đình mấy ngày nay tăng lên không ít còn gì, hơn nữa bên ngoài còn đồn rằng, cô Hoa xuất hiện vào lúc này, chính là muốn nói lên cơ hội bắt tay hợp tác một lần nữa của Hoa Đình và Hoa Thị, xem ra chúng tôi sắp có trò hay để nhìn rồi.” Nói xong, Lý thiếu nâng cao chén rượu, mỉm cười nói.

“Nhờ có anh cả.” Ninh Quân Hạo cũng cười, nâng ly rượu lên chạm cốc cùng anh ta, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Hoa Ngữ Nông đứng ở bên cạnh, nghe hai người trò chuyện, trong lòng đã sớm trăm lần nghĩ ngợi.

Cô từng nghĩ tới sự xuất hiện của mình sẽ tạo nên bao nhiêu câu chuyện, nhưng thật không ngờ ảnh hưởng của nó lại lớn đến thế. Trong chốc lát cô bỗng hiểu được nguyên nhân Ninh Quân Hạo quyết định phục hôn cùng mình, thì ra việc bọn họ ở chung một chỗ vẫn còn có lợi ích, xem ra cô xuất hiện trước mắt anh cũng không phải việc tồi tệ.

(Momo: Đâu phải lý do đó chứ bà chị T^T)

Trong lúc mọi người đang cười nói, một bóng dáng màu đen xinh đẹp bỗng bất ngờ xuất hiện, Hoa Ngữ Nông đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy Trần Nhược Hồng trong bộ lễ phục dạ hội màu đen, cắt cổ chữ V, mái tóc dài vấn lên cao khoe ra toàn bộ phần lưng hoàn mỹ bước vào, trong nháy mắt gần như hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của đám đàn ông chỗ này.

“Đây không phải là trưởng phòng quan hệ xã hội của Hoa Đình sao? Lúc trước còn có tin đồn, quan hệ giữa cô ta và Ninh Quân Hạo rất là mờ ám nữa.” Cô nghe thấy có người bên cạnh đang nhỏ giọng nói thầm.

“Chắc thế rồi, nghe nói nếu không phải Hoa Ngữ Nông xuất hiện, Trần Nhược Hồng sẽ trở thành Ninh phu nhân đấy. Khó trách lúc trước tôi xem trọng năng lực của cô ta, muốn đào góc tường cho cô ta đến ăn máng khác, tới công ty của chúng tôi, cô ta quyết đoán cự tuyệt liền, thì ra là tui ông chi ý*[1].” Một giọng nói khác cũng phụ họa theo. (*có dụng ý khác)

“Xem ra đêm nay có trò hay để xem rồi, không biết Ninh Quân Hạo làm thế nào để xử lý công bằng ổn thỏa cho hai người phụ nữ này nữa.”

“Tôi thì lại nghĩ đêm nay Trần Nhược Hồng sẽ không gây rối đâu, nhìn dáng vẻ của cô ta bây giờ, chắc là đang ra oai với Hoa Ngữ Nông đấy. Ai! Quả nhiên tề nhân chi phúc không thể hưởng dễ dàng, chúng ta cạ một ly, chúc Ninh Quân Hạo đêm nay bình an vô sự đi.”

“ ... ”

“ ... ”

Tiếng bàn luận của mọi người vẫn còn tiếp tục, thế nhưng những lời đó rơi vào trong lỗ tai Ninh Quân Hạo lại giống như chuyện cười, anh cũng không để tâm.

Hoa Ngữ Nông đứng bên cạnh vẫn luôn quan sát vẻ mặt anh, cô phát hiện đối với việc Trần Nhược Hồng xuất hiện, biểu cảm của anh vẫn cực kỳ bình tĩnh, mà Trần Nhược Hồng cũng cầm ly rượu trò chuyện vui vẻ với mọi người hết sức hoà hợp.

[1] Tuý ông chi ý bất tại tửu: Ý của tuý ông không ở trong rượu, tức là ý không ở trong lời, là có dụng ý khác.

92. Chương 92: Hãy Ôm Em Đi

Lúc này, chính giữa phòng khách, làm người điều khiển cho chương trình tối nay, Lâm Tuấn Hiền cầm microphone, đứng dưới ánh đèn thuỷ tinh hoa lệ, nói với toàn bộ khách khứa: “Các vị khách quý, vô cùng hoan nghênh mọi người đến với nhà họ Ninh, tham gia buổi tiệc sinh nhật của Ninh công tử. Tại đây, xin cho phép tôi đại diện cho nhà họ Ninh tỏ lòng cảm tạ đối với sự hiện diện của mọi người.”

Anh vừa dứt lời, trong đại sảnh liền truyền đến tiếng vỗ tay vang dội.

Hoa Ngữ Nông không bị thu hút bởi lời nói của Lâm Tuấn Hiền giống như mọi người, ánh mắt của cô từ đầu đến cuối vẫn luôn tập trung trên người Trần Nhược Hồng.

Cô phát hiện, khi tất cả mọi người đều chú ý đến Lâm Tuấn Hiền đang đứng chính giữa phòng khách thì Trần Nhược Hồng lại không hề nhìn theo, trái lại còn xoay người đi theo cửa hông tiến vào vườn hoa nữa.

Trong chốc lát Hoa Ngữ Nông bỗng tò mò với hướng đi của cô gái này, di động không cầm theo trên tay, không giống như ra ngoài nghe điện thoại, mà Ninh Quân Hạo lúc này vẫn còn đang đứng bên cạnh cô, cho nên cũng không phải là bọn họ lén lút gặp mặt sau lưng mọi người. Vậy thì cô ta ra ngoài để làm cái gì chứ?

Không biết vì sao, trong lòng cô lúc này bỗng nảy sinh dự cảm không tốt, vô cùng mạnh mẽ, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra vậy.

Bị lòng hiếu kỳ và dự cảm không tốt điều khiển bản thân, cô lặng lẽ buông lỏng bàn tay đang bị Ninh Quân Hạo nắm, nhấc chân đuổi theo Trần Nhược Hồng, đi về phía cửa hông.

Ra khỏi cửa hông, cô vừa mới định tiến vào vườn hoa tìm bóng dáng Trần Nhược Hồng thì bỗng nghe được tiếng trò chuyện mơ hồ của hai người phía trước.

“Nhược Hồng, con dừng tay lại đi, làm như vậy chắc chắn không được đâu, nếu để ông bà chủ và cậu chủ biết được, cả đời này chúng ta đừng mong sống thoải mái.” Người nói lời này chính là bà Trương, trong giọng nói tràn ngập sự hoảng sợ.

Hoa Ngữ Nông đứng ở đằng sau một gốc cây cổ thụ cách đó không xa, nghe thấy tiếng của bà Trương, trong lòng liền run rẩy.

“Vậy thì dừng để cho bọn họ biết, chuyện này chỉ bà mới có thể giúp tôi, bà không thể từ chối tôi được.” Giọng nói của Trần Nhược Hồng tràn đầy sự bắt buộc và không cho cự tuyệt.

“Coi như mẹ cầu xin con, hãy dừng tay lại đi. Mấy năm nay cậu chủ luôn âm thầm điều tra chuyện bảy năm trước cô chủ gặp tai nạn xe cộ, tuy rằng cậu ấy chưa tìm ra được tên lái xe gây chuyện năm đó, nhưng không có nghĩa cậu ấy vĩnh viễn sẽ không tìm ra, nếu bây giờ chúng ta thất bại, bị cô chủ nghi ngờ, nói

không chừng còn có thể liên tưởng đến tai nạn xe cộ năm ấy cũng là do chúng ta sắp xếp, đến lúc đó thì phải làm sao?” Bà Trương vẫn đang cố gắng khuyên can Trần Nhược Hồng.

“Cho nên lúc này chúng ta chỉ có thể thành công, không thể thất bại. Bà cứ yên tâm, cho dù cô ta có phát hiện ra cái gì thì mọi chuyện cũng đã trôi qua bấy năm rồi, toàn bộ chứng cứ chính xác cũng đã biến mất, sẽ không ai tin tưởng lời cô ta đâu.” Nói rồi, Trần Nhược Hồng nhìn quanh bốn phía, phát hiện xung quanh không có ai, mới hạ giọng nói: “Mười giờ ngày mai, bà nghĩ cách dụ cô ta ra khỏi nhà, chuyện còn lại giao cho tôi là xong.”

“Chuyện này...Nhược Hồng à...Mẹ...” Nét mặt bà Trương do dự, không dám đáp ứng.

“Nếu bà còn muốn tôi nhận mình làm mẹ, thì cứ làm theo những gì tôi nói đi.” Trần Nhược Hồng lạnh lùng thốt lên.

Bà Trương há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ còn cách đồng ý.

Hoa Ngữ Nông đứng phía sau cây cổ thụ nghe hết những gì hai người đó nói, vẻ mặt cô tái nhợt, cả người không kiềm được run lẩy bẩy.

Có năm mơ cô cũng không nghĩ tới, tai nạn xe cộ bấy năm trước của mình không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là âm mưu của kẻ trước kia vẫn luôn tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu, còn nguyện ý buông tay thành toàn cho cô và Ninh Quân Hạo, Trần Nhược Hồng.

Nếu như lúc trước cô vẫn còn chút áy náy vì đã cướp đoạt người yêu đối với Trần Nhược Hồng, thì bây giờ trong lòng cô chỉ còn sự oán hận thật sâu với người phụ nữ lòng dạ như rắn rết này.

Vì chân tướng sự thật quá mức đáng sợ, Hoa Ngữ Nông tạm thời không tiêu hoá nổi, mắt thấy Trần Nhược Hồng và bà Trương đã chia tay nhau, mỗi người tách đi về một hướng, cô liền mềm nhũn cả người, tựa vào thân cây cổ thụ, cố gắng điều chỉnh hô hấp và nhịp tim của mình, muốn khiến tâm trạng của bản thân ổn định lại.

Lúc này trong đại sảnh, Ninh Quân Hạo đọc diễn văn trước mặt bạn bè người thân xong, liền giới thiệu cậu con trai Kính Huyền của mình với mọi người. Đang chuẩn bị nói ra tin tức mình muốn phục hôn cùng Hoa Ngữ Nông thì anh bất ngờ phát hiện không thấy bóng dáng của cô trong đám người.

Khẽ cau mày có phần không vui, anh dặn dò Lâm Tuấn Hiền ở lại tiếp khách, còn mình thì ra khỏi phòng, tìm kiếm Hoa Ngữ Nông.

Ở cửa lớn phòng khách, anh vừa hay đụng phải Trần Nhược Hồng đang bước vào, khẽ gật đầu với cô ta xong, anh chuẩn bị tiếp tục bước ra ngoài thì bỗng bị Trần Nhược Hồng gọi lại: “Quân Hạo...”

“Chuyện gì?” Ninh Quân Hạo hơi dừng bước, nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì, chỉ muốn chân thành nói với anh một tiếng, chúc mừng sinh nhật.” Ánh mắt Trần Nhược Hồng ẩn tình nhìn anh, dịu dàng đến mức gần như chảy nước.

“Cám ơn.” Nét mặt Ninh Quân Hạo không chút thay đổi đơn giản đáp lại hai từ, sau đó xoay người đi khỏi.

Thật ra tình cảm của Trần Nhược Hồng đối với mình, không phải anh không biết, chỉ có điều anh không muốn cho cô ta bất kỳ ảo tưởng nào, cho nên luôn không đáp ứng, thậm chí còn giả vờ không nhìn ra tình cảm đó, anh đã quen dùng sự lạnh lùng để cự tuyệt ý muốn thân thiết của mọi người, vì anh cảm thấy như thế có thể khiến cho đối phương không có bất kỳ ảo tưởng không thực tế nào.

Chẳng qua anh đã xem nhẹ Trần Nhược Hồng, đối với cô ta mà nói, chỉ cần là thứ mình vừa ý, không đoạt được tới tay chắc chắn sẽ không bỏ qua. Đối với đồ vật còn như thế, đối với người, cô ta càng ham muốn hơn.

Ra khỏi phòng khách, anh đi dạo một vòng trong hoa viên, một mặt là tìm Hoa Ngữ Nông, một mặt cũng là hít thở chút không khí.

Cuối cùng, sau khi đi dạo một vòng, anh cũng tìm thấy thân hình gầy yếu mỏng manh kia đằng sau một gốc cây cổ thụ.

“Em ở đây làm cái gì?” Anh đi đến trước mặt cô, trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần khó chịu.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy tiếng của anh, bất ngờ ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào tầm mắt nhìn từ trên cao xuống của anh, nhất thời giống như đã tìm được chỗ dựa, cô dùng sức lao vào lòng anh, mặt dán sát vào lồng ngực anh, ôm lấy hông anh thật chặt.

“Em làm cái gì vậy?” Ninh Quân Hạo bị cô ôm, có chút không hiểu rõ, nhưng cũng không hề đẩy ra.

“Ôm em một cái đi, xin anh, hãy ôm em đi...” Hoa Ngữ Nông gần như đang van xin anh. Giờ phút này cô giống như chú nai con hoảng sợ, rất cần người xoa dịu.

93. Chương 93: Bữa Tiệc Tại Nhà Họ Ninh (hạ)

Ninh Quân Hạo nhìn dáng vẻ cầu xin đáng thương của cô, nhất thời sửng sốt, nhưng cuối cùng anh vẫn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bàn tay to ấm áp đặt lên tấm lưng phía sau đã có chút thấm lạnh của cô.

Hoa Ngữ Nông tựa vào ngực anh, cảm nhận được trái tim anh cố chấp mà mạnh mẽ đập, bỗng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Cô muốn...muốn mở miệng nói với Ninh Quân Hạo, nói cho anh biết những chuyện mà Trần Nhược Hồng đã từng làm với mình, đem về xấu xí ẩn dưới lớp mặt nạ ngọt ngào của cô ta lột bỏ, thế nhưng...

Cô nhớ lại những gì Trần Nhược Hồng và bà Trương đã nói, đúng vậy, cô không có chứng cứ, cho dù bây giờ cô có nói cho Ninh Quân Hạo chân tướng của mọi việc, làm sao anh có thể dễ dàng tin tưởng cô chứ? Hơn nữa, mặc dù Ninh Quân Hạo tin cô thì sao, bọn họ không có chứng cứ, vẫn không thể làm gì cô ta như trước. Con rắn độc địa giống như Trần Nhược Hồng, cùng với sự hỗ trợ của bà Trương, nếu như không thể một kích tất trúng, còn không cần thận bức điên cô ta, không dám chắc cô ta sẽ làm ra chuyện điên rồ gì ảnh hưởng đến con hoặc người thân của cô nữa.

Cho nên, bất an suy nghĩ trong lòng một lúc, cô liền lựa chọn cách im lặng.

Cô đang nhớ lại một câu nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Bây giờ cô đã biết con bài chưa lật của Trần Nhược Hồng, như vậy muốn đối phó cô ta cũng sẽ dễ dàng hơn.

Có điều, nếu trong lòng cô còn điều gì nghi ngờ, thì đó chính là tình cảm của Ninh Quân Hạo với Trần Nhược Hồng, rốt cuộc sâu đậm đến bao nhiêu?

Nếu anh thật sự yêu cô ta, vậy thì tại sao mấy năm qua anh không hề có ý định kết hôn thêm lần nữa, lại còn muốn phục hôn cùng cô?

Thế nhưng, nếu giữa anh và Trần Nhược Hồng không có gì, vậy một màn năm đó khi cô đến văn phòng đưa súp cho anh phải giải thích ra sao? Còn có đoạn đối thoại khi cô bất ngờ gặp tai nạn xe, Trần Nhược Hồng gọi điện thoại cùng anh trò chuyện, còn kể lại rõ ràng cho cô nghe một đoạn tình yêu cảm động khi xưa, hận không thể cùng nhau một chỗ cơ mà.

Nhớ tới những chuyện này, cô bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có chút phiền toái, đang muốn rời khỏi vòng tay của Ninh Quân Hạo, lại nghe đến bên cạnh phát ra một tiếng “Úi” non nớt.

Cô bật người, quay đầu lại nhìn theo hướng tiếng nói phát ra, chỉ thấy người bạn nhỏ Kính Huyền không biết chạy vào trong vườn hoa từ lúc nào, đang mở to mắt nhìn hai người ôm nhau trước mặt.

Chờ Hoa Ngữ Nông nhận ra tư thế mờ ám giữa mình và Ninh Quân Hạo, muốn đứng thẳng người biểu thị sự trong sạch thì bỗng phát hiện ánh mắt kinh ngạc của Kính Huyền đang chuyển dần thành sự khinh bỉ quen thuộc...

Nhất thời, Hoa Ngữ Nông chỉ cảm thấy cái mặt già nua của mình đỏ dần lên, cô liền quát Kính Huyền: “Ai cần con quan tâm chứ, trước kia chúng ta là vợ chồng mà...”

Khoé miệng Kính Huyền co giật, cười gượng hai tiếng, sau đó chạy mất dạng nhanh như chớp, có điều trước khi đi ánh mắt khinh bỉ vẫn không hề thay đổi.

“Thằng nhóc kia...” Hoa Ngữ Nông chỉ tay vào bóng lưng Kính Huyền, nhìn sang Ninh Quân Hạo, giống như đang muốn bảo anh phải dạy dỗ con trai mình cho tốt.

“Đi thôi, khách khứa còn đang chờ chúng ta.” Ninh Quân Hạo vỗ vỗ bả vai cô, cũng không phát biểu gì về Kính Huyền hết, chỉ xoay người quay trở lại phòng khách.

Giờ phút này Hoa Ngữ Nông cảm thấy cực kỳ tủi thân, thế nhưng không tìm được chỗ khiêu nại, đành dẫu môi, vẻ mặt cần tìm bao trút giận đi theo sau lưng Ninh Quân Hạo.

Quay về phòng khách, Hoa Ngữ Nông liền thấy cha mẹ mình đã tới, cùng với Hoa Thương Hải ngồi trên xe lăn được người ta đẩy tới. Cô vừa định đi đến chào hỏi thì bị Ninh Quân Hạo nắm lấy cổ tay, kéo ra chính giữa phòng.

Anh nhận lấy micro từ tay Lâm Tuấn Hiền, sau đó nhìn bốn phía xung quanh một chút, phát hiện lực chú ý của khách khứa đều đang tập trung về phía mình, anh hít một hơi sâu rồi nói: “Thật ra ngày hôm nay, bên cạnh việc cảm ơn mọi người đã đến tham dự tiệc sinh nhật của tôi, còn có một tin tức quan trọng muốn tuyên bố với các vị.”

Nói đến đây, anh bỗng dừng lại, đưa mắt nhìn Hoa Ngữ Nông bên cạnh mình đang trao đổi ánh mắt cùng ba mẹ.

Hoa Ngữ Nông đương nhiên cũng nghe thấy lời anh nói, cô nhanh chóng thu lại tầm mắt, trong lòng hết sức khẩn trương.

Cô đã mơ hồ đoán được tin tức quan trọng mà anh sắp nói là cái gì, nhưng vẫn không dám chắc chắn, ít nhất, cô cảm thấy chuyện này sẽ không thể tuyên bố dễ dàng được như vậy.

Thế nhưng, lời nói tiếp theo của Ninh Quân Hạo đã hoàn toàn loại bỏ những nghi ngờ trong lòng cô.

“Tin rằng các vị đều biết người đang đứng bên cạnh tôi là ai, mấy ngày hôm nay trên các tạp chí lớn hầu như đều là hình cô ấy, nhất định các vị cũng rất tò mò muốn biết quan hệ của chúng tôi sẽ như thế nào. Trước hết tôi xin cảm ơn sự quan tâm của các vị, tiếp đó, chuyện mà tôi muốn tuyên bố chính là, tôi và Ngữ Nông đã quyết định phục hôn, bữa tiệc tối nay coi như là để chúc mừng, bởi vì chúng tôi không muốn làm chuyện này rùm beng, cho nên đến lúc ấy có lẽ sẽ không tổ chức tiệc nữa, mong rằng đêm nay mọi người đều vui vẻ, xin cảm ơn...” Anh vừa dứt lời, đám người phía dưới không hẹn mà gặp đều có vài phần bối rối.

Dường như mọi người không ai ngờ tới, Ninh Quân Hạo và Hoa Ngữ Nông lại quyết định phục hôn nhanh như vậy. Ít nhất, trong mắt bọn họ, chuyện phục hôn này đến quá nhanh, cũng giống như lúc trước họ ly hôn vậy, khiến người ta trở tay không kịp.

Có điều, chung quy cũng đều là người từng trải, hơn nữa phía trước đã có tin đồn rằng họ sẽ phục hôn, cho nên sau khi nổi khiếp sợ trôi đi, mọi người lập tức nâng chén, rồi rít tiến tới trước mặt hai nhân vật chính để chúc mừng...

Hoa Ngữ Nông và Ninh Quân Hạo tiếp chuyện một lúc, rồi sau đó lấy cớ đi nhà vệ sinh để chạy ra khỏi đám người, tìm được Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân đang đứng một góc trò chuyện cùng La Tố Dung, Hoa Hiến Đạt và Hoa Thương Hải.

Thật ra đối với những người nhà họ Hoa, vợ chồng Ninh Húc Đông vẫn luôn khách sáo, chuyện năm đó Hoa Ngữ Nông khẳng khái muốn ly hôn, quyết định đuổi cô ra khỏi nhà của Hoa Thương Hải khiến vợ chồng nhà họ cảm thấy hơi nghiêm khắc, vì vậy hai người đều tin tưởng, quyết định này của Hoa Ngữ Nông không hề liên quan gì đến Hoa thị, thậm chí, so với Ninh gia, Hoa thị càng không mong muốn sẽ nhìn thấy kết cục này. Cho nên tuy rằng Hoa Đình của họ xóa bỏ quan hệ hợp tác với Hoa thị, nhưng đối với người nhà họ Hoa, ngoại trừ Hoa Ngữ Nông, họ cũng không có quá nhiều oán niệm.

Bây giờ Hoa Ngữ Nông mang theo cháu trai của họ trở về, trong bụng còn đang có thêm một đứa cháu nữa, chuyện này đối với họ mà nói là việc tốt trời ban. Mặc dù vẫn còn tức tối với Hoa Ngữ Nông như

trước, nhưng nếu như Ninh Quân Hạo đã tuyên bố sẽ phục hôn cùng cô rồi, thì vợ chồng Ninh Húc Đông tự nhiên cũng sẽ khách sáo hơn với nhà thông gia một chút. Phụ huynh hai nhà ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, không khí nhìn qua khá là hoà hợp.

94. Chương 94: Tha Thứ

“Ông nội, ba, mẹ, mọi người tới rồi...” Nhanh chóng đi đến trước mặt các trưởng bối, Hoa Ngữ Nông có phần kích động kêu lên. Cô thật không ngờ Hoa Thương Hải sẽ đến, việc này có phải chứng tỏ rằng ông đã muốn tha thứ cho cô rồi không?

“Vừa mới đến thôi...” La Tổ Dung cũng xúc động nắm tay Hoa Ngữ Nông rồi nói: “Ngữ Nhi à, mẹ mừng cho con quá...”

“Mẹ, thật xin lỗi, mấy năm qua đã khiến cha mẹ và ông nội phải bận tâm rồi...” Hoa Ngữ Nông có chút áy náy cúi thấp đầu nói.

“Con biết là tốt rồi, sau này không cho phép thiếu hiểu biết rồi làm loạn như thế nữa, may là cha mẹ chồng con đều là người hiểu chuyện cho nên mới không tính toán, đồng ý cho con phục hôn cùng Quân Hạo. Giờ ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hai đứa, con phải chịu khó làm một người vợ hiền đảm đang, đừng khiến Quân Hạo bẽ mặt nữa.” Hoa Hiến Đạt gặp được con gái, vốn rất vui vẻ nhưng cũng không tiện lộ ra quá rõ ràng, đành phải nghiêm mặt dạy dỗ.

Đã rất nhiều năm rồi Hoa Ngữ Nông không được nghe lời cha răn dạy nữa, giờ nghe thấy lời ông nói, cô bỗng cảm giác như mình đang quay trở về bấy năm trước đây, khi cô chuẩn bị lấy chồng, cha cũng đã từng dặn dò cô như thế, chẳng qua giờ đây vận đổi sao dời, nghe lại lần nữa chỉ còn cảm thấy chua xót tận đáy lòng.

Cô vươn tay xoa xoa cái mũi hơi chua xót của mình, gương mặt tươi tắn mỉm cười nói: “Con biết rồi, nhất định con sẽ ngoan ngoãn làm người vợ hiền, sẽ không thiếu hiểu biết giống như trước kia nữa.”

“Bởi vì chuyện của con mà ông nội tức đến phát bệnh, giờ thân thể vẫn chưa khoẻ lại, còn không mau đến giải thích với ông đi.” Hoa Hiến Đạt nghe thấy lời cam đoan của Hoa Ngữ Nông, biết lần này cô đã thật lòng, liền nhanh chóng tìm biện pháp cởi bỏ mâu thuẫn giữa hai ông cháu.

Hoa Ngữ Nông cũng không ngốc, biết nếu ngày hôm nay Hoa Thương Hải đã đến đây tức là trong lòng ông có một nửa đã tha thứ cho cô rồi, giờ Hoa Hiến Đạt lại nói thế, cô càng không thể bỏ qua cơ hội xin ông tha thứ. Cô lập tức ngồi xổm xuống trước xe lăn, nhìn sắc mặt không mấy biến đổi của Hoa Thương Hải nói: “Con xin lỗi ông nội, con đã để ông phải nhọc lòng, sau này con sẽ...không bao giờ làm chuyện điên rồ như vậy nữa, xin ông hãy tha lỗi cho con.”

Hoa Thương Hải nghe thấy lời giải thích của Hoa Ngữ Nông nhưng ông không lên tiếng, hiển nhiên bởi vì tính cách của ông không thể dễ dàng bị dụ dỗ bởi một lời nói được.

“Mẹ, mẹ cùng con lên lầu lấy người máy được không?” Đúng lúc Hoa Ngữ Nông đang định mở miệng xin Hoa Thương Hải tha thứ tiếp, thân hình bé nhỏ của Kính Huyền bỗng chui ra từ đám người, nhanh chóng chạy tới trước mặt Hoa Ngữ Nông, nắm lấy tay cô kéo đi.

“Đây là...Kính Huyền đúng không...” Hoa Hiến Đạt nhìn thấy Kính Huyền, hai mắt lập tức toả sáng, trước đây ông đã trông thấy dáng vẻ của cậu bé trên TV và báo chí rồi, bây giờ gặp được người thật, dáng vẻ bụ bẫm đáng yêu ấy thật khiến cho người ta yêu mến, không khỏi ngắm đến ngây người.

“Ông ơi, sao ông biết tên của cháu thế?” Kính Huyền nghe thấy người lạ trước mặt gọi tên mình, liền kinh ngạc nói.

“Kính Huyền, đây là ông ngoại...” Nói rồi, Hoa Ngữ Nông chỉ về phía La Tổ Dung vì nhìn thấy cháu trai mà kích động đến rơi nước mắt: “Còn đây là bà ngoại...”

“Vậy ông cụ này là ai?” Kính Huyền hoàn toàn không bị ông bà ngoại hấp dẫn, lực chú ý của cậu nhóc đã đặt hết lên trên người ông cụ đang ngồi trên xe lăn với vẻ mặt phức tạp.

“Đây là cụ ông, chính là ông nội của mẹ...Ngoan, con mau gọi cụ đi...” Hoa Ngữ Nông xoa cái đầu nhỏ của Kính Huyền nói.

“Cháu chào ông bà, cháu chào cụ...” Kính Huyền lễ phép cúi đầu chào mọi người, sau đó lại nhìn Hoa Ngữ Nông nói: “Mẹ, mẹ lên lầu với con đi...”

“Hả...Nhưng mà, mẹ phải ở chỗ này chào hỏi khách khứa, hay là con gọi Abie lên lầu lấy đồ chơi với con đi.” Hoa Ngữ Nông có chút khó xử nói.

Nhìn thấy nét mặt Kính Huyền có chút mất hứng, Dương Thái Phân vẫn đang đứng một bên không mở miệng liền nói: “Cháu ngoan của bà, để bà nội đưa cháu lên lầu nhé.”

“Vâng!” Nghe vậy, Kính Huyền lập tức cười híp mắt chạy tới nắm tay Dương Thái Phân, hai người vừa chuẩn bị rời đi, bé bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Hoa Thương Hải vẫn đang đứng nguyên một chỗ nói: “Cụ ơi, bên trong phòng cháu có rất nhiều socola ăn siêu ngon đấy, cụ ở chỗ này chờ, cháu lên lấy xuống cho cụ ăn nhé.”

Hoa Thương Hải không nghĩ tới cậu nhóc kia sẽ phá lệ quan tâm mình như vậy, vẻ mặt có chút sững sốt, nhưng rất nhanh sau đó liền lộ ra một nụ cười hiền lành đã lâu không thấy.

Hoa Ngữ Nông không nghĩ tới Hoa Thương Hải sẽ bị thằng bé dụ dỗ, cô liền nhẹ nhõm thở phào, nhìn Hoa Thương Hải nói: “Ông nội, đây là lần đầu tiên Kính Huyền chịu chia socola của mình cho người khác đấy, lúc trước thằng bé chỉ biết dọa dẫm đòi người khác phải đưa socola ỉn thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, lần trước con nói chuyện điện thoại với thằng bé, nó còn đòi con một vụn thanh socola nữa...” La Tổ Dung nghe vậy liền nhớ lại, rồi lập tức phụ hoạ theo.

“Cho nên mới nói, hiếu thuận không thể nhìn ở tuổi tác mà xác định được.” Hoa Thương Hải thần nhiên liếc mắt nhìn Hoa Ngữ Nông một cái, thâm ý nói.

Nghe vậy, Hoa Ngữ Nông liền áy náy cúi thấp đầu, cô biết Hoa Thương Hải đang ám chỉ mình còn không hiếu thuận được bằng Kính Huyền.

“Được rồi, giờ mọi chuyện đã trở nên như vậy, cha mẹ chồng của chị cũng đồng ý cho chị quay lại, những chuyện trước kia đừng nên nhắc tới nữa, nhất định sau này phải cẩn thận làm người, đừng để gia đình nhà chồng với nhà mẹ đẻ bị mất mặt.” Hoa Thương Hải thấy Hoa Ngữ Nông đã thật sự nhận thấy lỗi lầm của mình, cũng có lòng hối cải, liền cất tiếng.

Hoa Ngữ Nông nghe thấy ba từ “nhà mẹ đẻ”, hai mắt liền toả sáng, cô biết, điều này đồng nghĩa với việc Hoa Thương Hải đã đồng ý thừa nhận cô là con cháu nhà họ Hoa rồi.

La Tổ Dung và Hoa Hiến Đạt thấy khúc mắc giữa hai ông cháu cuối cùng cũng hoá giải, nét mặt liền tươi sáng hơn hẳn.

Lúc này, có không ít người tiến lại gần trò chuyện cùng bọn họ, người một nhà lập tức nhanh chóng thu hồi niềm vui được đoàn tụ, cùng nâng cốc chúc mừng với tân khách.

Chỉ có điều, Hoa Ngữ Nông không hề phát hiện ra, giây phút khi cô đang sum họp cùng người một nhà, một ánh mắt ác độc đang chăm chú dõi theo bóng dáng mình.

95. Chương 95: Cùng Giường Chung Chăn

Bữa tiệc sinh nhật khiến cho nhà họ Ninh vốn yên tĩnh bấy lâu trở nên náo nhiệt vô cùng, cũng hoá giải oán bầy năm giữa nhà họ Ninh và Hoa thị, còn để Hoa Ngữ Nông nhận được sự chúc phúc của người thân, không thể không nói, bữa tiệc này, đối với nhà họ Hoa hay nhà họ Ninh đều có ý nghĩa vô cùng lớn.

Bữa tiệc kết thúc, hai ông cháu Kính Huyền và Hoa Thương Hải đã quần quít không rời, nói chuyện liên miên, điều khiến ọi người kinh ngạc nhất là, trước giờ Hoa Thương Hải đối nhân xử thế luôn luôn nghiêm khắc, thế nhưng lại không hề phản cảm với mấy câu chuyện mời chị gái xinh đẹp đi ăn cơm hay xin số làm quen của Kính Huyền, còn cực kỳ khoa trương khen thưởng bé đáng yêu nữa, làm cho vợ chồng Hoa Hiến Đạt và Hoa Ngữ Nông hết sức kinh ngạc.

Cuối cùng, bởi vì thấy hai ông cháu kia quần quít khó lòng tách biệt, Ninh Quân Hạo liền khéo hiểu lòng người, để Kính Huyền theo Hoa Thương Hải về nhà họ Hoa ở mấy ngày, hành động lần này của anh rất hợp với ý của Hoa Ngữ Nông, khiến cô vô cùng cảm động.

Sau khi khách khứa lục đục rời đi, nhà họ Ninh dần khôi phục sự yên bình vốn có. Vợ chồng Ninh Húc Đông mệt mỏi đã lâu liền trở về phòng nghỉ. Hoa Ngữ Nông thấy bà Trương đang dặn dò nhóm người làm thu dọn tàn cuộc, cũng định lên lầu quay về phòng khách của mình.

Nhưng cô vừa mới đi đến chân cầu thang, phía sau đã truyền đến tiếng nói của Ninh Quân Hạo.

“Nếu để cho người khác biết em ở trong phòng khách của cái nhà này, em thấy chuyện phục hôn tôi vừa tuyên bố tối nay còn có ý nghĩa sao?” Anh dùng ánh mắt lười biếng nhìn cô chăm chú, giọng điệu vô cùng tùy tiện.

“Chuyện này...” Hoa Ngữ Nông cố gắng hiểu ý anh, nhưng lại sợ mình sẽ nghĩ nhầm nên có chút khó hiểu nhìn Ninh Quân Hạo.

“Hy vọng bảy năm nay em không tạo ình thói quen mộng du hoặc là nghiện rượu khi đang ngủ, nếu không tôi sẽ trực tiếp ném em xuống giường.” Nói rồi, Ninh Quân Hạo không hề nhìn cô, bước thẳng qua người Hoa Ngữ Nông đi lên tầng.

Giờ Hoa Ngữ Nông đã hiểu rõ ý anh, thì ra cô không nhìn nhầm, anh thật sự muốn cô quay về phòng ngủ ban đầu của hai người, cũng chính là phòng ngủ của anh hiện tại.

Mọi thứ, đều đã trở lại như ngày xưa rồi sao?

Trong đầu Hoa Ngữ Nông thoáng chốc bỗng sinh ra ảo giác.

“Chẳng lẽ em còn đứng đó đợi tôi ôm về phòng nữa sao?” Ninh Quân Hạo bước được vài bậc, phát hiện người phụ nữ phía sau vẫn còn đang ngăn người, không biết trong đầu còn đang nghĩ gì nữa, liền không kiên nhẫn nhắc nhở cô vài câu.

“A...Em đến đây...” Hoa Ngữ Nông lập tức phục hồi tinh thần lại, đi theo phía sau anh, bước lên lầu.

Lại bước vào căn phòng này, tâm trạng của Hoa Ngữ Nông ít nhiều cũng có chút khấn trương.

Đứng phía sau cánh cửa, cô có phần lúng túng.

Ninh Quân Hạo cởi quần áo của mình, xoay người đi đến phòng tắm, không để ý đến Hoa Ngữ Nông đang đứng một bên.

Hoa Ngữ Nông sững sờ mất một lúc mới nhớ ra phải tháo trang sức rồi tắm rửa, vì vậy cô liền đi tới trước bàn trang điểm, bắt đầu cẩn thận tháo bỏ những món đồ cũng không quá nặng trên người mình.

Đến khi Ninh Quân Hạo bước ra khỏi phòng tắm, cô đã tháo đồ trang sức xong, cầm lấy quần áo ngủ đi vào.

Từ lúc tiến vào nhà tắm, ngoại trừ tiếng nước chảy thì Ninh Quân Hạo không hề phát ra tiếng động nào, hình như anh cũng không có ý định phát ra tiếng. Hoa Ngữ Nông vào phòng tắm rửa, anh liền ngồi ở đầu giường, tiện tay cầm một quyển sách gần đó để đọc. Trên thực tế, đã rất lâu rồi anh không ở chỗ này, cho nên quyển sách đó anh cũng đã đọc từ rất lâu trước kia, lâu đến mức anh đã không còn nhớ được.

Đây vốn là một quyển sách anh dùng để giết thời gian mỗi khi mất ngủ, có điều lúc này, nghe thấy tiếng nước chảy vang lên từ nhà tắm, anh bỗng thấy tâm trạng mình thấp thỏm không yên, ngay cả đọc sách cũng không tập trung được.

Hoa Ngừ Nông tắm rửa xong, mặc áo ngủ đi đến chỗ Ninh Quân Hạo, anh vẫn duy trì nguyên tư thế cầm sách như ban nãy, nhưng cô không hề nhận ra nét biến hoá trên gương mặt anh, chỉ do dự một lúc rồi cố lấy dũng khí leo lên giường, vén chăn, thật cẩn thận nằm xuống.

Hai người cùng đắp chung một tấm chăn, thế mà khoảng cách lại xa xôi đến vậy, gần như không thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của người nằm bên cạnh.

Hoa Ngừ Nông không dám đến gần anh, cô không muốn chọc tức con sư tử lúc nào cũng có thể nổi điên này. Đứng trước mặt anh, cô thường không tự chủ được sinh ra lòng áy náy, không ngừng tự nói với bản thân, năm đó cô rời đi hoàn toàn là vì anh hết...

Sau khi Hoa Ngừ Nông nằm xuống, Ninh Quân Hạo càng không có tâm trạng mà đọc sách, anh gỡ lung tung vài trang rồi tiện tay đặt nó lên đầu giường, vén chăn lên trùm đầu muốn ngủ.

Còn Hoa Ngừ Nông lúc này lại không hề có cảm giác buồn ngủ, cô thấy bầu không khí giữa hai người có chút xấu hổ, do dự một lúc mới tìm được lời cần nói.

“Hôm nay...Cám ơn anh...” Tiếng của cô không lớn, nhưng ở trong không gian chỉ có hai người này lại đặc biệt rõ ràng.

“Cám ơn vì cái gì?” Ninh Quân Hạo chui đầu ra khỏi chăn, không cho là đúng hỏi.

“Cám ơn anh cuối cùng cũng quyết định phục hôn với em, cám ơn anh đã đưa bả vai đến cho em dựa vào, còn cám ơn anh đã đồng ý để Kính Huyền đi cùng ông nội...” Đó là những lời nói thật lòng của Hoa Ngừ Nông, ít nhất trong suy nghĩ của cô, nếu không phải Ninh Quân Hạo đồng ý làm mọi việc, những điều này sẽ không có khả năng xảy ra được.

“Chỉ có vậy thôi?” Hiển nhiên Ninh Quân Hạo không hề để mấy chuyện này trong lòng, hoặc nói đúng hơn là anh không hy vọng cô sẽ cảm ơn mình vì những chuyện như vậy.

“Còn có...” Hoa Ngừ Nông do dự một chút, cuối cùng cũng nói: “Cám ơn anh đã để em quay trở lại căn phòng này...”

“Đây không phải là kết quả mà em mong muốn hay sao? Em tìm cách ở lại bên cạnh tôi vì con, sao tôi có thể phụ tấm lòng của em được chứ? Em nói xem, như vậy có đúng không?” Khi nói những lời này, giọng điệu của anh đầy châm chọc, trên mặt lộ ra nét cười lạnh lùng.

Lời anh nói khiến Hoa Ngừ Nông ngẩn ngơ, một lúc lâu sau cũng không thể nói ra câu nào phản bác lại, bởi vì quả thật anh không hề nói sai, mục đích khiến cô trở về thật sự là do con. Thế nhưng, chỉ do con thôi sao? Bỗng nhiên, cô có chút mơ hồ, phải chăng, thật ra từ sâu trong nội tâm cô vẫn luôn yêu anh, vẫn luôn muốn cùng anh chung sống?

Về im lặng của Hoa Ngừ Nông trong mắt Ninh Quân Hạo chính là sự cam chịu, đây tuyệt đối không phải là đáp án mà anh muốn biết, cho nên, anh vô cùng tức giận.

“Nếu em muốn phục hôn với tôi vì con, vậy thì hãy thực hiện tốt nghĩa vụ làm vợ của mình đi.” Anh hừ lạnh một tiếng, xoay người đặt cô dưới thân.

96. Chương 96: Cố Ý Thăm Dò

Hoa Ngừ Nông cứng người vì lời nói và hành động của anh, cô có thể nghe ra sự bức bối trong lời anh nói, nhưng khi cảm nhận được sức nặng trên cơ thể và hơi ấm từ người anh, cô lại không tự chủ được vươn tay vòng ra sau, đặt lên tấm lưng dày rộng của anh.

Ninh Quân Hạo vốn tưởng rằng cô sẽ giãy dụa đẩy mình ra, thậm chí dưới đáy lòng anh còn thầm tự nhủ, cô càng kháng cự, anh càng không muốn buông tha cô dễ dàng.

Thế nhưng, khi cô dịu dàng đặt tay ra sau lưng ôm lấy anh, lửa giận ngùn ngụt trong lòng Ninh Quân Hạo biến mất không còn tàn tích trong chốc lát, thay vào đó là vô số nghi ngờ thoáng hiện lên nơi đáy mắt, lạnh lẽo nhìn cô chăm chú.

“Tuy rằng bây giờ em không có cách thực hiện nghĩa vụ làm vợ, nhưng chỉ cần anh đồng ý, sau này em sẽ cố gắng làm mọi việc thật tốt...” Cô dùng giọng nói thật nhỏ ghé vào lỗ tai anh thì thầm.

“Xem ra bảy năm này em học cách ‘nhẫn nhịn’ không tồi, vậy thì hãy sắm vai Ninh phu nhân cho thật tốt đi đã...” Nói rồi, Ninh Quân Hạo hừ lạnh một tiếng, trở mình rời khỏi người cô, nằm lại vị trí cũ.

Hoa Ngữ Nông thấy vậy cũng biết quan hệ giữa hai người không có khả năng dịu đi nhanh chóng, cho nên yên tĩnh nằm yên, không hề phát ra tiếng động.

Ninh Quân Hạo lẩn qua lẩn lại trên giường một lúc rồi bước xuống thay đồ, không hề quay đầu, cứ thế đi về phía cửa.

Hoa Ngữ Nông nhìn theo bóng lưng anh rời đi, cô biết, anh không có ý định sẽ qua đêm ở nhà, xem ra tình huống như vậy, sau này sẽ xảy ra thường xuyên hơn nữa...

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc rời giường, quả nhiên cô không hề nhìn thấy bóng dáng Ninh Quân Hạo trong cái căn nhà này.

Đi đến phòng ăn dưới lầu, Ninh Húc Đông và Dương Thái Phân cũng đã rời giường, đang ngồi trước bàn ăn điểm tâm. Bà Trương thì đứng một bên hầu hạ bọn họ.

Ngồi xuống bàn ăn, Hoa Ngữ Nông khéo léo chào hỏi hai người, sau đó cũng bắt đầu dùng bữa sáng.

Ăn được một nửa, cô bỗng nhiên giống như nhớ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn về phía bà Trương đang đứng một bên hỏi: “Bác Trương, bác đã làm ở nhà họ Ninh bao lâu rồi?”

Bà Trương không nghĩ tới Hoa Ngữ Nông sẽ bất ngờ bắt chuyện với mình, bà ta hơi im lặng một lúc rồi trả lời nhanh chóng: “Đã sắp ba mươi năm.”

Hoa Ngữ Nông ‘à’ một tiếng, không hỏi nữa mà cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Dương Thái Phân đang ngồi trên bàn hiếu kỳ không biết vì sao Hoa Ngữ Nông lại hỏi vậy, bà thuận miệng nói: “Sao chị lại đột nhiên quan tâm đến bà Trương vậy?”

“A, không có gì, con chỉ cảm thấy trong nhà có người quản gia tận tâm tận lực như bác Trương xử lý mọi việc, rất là yên tâm thôi.” Hoa Ngữ Nông mỉm cười, nói.

Lời này khiến cho Dương Thái Phân cảm thấy không sai, bà cũng gật đầu, quay người nhìn thoáng qua bà Trương đang đứng bên cạnh nói: “Đúng rồi, A Vân đã vào nhà họ Ninh ba mươi năm, quả thật đã giúp chúng ta không ít việc, cho nên chúng ta cũng không coi bà ấy là người ngoài, ai ở trong nhà cũng đều tôn trọng bà ấy hết.”

“Con chưa từng nghe thấy bác Trương nhắc đến chuyện nhà mình, không biết chồng của bác làm việc ở đâu đây?” Đề tài của Hoa Ngữ Nông lại chuyển, bắt đầu quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của bà Trương.

“Hả...Chuyện này...” Bà Trương không ngờ Hoa Ngữ Nông sẽ đột ngột ‘quan tâm’ đến mình như vậy, trong chốc lát bị hỏi không biết nên trả lời thế nào.

Dương Thái Phân nghe thấy lời Hoa Ngữ Nông, lại nhìn bà Trương có vẻ không muốn đáp lại, nên mới trả lời thay: “Bà Trương đã ly hôn từ hai mươi sáu năm trước, từ đó về sau đều một mực làm việc cho nhà họ Ninh, mấy năm qua cũng không hề tái hôn.”

“Thì ra là vậy...” Hoa Ngữ Nông nghe thế liền gật gù đầu, như đang có điều gì đó suy nghĩ, lại bồi tiếp thêm một câu: “Thì ra bác có con rồi sao? Nếu có con, chắc cũng sẽ tầm tuổi cháu và Quân Hạo nhỉ...”

Một câu của Hoa Ngữ Nông đâm trúng tim đen của bà Trương, chỉ thấy sắc mặt bà lập tức trở nên khó coi hẳn.

Lời Hoa Ngữ Nông nói đã nhắc nhở Dương Thái Phân, bà lập tức nhìn về phía bà Trương nói: “Đúng vậy, A Vân, năm đó tôi nhớ chị có bảo với tôi là mình có một đứa con với chồng mà! Là con trai hay con gái vậy? Cũng tại tôi quên mất, mấy năm qua chưa từng nghĩ tới việc quan tâm chuyện này...”

“Cám ơn phu nhân quan tâm, đúng là tôi đã có con, là một đứa bé gái, nhưng đã rất lâu rồi không liên lạc được, tôi nghĩ có lẽ con bé cũng không hy vọng có một bà mẹ vô trách nhiệm như tôi đâu...” Nói đến đây, nét mặt bà Trương bỗng trở nên chua xót.

Tuy rằng tối qua, trong lúc vô tình Hoa Ngữ Nông nghe thấy được cuộc trò chuyện giữa bà Trương với Trần Nhược Hồng, biết tình cảm của hai người cũng không tốt lắm, nhưng thấy đáng về mở mắt nói dối của bà ta, hơn nữa không ít lần hai mẹ con này bắt tay nhau làm bao việc độc ác với mình, cô liền không khỏi cất tiếng cười lạnh nói: “Người ta thường bảo con gái là cái áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ, cháu nghĩ chỉ cần bác nguyện ý đi tìm, con gái bác nhất định sẽ rất vui mừng đấy.”

“Nếu thật như thế thì tốt quá...” Bà Trương cô đơn nói.

Lúc này, Ninh Húc Đông đã dùng xong bữa sáng, đang ngồi bên cạnh bàn lật báo xem, cuối cùng ông cũng bị đề tài này hấp dẫn, buông tờ báo trong tay, đưa mắt nhìn về phía bà Trương nói: “Nếu đã nhiều năm rồi không liên lạc, không bằng để chúng tôi giúp bà tìm con gái đi, tình mẫu tử sao có thể ngăn cách được.”

Hoa Ngữ Nông đã sớm muốn nói những lời này, bây giờ Ninh Húc Đông lại nhắc tới, cô liền lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy, bác Trương, để chúng cháu giúp bác tìm con gái trở về, cũng coi như báo đáp công lao bác vì nhà họ Ninh làm việc bao năm như vậy. Con gái của bác tên là gì? Chắc cô ấy đang ở cùng cha mình đúng không? Tên của ông ấy là gì thế?”

“Không... Không cần đâu...” Nghe vậy, bà Trương liền kinh hãi xua tay liên tục.

“Sao vậy? Chẳng lẽ bác không muốn gặp lại con gái mình? Không biết chừng cô ấy cũng rất muốn được nhìn thấy mẹ ruột của mình đấy?” Hoa Ngữ Nông nhìn thấy đáng về sót ruột của bà Trương, cố ý tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

“Tôi...Chuyện này...tôi...không vội...tôi...tôi sẽ nhờ người đi hỏi thăm, tôi hy vọng mình có thể tự tay làm việc này...” Bà Trương ấp úng nửa ngày, cuối cùng cũng nói.

97. Chương 97: Thuốc Dưỡng Thai

Đối với kết quả này, Hoa Ngữ Nông cũng không ngoài ý muốn, cô không định bức bách bà ta quá gấp gáp làm gì, vì vậy liền tiếp tục chăm chú dùng cơm của mình, không nói chuyện thêm nữa.

Sau khi ăn xong, cô đi dạo tản bộ trong hoa viên cho tiêu cơm, rồi đi tắm nắng, lại thấy vợ chồng Ninh Húc Đông ăn mặc chỉnh tề bước tới, hình như đang muốn đi ra ngoài.

“Bố, mẹ, hai người muốn đi đâu vậy?” Bước đến trước mặt họ, cô nhìn vào chiếc xe đang đỗ lại, hỏi.

“Đi câu cá cùng mấy người bạn cũ thôi, không cần chờ chúng ta về ăn cơm trưa đâu.” Ninh Húc Đông nói xong liền cùng Dương Thái Phân đi về phía cửa.

Hoa Ngữ Nông nhìn theo bóng lưng của họ, chỉ nói một câu chúc hai người đi vui vẻ.

Tiếp đó, cô đang định xoay người trở về phòng thì nhìn thấy bà Trương đang cầm điện thoại đứng trong phòng khách, vẻ mặt rất khẩn trương.

Cô bước nhanh vào trong phòng, vẻ mặt nửa cười nửa không nhìn bà ta nói: “Bà Trương, bà đang định gọi điện cho ai vậy?”

“Ồi...Cô chủ, tôi...tôi vừa mới có một cuộc điện thoại thôi...” Bà Trương bị tiếng nói bất ngờ của Hoa Ngữ Nông làm cho giật mình, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục sự tự nhiên, đáp lại.

Hoa Ngữ Nông gạt đầu, mỉm cười với bà ta, sau đó nhấc chân đi lên lầu, chuẩn bị trở về phòng.

Thế nhưng, cô vừa mới đi vài bước đã nghe thấy bà Trương đứng sau lưng mình nói: “Cô chủ, cái đó...Ông chủ và bà chủ trưa nay không ăn cơm nhà, cô có muốn đến công ty tìm cậu chủ dùng bữa không?”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, cảm thấy trong lòng trầm xuống, hiểu rõ ý tứ trong lời nói của bà ta, cô liền hơi nhú mào, quay đầu đáp lại: “Sao? Bởi vì chỉ có mình tôi ở nhà nên lười chuẩn bị hả?”

“Cô chủ...Tôi không có ý đó...” Bà Trương không ngờ Hoa Ngữ Nông trước giờ luôn dịu dàng lại có thể nói ra những lời cay nghiệt như vậy, vội vàng lên tiếng giải thích.

“Hôm nay tôi không muốn ra khỏi nhà, chỗ nào cũng không muốn tới, chuẩn bị cơm trưa xong thì kêu người lên lầu gọi tôi.” Nói rồi, Hoa Ngữ Nông liền để lại cho bà Trương một bóng lưng hoàn mỹ, bước lên lầu.

Hoa Ngữ Nông đương nhiên không quên nội dung buổi trò chuyện giữa hai người mà mình vô tình nghe lén được trong hoa viên tối qua, Trần Nhược Hồng rõ ràng đã tỏ vẻ hôm nay nhất định phải bắt bà Trương nghĩ cách dụ cô ra khỏi nhà, có lẽ, cô ta muốn dùng cách thức cũ để đối phó với cô trên đường.

Có điều, cô bây giờ đã không phải là Hoa Ngữ Nông ngây thơ khờ dại của bảy năm trước nữa rồi.

Trở lại phòng, cô đi đến ghế salon trước cánh cửa sổ sát đất, vui người vào trong thật thoải mái xong liền cầm điện thoại lên gọi cho Kính Huyền, hỏi chuyện ở nhà bà ngoại của thằng bé.

Kính Huyền nhận điện thoại, giọng nói cực kỳ phấn khởi.

“Mẹ, con muốn ở nhà bà ngoại thật lâu cơ, mẹ đồng ý với con đi...”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, sau gáy liền tục đổ mồ hôi, thằng bé này cũng dễ dàng có mối nói cũ quá thôi. Cô cố ý làm bộ hơi khó khăn nói: “Nhưng mà, nếu vậy thì ông bà nội, còn có ba mẹ nữa, sẽ rất nhớ con, làm sao bây giờ?”

“Vậy mọi người cùng đến nhà bà ngoại ở đi, chỗ của cụ có nhiều socola lắm lắm ấy, còn cực kỳ ngon nữa...Cụ bảo sẽ xây cho con một công viên trò chơi ở trong vườn hoa, mẹ, mẹ đến đây chơi đi...” Kính Huyền không hề nao núng nói.

“Thôi, con nhớ chăm sóc cụ cho tốt, để cụ vui vẻ, còn phải nghe lời bà ngoại nữa, không được nổi cáu, biết không?” Hoa Ngữ Nông biết Hoa Thương Hải rất thích Kính Huyền, nhưng lại không ngờ ông thích đến mức đồng ý xây cả công viên trò chơi trong nhà nữa, trong lòng cô bỗng thấy rất cảm động.

“Con biết rồi, mẹ, con cúp điện thoại trước đây, bà ngoại đang làm bánh cookie cho con và ông ngoại đấy.” Nói rồi, Kính Huyền không đợi Hoa Ngữ Nông nói chào tạm biệt đã đặt điện thoại xuống.

Nghe thấy tiếng ‘tút tut’ truyền tới từ đầu kia điện thoại, cô bỗng thấy rất buồn cười.

Ngồi trên ghế salon một lúc, cô cảm thấy có phần mệt mỏi, liền ngủ thật say.

Trong giấc ngủ, cô có một giấc mơ rất đáng sợ, cô mơ thấy mình bị lạc trong rừng rậm, sau đó không cẩn thận trúng phải bẫy của thợ săn, bên trong bẫy toàn là rắn, cảm giác lạnh lẽo như băng bao phủ toàn thân khiến cô sợ tới mức hét thét thanh chói tai, cuối cùng bừng tỉnh.

Cô vừa mở mắt liền thấy trước mặt mình có một gương mặt phóng to, mà chủ nhân của nó không phải ai khác, chính là bà Trương.

Bị bà Trương dọa sợ, cô lập tức hỏi: “Bà ở đây làm gì?”

Bà Trương thấy Hoa Ngữ Nông đã tỉnh liền lui người, đứng trước mặt cô, cúi đầu nói: “Cô chủ, đây là thuốc dưỡng thai mà bà chủ dặn bác sĩ kê đơn cho cô, tôi đã sắc cẩn thận rồi, cô mau uống nhân lúc còn nóng đi.”

“Thuốc dưỡng thai?” Hoa Ngữ Nông nhìn theo hướng bà ta chỉ, quả nhiên thấy trên bàn đặt một chén thuốc Đông y đen tuyền.

“Đúng vậy, bởi vì lúc trước bác sĩ nghe nói về tình trạng thân thể cô nên đã kê cho cô một đơn thuốc dưỡng thai có được tính ôn hoà, cô hãy dùng lúc còn nóng.” Nói rồi, bà Trương bưng bát thuốc đến trước mặt Hoa Ngữ Nông.

Có điều, đối với những món đồ mà bà Trương đưa tới, nhất là thuốc, sao cô có thể dễ dàng bỏ qua được.

Sau khi ngửi thấy mùi thuốc đông y nồng đậm, cô lập tức nhíu mày, làm bộ như muốn nôn, chạy vội vào nhà vệ sinh.

Bà Trương nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt trở nên dờ dẩn.

Nôn khan một lúc trong nhà vệ sinh xong, Hoa Ngữ Nông mới đi ra ngoài, cũng không tới gần bà Trương nữa, chỉ bịt mũi, tỏ vẻ ghét bỏ nói: “Tôi không ngửi được vị thuốc Đông y kia, bà mau mang đi đi, tôi không uống đâu...”

“Nhưng...Đây là bà chủ dặn dò...” Bà Trương hình như đang định dùng Dương Thái Phân đến dọa cô giống như lúc ban đầu cô mới bước vào nhà họ Ninh vậy.

“Mẹ muốn tôi uống thuốc cũng là vì đứa trẻ trong bụng tôi thôi, giờ tôi cứ ngửi thấy mùi thuốc này liền buồn nôn, ngược lại còn tổn hại thân thể, ảnh hưởng đến khẩu vị ăn uống, tôi nghĩ nếu mình không uống nó thì bà ấy cũng không trách cứ đâu.” Hoa Ngữ Nông kiên quyết cự tuyệt, cô đã hạ quyết tâm sẽ không uống thuốc rồi.

Nghe vậy, bà Trương liền dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô, giống như đang nhìn thấy một người lạ mặt vậy.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Hoa Ngữ Nông bị ánh mắt chăm chú của bà Trương làm cho sợ hãi, không khỏi ngắc đầu, dùng ánh mắt cao ngạo liếc nhìn bà ta nói.

98. Chương 98: Lăn Xuống Cầu Thang

“Không... Không có việc gì, nếu cô không uống thuốc thì mời cô xuống dùng cơm, cơm đã sắp chuẩn bị xong rồi.” Nói đến đây, bà Trương cúi người ý bảo Hoa Ngữ Nông đi xuống cùng mình.

Hoa Ngữ Nông thấy bà ta không tiếp tục ép mình uống thuốc dưỡng thai, vì vậy cũng thả lỏng đề phòng, gật đầu nói với bà ta: “Đi thôi.”

Bà Trương lập tức tránh ra, mời cô đi trước.

Ra khỏi phòng, đi đến chỗ cầu thang, chuẩn bị xuống lầu, bà Trương vẫn bước theo sau lưng cô, yên lặng thông thả.

Mới bước được hai bậc, đang chuẩn bị tiếp tục đi xuống, Hoa Ngữ Nông đột nhiên cảm thấy dưới chân dẫm phải cái gì đó nhiều dầu, trượt mạnh một cái, cả người cô mất thăng bằng lăn xuống cầu thang.

Cô kêu một tiếng ‘a’, khiến những người làm đang bận rộn trong phòng khách đều bị kinh động.

Bà Trương đứng sau lưng cô thấy thế vội vàng chạy nhanh xuống, đi đến bên người cô, vẻ mặt kích động, ngồi xổm xuống trước mặt nhìn cô hỏi: “Cô chủ, cô thấy thế nào rồi?”

Nói xong, bà ta lập tức nói với mấy người làm đang đứng trợn tròn mắt bên cạnh: “Còn không mau dẫn tài xế chuẩn bị xe đưa cô chủ tới bệnh viện?”

Hoa Ngữ Nông bị ngã không nhẹ, sau vài giây mất đi ý thức ngán ngùi, cô nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, một tay ôm lấy bụng, tay kia cầm tay bà Trương, toát mồ hôi lạnh nói: “Gọi điện thoại...Kêu xe cứu thương...Tôi...Tôi không đi xe trong nhà...”

“Nhưng mà...Cô chủ...Chuyện này...Chúng ta tự lái xe đi sẽ nhanh hơn đấy...” Bà Trương nghe thấy lời Hoa Ngữ Nông nói, nét mặt hơi biến đổi, nhưng rất nhanh sau đó liền tỏ vẻ lo lắng khuyên can.

Người làm đứng bên đều cảm thấy hai người có chút kỳ lạ, không biết nên nghe ai.

“Bà Trương, bà xem...rốt cuộc chúng ta nên làm gì bây giờ?” Người làm khó xử nói.

“Nhanh đi bảo tài xế chuẩn bị xe.” Bà Trương lớn tiếng quát người hầu, không để cô ta có nửa điểm chân chửi nữa.

Hoa Ngữ Nông lại giãy dụa, dùng sức muốn ngồi dậy, bởi vì đau đớn, mồ hôi trên mặt cô càng chảy nhiều hơn. Nhưng mà cô cũng cảm giác được, đau đớn này truyền tới từ mắt cá chân bị lệch và phần xương bị va chạm trong lúc lặn xuống của mình, còn bụng thì có vẻ không có vấn đề gì lớn.

Chỉ cần bảo vệ được bụng là tốt rồi, cô thoáng an lòng, nói với người làm kia: “Gọi điện thoại cho Quân Hạo, sau đó kêu xe cứu thương”

“Chuyện đó...” Người làm thật không ngờ trong tình huống mấu chốt này, cô chủ và quản gia lại xảy ra xung đột, trong chốc lát khiến cô không biết mình nên nghe ai.

Hoa Ngữ Nông hiểu được sự bối rối của cô ấy, vì vậy ngừng đầu, dùng ánh mắt hết sức uy nghiêm nhìn vào cô ta, lạnh giọng nói: “Chẳng lẽ cô đã quên ai mới là chủ nhân của cái nhà này sao?”

Người làm kia nghe vậy, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, không nói hai lời lập tức chạy đi kêu xe cứu thương, sau đó bấm điện thoại gọi cho Ninh Quân Hạo, báo với hắn chuyện Hoa Ngữ Nông bị ngã cầu thang ở nhà.

Ninh Quân Hạo vừa làm xong việc, vốn chuẩn bị đi ra ngoài dùng cơm, nhưng vừa nghe thấy Hoa Ngữ Nông xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nét mặt anh lập tức tối sầm lại, lập tức lên xe phóng trở về nhà.

Trong thời gian chờ xe cứu thương đến, bà Trương muốn bảo nhóm người làm đỡ Hoa Ngữ Nông ngồi lên ghế salon, bà ta thấy như vậy có lẽ cô sẽ thoải mái hơn một chút.

Tuy nhiên đề nghị này lại bị Hoa Ngữ Nông từ chối, cô nằm trên mặt đất, không nhúc nhích nói: “Đừng chạm vào tôi.” Nói rồi, cô cố nén đau đớn nhìn về phía người làm vừa nhận lệnh đi gọi điện, dặn dò: “Cô đi qua nhìn xem chỗ bậc thang tôi vừa ngã rốt cuộc có vật gì.”

Người giúp việc kia nghe vậy, lập tức chạy tới nhìn thử, sau đó kỳ quặc hô lên một tiếng ‘a’, quay đầu nói với Hoa Ngữ Nông: “Sáng nay rõ ràng tôi đã cẩn thận lau cầu thang sạch bóng rồi mà, sao trên đó lại có một vết dầu chứ?”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía bà Trương đang đứng một bên, lại phát hiện sắc mặt bà ta lúc này cực kỳ khó coi, đầu cũng dần cúi xuống.

Là bà ta? Là bà ta làm sao?

Hoa Ngữ Nông không khỏi rung mình, có nằm mơ cô cũng chưa từng nghĩ đến, chỉ vì muốn kéo cô ra khỏi nhà, bà ta không tiếc dùng đến cách thức ác độc như vậy.

Phải biết rằng, trong bụng của cô không chỉ là một sinh mệnh thôi, đứa bé này mang theo hy vọng của cả nhà họ Ninh, bà Trương làm việc cho cái nhà này đã ba mươi năm rồi, sao có thể máu lạnh và ngoan độc như thế? Sao bà ta có thể hạ quyết tâm làm ra cái việc này?

“Cô chủ, có cần nói chuyện này cho ông chủ và bà chủ không ạ?” Người giúp việc đi từ trên cầu thang xuống, nhỏ giọng hỏi Hoa Ngữ Nông.

Cô gái vừa dứt lời đã bị bà Trương hung hãn trừng mắt, tức giận nói: “Cô là ai? Khoa tay múa chân ở chỗ này làm cái gì?”

Người giúp việc kia bị bà Trương quát tháo, lập tức cúi gục đầu, không dám lên tiếng nữa.

Hoa Ngữ Nông muốn lên tiếng giúp đỡ cô gái ấy nhưng không còn dư thừa sức lực, đành phải nhỏ giọng nói: “Trước hết chưa cần báo cho cha mẹ, để họ đỡ phải lo lắng...”

Không bao lâu sau, từ cửa lớn truyền tới tiếng xe phanh lại gấp gáp, mọi người tưởng rằng xe cứu thương đã đến, thế nhưng bóng người đi tới lại là Ninh Quân Hạo.

Khi anh nhìn thấy Hoa Ngữ Nông đang nằm trên mặt đất không nhúc nhích thì lập tức ngồi xổm xuống trước mặt cô, cầm tay cô hỏi: “Làm sao lại thành thế này? Có sao không?”

“Không sao...Vẫn tốt...” Tiếng của Hoa Ngữ Nông càng ngày càng nhỏ, mồ hôi trên trán cũng càng rơi nhiều hơn, sống lưng và mắt cá chân đều vô cùng đau đớn.

Ninh Quân Hạo đang muốn nổi bão, chất vấn nhóm người làm sao xe cứu thương còn chưa tới thì từ cửa truyền tới những tiếng còi inh ỏi, nhân viên y tá bước xuống từ xe cứu thương, nâng cáng tiến vào phòng khách.

Bác sĩ trên xe kiểm tra vết thương của Hoa Ngữ Nông xong liền dặn dò nhân viên chăm sóc đưa cô lên cáng rồi mang tới xe cứu thương.

Ninh Quân Hạo cũng đi lên xe theo, sắc mặt anh từ đầu đến cuối đều vô cùng căng thẳng, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Hoa Ngữ Nông trắng bệch, không biết vì sao, anh cảm thấy trong lòng rất hoảng hốt, buồn bực.

Bác sĩ trên xe cứu thương giúp Hoa Ngữ Nông làm vài động tác sơ cứu đơn giản, khiến cô cảm thấy đau đớn trên thân thể giảm bớt đi không ít, sau đó mới mở miệng hỏi ông: “Bác sĩ, đứa bé trong bụng tôi không sao chứ?”

Bác sĩ lắc đầu nói: “Tạm thời không có dấu hiệu đổ máu, chắc là vấn đề không lớn, nhưng mà tình huống cụ thể thì phải đến bệnh viện để kiểm tra mới biết được.”

Hoa Ngữ Nông nghe vậy, trong lòng thoáng yên tâm, đưa mắt nhìn sang Ninh Quân Hạo mới phát hiện cặp mày vốn nhũn chặt của anh cũng dần buông lỏng...

99. Chương 99: Chân Tướng

Chờ Hoa Ngữ Nông được đưa đến bệnh viện, làm một loạt kiểm tra, xác nhận thai nhi không có việc gì xong, trái tim treo lơ lửng của Ninh Quân Hạo mới hoàn toàn chạm đất được.

Đứng ở cửa phòng bệnh, anh nhìn Hoa Ngữ Nông đã sớm mỏi mệt nằm ngủ trên giường, trong lòng cũng dần an tĩnh lại.

Lúc đầu khi nhận được điện thoại nói cô bị ngã cầu thang, anh thật sự khản trương vô cùng, thậm chí còn hối hận vì mình không ở bên cạnh cô nhiều hơn một chút. Khoảnh khắc này anh mới phát hiện, thì ra mặc dù trong lòng mình không ngừng tự nhủ cô chỉ là công cụ sinh con, nhưng đến khi cô thật sự xảy ra chuyện, bản thân lại lo lắng đến nhường này.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại, anh lạnh lùng ra khỏi bệnh viện, đi về nhà.

Bước vào cửa chính, anh liền nhìn thấy bà Trương cùng một đám người làm đều đứng ở cửa, giống như đã chờ anh lâu lắm rồi.

Mặt không chút thay đổi đi vào phòng khách, anh vừa ngồi xuống ghế salon, bà Trương liền lập tức tiến tới dò hỏi: “Cậu chủ, cô chủ không sao chứ?”

Ninh Quân Hạo hơi ngắc đầu, dùng một loại ánh mắt khiến người ta khó lòng nắm bắt để nhìn bà, thuận đà cười lạnh nói: “Bà cảm thấy sao?”

Cho tới bây giờ bà Trương chưa từng thấy Ninh Quân Hạo dùng vẻ mặt này nhìn mình, trong lòng lập tức căng thẳng, sợ hãi nói: “Người hiền như cô chủ ắt có trời phù hộ, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Ninh Quân Hạo chỉ khẽ hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn một người giúp việc đứng sau lưng bà Trương hỏi: “Cô nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô chủ lại bị ngã cầu thang?”

Người giúp việc kia bị Ninh Quân Hạo gọi tên, hoảng sợ vô cùng, vội vàng cung kính đáp: “Tôi...tôi cũng không rõ ràng lắm...hình như là trên bậc thang có quần áo dính dầu mỡ, lúc cô chủ xuống lầu không cẩn thận giẫm phải nên trượt chân...”

“Trên bậc thang sao lại có quần áo dính dầu mỡ? Chuyện vệ sinh do ai chịu trách nhiệm?” Ninh Quân Hạo nghe xong câu trả lời của người giúp việc kia, vẻ mặt phần nộ quá.

“Cậu chủ, vệ sinh bậc thang là do tôi phụ trách, nhưng mà sáng nay tôi đã lau dọn rất sạch rồi, không có khả năng xuất hiện quần áo dính dầu mỡ được. Hơn nữa, trên bậc thang đó từ trước giờ cũng chưa từng có quần áo dính dầu mỡ...” Người phụ trách việc vệ sinh cầu thang lập tức bước ra khỏi đám người, vẻ mặt không thẹn với lương tâm đáp.

Nét mặt của Ninh Quân Hạo lúc này có chút âm u khó đoán, thật ra anh cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Vệ sinh trong nhà trước giờ vẫn luôn sạch sẽ, chưa từng có chuyện này xảy ra, sao bây giờ lại bất ngờ xuất hiện. Còn nữa, vì cái gì mà trên bậc thang có quần áo dính dầu mỡ không rõ nguyên nhân chứ? Trừ phi là có người cố tình làm vậy.

Nghĩ đến đây, anh khẽ nhíu mày, nhìn bà Trương trước mặt nói: “Bà là quản gia, mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều do bà xử lý, bà cảm thấy chuyện này rất cuộc là vì sao?”

Bà Trương nghe thấy Ninh Quân Hạo hỏi ý kiến mình, gương mặt hồn bay phách lạc vì có phần lo lắng lập tức trở nên căng thẳng, vội vàng nói: “Cậu chủ, chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà, xin hãy cho tôi chút thời gian, tôi nhất định sẽ điều tra ra sự thật.”

Bà ta vừa dứt lời, người giúp việc phụ trách vệ sinh cầu thang giống như đã nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng kêu lên: “Đúng rồi, trước đó không phải quản gia đã lên lầu để gọi cô chủ xuống dùng cơm sao? Mọi người chúng tôi đều ở dưới lầu làm việc, chẳng lẽ lúc bà lên lầu không phát hiện ra có quần áo dính dầu mỡ ư?”

Cô ta vừa dứt lời, sắc mặt Ninh Quân Hạo liền thay đổi, đôi con ngươi bình tĩnh giống như lưỡi kiếm sắc bén bắn về phía bà Trương, khiến bà ta kinh hoảng cuống quýt cúi đầu, không dám đối diện cùng với nó.

Bà ta điều chỉnh tâm trạng của mình một lúc, dù sao cũng là người làm đã công tác nhiều năm trong nhà họ Ninh, bà ta hít một hơi sâu rồi nói: “Trước khi lên lầu tôi cũng không hề nhìn thấy quần áo dính dầu mỡ, nếu không nhất định sẽ gọi người đến lau dọn sạch sẽ.”

Người giúp việc kia nghe vậy, vẻ mặt như đang suy nghĩ nói tiếp: “Vậy thì kỳ lạ, quản gia đi lên chỉ có một lúc mà thôi, mà chúng tôi đều ở dưới lầu, không ai lên tầng cả, sao bất ngờ lại xuất hiện một đồng quần áo dính dầu mỡ chứ?”

Lời của cô ta gián tiếp đem mũi nhọn hướng về phía bà Trương, trong chốc lát, sắc mặt bà Trương trở nên khó coi lạ thường, nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác, bởi vì chỉ cần bà ta phản ứng quá khích sẽ khiến người ta có cảm giác mình đang thẹn quá hoá giận.

Ninh Quân Hạo nghe đến đây, trong lòng đại khái đã hiểu rõ, cặp mày nhíu chặt cũng dần giãn ra, nhìn về phía mọi người nói: “Được rồi, chuyện này dừng tại đây, tất cả mọi người không được nhắc lại nữa, đi làm tốt việc của mình đi.”

Bà Trương thấy vậy còn tưởng mình nghe nhầm, mở to mắt, nhìn Ninh Quân Hạo phát tay áo kêu mọi người giải tán, lúc này bà ta mới yên lặng xoay người, lau mồ hôi lạnh trên trán, bà ta biết, với trí thông minh của Ninh Quân Hạo, cậu ta chắc chắn sẽ hoài nghi bà, vậy nhưng cậu ta vẫn lựa chọn cho qua chuyện này, chứng tỏ cậu ta đang cố ý bao che ỉn.

Nghĩ đến việc Ninh Quân Hạo cố ý bảo vệ mình, bà ta bỗng cảm thấy vô cùng vui vẻ, trả giá bao năm nay ở nhà họ Ninh cuối cùng cũng không hề uổng phí.

Thế nhưng bà ta đâu biết rằng, sở dĩ Ninh Quân Hạo tạm thời dìm chuyện này xuống là bởi vì muốn điều tra rõ ràng mục đích bà ta làm như vậy.

Lúc anh đi ra khỏi nhà, trở về bệnh viện, Hoa Ngữ Nông đã tỉnh. Bây giờ cô đang nằm trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Ninh Quân Hạo chậm rãi đi đến bên giường, Hoa Ngữ Nông lập tức chuyển tầm mắt về phía anh, sau một lúc lâu, cô thấy anh mở miệng nói: “Chờ sức khỏe của em bình phục, vẫn nên đến biệt thự Nam Hồ ở thì hơn.”

“Bà Trương đã nói hết tất cả mọi chuyện rồi sao?” Nét mặt Hoa Ngữ Nông rất bình tĩnh, cô biết Ninh Quân Hạo nói vậy tức là việc cô ở lại nhà bên kia đã không còn an toàn nữa.

Ninh Quân Hạo không ngờ Hoa Ngữ Nông lại biết chuyện này có liên quan đến bà Trương, anh vẫn còn đang kinh ngạc đã nghe thấy tiếng cười khở của cô vang lên: “Anh hãy nói với bà Trương, nếu bà ấy nguyên ý nói hết mọi chuyện năm đó bà ta và Trần Nhược Hồng hãm hại em, em sẽ suy nghĩ đến việc tha thứ cho bà.”

“Em nói cái gì? Năm đó Trần Nhược Hồng đã hại em?” Ninh Quân Hạo thật không ngờ Hoa Ngữ Nông lại nói những lời đó, trên thực tế, chuyện này đã giấu trong lòng cô rất lâu, lúc ở trên xe cứu thương, cô đã định nói, nhưng bởi vì khi đó cô còn chưa suy nghĩ kỹ càng, cũng muốn nhìn xem bà Trương sẽ có phản ứng gì nên mới im lặng không tố cáo. Giờ thấy Ninh Quân Hạo đã biết chuyện bà Trương giở trò quỷ, theo trực giác cô cho rằng bà ta đã chủ động nhận tội với anh, cho nên quyết định giúp bà ta lập công chuộc tội.

100. Chương 100: Thảm Ván

Hoa Ngữ Nông nhìn ra vẻ khiếp sợ trên gương mặt Ninh Quân Hạo, cô gật đầu, thở dài nói: “Em cũng chỉ mới biết được gần đây thôi, thì ra tai nạn xe của em năm đó đều do một tay cô ta lên kế hoạch. Chẳng qua, em không có chứng cứ nên mới không dám nói ra chuyện này. Em nghĩ chắc anh còn chưa biết, thật ra Trần Nhược Hồng chính là con gái ruột của bà Trương.”

Ninh Quân Hạo nghe thấy lời Hoa Ngữ Nông nói liền tiếp tục biến sắc, bảy năm trước khi tai nạn xe xảy ra, không phải anh chưa từng phái người đi điều tra chuyện này, nhưng vẫn chưa tìm được manh mối nào hết, khiến anh cũng dần tin tưởng đây chẳng qua chỉ là một sự cố giao thông bình thường mà thôi.

Giờ nghe Hoa Ngữ Nông nói vậy, tuy rằng anh cảm thấy thật khó tin nhưng vẫn hiểu, cô hoàn toàn không cần thiết phải lừa dối mình chuyện này.

Hoa Ngữ Nông thấy sắc mặt Ninh Quân Hạo trở nên cực kỳ khó coi, cô thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Em biết để anh tiếp nhận chuyện cô gái mình yêu từng có ý đồ giết người rất khó khăn, nếu có thể, em tình nguyện không để anh biết việc này. Nhưng mà, bây giờ cô ta đang cố gắng làm hại em và đứa bé trong bụng, cho nên em không còn cách nào nhìn được nữa. Em sẽ không truy cứu sai lầm của bà Trương, nhưng không có biện pháp buông tha cho Trần Nhược Hồng, hy vọng anh có thể...” Cô đang muốn nói, hy vọng anh có thể hiểu được suy nghĩ của mình. Thế nhưng lời còn chưa dứt, cô đã thấy Ninh Quân Hạo dùng ngữ khí cực kỳ lạnh lùng chen ngang: “Anh sẽ khiến hai mẹ con đó phải trả giá thật thảm khốc...” Nói rồi, anh xoay người định bước ra ngoài.

Hoa Ngữ Nông có chút bất ngờ mở miệng thở dốc, cô vốn cho rằng anh sẽ không đành lòng trách cứ Trần Nhược Hồng, vì anh ấy yêu cô ta, nhưng bây giờ xem ra, hình như mọi chuyện không phải như cô nghĩ.

Ninh Quân Hạo đi tới cửa, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, đột nhiên dừng chân lại, nghiêng đầu nói với Hoa Ngữ Nông đang nằm trên giường rằng: “Còn nữa, người anh yêu mến, chưa bao giờ là Trần Nhược Hồng hết. Cô ta chỉ là cấp dưới của anh mà thôi!!!”

Nói xong, đầu cũng không ngoảnh lại đã tông cửa bỏ đi.

Hoa Ngữ Nông ngạc nhiên há hốc mồm, nửa ngày không thể khép lại.

Tại sao lại như thế? Anh vừa mới nói, anh không yêu cô ta, cô ta chỉ là cấp dưới của anh. Chuyện này...Sao có thể?

Ninh Quân Hạo ra khỏi bệnh viện liền bấm số điện thoại của Lâm Tuấn Hiền, bảo anh ta nhắn Trần Nhược Hồng đến văn phòng chờ mình.

Đến lúc anh vào công ty đã thấy Lâm Tuấn Hiền và Trần Nhược Hồng đang ngồi ngay ngắn trong phòng làm việc chờ anh xuất hiện.

Nhìn thấy Ninh Quân Hạo bước đến, hai người lập tức đứng dậy nhìn anh nói: “Tổng tài, anh gọi chúng tôi đến đây có chuyện gì vậy?”

Ninh Quân Hạo dốc sức đè nén sự phẫn nộ trong lòng mình, anh hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Trần Nhược Hồng nói: “Kể từ lúc này, mọi vấn đề tôi đặt ra hy vọng cô hãy trả lời thành thật, nếu để tôi phát hiện cô nói dối, cam đoan nửa đời sau cô đừng mong sống dễ chịu.”

Trần Nhược Hồng nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, hai chân có chút hơi nhũn ra, nhưng rất nhanh sau đó cô ta liền bình tĩnh lại, trên mặt nặn ra một nụ cười khó coi, tỏ vẻ thoải mái cất tiếng: “Quân...Quân Hạo, anh...anh đang nói cái gì vậy...rốt cuộc anh muốn hỏi em chuyện gì chứ?”

Ninh Quân Hạo không trả lời cô ta ngay mà chỉ thản nhiên nhìn Lâm Tuấn đang đứng bên cạnh Trần Nhược Hồng, vẻ mặt cũng khiếp sợ không kém, dặn dò anh ta: “Gọi điện thoại cho luật sư Vương, bảo ông ta đến văn phòng.”

Nghe vậy Lâm Tuấn Hiền liền lập tức xoay người đi làm.

Ninh Quân Hạo ngồi vào chiếc ghế xoay đằng sau bàn làm việc, dùng ánh mắt hết sức lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Nhược Hồng đang có chút khó khăn đứng trước mặt mình.

Không bao lâu sau, luật sư Vương đã dẫn theo trợ lý của mình đến gõ cửa văn phòng, Ninh Quân Hạo liền mời họ ngồi xuống, sau đó nhân tiện nói: “Kể từ lúc này, tôi mong ông có thể ghi chép toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện của tôi và cô Trần đây, hơn nữa còn phải đảm bảo tính xác thực của nội dung này, để chúng có hiệu lực pháp luật.”

“Vâng, Ninh tổng.” Luật sư Vương nghiêm túc gật đầu, bắt tay vào cùng trợ lý của mình chuẩn bị tốt bản ghi chép.

Lúc này Trần Nhược Hồng đã bị bầu không khí căng thẳng ở đây chèn ép có phần khó thở, cô ta không biết Ninh Quân Hạo đang muốn làm gì, chẳng lẽ anh đã phát hiện mọi chuyện? Nhưng mà không thể nào.

Lắc lắc đầu, cô ta vô cùng chắc chắn khẳng định rằng Ninh Quân Hạo không biết gì hết, nếu không sao lại có buổi nói chuyện này chứ?

Nghĩ thông suốt điểm này, cô ta cũng có phần dễ thở hơn, liền hít sâu một hơi, bình tĩnh ngênh đón ánh mắt lạnh lùng của Ninh Quân Hạo.

Đối với vẻ trấn định của Trần Nhược Hồng, Ninh Quân Hạo hết sức vừa lòng, điều anh muốn chính là hiệu quả này.

“Trước khi bắt đầu, tôi cần cảnh cáo cô, nếu cô trả lời thành thật những vấn đề của tôi, tôi sẽ xem xét tha thứ, nhưng nếu như để tôi phát hiện cô có nửa lời nói dối, chờ tra xét rõ ràng, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô.” Anh phát ra lời cảnh cáo cuối cùng, sau đó bắt đầu hỏi vấn đề thứ nhất: “Mẹ ruột của cô là ai?”

Trần Nhược Hồng nghe thấy câu hỏi này, nét mặt lập tức biến đổi, dùng ánh mắt không xác định nhìn về phía Ninh Quân Hạo, không biết mình có nên nói thật hay không.

Thế nhưng, khi cô ta nhìn thấy ánh mắt như đang thưởng thức sự giãy dụa của con mồi từ Ninh Quân Hạo liền thoải hiệp, nhỏ giọng trả lời: “Là Trương Thục Vân.”

“Trương Thục Vân? Có quan hệ gì với tôi?” Ninh Quân Hạo tiếp tục hỏi.

“Là...là quản gia của nhà họ Ninh, cũng chính là bà Trương.” Trần Nhược Hồng biết mình không có biện pháp giấu diếm nữa, chỉ đành trả lời.

Cô ta vừa dứt lời, nét mặt Lâm Tuấn Hiền liền trở nên không sao tin được, hô lên một tiếng kinh hãi. Đáp án này rất ngoài dự liệu của anh ta. Không ngờ Trần Nhược Hồng lại là con gái ruột của bà Trương, thế mà từ trước đến giờ chưa từng nghe cô ta nhắc tới.

“Tốt lắm. Tai nạn xe cách đây bảy năm của Hoa Ngữ Nông xảy ra như thế nào?” Ninh Quân Hạo rất hài lòng với sự thẳng thắn của cô ta, tiếp tục hỏi.

Trần Nhược Hồng nghe vậy lập tức kinh hoảng, cặp mày vội vàng nhíu chặt lại.

Anh đã phát hiện ra bí mật kia rồi ư? Chuyện này sao có thể? Chẳng lẽ anh đã tìm ra tên lái xe gây chuyện kia để hỏi rõ ràng rồi?

“Cô chỉ có một cơ hội duy nhất để nói thật, hãy quý trọng nó.” Ninh Quân Hạo biết cô ta đang giãy dụa không biết có nên nói thật ra hay không, dù sao có rất ít nghi phạm sẽ thú nhận ngay từ lần thẩm vấn đầu tiên.

101. Chương 101: Kết Cục

“Quân...Quân Hạo...Em...em...đúng thế...thật xin lỗi...em...” Lúc này Trần Nhược Hồng nói năng đã bắt đầu lộn xộn, cô ta không dám khai ra hết chân tướng mọi việc năm đó, nhưng cũng không dám lừa anh.

Đúng vậy, mấy năm nay đứng bên cạnh anh, cô đã sớm biết anh đối đãi với kẻ địch của mình tàn khốc đến mức nào.

Nếu để cho anh biết chân tướng mọi chuyện, sao anh có thể bỏ qua cho cô được chứ?

Thế nhưng, nếu không thừa nhận, hoặc là nói dối, anh cũng sẽ không đời nào để yên.

Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ?

“Sự kiên nhẫn của tôi không nhiều lắm, nếu cô không muốn nói với tôi, vậy thì hãy đi nói cùng cảnh sát.” Ninh Quân Hạo đã nhìn ra được hết chân tướng mọi chuyện từ vẻ mặt và phản ứng của cô ta, anh khoát tay áo, nói với Lâm Tuấn Hiền đang đứng bên cạnh: “Báo cảnh sát đi.”

Trần Nhược Hồng vừa nghe thấy Ninh Quân Hạo muốn báo cảnh sát liền sợ đến mức lao tới chỗ Lâm Tuấn Hiền đang chuẩn bị rút điện thoại, nắm lấy tay anh ta, sau đó ‘bộp’ một tiếng quỳ xuống trước mặt Ninh Quân Hạo, vừa khóc vừa kêu: “Em nói...Chuyện gì em cũng nói hết cho anh...Đừng báo cảnh sát, em không muốn ngồi tù...em không muốn...”

Thế nhưng, Ninh Quân Hạo vẫn đứng im không cử động, nét mặt lộ ra nụ cười tối tăm u ám, cúi đầu nhìn người phụ nữ đang quỳ dưới chân mình, lạnh lùng cất tiếng: “Năm đó lúc cô giăng bẫy tạo nên vụ tai nạn xe cho Ngũ Nông, đã từng nghĩ đến ngày hôm nay chưa?”

“Năm đó sở dĩ em làm vậy là bởi vì em yêu anh, em quá yêu anh, cho nên chỉ có thể dùng cách đó để chia rẽ hai người...” Trần Nhược Hồng khàn giọng hô lên.

Thầm mèn anh hơn mười năm, đem tình yêu ấy chôn dấu dưới đáy lòng, đến tận hôm nay, cuối cùng cô cũng có dũng khí lớn tiếng nói cho anh biết điều đó.

Nhưng, cô biết, đây là lần đầu tiên mình nói yêu anh, cũng sẽ là lần cuối cùng.

“Cho nên, chuyện cô ấy rời đi năm đó cũng là do cô bố trí?” Cuối cùng Ninh Quân Hạo cũng hiểu ra vì sao năm đó Hoa Ngũ Nông không nói một lời, khẳng khái muốn ly hôn, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt anh.

“Đúng vậy...Em cố ý giả vờ gọi điện thoại cho anh, giả vờ chúng ta thật là thân thiết, còn nhân lúc anh đang ngủ, cố ý giả vờ hôn anh, để cô ta nhìn thấy rồi hiểu lầm...Em làm nhiều chuyện như thế chỉ để cô ta biết khó mà lui, chịu rời khỏi anh thôi...Em ghen tị với cô ta, cô ta có điểm gì so được với em chứ? Chẳng qua cô ta chỉ tốt số hơn em, sinh ra trong nhà giàu có...nói đến về ngoài và tài năng, em thua cô ta ở điểm gì?” Nói rồi, hai mắt Trần Nhược Hồng mở to, giống như hận không thể lột da rút xương Hoa Ngũ Nông vậy.

“Cô không bại bởi cô ấy, mà bại bởi chính mình.” Lúc này Lâm Tuấn Hiền đứng một bên đã hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, anh ta vô cùng tiếc nuối thở dài nói: “Ngay từ lúc bắt đầu, cô đã theo đuổi một thứ tình yêu vốn không thuộc về mình, nên đã định sẵn sẽ trở thành kẻ thất bại.”

“Nếu trên người cô ấy có thứ gì mà cô không sánh kịp, thì đó chính là lòng lương thiện. Khi nghĩ rằng tôi và cô yêu nhau, cô ấy không tiếc cắt đứt quan hệ với cha mẹ mình cũng muốn thành toàn cho tôi. Cô có thể không? Cô biết rõ tôi và cô ấy sống rất hạnh phúc, nhưng vẫn vì ham muốn cá nhân của mình mà trăm phương ngàn kế tìm cách chia rẽ, cho nên cô không thể chiếm được trái tim tôi, cứ coi như cô đã dùng cách thức ti tiện này để bắt chúng tôi xa nhau bấy năm, nhưng bấy năm này, ngoại trừ lãng phí tuổi thanh xuân,

cô chẳng thể có được thứ mà mình muốn.” Cuối cùng nét mặt Ninh Quân Hạo cũng đã khôi phục sự bình tĩnh, anh gần như không nghe thấy một lời.

“Đúng vậy, bảy năm, em lãng phí bảy năm tuổi trẻ quý giá của mình trên người anh, cuối cùng kết cục lại là như vậy, anh nói đúng, là em tự làm tự chịu...” Nói rồi, Trần Nhược Hồng đứng dậy, lau nước mắt trên mặt rồi tiếp tục nói: “Em biết anh sẽ không bỏ qua cho em, chuyện mình đã làm, em nguyện ý gánh vác hậu quả, nhưng em hy vọng anh hãy tha ẹ của em, từ trước đến giờ bà ấy đều bị em ép buộc.”

Một năm sau.

Trong vườn hoa nhà họ Ninh, ánh nắng ban trưa tươi sáng trải đầy.

“Ninh Kính Huyền, con làm cái gì vậy? Sao lại vẽ mặt của em như con mèo thế kia?”

Một tràng tiếng rít gào khiến người ta sựng đờ phát ra từ trong miệng của một người phụ nữ nào đó mới tỉnh giấc, trong ngực còn ôm một em bé đáng yêu với khuôn mặt nhỏ nhắn bị vẽ đầy màu nước, em bé bị tiếng gào của cô làm cho sợ hãi đến mức bật khóc ‘hu hu’.

“Cực kỳ ngoan, không khóc, không khóc, mẹ không mắng con, không mắng con mà...” Hoa Ngữ Nông nhẹ nhàng dỗ đứa con trong lòng mình, cảm thấy bản thân như đang tung bay trong gió. (Emo biểu cảm hoá đá trong gió đông =))

“Mẹ là dì ghẻ đáng sợ, con là cô bé lọ lem đáng thương, hu hu hu...” Ninh Kính Huyền vừa cầm cái bút vẽ lung tung trên giấy, vừa khóc thút thít nói.

“Tên nhóc thối nhà con, cho dù muốn giả bộ đáng thương, cũng cần nhớ rõ giới tính của mình chứ, cô bé lọ lem là con gái cơ mà.” Hoa Ngữ Nông biết người bạn nhỏ Kính Huyền đang ghen với em gái của mình, từ lúc em gái sinh ra, cô liền không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc Kính Huyền như trước, hơn nữa em bé mới mấy tháng tuổi, đương nhiên cần cả nhà chịu khó chăm sóc, làm cho cậu chủ nhỏ Ninh Kính Huyền luôn thích duy ngã độc tôn cảm thấy bất mãn trong lòng, rất hay dùng câu chuyện cô bé lọ lem để khuyến khích bản thân, tin tưởng rằng mình sẽ có ngày thấy được mây tan trăng sáng.

“Con không phải cô bé lọ lem thì chính là ông ăn mày, dù sao mẹ cũng là người xấu, mẹ không yêu Kính Huyền...Hu hu hu...” Ninh Kính Huyền tiếp tục vẽ lung tung lên bức tranh rồi khóc nói.

Đúng lúc này, cánh cửa sắt của biệt thự bỗng nhiên mở ra, Kính Huyền lập tức ném chiếc bút trong tay, chạy tới chỗ cửa, bé liền nhìn thấy Ninh Quân Hạo bước xuống xe, Lâm Tuấn Hiền đi phía sau anh, trong tay ôm mấy món quà lớn.

“Ba...” Vừa nhìn thấy ba, Kính Huyền liền làm vẻ như thấy được người thân, lập tức nhào vào trong ngực anh.

Ninh Quân Hạo dùng một tay ôm lấy cậu nhóc, sau đó nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, phát hiện hai hốc mắt của bé đỏ hồng liền hỏi: “Sao khóc nhè thế? Lại cãi nhau với mẹ à?”

Phía bên kia, Hoa Ngữ Nông ôm con gái đi tới, thấy Ninh Quân Hạo, nét mặt cô cũng trở nên vui vẻ, nhưng bất ngờ lại nghe thấy tiếng mách lẻo của anh bạn nhỏ Ninh Kính Huyền vang lên: “Ba, mẹ là người phụ nữ đáng sợ xấu tính, ba vẫn nên mang con đi tìm mẹ ruột đi thôi.”

“Hả...” Ninh Quân Hạo có chút dở khóc dở cười, đưa mắt nhìn về phía Hoa Ngữ Nông, phát hiện bé gái trong lòng cô đang mở to đôi mắt tròn xoe ngắm mình, chỉ có điều gương mặt vốn trắng trẻo bị bầm giờ phút này trông hết như con mèo nhỏ, lấm lem lộn xộn hết.

Ninh Quân Hạo lập tức hiểu ra ngọn nguồn chiến tranh của hai mẹ con, anh thở dài, đặt Kính Huyền xuống đất, sau đó đưa tay nhận lấy bé gái trong tay Hoa Ngữ Nông, nói với Kính Huyền: “Lúc ra khỏi nhà không phải ba đã dặn con chăm sóc mẹ và em gái thật tốt à? Sao mặt của em lại biến thành như vậy?”

“Con đang giúp em trang điểm mà, như vậy em mới có thể đi câu mấy thằng ngốc được.” Ninh Kính Huyền cực kỳ đúng lý hợp tình nói.

“Tên nhóc thối tha này.” Hoa Ngữ Nông không thể nhịn được nữa, hung tợn cốc cho cậu bé một phát vào đầu.

Ninh Quân Hạo cũng toát mồ hôi hột, anh thật không ngờ trong đầu óc của cậu con trai nhỏ nhà mình lại toàn mấy thứ linh ta linh tinh này, không khỏi buồn bực quay đầu nhìn về phía Lâm Tuấn Hiền đứng một bên, giống như đang lên án cảnh ngộ bất hạnh của gia đình mình.

Lâm Tuấn Hiền rất muốn cười nhưng lại không dám, chỉ đành nhẩn nhện thật vất vả, sau đó làm như không thấy ánh nhìn lên án của Ninh Quân Hạo.

“Đưa con cho em, em ôm con vào nhà tắm rửa đã.” Nói rồi, Hoa Ngữ Nông nhận lấy em bé, lại liếc mắt nhìn Ninh Kính Huyền một cái, như đang cảnh cáo cậu nhóc không được tiếp tục nói bậy bạ lung tung trước mặt chồng mình.

Hoa Ngữ Nông đi rồi, Ninh Quân Hạo lại bế Ninh Kính Huyền lên, vốn đang định giáo dục cậu nhóc lại một lần cho tốt, để cậu nhóc biết tôn trọng mẹ, bảo vệ em gái, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng đã thấy Kính Huyền như kẻ trộm ghé vào lỗ tai mình nói: “Ba à, ba có biết không? Ba đi Pháp công tác mấy ngày, mẹ ở nhà làm rất nhiều chuyện xấu.”

“Hả? Phải không? Mẹ con làm cái gì?” Ninh Quân Hạo nghe thấy con trai mách lẻo, lập tức cảm thấy hứng thú hỏi.

“Mẹ đem âu phục đẹp của ba cho con trai quần gia Lý, còn ngã vào trong lòng chú Đình làm vườn nữa, ba à, ba phải cẩn thận đấy, mẹ có người tình rồi...” Nét mặt Ninh Kính Huyền tỏ vẻ đồng tình nhìn Ninh Quân Hạo nói.

Khoé miệng Ninh Quân Hạo co giật vài cái, thả cậu nhóc ra cho chơi cùng Lâm Tuấn Hiền, còn mình thì đi vào nhà trước.

Sau khi Hoa Ngữ Nông cùng người làm giúp cục cưng tắm rửa xong liền để người làm ôm cục cưng đi uống nước rau quả, còn cô chuẩn bị đi ra vườn, bỗng thấy Ninh Quân Hạo từ từ tiến đến.

Cô mỉm cười đón anh, kéo tay anh dịu dàng nói: “Ông xã, chắc anh mệt lắm rồi, em cùng anh lên lầu thay quần áo nhé.”

Ninh Quân Hạo không nói lời nào, chỉ nhắc chân bước lên tầng, nét cười âm u lộ ra trên gương mặt.

Đi vào trong phòng, Hoa Ngữ Nông chuẩn bị đi mở nước tắm cho anh, ai ngờ Ninh Quân Hạo vừa đóng cửa xong liền ôm ngang lấy cô đặt lên trên giường.

“Ông xã...Bây giờ là ban ngày, anh muốn làm gì chứ?” Hoa Ngữ Nông mơ hồ nhận ra ý đồ đen tối của Ninh Quân Hạo, lập tức ngưng ngưng nói.

Hai tay Ninh Quân Hạo không an phận, vừa cởi bỏ quần áo cô vừa nói: “Không làm gì cả, chỉ muốn hỏi em mấy vấn đề mà thôi.”

Hoa Ngữ Nông bị anh làm cho toàn thân ngứa ngáy, vừa tránh vừa cười đáp lại: “Hỏi chuyện mà cũng cần cởi quần áo sao?”

“Ừ, có một vài vấn đề cần thế.” Nói đến đây, Ninh Quân Hạo đã cởi bỏ hết quần áo trên người Hoa Ngữ Nông rồi đè lên người cô.

Hoa Ngữ Nông biết lần này mình khó tránh khỏi bị anh áp bức một trận, liền không né tránh nữa, chỉ đưa tay ôm lấy cổ anh, vẻ mặt quyến rũ nói: “Vậy mời đại nhân mở thẩm, tiểu nữ nhất định sẽ thành thật khai báo.”

Ninh Quân Hạo thỏa mãn gật đầu, bàn tay to không ngừng chạy loạn trên người cô, chơi đùa với từng tác da thịt khiến cô sợ hãi thét lên liên tục.

“Nghe nói em làm nhà từ thiện, đem âu phục của anh cho con trai quần gia Lý, đúng không?” Nói rồi, thân thể anh khê đẩy về phía trước, chặt chẽ hợp vào với cô.

Hoa Ngữ Nông kinh hãi kêu lên một tiếng, lập tức nhiệt tình ôm lấy anh nói: “Vâng, con trai quản gia Lý cần tham gia một buổi phỏng vấn quan trọng nhưng âu phục đặt may trước đó không cẩn thận làm bẩn mất, cho nên em liền đưa âu phục của anh cho cậu ta mượn.”

“Vậy việc ôm nhau với người làm vườn thì sao?” Ninh Quân Hạo nghe lời giải thích của cô xong, thân thể vẫn không quên giữ vững động tác.

“Chuyện này...chuyện này...là vì khi đó em đi dạo trong vườn, không cẩn thận bị trẹo chân, người làm vườn đúng lúc nhìn thấy nên mới đỡ...thôi..” Hoa Ngữ Nông phát hiện động tác của anh theo những vấn đề càng lúc càng kịch liệt, biết ngay là tên nhóc thối tha Ninh Kính Huyền kia đã tố cáo mình, không khỏi gào thét dưới đáy lòng.

“Xem ra vẫn là do anh chăm sóc không tốt rồi, lại để cho bà xã của mình bị trẹo chân trong vườn hoa, cần người ta tới đỡ...”Nói rồi, Ninh Quân Hạo cười mờ ám, bắt đầu mãnh liệt công thành đoạt đất.

“A...Ninh Kính Huyền, tên nhóc thối tha, con hại chết ta rồi...” Hoa Ngữ Nông bị thảm gào thét dưới đáy lòng, sau đó bắt đầu kiếp sống *** bị thảm.-HOÀN-

Lời tác giả: Quyển sách này hơi ngắn chút, thật ra vốn chỉ là một câu chuyện cũ đơn giản mà thôi, ha ha ha...Mọi người đã khổ sở theo dõi câu chuyện này lâu rồi, cuối cùng hôm nay cũng kết thúc. Hy vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ những cuốn sách mới của tôi, tôi xin cam đoan, truyện mới sẽ cố gắng thêm nhiều chữ và cập nhật thường xuyên hơn. Xin cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!!

Cúi đầu, lui ra!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chong-cu-anh-no-em-mot-dua-con>